

MYSL, CHARAKTER A OSOBNOST sv. 2.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Část IX. – Vzájemný vztah těla a mysli...4

39. Harmonická činnost celé osobnosti nutností.....	5
40. Vliv těla na mysl.....	8
41. Strava a mysl.....	10
42. Mysl a zdraví.....	14
43. Mysl a duševní zdraví.....	17

Část X. – Duševní zdraví.....21

44. Zákony, které řídí mysl.....	22
45. Individualita (osobitost).....	25
46. Mezilidské vztahy.....	28
47. Duševní hygiena.....	32

Část XI. – Citové problémy.....35

48. Vlna.....	36
49. Zármutek.....	39
50. Starost, úzkost a znepokojení.....	43
51. Strach.....	46
52. Deprese, sklíčenost.....	49
53. Kontroverze (spory) – klady a zápory.....	55
54. Přemíra studia.....	59
55. Bolest.....	61
56. Hněv.....	64
57. Nenávist (zášť) a pomstychtivost.....	68
58. Víra.....	71

Část XII. – Potíže při nápravě povahy...76

59. Formování povahy.....	77
60. Střety (zápasy) a přizpůsobování se světu.....	81
61. Životně důležitý význam Božích zákonů.....	84
(A) Desatero Božích přikázání.....	84
(B) Boží zákony ve fyzickém světě.....	85
(C) Další zákony.....	86
62. Komunikace.....	88

Část XIII. – Osobnost.....93

63. Obrazotvornost, představivost.....	94
64. Zvyky, návyky.....	98

65. Lenost.....	101
66. Citové potřeby.....	103
67. Nálada, citové rozpoložení.....	107
68. Společenské vztahy.....	110
69. Odmítnutí.....	114
70. Kritizování.....	116
71. Štěstí, spokojenost.....	119

Část XIV. – Myšlenky a jejich vliv.....124

72. Myšlenkové návyky.....	125
73. Správné myšlení.....	129
74. Pochybnosti.....	132
75. Obrazotvornost a nemoc.....	136
76. Rozhodování a vůle.....	138

Část XV. – Falešné, zrádné způsoby léčby.....142

77. Pavěda.....	143
78. Mysl pod kontrolou druhé mysli.....	146
79. Hypnóza a její nebezpečí.....	149
80. Satanovy metody sebepovyšování.....	154

Část XVI. – Zásady a jejich použití.....157

81. Bezpečná psychoterapie.....	158
82. Použití vědy.....	161
83. Geriatrie.....	164

Část XVII. – Praktická psychologie.....167

84. Jak jednat s lidskými city.....	168
85. Udílení a přijímání rad.....	171
86. Sdílení důvěry.....	176
87. Psychologie a teologie.....	179
88. Negativně působící vlivy na mysl.....	182
89. Kladně působící vlivy na mysl.....	185
Dodatek A.....	189

Rada jedné ženě středního věku.....	189
-------------------------------------	-----

Dodatek B.....	191
----------------	-----

Naprostá důvěra bez ohledu na změnu pocitů duševního stavu.....	191
Autorčina osobní zkušenost.....	191

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)

Název anglického originálu: *MIND, CHARACTER, AND PERSONALITY VOLUME 2 (1977) – 2MCP*

Část IX. – Vzájemný vztah těla a mysli

39. Harmonická činnost celé osobnosti nutností

Tajuplné vzájemné vztahy – Mezi myslí a tělem existuje tajuplný a obdivuhodný vztah. Vzájemně se ovlivňují. Nej přednějším studiem našeho života by mělo být to, jak si uchovat tělo v dobrém a zdravém stavu, aby mohlo rozvinout svou sílu, aby každá část tohoto živého stroje mohla harmonicky pracovat. Zanedbávat tělo znamená zanedbávat mysl. Neslouží to ke chvále Boží, když mají Jeho dítky nemocné tělo nebo zakrnělou mysl. – 3T 485, 486 2MCP 373.1

Soulad závisí na přizpůsobení se neměnným zákonům – Soulad stvoření záleží na dokonalém přizpůsobení se všech bytostí, všeho živého i neživého, zákonu Stvořitele. Bůh ustanovil zákony pro správu nejen živých bytostí, ale také pro správu všech procesů v přírodě. Všechno je pod správou neměnných zákonů, které nelze brát na lehkou váhu. Avšak zatímco vše v přírodě je řízeno přírodními zákony, samotný člověk ze všech obyvatel této země, podléhá mravnímu zákonu. – PP 52 2MCP 373.2

Tisící strunná harfa – Není jen výsadou, ale také posvátnou povinností všech, aby porozuměli zákonům, které Bůh v člověku ustanovil. ... A jak budou plněji poznávat lidské tělo, ... budou se usilovat přivést svá těla do poddanosti ušlechtilým silám mysli. Budou pohlížet na své tělo jako na obdivuhodnou stavbu, vytvořenou nekonečným Konstruktorem, která jim byla dána do opatrování, aby udržovali tuto harfu o tisíce strunách v libozvučném chodu. – HR September, 1871 (ML 148) 2MCP 373.3

Všechny části dokonalého celku – My všichni jsme představeni jako údy těla, spojené v Kristu. V tomto těle se nacházejí různé údy (orgány), a jeden nemůže vykonávat tentýž úkol, jako druhý. ... Přesto je však zapotřebí všech těchto orgánů k dokonalému celku a k práci v obdivuhodném souladu jednoho s druhým. Ruce mají svůj úkol a nohy svůj. Jedny nemají říkat druhým: „Jste méněcennější než já“; ruce nemají říkat nohám: „Nepotřebujeme vás.“ Ale všechny jsou spojeny v tělo, aby konaly svou konkrétní práci, a měly by být stejně respektovány, protože přispívají k uspokojení a užitečnosti dokonalého celku. – 4T 128 2MCP 374.1

Harmonický rozvoj mentálních (duševních) a mravních schopností – Zušlechťování mysli je povinností, kterou dlužíme sami sobě, společnosti a Bohu. Nikdy bychom však neměli volit takové prostředky k rozvíjení intelektu, které budou na úkor mravů a duchovnosti. Jen harmonickým rozvojem jak duševních, tak mravních schopností lze dosáhnout nejvyšší dokonalosti u obou. – RH Jan. 4, 1881 2MCP 374.2

Nedostatek harmonické činnosti způsobuje nemoc – Když v činnosti lidského organismu dojde k nesouladu, dostaví se nemoc. Obrazotvornost může ovládat jiné části těla k jejich škodě. Všechny části tělesné soustavy musí harmonicky pracovat. Správný krevní oběh musí být zabezpečen do všech částí těla, zvláště do těch, jež jsou od srdce vzdáleny. Důležitou roli hrají končetiny, kterým je nutno věnovat řádnou pozornost. – SpT Series B, No. 15, p 18, April 3, 1900 (CH 587) 2MCP 374.3

Oslabená schopnost způsobuje újmu celku – Jestliže je jedna schopnost ponechána v nečinnosti, nebo je-li změněn její řádný chod, nenaplnuje se úmysl Boží. Všechny schopnosti se musí náležitě rozvíjet. Každé je nutno věnovat péči, neboť každá má svůj vliv na další, a všechny musí být používány, aby byla mysl správně vyvážena. 2MCP 375.1

Jestliže se jeden nebo dva orgány rozvíjí a jsou udržovány v neustálé činnosti, poněvadž se vaše děti rozhodly zaměřit sílu mysli jedním směrem, čímž se zanedbávají ostatní duševní síly, vyrostou s nevyváženou myslí a neharmonickým charakterem. Budou schopnými a zdatnými v jednom směru, ale velice nedostatečnými v dalších směrech, které jsou právě tak důležité. Nestanou se schopnými muži a ženami. Jejich nedostatky se budou projevovat a pokazí celý charakter. – 3T 26 2MCP 375.2

Když je mysl kazatelů, učitelů a studentů studiem neustále podněcována a tělu je dovoleno zůstat v nečinnosti, emoční (senzitivní) nervy jsou příliš namáhány, zatímco nervy pohybu (motorické) nepracují. Jsouce cele zatíženi na duševních orgánech stávají se přepracovanými a slábnou,

zatímco jejich svaly pro nedostatek činnosti ztrácejí svou životní sílu. Nebývá žádného sklonu cvičit svaly fyzickou prací, protože se lidem zdá, že námaha je nudná. – 3T 490 2MCP 375.3

Varování před přepracováním – Mějte na paměti, že člověk si musí uchovávat svou Bohem mu danou hřivnu inteligence tím, že bude udržovat tělesný aparát v harmonické činnosti. K radosti ze zdraví je nutný každodenní fyzický pohyb. Nikoli práce, ale přepracování bez času na odpočinek je tím, co způsobuje zhroucení lidí a které tak ohrožuje životní síly. Ti, jenž se přepracovávají, se brzy dostanou do stavu, kdy bude jejich práce poznamenána beznadějí a zoufalstvím. 2MCP 375.4

Dílo vykonávané pro Pána má být konáno v radosti a s odvahou. Bůh si přeje, abychom do své práce vnesli ducha, život a naději. Ti, jenž pracují duševně, musí věnovat náležitou pozornost každé části tělesné soustavy, vyrovnávat tak zátěž. Fyzické a duševní vypětí, když je moudře zkombinováno, uchová celého člověka ve stavu, jenž ho činí přijatelného Bohu (jež ho činí Bohu libým – KB). ... 2MCP 375.5

Vneste do každodenní práce naději, odvalu a přívětivost. Nepřepracovávejte se. Je mnohem lépe nechat některé z naplánovaných věcí pracovního dne nedodělané, než se úplně vyčerpat a přetížít a ztratit tak odvahu potřebnou k vykonání úkolů následujícího dne. Nepřestupujte dnes přírodní zákony, abyste neztratili svou sílu na další den. – Letter 102, 1903 2MCP 376.1

Rada tomu, který si libuje ve zveličování a nadsazování – Ze světla, které mi Bůh dal, vím, že se u tebe právě rozvíjí duchovní deformita. Místo toho, abys zjevoval dokonalost ryzích zásad a správných návyků, shromažďuješ si názory a zásady, které tebe a všechny, jenž přijímají téhož ducha, vyloučí z nebeských dvorů. Tvá mysl se stává díky způsobu, jakým s ní zacházíš, deformovanou. Snažně tě prosím, učiň u sebe rozhodnou změnu. Drž na uzdě veškeré zveličování a nadsazování, neboť ono ničí soulad myslí. 2MCP 376.2

Tělu je zapotřebí důkladné péče, aby mohlo být uchováno ve zdravém stavu. Proto je myslí zapotřebí přísné disciplíny, aby se v některých věcech nevyvíjela nadmíru a v jiných nedostatečně. Protože nejsou tyto citlivé orgány před tvýma očima, kde bys mohl vidět újmu, kterou způsobuješ svým duševním schopnostem, a kde bys viděl, jak mnoho je jim zapotřebí usměrnění, neuvědomuješ si škodu, kterou jim činíš. Obíráš se falešnými teoriemi a tvá mysl je přinucena sloužit těmto domněnkám. 2MCP 376.3

Špatný způsob, jakým hospodaříš se svým duševním aparátem, jej vyčerpává. Nevidíš však, jakou škodu to způsobuje. Dříve nebo později ty i tvoji přátelé poznáte nežádoucí vývoj vašeho myšlení a jednání. Tvůj žaludek začíná svědčit o činnosti tvé myslí. Symetrická a dobře cvičená mysl by změnila k lepšímu síly trávení. – Letter 29, 1897 2MCP 376.4

Soulad potřebuje navzájem se doplňující úsilí (rada jednomu manželovi) – Nemůžeme mít všichni stejné myšlení nebo pěstovat tytéž názory. Jeden však má být pomocí a požehnáním tomu druhému, aby tam, kde má jeden nedostatek, mohl ten druhý doplnit to, čeho je zapotřebí. Máš jisté charakterové nedostatky a přirozené sklony, které způsobují, že je pro tebe prospěšné, abys byl přiveden do styku s myslí odlišně uspořádanou, aby byla vyvážena tvá vlastní. Místo svého tak povýšeneckého vedení by ses měl radit se svou ženou a docházet ke společným rozhodnutím. Nepodporuješ samostatné, nezávislé snahy ze strany své rodiny, a když nejsou úzkostlivě splněny tvé výslovné příkazy a pokyny, příliš často hledáš vinu u těch, kdo zanedbali svou povinnost. – 4T 128 2MCP 377.1

Nižší sklony musí být pod kontrolou – „*Jsme Boží spolupracovníci.*“ (1 K 3,9 – KJV) Člověk má konat své vlastní spasení s bázní a třesením, neboť je to Bůh, který v něm působí chtění i skutečné činění podle své dobré vůle. Bůh dává člověku tělesné a duševní síly. Žádná z nich není zbytečná. A ani jedna nemá být nesprávně používána nebo zneužívána. Nižší sklony musí být pod kontrolou vyšších duševních sil. – Letter 139, 1898 2MCP 377.2

Zdraví těla i myslí – Danielův život je inspirovanou ukázkou toho, co je podstatou posvěceného charakteru. Obsahuje naučení pro všechny, a zvláště pro mladé lidi. Naprosté přizpůsobení se požadavkům Božím je prospěšné k tělesnému i duševnímu zdraví. 2MCP 377.3

Abychom dosáhli nejvyšší úrovně mravních a rozumových schopností je nezbytné prosit Boha o moudrost a sílu a zachovávat naprostou střídmost ve všech životních návycích. Ve zkušenosti Danielově a jeho společníků máme příklad vítězství zásady nad pokušením hověť chuti. Ukazuje

nám, že díky posvátným zásadám mohou mladí lidé vítězit nad tělesnými žádostmi a zůstat věrnými Božím požadavkům, i když je to stojí velkou obětí. – RH Jan. 25, 1881 (SL 23) ^{2MCP 377.4}

Zdravý život napomáhá dokonalosti charakteru – Čistý, zdravý život je nejpříznivější pro dokonalost křesťanského charakteru a pro rozvoj tělesných i duševních sil. – RH Dec. 1, 1896 (CH 41) ^{2MCP 378.1}

Mysl, šlachy a svaly musí pracovat v souladu – Náležitým užíváním svých sil v nejplnějším rozsahu při té nejužitečnější činnosti, udržováním každého orgánu ve zdraví, takovým uchováváním každého orgánu, aby mohla mysl, šlachy a svaly pracovat v souladu, můžeme konat pro Boha tu nejvzácnější službu. – YI April 7, 1898 ^{2MCP 378.2}

Štěstí je ovocem harmonické činnosti všech sil – Ti, kdož slouží Bohu v upřímnosti a pravdě, budou lidem zvláštním, nebudou se světu podobat a budou od něj odděleni. Jejich pokrm bude připravován ne proto, aby podněcoval obžerství nebo uspokojoval zvrácenou chuť, nýbrž proto, aby si zajistili největší tělesnou sílu, následkem čehož přichází ten nejlepší duševní stav. ... ^{2MCP 378.3}

Náš nebeský Otec nám udělil veliké požehnání zdravotní reformy, abychom Jej poslušností požadavků, které na nás má, mohli oslavit. ... Harmonická, zdravá činnost všech tělesných i duševních sil vede ke štěstí. Čím vznešenější a kultivovanější síly, tím čistší a nezkalenější je štěstí. – RH July 29, 1884 (CH 50, 51) ^{2MCP 378.4}

Vliv radosti – Boží lid se musí naučit mnoho lekcí. Dostane se jim dokonalého pokoje, budou-li udržovat svou mysl upřenou na Toho, jenž je příliš moudrý na to, než aby se mýlil, a který je příliš dobrý na to, než aby jim způsobil újmu. Boží lid má chytat odlesk Božího úsměvu a zrcadlit jej na druhé. Musí pochopit, kolik slunečního svitu mohou vnést do života těch, kteří žijí kolem nich. Boží lid musí být stále blízko Krista, tak blízko, že spolu s Ním sedí jako Jeho malé dítky v něžné, posvátné jednotě. Nesmí nikdy zapomenout, že když přijímají Boží lásku a náklonnost, je jejich nejvážnějším závazkem předávat ji druhým. Tak mohou využívat radostného vlivu, který obšťastní všechny, kteří se dostanou do jeho dosahu, ozařující tak jejich cesty. – Letter 40, 1903 (MM 45) ^{2MCP 378.5}

40. Vliv těla na mysl

Úzký vztah mezi tělem a myslí – Mezi tělem a myslí je úzký vztah a abychom mohli dosáhnout vysokého měřítka mravních a duševních schopností, musíme dbát zákonů, které řídí naše tělo. – PP 601 2MCP 380.1

Tělesná svěžest působí na duševní úsilí – Musíme se snažit, abychom si uchovali plnou svěžest (vitalitu) všech našich sil, abychom dokonali dílo, které je před námi. Cokoliv člověku ubírá na fyzické síle, oslabuje též duševní úsilí. Proto musíme rázně skoncovat s každou nežádoucí praktikou, která má vliv na tělesné zdraví. 2MCP 380.2

Velký apoštol praví: „*Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,27) Nemůžeme si udržet své odevzdání se Bohu a přitom si ničit zdraví vědomým hověním nějakému zlému návyku. Sebezapření je jednou z podmínek nejen k přijetí do služby Kristovy, nýbrž také v jejím setrvání. Sám Kristus jasně vyhlásil podmínky učednictví: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ (Mt 16,24) 2MCP 380.3

Přesto však mnozí, kteří se nazývají křesťany, nejsou ochotni cvičit se v sebezapření, dokonce ani pro Krista. Jak často je láska k nějakému škodlivému požitku silnější než touha po zdravé mysli ve zdravém těle. Jsou promarněny vzácné chvíle zkoušky a plýtvá se Bohem danými prostředky, aby ukojily oko a uspokojily chuť. Zvyky drží tisíce lidí v otroctví tělesnosti a smyslnosti. Mnozí jsou dobrovolnými otroky a netouží po lepším údělu. – ST June 1, 1882 2MCP 381.1

Síla k rozlišení mezi dobrem a zlem – Vše, co snižuje tělesnou sílu, zeslabuje mysl a způsobuje snížení schopnosti rozlišovat mezi dobrem a zlem. – COL 364 2MCP 381.2

Překroucený přístup je výsledkem zlých návyků – Bratře ____, soustřeďuješ svou pozornost na sebe. Posuzuješ mnohé věci v nesprávném světle. Podezíráš lidi, máš k nim velkou nedůvěru a žárlivost, chováš zlé domněnky. Myslíš si, že je každý odhodlán tě zničit. Ty sám jsi původcem mnohých z těchto strastí. Mnohé věci si vykládáš, jakoby byly předem promyšleny ke tvé škodě, zatímco skutečnost je daleko od pravdy. Sám sobě činíš tu největší škodu tímto svým mylným postojem. 2MCP 381.3

Tvým největším nepřítelem jsi ty sám. Tvé špatné návyky narušují rovnováhu krevního oběhu a směřují krev do mozku. Potom vidíš vše v nesprávném světle. Jsi ukvapený a silně náladový a nepřestuješ sebeovládání. Máš za to, že tvá vůle a způsoby jsou správné. Avšak dokud neuvidíš ve své povaze nedostatky a dokud neobmyješ své roucho a nevybílíš je v krvi Beránkově, jistě nedosáhneš věčného života. Miluješ teorii pravdy, avšak nedovoluješ, aby posvětila tvůj život. Ve svém každodenním chování nezjevuješ zásady pravdy, kterou vyznáváš. – Letter 27, 1872 2MCP 381.4

Tělesné zvyky mají vliv na mozek – Mozek je baštou lidské bytosti. Špatné tělesné zvyky mají vliv na mozek a zbraňují dosažení toho, co je tužbou každého studenta – dobré duševní disciplíny. Dokud mládež nenabude znalostí v tom, jak pečovat o tělo rovněž jako o mysl, nestane se úspěšnými studenty. Studium není hlavní příčinou zhroucení duševních sil. Hlavní příčinou je nevhodná strava, nepravidelnost v jídle, nedostatek tělesného pohybu a lehkomyšlná nedbalost v dalších ohledech ke zdravotním zákonům. Když učiníme vše, co jsme schopni, abychom si uchovali zdraví, potom můžeme ve víře žádat Boha, aby požehnal naše úsilí. – CT 299 2MCP 381.5

Petr a vztah mezi tělem a myslí – Apoštol Petr porozuměl vztahu mezi tělem a myslí a pozvedl svůj varovný hlas ke svým bratřím: „*Milovaní, vyzývám vás jako cizince a přistěhovalce: zdržujte se tělesných žádostí, jež bojují proti duši.*“ (1 Pt 2,11 – NBK) Mnozí považují tento text za pouhé varování proti mravní bezuzdnosti, má však širší význam. Zapovídá každé škodlivé uspokojování chuti nebo vášně. Každá převrácená choutka se stává bojující tělesnou žádostí. Chuť nám byla dána k dobrému, nikoli aby se skrze zvrácenost stala nástrojem smrti a zvrhla se tak v „tělesné žádosti, jež bojují proti duši.“* – CTBH 53, 54, 1890 (CD 166, 167) 2MCP 382.1

Nesprávné používání tělesných sil způsobuje nerovnováhu nervového systému – Nesprávné užívání našich tělesných sil zkracuje dobu, ve které může náš život posloužit ke slávě Boží. Činí nás též nezpůsobilými konat dílo, které nám Bůh svěřil. Utvářením špatných návyků, když

chodíme pozdě spát (když zůstáváme vzhůru do pozdních nočních hodin), uspokojováním chuti na úkor zdraví, pokládáme základy pro slabost. Zanedbáváním tělesného cvičení (pohybu), přepracováváním těla nebo mysli narušujeme rovnováhu nervové soustavy. 2MCP 382.2

Ti, kteří si takto zkracují svůj život a sami se nedbáním přírodních zákonů vyřazují ze služby, jsou vinní tím, že olupují Boha. Okrádají též své spolubližní. Příležitost být požehnáním druhým – právě to dílo, pro něž je Bůh poslal na svět – je jejich vlastním způsobem jednání zmařena. A sami se činí neschopnými vykonat dokonce i to, čeho by bývali mohli dosáhnout v kratším časovém úseku. Spočívá na nás před Pánem vina, jestliže takto svými škodlivými návyky připravujeme svět o dobro, jež bychom mohli vykonat. – COL 346, 347 2MCP 382.3

Nečinnost (zahálka) oslabuje sílu mozku – Důvod, proč se mládeži dostává jen omezené síly mozku a svalů, je ten, že dělají tak málo ve směru užitečné, potřebné práce. „*Aj, tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje (hojnost zahálky – KJV). To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilňovala. Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklidil jsem je, jakž mi se vidělo.*“ (Ez 16,49.50) – 4T 96 2MCP 383.1

Manuální práce uklidňuje mysl – Celému tělesnému systému je zapotřebí osvěžujícího vlivu pohybu na čerstvém vzduchu. Několik hodin fyzické práce každý den povede k obnovení tělesné svěžesti a k odpočinku a uvolnění mysli. – 4T 264, 265 2MCP 383.2

Koupel osvěžuje tělo i mysl – Ať již je člověk zdravý nebo nemocen, je-li praktikována koupel, dochází k volnějšmu a snadnějšmu dechu. Koupelí se svaly stávají poddajnějšími, mysl i tělo jsou stejnou měrou osvěženy, rozum je bystřejší a každá schopnost je živější. – 3T 70 2MCP 383.3

Odpočinek nebo povzbuzující prostředky? – Špatné tělesné zvyky způsobují újmu mozku a celý tělesný systém je narušen. Možná je vynaloženo úsilí posílit unavené nervy požitím stimulantů (povzbuzujících prostředků), tím se však potíže neodstraní. 2MCP 383.4

Dokud nedojde k rozhodné změně, dokud člověk rozumně neuzná, že mozek potřebuje odpočinek místo stimulantů, ztratí své sebeovládání a zneuctí dílo Boží. – Letter 205, 1904 2MCP 383.5

Mysl v pokojném odpočínutí – Měli bychom věnovat více času pokorné, vážné modlitbě k Bohu o moudrost, abychom vychovávali své děti v cvičení a v napomínání Páně. Zdraví mysli je závislé na zdraví těla. Jako křesťanští rodiče musíme vychovávat své děti ve vztahu k zákonům života. 2MCP 384.1

V Kristu získají sílu a naději a nebudou trpět nespokojenými tužbami po něčem, co by odvrátilo jejich mysl a uspokojilo tělesné srdce. Naleznou Perlu nezměrné ceny a mysl spočine v pokojném odpočínutí. Jejich radost bude čistá, vyvýšená, nebeské povahy. Nebudou mít žádných bolestných vzpomínek, žádných výčitek svědomí. Taková radost neoslabuje tělo ani nezpůsobuje zhroucení mysli, ale dává jim zdraví a svěžest. ... 2MCP 384.2

Obyvatelé nebes jsou dokonalí, neboť jejich radostí a největší rozkoší je vůle Boží. – Und Manuscript 93 2MCP 384.3

41. Strava a mysl

Mozek musí být zdravý – Mozek je orgánem a nástrojem mysli a řídí celé tělo. Aby mohly být ostatní části tělesné soustavy zdravé, musí být zdravý mozek. A aby mohl být zdravý mozek, musí být krev čistá. Je-li správnými zvyky při jídle a pití udržována čistá krev, je mozek řádně živován. – SpT Series B, No. 15, p 18, April 13, 1900 (CH 586, 587) ^{2MCP 385.1}

Mozek zásobovaný životem a silou – Lidský organismus je úžasným stvořitelským dílem, lze jej však špatným zacházením poškodit. ... Přeměna potravy v dobrou krev je obdivuhodným procesem a každý člověk by měl být o tomto předmětu informován. ... ^{2MCP 385.2}

Jednotlivé tělesné orgány získávají svou výživu, aby udržely své rozmanité části v chodu. Mozku se musí dostat jeho podíl, kostem zase svého. Veliký Mistr Stavitel koná každého okamžiku, poskytuje život a sílu každému svalu a každé tkáni, od mozku až ke konečkům prstů na rukou i nohou. – Letter 17, 1895 ^{2MCP 385.3}

Důsledky pohrdání přírodními zákony – Bůh udělil tomuto lidu velké světlo, přesto nejsme mimo dosah pokušení. ... Jistý nemocný – zdánlivě velmi svědomitý, nicméně slepě fanatický a nadutý – otevřeně vyznává, jak pohrdá zákony zdraví a života, k jejichž přijetí nás, jako lid, vede božské milosrdenství. Jeho pokrm musí být připravován takovým způsobem, aby uspokojil jeho chorbé, neodolatelné chutě. Místo, aby se posadil ke stolu, kde je podáván zdraví prospěšný pokrm, pravidelně navštěvuje restaurace, neboť tam může hovět své chuti bez zábran. Tento elegantní zastánce střídmosti nedbá jejích základních principů. Chce dosáhnout úlevy, odmítá ji však získat za cenu sebezapření. ^{2MCP 385.4}

Onen muž se klaní u oltáře zvrácené chutě. Je modlářem. Síly, které, kdyby byly posvěceny a zušlechtěny, mohly sloužit ke cti Boží, jsou zeslabovány a prokazují jen pramalé služby. Mezi důsledky jeho nedbání přírodních zákonů patří podrážděná povaha, zmatený mozek a ochablé nervstvo. Je neschopný, nespolehlivý. – 5T 196, 197 ^{2MCP 386.1}

Úzký vztah mezi jídlem a myslí – V souvislosti s Petrovou radou, že máme připojit „k zdrženlivosti (ke střídmosti – KJV) trpělivost,“ se odvolávám na pozhlednutí zdravotní reformy a na výhody, kterých lze dosáhnout užíváním správně složené prosté, výživné stravy. Byl položen důraz na úzký vztah, který má jídlo a pití na stav lidské mysli a nálady. Nemůžeme si dovolit, abychom svými špatnými životními návyky rozvíjeli zlé duševní rozpoložení. – RH July 12, 1906 ^{2MCP 386.2}

Holdování chuti – nejčastější příčina mravní slabosti – Hovnění chuti je tou největší příčinou tělesné a duševní ochablosti a stojí u základu slabosti, kterou lze všude vidět. – 3T 487 ^{2MCP 386.3}

Nevhodná strava zatemňuje rozum – Na Sobotu bychom neměli připravovat hojnější zásoby nebo větší rozmanitost pokrmů než na jiné dny. Místo toho by měl být pokrm jednodušší a měli bychom jíst méně, aby byla mysl jasná a neotupená k chápání duchovních věcí. Přejídání zamlžuje mozek. Můžeme pak vyslechnout i ta nejvýznamnější slova a nedocenit je, protože rozum je zatemněn nevhodnou stravou. Přejídáním v Sobotu mnozí zneuctví Boha více, než si myslí. – 6T 357 ^{2MCP 386.4}

Satan ovládá rozum skrze chuť – Skrze chuť satan vládne rozumu a celé bytosti. Tisíce lidí, kteří bývali mohli žít, odešli do hrobu jako trosky po tělesné, duševní a mravní stránce, protože obětovali všechny své síly holdování chuti. – CTBH 37, 1890 (CD 167) ^{2MCP 387.1}

Trávicí orgány mají vliv na životní blaho – Trávicí orgány sehrávají důležitou roli v blahu našeho života. Bůh nám dal rozum, abychom se mohli dozvědět, co by se mělo stát naším pokrmem. Neprozkoumáme tedy pozorně, jako uvažující lidé, zda-li věci, které požíváme, budou k našemu prospěchu, nebo zda-li nezpůsobí potíže? Lidé, kteří mají překyselený žaludek, jsou velmi často rozmrzelé, nevlídné nálady. Zdá se jim, že vše je proti nim, a mají sklon být nevrlí a podráždění. Jestliže chceme, aby byl mezi námi pokoj, musíme, více než doposud, věnovat pozornost tomu, abychom měli „pokojný“ (zdravý) žaludek. – Manuscript 41, 1908 (CD 112) ^{2MCP 387.2}

Rozumová svěžest je závislá na těle (rady spisovatelům a kazatelům) – Buďte poslušní zásadám zdravotní reformy a veďte i druhé, aby tak činili. Zdraví mysli je do značné míry závislé na

tělesném zdraví, a zdraví tělesné závisí na způsobu, jakým zacházíme s „živým strojem“. Jezte jen takovou stravu, která uchová váš žaludek v tom nejlepším stavu. *2MCP 387.3*

Je vám zapotřebí důkladněji se obeznámit se základními principy toho, jak o sebe řádně pečovat ohledně otázky výživy. Uspořádejte si svou práci tak, abyste mohli mít své jídlo v pravidelnou dobu. Této věci musíte věnovat zvláštní pozornost. Mějte na paměti, že žít pravdu tak, jak je v Ježiši, vyžaduje mnoho sebekázně. – Letter 297, 1904 *2MCP 387.4*

Nepravidelný čas a lhostejná nedbalost k zákonům zdraví – K únavě nebo zhroucení mysli nedochází tak často z důvodu pilné práce nebo těžkého studia, jako spíše z požívání nesprávné stravy v nesprávný čas a z lhostejné nedbalosti k zákonům zdraví. ... Nepravidelná doba k jídlu a ke spánku vysává síly mozku. Apoštol Pavel prohlašuje, že ten, kdo chce být úspěšný v dosažení vysokého měřítka zbožnosti, musí být ve všem zdrženlivý (střídmý). Jídlo, pití, odívání – to vše má přímý vliv na náš duchovní růst. – YI May 31, 1894 *2MCP 388.1*

Přeplněný žaludek oslabuje rozum – Musíme se mít na pozoru před přejídáním, a to i toho nejzdravějšího pokrmu. Příroda není schopna využít více, než je zapotřebí k výstavbě různých tělesných orgánů. Nadbytek zatěžuje tělesný systém. Má se za to, že se mnohý student zhroutil z přílišného studia, přičemž skutečnou příčinou bylo přejedení. Je-li věnována dostatečná pozornost zdravotním zákonům, je malé nebezpečí, že dojde k duševnímu zatížení. Avšak v mnoha případech tzv. duševního selhání to je přeplněný žaludek, jež vyčerpává tělo a zeslabuje mysl. – Ed 205 *2MCP 388.2*

Hovění chuti otupuje ušlechtilější citlivost mysli – Hovění chuti při přejídání je obžerstvím. Velká různorodost pokrmů, která se často objevuje při jednom jídle, stačí k vytvoření nemocného (zkaženého) žaludku a nepokojné povahy. Proto Bůh požaduje od každé lidské bytosti, aby s Ním spolupracovala, aby žádný nepřekročil své vlastní hranice v přejídání nebo požívání nezdravých druhů pokrmů. Takovéto hovění chuti posiluje zvířecí sklony a otupuje ušlechtilější citlivost mysli. Celá bytost upadá stále níž a člověk se tím, že si hýčká vlastní nízké smyslné vášně a hoví jim, stává otrokem chuti. – Manuscript 113, 1898 *2MCP 388.3*

Přejídání způsobilo zapomnětlivost a ztrátu paměti (rada jednomu nenasytovi) – Když jsi za stolem, jsi nenasyta. Toto je jediná velká příčina tvé zapomnětlivosti a ztráty paměti. Říkáš věci, o nichž vím, že jsi je řekl, a pak obrátíš a tvrdíš, že jsi říkal úplně něco jiného. Věděla jsem o tom, ale přešla jsem to mlčením jako nad jistým důsledkem přejedení. K čemu by vedla diskuse o tom? Zlo by se tím neodstranilo. – Letter 17, 1895 (CD 138) *2MCP 389.1*

Přejídání otupuje city* – Nestřídmost v jídle, dokonce i u pokrmu správné kvality, bude mít ničivý vliv na tělesnou soustavu a otupí vnímavější a svatější city. Přísná střídmost v jídle a pití je velice nezbytná pro uchování zdraví a aktivní využití všech tělesných funkcí. *2MCP 389.2*

Přísně střídmé návyky, spojeny se správným cvičením svalů stejně jako i mysli, uchovávají tělesnou i duchovní svěžest a sílu vytrvalosti těm, kdož se účastní pastorační služby, vydavatelům a všem těm, jež vedou sedavý způsob života. Jako lid, se vším svým vyznáním zdravotní reformy, jíme příliš mnoho. Hovění chuti je tou největší příčinou tělesné a duševní ochablosti a stojí u základu slabosti, kterou lze všude vidět. – 3T 487 *2MCP 389.3*

Omezte rozmanitost různých pokrmů – Musíme dbát na trávicí orgány a nepřetěžovat je velkou růzností potravy. Ten, kdo se přecpává mnohými druhy pokrmů při jednom jídle, si velice škodí. Je důležitější, abychom jedli to, co nám svědčí, než abychom ochutnávali z každého talíře, který je před nás postaven. V žaludku nejsou žádné dveře, jimiž bychom mohli nahlédnout dovnitř a vidět, co se tam právě odehrává. Proto musíme používat svůj rozum a logicky uvažovat od příčiny k následku. Pokud se cítíte zcela přetažení a zdá se vám, že se nic nedaří, je to možná proto, že trpíte následkem jedení velké rozmanitosti pokrmů. – Manuscript 41, 1908 (CD 111, 112) *2MCP 389.4*

Boží plán s námi – Bůh touží po tom, abychom si naprostou střídmostí uchovali jasnou a pronikavou mysl, abychom byli schopni rozlišovat mezi svatým a obecným. Musíme se ze všech sil snažit, abychom porozuměli oné obdivuhodné vědě o Boží dobrotě a slitování, kterým se nic nevyrovná. Ti, kdo jedí příliš mnoho a ti, kteří požívají nezdravé pokrmy, si působí potíže a zneschopňují se tak pro službu Boží. Je nebezpečné požívat maso, neboť zvířata trpí mnohými smrtelnými chorobami. Ti, kdo tvrdošíjně lpí na jedení masa zvířat, obětují svou duchovnost zvrácené chuti. Jejich těla budou plné nemocí. – Manuscript 66, 1901 *2MCP 390.1*

Těžká masitá strava snižuje duševní činnost – Rozumové, mravní a tělesné síly jsou znehodnocovány navyklým požíváním masité stravy. Jedení masa uvádí v nepořádek tělesný systém, zatemňuje rozum a otupuje mravní citlivost. – 2T 64 ^{2MCP 390.2}

To, co jíme, může zeslabit rozumovou činnost – Naše tělo je budováno z toho, co jíme, a velké požívání masa snižuje rozumovou činnost. Studenti by dosáhli ve svých studiích mnohem více, kdyby nikdy neokusili masa. Jakmile jsou jedením masa posilovány tělesné sklony člověka, úměrně tomu se snižují i rozumové síly. ^{2MCP 390.3}

Zbožného života člověk úspěšněji dosáhne a snadněji ho udrží, zřekne-li se masa, protože tato strava podněcuje citovou náruživost, tělesné sklony a zeslabuje mravní a duchovní přirozenost. „*Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu.*“ (Ga 5,17) ^{2MCP 390.4}

Je nám velice zapotřebí, abychom pěstovali a povzbuzovali čisté, neposkvrněné myšlenky a posilovali spíše mravní, než nízké a tělesné síly. Kéž nám Bůh pomůže, abychom procitli z našich nestřídmych, nevázaných choutek! – Letter 72, 1896 (MM 277, 278) ^{2MCP 390.5}

Jedení masa a sklony – Obvyklou praxí bylo, že Pán neposkytoval svému lidu na poušti masitý pokrm, protože věděl, že požívání této stravy by způsobilo nemoc a vyvolalo neposlušnost. Aby změnil jejich sklony a přivedl vyšší rozumové síly k aktivní činnosti, odňal jim maso mrtvých zvířat. – Manuscript 38, 1898 (CD 375) ^{2MCP 391.1}

Důsledky požívání vepřového masa – Jedení vepřového masa způsobuje újmu nejen tělesnému zdraví. Požíváním tohoto odporného pokrmu je zasažen rozum a jemnější citlivost je otupena. – HL (Part 1) 58, 1865 (CD 393) ^{2MCP 391.2}

Nerozumný jedlík se činí nezpůsobilým k radám – Cukr není pro žaludek dobrý. Způsobuje kvašení, čímž dochází k zatemňování myšlení a vnáší do nálady rozmrzelost. Bylo dokázáno, že pro tělesnou soustavu je lépe jíst dvě než tři jídla za den.* ^{2MCP 391.3}

Jaká je to škoda, že často, když by se mělo uplatnit to největší sebezapření, je žaludek naplněn množstvím nezdravého jídla, které tam leží a rozkládá se. Újma na žaludku má dopad na mozek. Nerozumný jedlík si neuvědomuje, že se sám činí nezpůsobilým k dávání moudrých rad, že se činí nezpůsobilým k vytváření plánů pro nejlepší pokrok Božího díla. Nicméně je tomu tak. Není schopen rozlišovat duchovní věci a při společných radách a setkáních, kdy by měl říci „Ano“ a „Amen“, říká „Ne“. Činí návrhy, jež se mýlí cílem. Pokrm, který snědl, zatemnil jeho rozumové síly. ^{2MCP 391.4}

Nestřídmost brání člověku ve vydávání svědectví pravdě. Na vděčnost, kterou projevujeme Bohu za Jeho požehnání, má velký vliv pokrm, který se dostává do žaludku. Hovění chuti je příčinou rozkolů, sporů, nesvárů a mnohých dalších zel. Jsou pronášena netrpělivá slova, konány nelaskavé skutky, následují nepoctivé praktiky a projevují se vášně – a to vše proto, že nervy mozku jsou postiženy díky špatnému zacházení se žaludkem. – Manuscript 93, 1901 ^{2MCP 391.5}

Káva má nepříznivý vliv na duševní a mravní síly – Káva patří mezi škodlivé potraviny. Dočasně stimuluje mysl, ... avšak pozdějším, druhotným účinkem je vyčerpání, skleslost, ochromení duševních, mravních a tělesných sil. Rozum je zeslaben a pokud není tento zvyk rozhodným úsilím přemožen, mozková síla je trvale snížena. – CTBH 34, 1890 (CD 421) ^{2MCP 392.1}

Nesprávný způsob jedení vede k nesprávnému myšlení – Tělesné zdraví má být považováno za nepostradatelný prvek k růstu v milosti a k získání vyrovnané povahy. Jestliže nebudeme pečovat řádným způsobem o žaludek, bude to na překážku formování bezúhonného, mravního charakteru. Mozek a nervy sympatizují (jsou v souhlase) se žaludkem. Nesprávný způsob jedení a pití má za následek nesprávné myšlení a jednání. – 9T 160 ^{2MCP 392.2}

Vysoké ocenění Božího smíření s člověkem otupeno – Vedeme-li – ať již při jídle, pití nebo jakémkoliv svém návyku – takový způsob života, že to snižuje duševní a tělesnou svěžest a sílu, zneuctíváme tím Boha, protože Jej okrádáme o službu, kterou od nás vyžaduje. Pokud hovoříme chuti na úkor zdraví, nebo když si libujeme ve zvycích, jež snižují naši vitalitu a duševní svěžest, nejsme schopni vysoce ocenit Boží smíření a správně ohodnotit věčné věci. Když je naše mysl zatemněna a částečně ochromena nemocí, jsme snadno přemoženi satanovými pokušeními. – Letter 27, 1872 ^{2MCP 392.3}

Příliš mnoho hloubání nad jídlem – Je nemožné na váhu předepsat množství jídla, které se má sníst. Není moudré si takto počínat, neboť se tím mysl stává egocentrickou, sobeckou. Jídlo a pi-

tí se společně stávají až příliš otázkou přemítání. Ti, kdo ze svého žaludku neučiní boha, budou pečlivě držet na uzdě chuť. Budou jíst jednoduchý výživný pokrm. ... Budou jíst pomalu a důkladně jídlo žvýkat. Po jídle se budou věnovat správnému pohybu na čerstvém vzduchu. Takoví lidé si nemusí dělat starosti odměřováním přesného množství jídla. 2MCP 392.4

Jsou mnozí, kteří nesou těžké břemeno zodpovědnosti ohledně množství a kvality pokrmu, který by nejlépe vyhovoval k vyživení tělesné soustavy. Někteří, zvláště dyspeptici*, si udělali takové starosti ohledně svého jídelníčku, že nepřijímali dostačující pokrm k výživě tělesné soustavy. Velice si ublížili, a obáváme se, že si pokazili tento život. – Letter 142, 1900 2MCP 393.1

Jezte podle svého nejlepšího uvážení a buďte klidní – Někteří jsou neustále úzkostliví, aby jim jejich pokrm, byť by byl sebevíc prostý a zdravý, neublížil. Dovolte, abych takovým řekla: „Nemyslete si, že vám váš pokrm způsobí nějakou újmu. Vůbec o tom nepřemýšlejte. Jezte podle svého nejlepšího úsudku a jestliže jste požádali Pána, aby požehnal pokrm k posílení vašeho těla, věřte, že vaši modlitbu vyslyší a buďte klidní.“ – MH 321 2MCP 393.2

Nestřídmí lidé nemohou být trpělivými – Je více než dostatek příčin, proč je na tomto světě s jeho bezbožným řádem tak mnoho nervózních žen, které si stěžují na dyspepsii (poruchy trávení). Po příčině přichází následek. Je nemožné, aby nestřídmí lidé byli trpělivými. Nejprve musí dojít k nápravě špatných návyků, musí se naučit žít zdravě a pak pro ně nebude obtížné být trpěliví. 2MCP 393.3

Zdá se, že mnozí nechápou vztah, který existuje mezi tělem a myslí. Je-li tělesná soustava nespávným pokrmem uvedena v neřád, má to nepříznivý vliv na mozek a nervy, a malicherná, nepatrná věc bude na obtíž těm, jež jsou takto postiženi. Nepatrné překážky se jim stávají obtížemi vysokými jako hory. Takoví lidé nejsou schopni správně vychovávat své děti. Jejich život bude poznamenán extrémy – někdy budou velice shovívaví, jindy zase přísní a tvrdí, vytýkajíce dětem maličkosti, které si nezaslouží žádné pozornosti. – HL (Part 2) 41, 1865 (2SM 434) 2MCP 393.4

Dyspepsie (poruchy trávení) vede k podrážděnosti – Dyspeptický žaludek má vždy za následek podrážděnost. Překyselený žaludek způsobuje rozmrzelou, nevlídnou náladu. Musíš držet své tělo na uzdě, chceš-li, aby bylo vhodným chrámem pro přebývání Ducha svatého. ... Jez střídmě i toho nejzdravějšího pokrmu. Mírně cvič a ucítíš, že tvůj život bude mít určitou důležitost. – Letter 27, 1872 2MCP 394.1

Nezdravá strava otupuje svědomí – Náš lid, co se týče zdravotní reformy, upadá. Satan ví, že nemůže získat tak velkou moc nad myslí, je-li pod kontrolou držena chuť, než když se jí hová, a proto se neustále usiluje o to, aby svedl člověka k holdování chuti. Pod vlivem nezdravé stravy se svědomí otupuje, rozum je zatemněn a jeho citlivost na vlivy je oslabena. ... 2MCP 394.2

Pochopí to náš lid a bude vnímavý ke hříchu zvrácené chuti? Odloží každý škodlivý požitek a zasvěti prostředky takto ušetřené k šíření pravdy? – Undated Manuscript 132 2MCP 394.3

Definice střídmosti při jídle – Zásady střídmosti musí sahát dále než jen k pouhému zřeknutí se užívání alkoholických nápojů. Užívání dráždivé a těžce stravitelné stravy často škodí zdraví stejným způsobem a v mnoha případech dává základ k pijáctví. Pravá střídmost nás vede k tomu, abychom se úplně zřekli všeho škodlivého a rozumně užívali toho, co je zdravé. Jen nemnozí si uvědomují tak jak by měli, jaký vliv mají jejich stravovací návyky na jejich zdraví, charakter, na užitečnost na tomto světě a na jejich věčný osud. Chuť musí být vždy poddána mravním a duševním silám. Tělo musí sloužit rozumu a nikoli rozum tělu. – PP 562 2MCP 394.4

Vyhýbejte se krajnostem – Ti, kteří rozumí zákonům zdraví a kteří jsou ovládáni zásadami, se budou vyhýbat extrémům ať už v hovění či v omezování chuti. Svou stravu si vybírají nikoli k pouhému ukojení chuti, nýbrž k tomu, aby vyživila tělo. Usilují o to, aby si uchovali všechny síly v co nejlepším stavu, aby mohli co nejlépe sloužit Bohu i lidem. Chuť je pod kontrolou rozumu a svědomí, a jejich odměnou je tělesné i duševní zdraví. Ačkoli nevnučují násilím své názory druhým, je jejich příklad svědectvím ve prospěch správných zásad. Takoví působí velikým vlivem k dobrému. – MH 319 2MCP 395.1

42. Mysl a zdraví

Mysl ovládá celého člověka – Mysl ovládá celého člověka. Každé naše jednání, ať už dobré nebo zlé, má svůj původ v mysli. Je to mysl, která uctívá Boha a spojuje nás s nebeskými bytostmi. ... Všechny tělesné orgány jsou služebníky mysli a nervy jsou zprostředkovatelé, kteří přenášejí její rozkazy do každé části těla a řídí tak pohyby živé tělesné soustavy. ... 2MCP 396.1

Harmonický chod všech těchto částí – mozku, kostí a svalů – je nutný k plnému a zdravému rozvoji celého lidského organismu. – SpTEd 33, c1897 (FE 426) 2MCP 396.2

Elektrická síla oživuje celou soustavu – Elektrická síla mozku, způsobená duševní činností, oživuje celou tělesnou soustavu, a je tak neocenitelnou pomocí v odolávání nemocem. – Ed 197 2MCP 396.3

Málokdo si uvědomuje moc mysli nad tělem – Jen málokterí si uvědomují moc, jež má mysl nad tělem. Velké množství nemocí, které sužují lidstvo, mají svůj původ v mysli a mohou být vyléčeny jen opětovným uzdravením mysli. Je velmi mnoho těch, více než si vůbec uvědomujeme, kteří jsou duševně nemocní. Onemocnění srdce činí z mnohých dyspeptiky (lidí s poruchami trávení), neboť duševní trýzeň má ochromující vliv na zažívací orgány. – 3T 184 2MCP 396.4

Oběti chorobné představivosti – Mysli je zapotřebí kontroly, neboť ona má ten největší vliv na zdraví. Představivost často svádí na scestí a je-li jí popouštěna uzda, způsobuje postiženému vážné druhy nemocí. ... 2MCP 397.1

Zima patří mezi nejobávanější roční údobí pro toho, který navštěvuje takto postižené. Je to vskutku zima, a to nejen venku, ale i uvnitř, pro ty, kteří musí žít ve stejném domě a spát ve stejné místnosti. Tyto oběti chorobné představivosti se sami uzavírají v místnostech a zavírají okna, neboť vzduch působí na jejich plíce a hlavu. Jejich představivost pracuje. Očekávají, že se nachladí, a také tomu tak je. Žádné logické odůvodnění je nemůže přesvědčit, že nerozumí základním principům celé záležitosti. Tvrdí: „Cožpak to nemáme vyzkoušené?“ 2MCP 397.2

Je pravdou, že vyzkoušeli jednu stranu této otázky – tvrdošíjným lpěním na svém vlastním způsobu – a přesto se nachladí, jsou-li sebemeně vystaveni čerstvému vzduchu. Jsou choulostiví jako děti a nejsou schopni nic snést. Přesto tak žijí dále a neustále zavírají okna a dveře, krčí se u kamen a „vychutnávají si“ své trápení. 2MCP 397.3

S jistotou prokázali, že jejich počínání jim neslouží k dobrému, nýbrž znásobuje jejich těžkosti. Proč takoví lidé nedovolí rozumu, aby ovlivnil jejich mínění a ovládl představivost? Proč nevyzkoušet opak a rozumným způsobem docílit pohybu a získat vzduch mimo dům? – 2T 523-525 2MCP 397.4

Mysl může ztížit krevní oběh (rada bázlivé, ustrašené duši) – Je-li tvá mysl přesvědčena a je-li ji vtisknuto, že ti koupel uškodí, je tento vnitřní dojem oznámen všem nervům těla. Nervy řídí krevní oběh. Proto díky onomu přesvědčení mysli dojde k omezení krve v krevních cévách a blahodárné účinky koupele jsou ztraceny. A to vše jen proto, že mysl a vůle brání snadnému proudění krve a zabraňuje tomu, aby se dostala k povrchu těla k povzbuzení a oživení krevního oběhu. 2MCP 397.5

Jsi kupříkladu přesvědčena o tom, že pokud se budeš koupat, že prochladneš. Mozek posílá tuto zprávu nervům těla a krevní cévy, poddány tvé vůli, nemohou vykonat svůj úkol a po koupeli vyvolají reakci. – 3T 67, 70 2MCP 398.1

Ovoce apatické, zasněné mysli (rada jedné mladé ženě) – Máš chorobnou představivost. Vsugerovala sis, že jsi nemocná, ale je to spíše domnělá představa než skutečnost. Nejsi sama k sobě čestná. ... Vystupovala jsi, jako bys neměla páteř. Zpola si se opírala o druhé lidi, což je neslušné, aby žena dělala v přítomnosti jiných. Kdybys byla na to jen pomyslela, kráčela bys, stejně jako i seděla, tak zpříma, jako i mnozí jiní. 2MCP 398.2

Stav tvé mysli vede k lhostejnosti a ke strachu z pohybu, zatímco tento pohyb by se ukázal jako jeden z nejlepších prostředků ke tvému uzdravení. Nikdy se neuzdravíš, dokud neodložíš tento apatický, zasněný stav mysli a nevyburcuješ se k činnosti, pokud nebudeš pracovat, dokud je den. Konej, stejně jako přemýšlej a plánuj. Odvrát svou mysl od romantických plánů. Mísíš do svého náboženství romantický, zamilovaný sentimentalismus (přecitlivělost), který člověka nepovznáší, ný-

brž jen ponižuje. Nejsi to jen ty sama, kdo je takto zasažen. Tvým vlivem a příkladem jsou zasaženi i další. – 2T 248, 249 2MCP 398.3

Zdraví obětováno pocitům (rada jedné ženě silné vůle) – Milá ____, máš chorobnou obrazotvornost a zneuctíváš Boha, když dovoluješ, aby tvé pocity měly úplnou nadvládu nad rozumem a soudností. Máš rozhodnou vůli, což způsobuje, že myšlení má vliv na tělo – narušuje krevní oběh a vytváří překrvení určitých orgánů. Své zdraví obětuješ svým pocitům. – 5T 310 2MCP 398.4

Duševní nemoc způsobená neposvěcenými jazyky (poznámky ke smrti manželky jednoho vedoucího pracovníka) – Sestra ____ byla tak obtížena trápením, že přišla o rozum. Ptám se: „Kdo bude ve dni soudu volán k zodpovědnosti za uhašení světla oné mysli, jež mohla dnešního dne zářit? Kdo bude zodpovědný ve dni Božím za dílo, jež vyvolalo vyčerpání, které přivodilo onu nemoc?“ Trpěla měsíce a s ní trpěl i její manžel. A nyní ubohá žena zemřela, zanechávajíc zde dvě děti bez matky. To vše kvůli dílu, jež vykonaly neposvěcené jazyky. – Manuscript 54, 1904 2MCP 399.1

Přetížená mysl zhoršuje zdraví – Bratři investovali prostředky do patentních oprávnění a jiných podniků a přemlouvali další, kteří by nebyli schopni nést složitost a starost takového podnikání, aby se o to také zajímali. Jejich mysl, přetížená a plně úzkostí, vážně působí na jejich již nemocná těla a oni se poddávají malomyslnosti, jež přerůstá v zoufalství. Ztrácejí veškerou sebedůvěru a myslí si, že je Bůh zavrhl, a neodvažují se ani věřit, že jim bude milostiv. – 1T 304, 305 2MCP 399.2

Výsledkem duševní činnosti je zdraví – Bůh si přeje, aby Jeho pověření zástupci byli dobrými kazateli. A aby tomu tak mohlo být, musí být pilnými studenty. ... Cílevědomé návyky, pevná opora shůry, je uschopní pro jejich postavení za kazatele evangelia Kristova. Výsledkem duševní činnosti bude zdraví, což je lepší než pomalá, neukázněná a necvičená mysl. Mnozí se jako kazatelé stali neschopnými, jakmile zestárli. ... Kdyby bývali zaměstnávali a cvičili mozek, bývali by nesli ovoce i v šedinách. – Letter 33, 1886 2MCP 399.3

Elektrická síla mozku brání onemocnění – Mysl přemýšlivých lidí pracuje příliš intenzivně. Často svými duševními silami plývají. Naproti tomu je zde další skupina, jejímž nejvyšším životním cílem je fyzická práce. Tato druhá skupina necvičí mysl. Používají své svalstvo, zatímco jejich mozek je ochuzován o duševní sílu, právě tak, jako pracuje rozum přemýšlivých lidí, zatímco jejich tělo je připraveno o sílu a svěžest tím, že zanedbávají cvičení svých svalů. ... 2MCP 399.4

Jejich vliv k dobrému je malý ve srovnání s tím, jaký by mohl být, kdyby používali svůj mozek stejně jako své svaly. Tato skupina, je-li napadena nemocí, ji mnohem snáze podléhá. Tělesná soustava, aby odolala nemoci, je oživována elektrickou silou mozku. – 3T 157 2MCP 400.1

Nespokojené reptání přináší nemoc – To, co téměř všem přináší nemoc těla i duše, jsou mrzuté pocity a nespokojené reptání. Nemají Boha, nemají naděje, která dosahuje až dovnitř za oponu, a která je duši bezpečnou a pevnou kotvou. Všichni, kdo mají tuto naději, očistí se tak jako i On je čistý. Takoví nemají neklidných tužeb, nereptají a nejsou nespokojení. Nehledají stále zlo a neobírají se v myšlenkách zbytečnými starostmi. Avšak vidíme mnohé, kteří mají dobu soužení již předem; každý rys obličeje je poznamenán úzkostí. Zdá se, že nenalézají útěchy, ale neustále ve strachu očekávají nějaké hrozné zlo. – 1T 566 2MCP 400.2

Nepokojný stav mysli škodí zdraví (rada jedné neklidné ženě) – Pán tě má rád a pečuje o tebe a i když s tebou není vždy tvůj manžel, přesto máš znamenité společenství přímo v místě, kde je váš dům postaven. Neudržuj si nepokojný stav mysli, neboť to škodí tvému zdraví. Musíš si uvědomit, že nikdo není zodpovědný za uspořádání tvého myšlení než ty osobně. 2MCP 400.3

Jsi příliš náchylná pohlížet na věci pesimisticky. To je slabostí tvé povahy. Škodí to tvé zkušenosti a dává smutný ráz zkušenosti tvého muže. 2MCP 400.4

Příliš mnoho přemítáš. Učiň vše, co můžeš udělat v jakékoli činnosti či zaměstnání, abys odvrátila svou mysl od svého já. Musíš si umět vážít toho velikého daru tomuto světu – Ježíše Krista, a smíš očekávat mnohý pokoj, útěchu a lásku, kterou uplatníš při udržování své mysli v dokonalém pokoji. Každý věřící se má odít Kristovou spravedlností, a tato spravedlnost mluví lépe než krev Abelova. – Letter 294, 1906 2MCP 400.5

Neschopnost rozumně uvažovat – Student třeba věnuje všechny své síly k získání vědomostí. Nezná-li však Boha, nedbá-li na zákony, které vládnu jeho vlastní bytosti, zničí se. Špatnými návyky ztrácí schopnost správného sebehodnocení a umění ovládat se. Nemůže správně uvažovat o

věcech, které se týkají nejhlubší podstaty jeho bytí. Nakládá bezstarostně a nerozumně se svou myslí i tělem. Protože nedbá na rozvíjení správných zásad, nebude tolik užitečný na tomto světě a ztratí věčný život. – MH 450 2MCP 401.1

Soustředění se na sebe* je překážkou k uzdravení – Jednou z hlavních překážek, které brání v uzdravení nemocného, je soustředování pozornosti na sebe. Mnoho zdravotně postižených se domnívá, že by jim každý měl věnovat svůj soucit a pomoc, zatímco potřebují odpoutat svou pozornost od sebe a začít myslet na druhé a starat se o ně. – MH 256 2MCP 401.2

Odvráťte pozornost od sebe – Pohyb napomáhá trávení. Když si po jídle uděláte procházku, když budete držet hlavu zpřímá, dáte ramena dozadu a přiměřeně se budete pohybovat, bude to k vašemu velkému prospěchu. Vaše mysl odvrátí pozornost od sebe ke krásám přírody. Čím méně pozornosti věnujeme po jídle žaludku, tím lépe. Budete-li se neustále strachovat, že vám vaše strava uškodí, nepochybně se tak stane. Zapomeňte na sebe a přemýšlejte o něčem radostném. – 2T 530 2MCP 401.3

Konání dobra uvolňuje pozitivní síly – Radost z konání dobra oživuje mysl a proniká celým tělem. Zatímco tváře dobrotivých lidí jsou rozjasněny radostí a jejich vnitřní klid a rovnováha vyjadřují mravní vznešenost, tváře lidí sobeckých a lakotných jsou sklíčené, opadlé a zasmušilé. Jejich mravní nedostatky lze vidět ve výrazu obličeje. – 2T 534 2MCP 402.1

Bezpečí v Kristu zlepšuje zdraví – Jakmile se lidé, kteří hoví špatným návykům a životu v hříchu, poddají moci božské pravdy a ta se dostane do srdce, oživí se mravní síly, jež byly zřejmě ochromeny. Příjemce pravdy bude vlastnit silnější a jasnější vnímání než měl předtím, než připoutal svou duši k Věčné Skále. Když si uvědomí, že v Kristu je jeho jistota,lepší se také jeho tělesné zdraví. Zvláštní Boží požehnání spočívající na tom, jenž přijal pravdu, je samo o sobě zdravím a silou. – CTBH 13, 1890 (CH 28) 2MCP 402.2

Utišující účinky vhodných pracovních podmínek (rada jednomu přepracovanému vedoucímu pracovníku). – Není to moje záležitost, abych ti plánovala určité pracovní zásady. Měl bys však pracovat, je-li to možné, na takovém postavení, kde tvá mysl bude udržována v klidné vyrovnanosti, kde můžeš být pokojný a tichý, kde na tebe nebudou vkládány tak mnohé záležitosti. Není pro tebe nejlépe, abys měl dohled nad tolika věcmi. Tvá mysl nesmí být příliš zatížena. Bylo by to ke tvé velké újmě. Když je na tebe vloženo velmi mnoho problémů, krev se hrne do hlavy a ty dáváš průchod silnému rozrušení, které ohrožuje tvé zdraví. 2MCP 402.3

Je-li to možné, postav se tam, kde budeš mít málo důvodů dělat si hlavu kvůli práci jiných. ... Kdybys na sebe vzal onu složitost, která přichází s mnoha zájmy, zmatek, který by se dostavil jako důsledek plánování správy mnoha záležitostí by nebyl ke tvému vlastnímu dobru nebo k nejlepšímu prospěchu Božího díla. 2MCP 402.4

Ti, kteří snad na tebe vkládají velký počet rozmanitých povinností, které vyžadují to nejpečlivější vedení, dělají chybu. Tvé mysli je zapotřebí, aby byla v klidu. Musíš dělat takovou práci, která nebude ve tvé mysli vyvolávat napětí. Musíš uchovávat své svědomí v bázni Boží, podle biblického měřítka, a musíš dělat plynulý pokrok vpřed, abys nebyl jakýmkoliv způsobem neschopněn pro dílo, jež ti dal Bůh, abys ho vykonal. – Letter 92, 1903 2MCP 403.1

Vyrovnaná mysl je cestou ke zdraví – Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro nemocné tělo a duši. Zdraví a síla je zvláštním Božím požehnáním spočívajícím na příjemci. Člověk, jehož mysl je klidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví. Uvědomění si, že oči Páně jsou obráceny na nás a jeho uši k našim prosbám, je skutečným uspokojením. Vědomí, že máme neselehávajícího Přítele, kterému můžeme svěřit všechna tajemství své duše, je výsadou, kterou nelze slovy ani vyjádřit. – 1T 502 2MCP 403.2

Láska, naděje a radost jsou pro zdraví nezbytné – Abychom mohli mít dokonalé zdraví, musí být naše srdce naplněna nadějí, láskou a radostí. – SpT Series A, No. 15, p 18, April 3, 1900 (CH 587) 2MCP 403.3

Kristus je řešení – Mnozí trpí daleko více nemocemi duše než nemocemi těla a nenajdou úlevu, dokud nepřijdou ke Kristu – pramenu života. Pak ustanou stesky na únavu, osamělost i nespokojenost. Uspokojující radost dodá mysli sílu a tělu zdraví a životní energii. – 4T 579 2MCP 403.4

43. Mysl a duševní zdraví

Ovoce duchovního života – Duchovní život přináší člověku, který jej prožívá, to, co hledá celý svět, ale čeho nikdy nelze dosáhnout bez úplného poddání se Bohu. – Letter 121, 1904 2MCP 404.1

Tělo, mysl a duše má prospěch z obecnství s Bohem – V poznání Boha nachází svůj zdroj veškeré pravé vědění a skutečný rozvoj. Kamkoli se obrátíme, ať už v oblasti hmotné, duševní nebo duchovní, ať popatříme na cokoli kromě sněti hříchu, všude se toto poznání zjevuje. Bádáme-li v jakémkoli oboru s upřímným úmyslem dospět k pravdě, jsme přiváděni do styku s neviditelnou, mocnou Inteligencí, která působí ve všem a prostřednictvím všeho. Lidská mysl je přivedena do spojení s Boží myslí, smrtelné s Nesmrtelným. Účinek takového spojení na tělo, mysl i duši se nedá ani vyjádřit. – Ed 14 2MCP 404.2

Láska k Bohu je pro zdraví nezbytná – Bůh je tím velikým správcem lidského organismu. V péči o naše tělo s Ním musíme spolupracovat. Láska k Bohu je pro život a zdraví nezbytná. – SpT Series A, No. 15, p 18, April 3, 1900 (CD 587) 2MCP 404.3

Tělesné zdraví je pro duševní zdraví důležité – Bůh musí být uznán za Původce našeho bytí. Život, jež nám dal, nesmíme brát na lehkou váhu. Nedbalost v tělesných návycích odhaluje nedbalost mravní povahy. Na tělesné zdraví je nutno pohlížet jako na něco, co je nezbytné k pokroku v růstu v milosti, v růstu vyrovnané povahy. – Manuscript 113, 1898 2MCP 405.1

Dobré skutky podporují zdraví – Dobré skutky jsou dvojnásobným požehnáním, jsouce dobrodiním i dárci i tomu, který laskavost přijímá. Vědomí konání dobra je jedním z nejlepších léků pro nemocné tělo i mysl. Je-li mysl svobodná a šťastná pocitem dobře vykonané povinnosti a uspokojením z toho, že byli obšťastněni druzí, pak blahodárný, povznášející vliv vnáší nový život do celé bytosti. – MH 257 2MCP 405.2

Zbožnost v souladu se zákony zdraví – Ti, kdo krácejí po stezce moudrosti a svatosti, zjišťují, že „pobožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.“ (1 Tm 4,8) Uvědomují si potěchu, která přichází ze skutečné radosti života, a netrpí zbytečnou lítostí ani nad promarněnými hodinami ani bezútešnými předtuchami, kterými světák příliš často trpí, když není pobaven nějakou vzrušující zábavou. Zbožnost se nedostává do sporu se zákony zdraví, naopak, je s nimi v souladu. Bázeň Boží je základem veškeré opravdové prosperity. – CTBH 14, 1890 (CH 29) 2MCP 405.3

Neustálý boj proti zlým představám – Nechť každý, kdo touží být účastníkem božské přirozenosti, si je vědom té skutečnosti, že musí utéci porušení, které je na světě v žádostech. Duše musí ustavičně a usilovně bojovat proti zlé obrazotvornosti mysli. Musí být veden odhodlaný boj proti pokušení zhrěšit myšlenkou nebo činem. Duše musí být uchována před každou poskvrnou skrze víru v Toho, který je mocen zachovat vás bez úrazu (který je mocen uchránit vás před pádem – citace Juda 1,24 – KJV). 2MCP 405.4

Musíme hloubat nad Písmem, přemýšlejíce rozvážně a nezaújatě o věcech, jež se týkají naší věčné spásy. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíšova, oběť přinesená v náš prospěch – tato témata si vyžadují našeho nejhlubšího přemýšlení a nejdůležitějších úvah. Měli bychom obrátit svou pozornost na povahu našeho Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom se snažit porozumět významu plánu spasení. Měli bychom hloubat nad posláním Toho, který přišel, aby vysvobodil lid svůj od hříchů jejich. Neustálým přemítáním nad nebeskými náměty naše víra a láska zesílí. – RH June 12, 1888 2MCP 406.1

Ztráta zdraví oslabuje mravní síly – Vše, co poškozuje zdraví, nesnižuje jen tělesnou sílu, ale vede k oslabení duševních a mravních sil. – MH 128 2MCP 406.2

Protože se naše myšlení a duševní život projevují skrze tělo, je duševní i duchovní svěžest do značné míry závislá na tělesné síle a činnosti. Vše, co napomáhá tělesnému zdraví, napomáhá rozvoji silné mysli a vyváženého charakteru. – Ed 195 2MCP 406.3

Tělo je zprostředkovatelem mysli a duše – Tělo je nejdůležitějším zprostředkovatelem, kterým se mysl a duše rozvíjejí při budování povahy. Proto také nepřítel člověka směřuje svá pokušení tím směrem, aby zeslabil a poškodil tělesné síly. Často se stává, je-li zde ve svém úsilí úspěšný, že

se celá bytost poddá zlému. Sklony tělesné přirozenosti, nejsou-li ovládnuty vyšší mocí, s jistotou přivedou člověka ke zkáze a smrti. Tělo musí být podrobena vyšším silám bytosti. Vášně musí být ovládány vůlí, jež sama musí být podřízena Bohu. Královská moc rozumu, posvěcená božskou milostí, musí vládnout v životě. 2MCP 406.4

Síla rozumu, tělesná vitalita a délka života jsou závislé na neměnných zákonech. Poslušností těchto zákonů se může stát člověk vítězem nad sebou samým, vítězem nad svými vlastními sklony, vítězem nad knížatstvy a mocnostmi „vládců temnoty tohoto světa“ a nad „duchovními mocnostmi zla v nebeských oblastech.“ (Ef 6,12 – KJV) – PK 488, 489 2MCP 406.5

Mozek dodává životní energii mysli – Pán si přeje, aby naše mysl byla čistá a jasná, abychom byli schopni rozumět smyslu Jeho slova a služby, konat Jeho vůli, spoléhat na Jeho milost a vnášet do Jeho díla čisté svědomí a vděčnou mysl. Takový druh radosti podporuje krevní oběh. Mozek dodává mysli životní energii, proto by neměl mozek být nikdy otupen užíváním narkotik nebo drážděním užíváním stimulantů (povzbuzujících prostředků). Mozek, kosti a svaly musí být uvedeny do souladné činnosti, aby všechny mohly pracovat jako správně seřízené stroje, aby každá jednotlivá část fungovala v souladu a žádná z nich nebyla přetěžována. – Letter 100, 1898 2MCP 407.1

Dyspepsie (poruchy trávení) způsobuje, že je náboženský život nestálý – Každý křesťan musí uvést do života zásady zdravotní reformy. Muži a ženy, kteří berou na lehkou váhu tyto zásady, nemohou nabídnout Bohu čistou, živou oddanost, protože podrážděný žaludek nebo pomalu pracující játra způsobují, že náboženský život je nestálý. 2MCP 407.2

Konzumování masa zabíjených zvířat má škodlivý vliv na duchovnost. Když je maso obvyklým článkem potravy, zatlačují nízké vášně vyšší duševní schopnosti. Tyto věci Boha zarmucují a jsou příčinou úpadku duchovního života. – Letter 69, 1896 2MCP 407.3

Konání dobra je nejlepším lékem – Vědomí správného jednání je nejlepším lékem pro nemocné tělo a duši. Zdraví a síla je zvláštním Božím požehnáním spočívajícím na příjemci. Člověk, jehož mysl je klidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví. ... 2MCP 407.4

Jsou takoví lidé, kteří necítí, že je jejich náboženskou povinností cvičit svou mysl, aby se obírala radostnými náměty, aby mohli odrážet spíše světlo než temnotu a sklíčenost. Mysl této skupiny lidí se bude zabývat buď vyhledáváním svých vlastních radovánek, nebo se budou účastnit lehkovýcháných hovorů, tropit si posměch a vtipkovat a mysl bude neustále radostně vzrušená koloběhem zábavy, anebo budou sklíčení, majíce veliké zkoušky a duševní zápasy, o nichž se budou domnívat, že jen nemnozí je zažili nebo že by jim mohli porozumět. Takoví lidé mohou vyznávat křesťanství, avšak oklamávají své vlastní duše. Nevlastní pravé, ryzí křesťanství. – HR March, 1872 2MCP 407.5

Úsilí o uzdravení těla i duše – Naši lékařští pracovníci musí konat vše, co je v jejich moci, aby vyléčili tělesnou nemoc a také nemocnou mysl. Musí trpělivě čekat, modlit se a pracovat, přinášet jak duchovní tak i tělesnou úlevu těm, pro něž pracují. Lékař v kterémkoli z našich sanatorií musí vykonat pro každého trpícího člověka, s nímž je přiveden do styku, nesmírně obětavou práci. Nesmí ztratit žádnou příležitost, aby ukázal těmto duším na Krista – Velkého Lékaře těla i duše. Každý lékař musí být pohotovým pracovníkem v Kristových řadách. Nesmí dojít k žádnému snižování zájmu o duchovní věci, jinak síla upřít mysl na Velkého Lékaře bude odvrácena. – Letter 223, 1905 2MCP 408.1

Lékař, který má co do činění s narušenou myslí a duší – Lékaři je zapotřebí více než lidské moudrosti a síly, aby mohl vědět, jak sloužit těm mnohým komplikovaným případům s nemocemi mysli a duše, k jejichž léčbě je povolán. Není-li obeznámen s mocí božské milosti, nebude schopen pomoci postiženým, nýbrž zhorší tyto obtíže. Drží-li se však pevně Boha, bude schopen pomoci těmto postiženým, narušeným duším. Bude schopen nasměrovat své pacienty na Krista a naučit je, aby přinášeli všechny své starosti a zmatky k Tomu, který unese každé břímě. – 5T 444 2MCP 408.2

Kristus ozařuje mysl – Lékař nesmí nikdy vést své pacienty, aby upřeli svou pozornost na něj. Musí je naučit, aby uchopili třesoucí se rukou víry nataženou Spasitelovu ruku. Pak bude mysl ozařena světlem zářícím od Světla světa. – Letter 120, 1901 2MCP 409.1

Utěšující moc pravdy – Utěšující moc ryzí pravdy, která je pochopena, podle níž je jednáno a která je zachovávána ve všech svých požadavcích, má takovou hodnotu, jakou žádný jazyk není schopen vyjádřit lidem, kteří trpí nemocí. Poukazujte vždy trpícím nemocným na Kristův soucit a

lásku a probouzejte jejich svědomí k víře v Jeho moc utišit utrpení, a vědte je k víře a důvěře v Toho, jenž je Velkým Lékařem, a získáte duši a častokrát život. – Letter 69, 1898 (MM 234, 235)

2MCP 409.2

Pravé náboženství napomáhá k obnovení zdraví (slova určená hostům sanatoria navštěvujícím místní bohoslužby) – Kristus je náš Velký Lékař. Mnozí muži a ženy přicházejí do tohoto léčebného zařízení (St. Helena Sanitarium) s nadějí, že se jim dostane lékařské péče, která prodlouží jejich život. Mnozí vyvíjejí značné úsilí, aby se sem dostali. 2MCP 409.3

Proč nemůže každý, kdo přichází do tohoto sanatoria, přijít ke Kristu, aby se mu dostalo duševní pomoci? Proč nemůžeš, můj bratře, má sestro, chovat naději, že když přijmeš Krista, On přidá své požehnání k prostředkům využívaným k tvému opětovnému nabytí zdraví? Proč nemůžeš věřit, že On bude spolupracovat s tvým úsilím o uzdravení, když chce, aby ses uzdravil/a? Kristus si přeje, abys měl/a jasnou mysl, abys mohl/a ocenit věčné skutečnosti. Chce, abys měl/a zdravé šlachy a svaly, abys mohl/a oslavovat Jeho jméno tím, že použiješ svých sil v Jeho službě. – Manuscript 80, 1903 2MCP 409.4

Rada tomu, který má sklony k melancholickým (těžkomyslným) pocitům – Je tvou povinností, abys bojoval proti depresivním myšlenkám a melancholickým pocitům, právě tak, jako je tvým úkolem se modlit. Je tvou povinností stavět se proti silám nepřítele, pevně držet uzdu jak svého jazyka, tak i svých myšlenek. Ze všeho nejvíce je ti ve tvém životě zapotřebí přijímat milost právě tehdy, kdy citlivé, zanícené trávicí orgány pracují a ty jsi znepokojen a vyčerpan. 2MCP 409.5

Možná se tomu budeš divit, ale být ustavičně podrážděný a znervózňovat druhé svým vyhledáváním chyb a svými deprimujícími výtkami, je určitým druhem proklínání. Tyto záchvaty poruch trávení jsou nepříjemné, ale drž pevně uzdu, abys nemluvil hrubě k těm, kdo jsou tvými nejlepšími přáteli, či k těm, kdo jsou tvými nepřáteli. – Letter 11, 1897 2MCP 410.1

Ujištění o Božím přiznání se – Ujištění o Božím přiznání se napomáhá fyzickému zdraví. Posilňuje duši proti pochybám, zmatkům a nadměrnému žalu, který tak často vysává životní síly a vyvolává nervová onemocnění té nejvíce zeslabující a nejzoufalejší povahy. Bůh se zaručuje svým neomylným slovem, že Jeho oči budou obrácené na spravedlivé, a Jeho uši k jejich modlitbám. – LS 270, 271 2MCP 410.2

Spojitost mezi hříchem a nemocí – Mezi hříchem a nemocí je božsky určená souvislost. Žádný lékař nemusí pracovat ani měsíc, aniž by tento vztah v praxi neviděl. Tuto skutečnost může ignorovat; jeho mysl může být tak zaměstnána jinými záležitostmi, že se jeho pozornost na to nezaměří. Bude-li si však pozorně všímat a bude-li upřímný, nebude moci jinak než přiznat, že mezi hříchem a nemocí existuje vztah příčiny a následku. Lékař by měl být citlivý, aby tuto věc poznal a podle toho jednal. 2MCP 410.3

Když si získá důvěru postižených tím, že jim poskytne pomoc v jejich utrpení a vytrhne je „hrobníkovi z lopaty“, může je poučit o tom, že nemoc je důsledkem hříchu a že je to poražený nepřítel, který se je usiluje svádět k praktikám, jež ničí zdraví i duši. Lékař může vstoupit v jejich mysl nutností sebezapírání a poslušnosti zákonů života a zdraví. Zvláště do mysli mladých lidí může vstoupit správné zásady. 2MCP 410.4

Bůh miluje své stvoření láskou, jež je něžná a také silná. On ustavil přírodní zákony, avšak Jeho zákony nejsou despotickými požadavky. Každé „Nebudeš...“, ať již v mravním zákoně nebo fyzických zákonech, obsahuje nebo v sobě zahrnuje zaslíbení. Jsme-li ho poslušni, provází naše kroky požehnání; nejsme-li poslušni, výsledkem je nebezpečí a neštěstí. Boží zákony jsou sestaveny tak, aby přivedly Jeho lid blíže k Němu samotnému. On je spasí od zlého a povede je k dobru, nechají-li se vést, nikdy je však nebude nutit. Nemůžeme rozpoznat Boží úmysly, ale musíme Mu důvěřovat a prokázat svou víru svými skutky. – 5T 444, 445 2MCP 411.1

Evangelium je lékem na nemoci, jež vznikly z hříchu – Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází „se zdravím na Jeho paprscích“ (Mal 4,2 – KJV). Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Veškerý věhlas, schopnosti, talent – nic z toho nedokáže potěšit ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí člověka je život Boží v duši. – MH 115 2MCP 411.2

Nebesa čiší zdravím – Názor, který někteří zastávají, totiž že duchovnost je na úkor zdraví, je ďáblou sofistikou. Náboženství Bible není škodlivé ani na zdraví těla, ani na zdraví ducha. Vliv Ducha Božího je právě tím nejlepším lékem na nemoc. Celá nebesa čiší zdravím. A čím hlouběji jsou vnímány nebeské vlivy, tím jistější bude uzdravení nemocného, který věří. Právě zásady křesťanství otvírají přede všemi zdroj neocenitelného štěstí. Náboženství je vytrvalým pramenem, z něhož může křesťan podle libosti pít a nikdy zřídlo nevyčerpá. – CTBH 13, 1890 (CH 28) ^{2MCP 411.3}

Náboženství je tou pravou vědou uzdravení – Náboženství je zásadou srdce, ne nějakým kouzelným slovem či klamným předstíráním mysli. Vzhlížejte jen k Ježíši. To je jedinou nadějí pro tebe i tvého manžela na získání věčného života. To je ta pravá věda na uzdravení těla i duše. Mysl se nesmí soustředit na žádného člověka, ale jen na Boha. – Letter 117, 1901 ^{2MCP 412.1}

Láska k Vykupiteli odstraňuje nákazu – Mysl je zatemněna smyslnou malárií. Myšlenkám je zapotřebí očistění. Čím vším by se muži a ženy nemuseli stát, kdyby si byli uvědomili, že to, jak zachází s tělem, má co do činění s životními silami mysli a srdce. ^{2MCP 412.2}

Skutečný křesťan získává zkušenost, která přináší svatost. Své svědomí má bez poskvrny viny, na duši je bez kazu porušení. Duchovní význam Božího Zákona s jeho vymezujícími zásadami uvádí do svého života. Světlo pravdy ozařuje jeho chápání. Žár dokonalé lásky k Vykupiteli odstraňuje nákazu, jež stojí v cestě mezi jeho duší a Bohem. Vůle Boží se stala jeho vůlí – čistou, povznesenou, přečištěnou a posvěcenou. Jeho tvář zjevuje nebeské světlo. Jeho tělo je vhodným chrámem pro Ducha svatého. Svatost ozdobuje jeho charakter. Bůh s ním může být v důvěrném styku, neboť duše i tělo je v souladu s Bohem. – Letter 139, 1898 (7BC 909) ^{2MCP 412.3}

Kristova láska je oživující silou – Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé živé části – mozku, srdci, nervům – přináší svým dotekem zdraví. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny a žalu, strachu a úzkosti, jež drtí životní síly. S ní přichází klid a vyrovnanost. Vštěpuje do duše radost, kterou nedokáže pokazit nic pozemského – radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život. – MH 115 ^{2MCP 412.4}

Část X. – Duševní zdraví

44. Zákony, které řídí mysl

Člověk byl stvořen s dokonale vyváženou myslí – Hospodin na počátku učinil člověka spravedlivého a bezúhonného. Byl stvořen s dokonale vyváženou myslí, velikost a síla všech jeho orgánů byla dokonale rozvinuta. Adam byl dokonalým představitelem člověka. Všechny duševní schopnosti byly rovnoměrně rozděleny, každá měla své zvláštní poslání. A přesto všechny, kvůli plnému a správnému využití kterékoliv z nich, byly závislé jedna na druhé. – 3T 72 2MCP 415.1

Zákony mysli ustanovil Stvořitel – Ten, jenž stvořil mysl člověka a ustanovil její zákony, počítal s jejím rozvojem v souladu s těmito zákony. – Ed 41 2MCP 415.2

Velké Boží zákony – Svět přírody je řízen mocnými zákony a duchovní záležitosti jsou podřízeny zásadám stejně jistým. Má-li být dosaženo kýžených výsledků, musíme použít prostředky vedoucí k tomuto cíli. Každému člověku Bůh určil dílo podle jeho schopností. Výchovou a praxí mají být lidé uschopněni k tomu, aby se mohli setkat s jakoukoliv nepředvídanou situací, která může nastat. Je zapotřebí moudrého rozmyslu k tomu, aby byl každý postaven na správné místo, kde by mohl získat zkušenost, která jej uschopní nést zodpovědnost. – 9T 221, 222 2MCP 415.3

Přestupování přírodních zákonů je hříchem – Neustálé přestupování přírodních zákonů je soustavným přestupováním Zákona Božího. Nynější břímě utrpení a trýzně, které všude vidíme, současný úpadek, sešlost, nemoci a duševní slabost, jež zaplavují svět, z něj – ve srovnání s tím, čím by mohl být a s tím, jaký úmysl se světem měl Bůh, – vytvořily lazaret. Naše generace je po duševní, tělesné i mravní stránce slabá. Veškerá tato bída se hromadí z pokolení na pokolení, protože do hříchu padlý člověk přestupuje Boží Zákon. Zvrácená chuť má za následek ty největší hříchy. – 4T 30 2MCP 416.1

Přestoupení zákona ničí soulad – Táž moc, jež udržuje přírodu, působí také v člověku. Tytéž velké zákony, které řídí hvězdu stejně jako atom, řídí i lidský život. Zákony, které ovládají činnost srdce, usměrňující proud života v těle, jsou zákony mocné Inteligence, která má ve své moci i duši. Od ní pochází veškerý život. Právě poslání života lze nalézt toliko v souladu s Bohem. Pro vše, co Jím bylo stvořeno, platí stejná podmínka – život udržovaný přijímáním života od Boha, život vedený v souladu s vůlí Stvořitele. Přestupovat Jeho zákon – ať již fyzický, mravní či duchovní, – znamená odloučit se od souladu s celým vesmírem, znamená vnést nesoulad, anarchii a zkázu. – Ed 99, 100 2MCP 416.2

Po příčině přichází jistý následek – Podle Božích zákonů v přírodě následuje po příčině s nezměnitelnou jistotou následek. Sklizeň svědčí o setbě. V přírodě se přetvářka netrpí. Lidé mohou oklamávat své bližní a přijímat chválu a prostředky za službu, kterou nevykonali. V přírodě však k oklamání nemůže dojít. Žeň vynese nad nesvědomitým hospodářem neúprosný rozsudek. A v tom nejvyšším slova smyslu je tomu tak i v duchovní oblasti. 2MCP 416.3

Je jen zdáním, nikoli skutečností, že se zlu daří. Dítě, které se ve škole ulívá, mladý člověk, který je ve svém studiu líný, úředník či učeň, který nepracuje v zájmu svého zaměstnavatele, člověk v jakémkoli obchodě či profesi, který není věrný své nejvyšší zodpovědnosti, si možná libuje, že dokud je jeho zlé počínání skryto, že získává výhodu. Avšak není tomu tak. Takový člověk podvádí jen sám sebe. Charakter je sklizní života a je to právě on, který rozhoduje o osudu tohoto života i života budoucího. – Ed 108, 109 2MCP 417.1

Moc sebeklamu – Strašlivá je moc sebeklamu na lidskou mysl! – 4T 88 2MCP 417.2

Mysl má moc rozlišovat – Lidská mysl je obdařena schopností rozlišovat mezi správným a nesprávným. Bůh si přeje, aby se lidé nerozhodovali z náhlého popudu, nýbrž pod vahou důkazů, pečlivě srovnávali jedno místo Písma z druhým. Kdyby byli Židé odložili své předsudky a porovnali zaznamenaná proroctví se skutečnostmi provázejícími život Ježíšův, bývali by viděli nádherný soulad mezi proroctvími a jejich naplněním v životě a službě prostého Galilejce. – DA 458 2MCP 417.3

Ukázněná mysl má větší schopnost si pamatovat – S návyky nedbalosti musí být rázně skoncováno. Mnozí si myslí, že i ty největší chyby mohou omlouvat zapomnětlivostí. Nemají však i takoví lidé rozumové schopnosti jako i jiní? Měli by svou mysl cvičit, aby spolehlivě plnila svou

funkci. Je hříchem zapomínat, je hříchem být nedbalý. Jestliže si zvyknete na nedbalost, můžete zanedbat spasení své vlastní duše a nakonec shledáte, že nejste připraveni pro Boží království. – COL 358, 359 2MCP 417.4

Mysl se přizpůsobuje tomu, co je jí blízké – Je zákonem naší mysli, že se bude buď zužovat či rozšiřovat dle velikosti věcí, jimiž se zaobírá. Nejsou-li duševní síly aktivně a vytrvale vedeny k tomu, aby zkoumaly pravdu, s jistotou zeslábnou a ztratí svou schopnost chápat hluboký význam Božího slova. – RH July 17, 1888 (FE 127) 2MCP 417.5

Mysl se přizpůsobuje tomu, čím se zabývá – Je zákonem naší mysli, že se postupně přizpůsobuje věcem, u nichž je navyklá prodlévat. Zabývá-li se jen všedními věcmi, zakrňuje a slábne. Jestliže se od ní nevyžaduje, aby se zabývala obtížnými problémy, ztratí po čase téměř zcela svou schopnost růstu. 2MCP 418.1

Co se týče výchovné hodnoty, nic se nevyrovná Bibli. V Božím slově nachází mysl náměty pro ty nehlubší úvahy, pro ty nejvznešenější tužby. Bible vlastní ty nejpoučňivější příběhy, jaké člověk může mít. Pochází přímo ze zdroje věčné pravdy a božská ruka bdí po staletí nad její čistotou. ... 2MCP 418.2

Zde jsou odhaleny velké otázky oddanosti a osudu. Opona, která odděluje viditelný svět od světa neviditelného, je pozvednuta a my můžeme sledovat boj protichůdných sil dobra a zla od chvíle, kdy se poprvé objevil hřích, až ke konečnému vítězství spravedlnosti a pravdy; a ve všem tom se zjevuje povaha Boží. V uctivém hloubání nad pravdami, jež obsahuje Boží slovo, je mysl hloubajícího přiváděna do styku s myslí Nekonečného. Takové studium nejen zjemní a zušlechťi povahu, ale zcela jistě rozšíří a posílí duševní schopnosti. – PP 569-599 2MCP 418.3

Zřením býváme proměňováni – Pro duševní i duchovní oblast platí zákon, že věcmi, na které patříme, jsme proměňováni. Mysl se ponenáhlu přizpůsobuje věcem, u nichž jí dovolíme přebývat. Připodobňuje se tomu, co si navykla milovat a ctít. Člověk se nikdy nepovznese výše, než je jeho měřítko čistoty, dobroty či pravdy. Je-li jeho vlastní „já“ nejvyšším ideálem, nedosáhne nikdy ničeho vznešenějšího. Spíše bude upadat stále níž a níž. Toliko samotná milost Boží má moc pozvednout člověka. Je-li ponechán sobě samému, vede jeho životní cesta nevyhnutelně dolů. – GC 555 2MCP 418.4

Zákon „další tužby“ – Nedostatkem pevnosti a rozhodnosti se způsobuje velká škoda. Známe rodiče, kteří říkají: „Nedostaneš to či ono!“ a potom povolí domnívající se, že jsou snad příliš přísní, a dají dítěti to, co mu zprvu odmítali dát. Tím je způsobena celoživotní újma. S naší myslí je spojen jeden důležitý zákon, který nesmíme přehlížet. Když je totiž nějaký toužebný předmět odepřen tak, že je odňata veškerá naděje, mysl brzy po onom předmětu tužby přestane toužit a zaměřuje se jinými záležitostmi. Pokud je však jakákoliv naděje na získání kýženého předmětu, bude vyvíjeno úsilí o jeho získání. – ST Feb. 9, 1882 (CG 283, 284) 2MCP 419.1

Přesvědčení hledá vyjádření – Je Božím zákonem, že kdokoli věří pravdě tak, jak je v Ježíši, tuto pravdu šíří dál. Myšlenky a přesvědčení takové mysli budou hledat své vyjádření. Každý, kdo hovoří nevěře a kriticismu, každý, kdo se cítí schopným posuzovat dílo Ducha svatého, bude šířit ducha, jímž je podněcován. Je přirozenou vlastností pochybnosti, nevěry a odporu vůči milosti Boží, že se propracují k projevu a vyjádření. Mysl ovládaná těmito zásadami se stále ze všech sil snaží prosadit se a získat si přívržence. Všichni, kdo kráčí po boku nějakého odpadlíka, budou naplněni jeho duchem k tomu, aby se sdíleli s druhými lidmi se svými myšlenkami a výsledky svých vlastních bádání a s pocity, které je vedly k jejich jednání. Není totiž snadné potlačit zásady, podle nichž jednáme. – SpT Series A, no. 6, p 39, July 6, 1896 (TM 290, 291) 2MCP 419.2

Vyjádření posiluje myšlenky a pocity – Platí přírodní zákon, že naše myšlenky a pocity se povzbudí a posílí, když je vyslovíme. Ačkoli slova vyjadřují myšlenky, je také pravdou, že myšlenky se rodí ze slov. Kdybychom jen více hovořili o své víře a více se radovali z požehnání, o nichž víme, že jsme je přijali – totiž z velké Boží milosti a lásky, měli bychom více víry a větší radost. Žádný jazyk není s to vyjádřit, mysl žádného smrtelníka není s to pochopit požehnání, které vzejde z toho, když si uvědomíme Boží dobrotu a lásku. Již zde na zemi můžeme mít radost, která se podobá nikdy nevysychajícímu zřídлу, neboť je napájeno proudy, které plynou z trůnu Božího. – MH 251-253 2MCP 419.3

Mysl má schopnost volby – Bůh nám dal sílu k rozhodování. Je na nás, abychom tuto schopnost volby používali. Nemůžeme změnit svá srdce. Nemůžeme ovládnout své myšlení, své pudy a své náklonnosti. Sami se nemůžeme stát dokonalými, způsobilými pro Boží službu. Můžeme se však rozhodnout sloužit Bohu, můžeme mu odevzdat svou vůli. Pak v nás Bůh bude působit, abychom podle Jeho dobré vůle chtěli jednat a skutečně jednali. Tak se celá naše přirozenost dostane pod Kristovu vládu. – MH 176 ^{2MCP 420.1}

Pokušitel nás nikdy nemůže donutit k tomu, abychom činili zlo. Nemůže ovládnout lidskou mysl, dokud se sama nepoddá jeho nadvládě. Dříve, než nad námi může satan uplatnit svou moc, musí vůle souhlasit a víra se musí přestat držet Krista. Avšak každá hříšná tužba, již hovíme, mu poskytuje opěrný bod. Každé nepatrné místo, v němž nenaplnujeme božské měřítko, je otevřenými dveřmi, jimiž může vstoupit, aby nás pokoušel a zničil. A každé naše selhání a porážka mu poskytuje příležitost, aby potupil Krista. – DA 125 ^{2MCP 420.2}

Člověk je mravně svobodná bytost – Aby satan podnítil padlé lidstvo ke vzpouře, představil nyní Boha jako nespravedlivého, protože připustil, aby člověk přestoupil Jeho Zákon. „Proč,“ prohlášoval tento lstivý svůdce, „dopustil Bůh, když věděl, jaký bude výsledek, aby člověk prošel zkouškou, aby se dopustil hříchu a byl přiveden do utrpení a smrti?“ ... ^{2MCP 420.3}

I dnes jsou tisíce lidí, kteří jako v ozvěně opakují tutéž opovážlivou žalobu proti Bohu. Nechá-pou, že zbavit člověka svobody rozhodování by znamenalo oloupit ho o jeho výsadu, kterou má ja-ko inteligentní bytost, a učinila by z něj pouhý stroj. Božím úmyslem není vnucovat někomu svou vůli. Člověk byl stvořen jako svobodná bytost. Stejně jako obyvatelé všech dalších světů musí se podrobit zkoušce poslušnosti. Nikdy však není přiváděn do takové situace, kde by se musel poddat zlu. Bůh nedopustí, aby na člověka přišlo jakékoliv pokušení či zkouška, již by nemohl odolat. Bůh učinil dostatek opatření pro to, aby člověk v boji se satanem býval nikdy nepadl. – PP 331, 332 ^{2MCP 421.1}

Přítomnost má vliv na budoucí rozhodnutí – Celá tvá budoucnost bude ovlivněna k dobrému či zlému podle cesty, kterou si nyní vyvolíš. – Letter 41, 1891 ^{2MCP 421.2}

Výhoda vedení k samostatnosti – Bůh nikdy neměl v úmyslu, aby jedna lidská mysl byla pod naprostou vládou jiného člověka. ... Těmi nejužitečnějšími a trvale úspěšnými učiteli jsou ti, jejichž cílem je vychovávat své žáky tak, aby pochopili a zakusili, že moc k tomu, aby se stali muži a žena-mi pevných zásad připravených pro jakékoli postavení v životě, spočívá na nich samotných. Jejich práce se možná nejeví povrchním pozorovatelům jako ta nejlepší a jejich snahy možná nejsou do-ceněny tak, jako snahy toho učitele, který ovládá svou svrchovanou autoritou mysl a vůli svých žá-ků. Nicméně budoucí život žáků přinese ovoce lepší výchovné metody. – 3T 134 ^{2MCP 421.3}

Neovládaná mysl slábne – Duševní schopnosti musí být rozvíjeny do krajnosti. Musí být posí-leny a zušlechtěny soustředěním naší pozornosti na duchovní pravdy. Dovolíme-li mysli, aby se téměř cele zabývala bezvýznamnými věcmi a běžnými záležitostmi každodenního života, v souladu s jedním z jejích neměnných zákonů zeslábne a stane se povrchní a nebude mít dostatek duševní sí-ly. – 5T 272 ^{2MCP 421.4}

Zaujatost (předsudky) brání v osvětlení pravdou – Ti, jež dovolí, aby zaujatost uzavřela my-sl proti přijetí pravdy, nemohou obdržet božské osvětlení. Přesto si mnozí nekladou otázku, když je představeno stanovisko Písma svatého: „Je to pravda v souladu s Božím slovem?“, ale spíše se ptají: „Kým je toto stanovisko hlášáno?“ A nepřináší-li pravdu právě ten člověk, který jim vyhovuje, ne-přijímají ji. Jsou tak zcela uspokojeni svými vlastními názory, že neprozkoumají důkazy Písma s touhou po poznání, nýbrž odmítají jevit zájem jen kvůli svým předsudkům. – GW 125, 126 (TM 105, 106) ^{2MCP 422.1}

Štěstí závisí na dokonalém souladu s Božími zákony – Protože zákon lásky je základem vlá-dy Boží, záviselo štěstí všech stvořených bytostí na jejich dokonalém souladu s jeho vznešenými zásadami spravedlnosti. Bůh si přeje od všech svých stvořených bytostí službu lásky – poctu, jež vyvěrá z uvědomělého ocenění Boží povahy. Nemá zalíbení ve vynucené věrnosti. Všem uděluje svobodu vůle, aby se mu mohli odplácet dobrovolnou službou. – GC 493 ^{2MCP 422.2}

45. Individualita (osobitost)

Individualita je mocí – Každá lidská bytost, stvořená k obrazu Božímu, je nadána mocí podobnou té, kterou má Stvořitel – individualitou, schopností myslet a jednat. Ti lidé, v nichž je tato schopnost rozvinuta, jsou lidmi, kteří nesou zodpovědnost, kteří jsou vedoucími v podnikání a kteří mají vliv na charakter. – Ed 17 ^{2MCP 423.1}

Každý člověk má svou charakteristickou osobitost – Evangelium se týká jednotlivých lidí. Každý člověk může být buď spasen nebo navěky zatracen. Osobitost každého je charakteristická a odlišuje se od všech ostatních. Každý musí být přesvědčen o své vině sám, každý musí být obrácen sám. Každý musí přijmout pravdu, činit pokání, věřit a být poslušen sám za sebe. Každý musí používat svou vlastní vůli. Za nikoho nemůže toto dílo vykonat nějaký zástupce. Žádný člověk nemůže skrýt svou osobitost v někom druhém. Každý se musí poddat Bohu svým vlastním rozhodnutím a tajemstvím zbožnosti. – Manuscript 28, 1898 ^{2MCP 423.2}

Jednota v rozmanitosti – Božím plánem je, aby existovala jednota v rozmanitosti. Není člověka, který by mohl být měřítkem pro všechny ostatní. Naše různé povinnosti jsou úměrné způsobené našim rozličným schopnostem. Jsem zřetelně poučována, že Bůh obdarovává lidi různým stupněm talentu a pak je staví na místo, kde mohou konat dílo, pro něž jsou uschopněni. Každý pracovník má projevovat takovou úctu svým spolupracovníkům, jakou si přeje, aby byla prokazována jemu samotnému. – Letter 111, 1903 ^{2MCP 423.3}

Každá lidská mysl je jiná – Proč potřebujeme nějakého Matouše, Marka, Lukáše, Jana, Pavla a všechny ostatní pisatele, kteří přinášejí svá svědectví ohledně Spasitelova života během Jeho pozemského působení? Proč nemohl jeden z učedníků napsat úplný záznam a tak nám dát souvislou zprávu o Kristově životě a díle? ^{2MCP 424.1}

Evangelia nejsou stejná, přesto se v nich záznam stává jedním harmonickým celkem. Jeden pisatel popisuje v jednotlivých rysech to, o čem se jiný nezmiňuje. Kdyby byly tyto rysy nepostradatelné, proč se o nich nezmiňují všichni další pisatelé? Je to proto, že mysl lidí se různí a nevnímá věci naprosto stejně. Některé pravdy působí mnohem silněji na mysl jedné skupiny lidí než na druhé. Stejná zásada platí o mluvčích či kazatelích. Někteří se značnou dobu obšírně zabývají otázkami, o kterých by se jiní zmínili jen letmo nebo je zcela pominuli. Pravda je takto několika nástroji představena zřetelněji než jedním člověkem. – Manuscript 87, 1907 ^{2MCP 424.2}

Osobitost nemá být zmařena – Bůh nechce, aby byla naše osobitost zmařena. Jeho záměrem není, aby byly dvě jakékoli osoby naprosto podobné co se týká chuti a povahy. Každý člověk má své zvláštní osobité rysy a ty nemají být zmařeny, nýbrž přizpůsobeny, formovány a utvářeny podle podoby Kristovy. Bůh mění přirozené schopnosti a vlohy prospěšným směrem. Při využití schopností, které nám Bůh dal, se rozvíjejí talent a nadání, jestliže člověk uzná tu skutečnost, že všechny jeho síly jsou darem Božím k tomu, aby byly použity nikoli k sobeckým záměrům, ...ale ke slávě Boží a pro dobro našich bližních. – Letter 20, 1894 (HC 90) ^{2MCP 424.3}

Každé dítě má svou individualitu – Dítě je možno vychovat takovým způsobem, že nebude, podobně jako zvíře, používat svou vlastní vůli, že se jeho osobitost ztratí v individualitě jeho učitele. ... Každé dítě by mělo být jak je to jen možné vychováváno k tomu, aby mělo sebedůvěru. Používáním různých schopností dítě pozná, kde jsou jeho silné a kde slabé stránky. Moudrý učitel bude věnovat obzvláštní pozornost rozvoji slabších povahových rysů, aby si dítě mohlo utvářet vyrovnanou, harmonickou povahu. – RH Jan. 10, 1882 (FE 57) ^{2MCP 425.1}

Manželství nesmí mařit osobitost – Ani muž, ani žena by se neměli snažit druhému své-mocně vládnout. Nesnažte se nutit jeden druhého, aby se podřídil vašim přáním. Budete-li to dělat, nemůžete si zachovat lásku druhého. Buďte laskaví, trpěliví a shovívaví, ohleduplní a zdvořilí. Milostí Boží se vám může podařit učinit jeden druhého šťastným, jak jste to slíbili v manželském slibu. – MH 361 ^{2MCP 425.2}

Muž i žena si mají uchovat svou individualitu (rada novomanželům) – Ve vašem společném životě má vaše láska přispívat ke vzájemnému štěstí. Oba máte pečovat o štěstí toho druhého. Taková je Boží vůle. ^{2MCP 425.3}

Ale i přesto, že se máte stát harmonickým celkem, nemá se osobitost ani jednoho z vás ztratit v tom druhém. Bůh je tím, komu patří vaše individualita. Jeho se máte ptát: „*Co je správné? Co je nesprávné? Jak mohu nejlépe naplnit smysl svého života?*“ „*Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19.20) ^{2MCP 425.4}

Vaše láska k tomu, co je lidské, má být podřízena vaší lásce k Bohu. Bohatství vaší náklonnosti má směřovat k Tomu, který dal za vás svůj život. Když člověk žije pro Boha, duše vysílá Bohu svou největší a nejhlubší náklonnost. Směřuje vaše nejhlubší láska k Tomu, jenž pro vás zemřel? Je-li tomu tak, bude vaše láska jednoho k druhému podle nebeského řádu. – 7T 45, 46 ^{2MCP 425.5}

Každý máme svou vlastní osobitost a individualita ženy nemá být nikdy pohlcena v individualitě jejího muže. – Manuscript 12, 1895 ^{2MCP 426.1}

Odevzdání se Bohu zkrášluje osobitost – Život zasvěcený službě Boží se ve své osobitosti rozvine a okrášlí. Osobitost žádného člověka nemá být pohlcena v individualitě jiného člověka, ale my všichni, jako jednotlivci, máme být naroubováni na jeden mateřský kmen, kde se má projevit jednota v rozmanitosti. Veliký Mistr Umělec nedává ani na jeden strom dva naprosto stejné lístečky. Stejně tak není dána Jeho stvořitelskou mocí všem myslím stejná podoba. Lidé jsou stvořeni k tomu, aby žili po neskonale věky tam, kde bude naprostá jednota, kde budou lidské mysli k sobě v souladu a harmonii, přičemž žádné dvě si nebudou vzájemně podobny. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 426.2}

Bůh dává každému člověku jeho osobní dílo – Člověk má přemýšlet nad věcmi ze světa přírody a naučení z nich má použít v duchovním životě, v duchovním růstu. Je to Bůh – ne člověk, který dává každému své dílo. A je to dílo individuální – budování charakteru podle božské podoby. Lidé nemá usilovat o podobnost s růží. Existují rozdíly ve stavbě květín a ovoce, avšak všechny charakteristické odchylky pochází od Boha. Všechny jsou Páně. Stejně tak je Božím záměrem, aby, byť by to byli ti nejlepší z lidí, neměli stejnou povahu. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 426.3}

Mějte v úctě jeden druhého – Každý máme nějaké dílo, které musíme vykonat. Můžeme být různých národností, avšak máme být jedno v Kristu. Dovolíme-li, aby nás charakteristické povahové rysy a temperament rozdělovaly zde na zemi, jak můžeme doufat, že budeme žít společně v nebesích? Musíme pěstovat lásku a úctu jeden k druhému. Mezi námi musí být jednota, za kterou se Kristus modlil. Byli jsme koupeni za velkou cenu a máme oslavovat Boha tělem svým i duchem svým. – Manuscript 20, 1905 ^{2MCP 426.4}

Napodobování druhých vede k naprostému selhání – Člověk, jenž se snaží brát si za vzor povahu jiného člověka, určitě selže. Každý sám za sebe musí vzhlížet k Bohu a „obchodovat“ s pečlivou věrností s hřivnami, které mu Bůh svěřil. „*S bázní a chvěním uskutečňujte své vlastní spasení. Vždyť je to Bůh, kdo ve vás podle své dobré vůle působí chvění i činění.*“ (Fp 2,12.13 – KJV) V tobě, bratře, v tobě praví Písmo; ne v někom jiném za tebe. Ty musíš mít svou osobní zkušenost. Pak budeš mít radost sám v sobě, a ne v někom jiném. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 427.1}

Každá mysl má svou charakteristickou sílu – Bolí mne, když vidím, jak se přikládá malá důležitost lidem, které Bůh používá a které chce použít. Nedej Bůh, aby lidská mysl pracovala podle způsobu myšlení jiného člověka. Možná je některými rozum jednoho člověka vyvyšován ve všech směrech jako nadprůměrný, avšak každá mysl má své vlastní slabé i silné stránky. Rozum jednoho člověka vyrovná nedostatek druhého. Pracují-li však všichni společně a jsou-li povzbuzováni k tomu, aby vzhlíželi k Bohu a ne k člověku proto, aby poznali svou povinnost, budou se vyvíjet pod vedením Ducha svatého a pracovat v jednotě se svými bratry. Jeden nahradí nedostatek druhého. – Letter 50, 1897 ^{2MCP 427.2}

Nemodelujte mysl druhých – Bůh dává každému člověku osobní zodpovědnost. „*S bázní a chvěním uskutečňujte své vlastní spasení.*“ (Fp 2,12 – KJV) Člověk nemá za nikoho jiného konat jeho spasení. Nemá se stát kopií myšlení žádného člověka. Žádá se od něj, aby jednal v rozsahu svých schopností, jež mu Bůh dal. Žádný člověk, ať má jakoukoliv zkušenost či postavení, se nesmí domnívat, že koná úžasné dílo, když utváří a modeluje mysl kohokoliv podle svého vlastního rozumu

a učí ho vyjadřovat postoje a myšlenky, které vyjadřuje. Děje se to stále znovu a znovu ke škodě lidským bytostem. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 427.3}

Nemáme být stínem druhých lidí* – Ach, jak je pracovníkům zapotřebí Ježíšova ducha, aby je proměňoval a utvářel tak, jako je tvarována hlína v rukou hrnčíře! Když budou mít tohoto ducha, nebude mezi nimi žádného ducha neshod a různic. Nikdo nebude tak úzkoprsý, aby vše bylo konáno tak, jak si přeje, podle jeho myšlení. Nebude žádných neporozumění mezi ním a jeho bratry spolupracovníky, kteří nedosahují úrovně jeho měřítka. Bůh si přeje, aby žádné z Jeho dítek nebylo stínem druhých lidí, ale chce, aby se každý jeden stal svou vlastní osobností, zjemněnou, posvěcenou a zušlechtěnou napodobováním života a povahy našeho velkého Vzoru. Omezený, uzavřený, povýšenecký duch, který udržuje všechno v mezích svého vlastního já, byl a vždy bude kletbou Božímu dílu všude tam, kde mu je umožněna existence. – RH April 13, 1886 ^{2MCP 428.1}

Nikdo nemá poddávat svůj rozum jinému – Bůh nechává každého člověka, aby měl svou osobitost. Nepřeje si, aby kdokoliv poddal svůj rozum myslí jiného smrtelníka. Ti, kteří touží po tom, aby byli proměněni v mysl i v povaze, nemají vzhlížet k člověku, ale k božskému Vzoru. Bůh nás vyzývá: „*Nechť je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši.*“ (Fp 2,5 – NBK) Lidé mají obrácením a proměnou přijmout mysl Kristovu. Každý musí stát před Bohem se svou vlastní vírou a osobní zkušeností, a sám vědět, že Kristus, ta naděje slávy, je v něm formován. Napodobovat příklad jakéhokoliv člověka, byť bychom jej považovali za téměř dokonalého v povaze, by znamenalo vložit svou důvěru v nedokonalého člověka, který není schopen propůjčit či dát ani nejmenší puntík, ani jedinou čárku dokonalosti. – ST Sep. 3, 1902 ^{2MCP 428.2}

Zásady pro silnou mysl – Je dobře, že bratr a sestra ____ a bratr a sestra ____ mají zdravého, čilého ducha. Každý si má udržovat svou individualitu. Každý si má ponechat osobitost, která nebude pohlcena v individualitě druhého člověka. Nikdo se nemá stát stínem jiného člověka. Boží služebníci mají společně pracovat v jednotě, která spojuje mysl s myslí. – Letter 44, 1903. ^{2MCP 429.1}

Individuální míra – Nikdo nemůže za druhého dospět do plnosti lidství. Každý člověk musí dosáhnout své vlastní osobní míry sám za sebe. Každý musí růst pod Božím vedením. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 429.2}

Nikdo druhý se nemůže plně podílet na našem vnitřním životě – Z lidského hlediska je pro všechny život neznámou stezkou. Je cestou, po níž, pokud jde o naše hlubší zkušenosti, kráčíme každý sám. Žádná lidská bytost nemůže plně proniknout do našeho vnitřního života. Když se vydává malé dítě na tuto cestu, na níž si dříve nebo později musí vyvolit svůj vlastní směr, rozhodujíc se samo v životních otázkách pro věčnost, jak vážné úsilí by mělo být vynaloženo na to, aby byla jeho důvěra nasměrována ke spolehlivému Vůdci a Spomocníkovi! – Ed 255 ^{2MCP 429.3}

Každý má svou vlastní povahu – Každý má svou vlastní povahu. Každému je dáno dílo, jež musí vykonat pro tento život i pro věčnost. Bohu se oškliví lhostejnost pokud jde o formování povahy. – Letter 223, 1903 ^{2MCP 429.4}

Uznání práv člověka – Jedním z nejhlavnějších uplatnění těchto zásad (uznání osobní zodpovědnosti) nacházíme v uznání práva člověka na sebe sama, na ovládání své vlastní mysli, práva na správcovství se svými hřívnami, práva přijmout i předat ovoce své vlastní práce. V našich institucích se bude projevovala síla a moc pouze tehdy, když budou ve všech vzájemných stycích se svými bližními uznávat tyto zásady – pouze budou-li dbát ve svém jednání na učení Božího slova. – 7T 180 ^{2MCP 429.5}

Závislý na Kristu – Každý člověk má svou individualitu. Každý musí žít ustavičně ve spojení s Kristem, neboť Kristus praví: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ (J 15,5) Jeho zásady se mají stát našimi zásadami, protože tyto zásady jsou věčnou pravdou vyhlášenou ve spravedlnosti, dobrotě, milosrdenství a lásce. – Letter 21, 1901 ^{2MCP 430.1}

Osobitost v křesťanské zkušenosti musí být uchována – Vyučuj každého, aby mocně spoléhal na rámě nekonečné moci. Každý lidský nástroj si musí zachovat osobitost své křesťanské zkušenosti. Od nikoho nemůže být odňata zodpovědnost. Každý musí bojovat své vlastní boje, každý musí získat svou vlastní křesťanskou zkušenost, jež je v některých ohledech nezávislá na druhých lidech. Bůh má pro každého naučení, které musí získat sám pro sebe a jež pro něj nemůže získat nikdo druhý. – Manuscript 6, 1889 ^{2MCP 430.2}

46. Mezilidské vztahy

(Viz kapitola 68. „Společenské vztahy“)

Zákon vzájemné závislosti – Všichni jsme spolu navzájem spjati jako články velké lidské rodiny a vše, co vykonáme pro blaho a povznesení druhých, vrátí se nám jako požehnání. Zákon vzájemné závislosti zasahuje všechny společenské třídy. – PP 534, 535 2MCP 431.1

Lidé potřebují jeden druhého – Podle Božího plánu potřebují lidé jeden druhého. Kdyby všichni vyvinuli co největší úsilí, aby pomohli těm, kdo jejich pomoc, nesobecký soucit a lásku potřebují, jaké požehnané dílo by mohlo být vykonáno. Bůh každému svěřil hřivny. Tyto hřivny máme použít k tomu, abychom si navzájem pomáhali kráčet po úzké stezce. V tomto díle je každý spojen s tím druhým a všichni sjednoceni s Kristem. Nesobeckou službou využíváme a množíme své hřivny. – Letter 115, 1903 (HC 182) 2MCP 431.2

Pomoc druhým pomáhá nám samotným – Mnozí se nachází v temnotách. Ztratili orientaci a neví, kterou cestou jít. Necht' takto rozpačití lidé vyhledají jiné, jež se nacházejí v bezradnosti a zmatku a promluví k nim slova naděje a povzbuzení. Když začnou konat toto dílo, nebeské světlo jim odhalí stezku, po níž by měli kráčet. Slova útěchy ke sklíčeným duším je samotné utěší. Jejich pomoc druhým jim samotným pomůže z vlastních obtíží. Místo smutku a deprese nastoupí radost. Srdce naplněné Duchem Božím plane laskavostí ke všem bližním. Každý takový člověk již déle ne-setrvává v temnotách, neboť jeho „temnota“ je „jako poledne“. – Manuscript 116, 1902 (4BC 1151) 2MCP 431.3

Náš trvalý vliv – Jeden k druhému zaujímáme ten nejvážnější vztah. Náš vliv vede vždy buď ke spáse lidských duší nebo proti ní. Buď s Kristem shromažďujeme, nebo rozptylujeme. Musíme pokorně kráčet a chodit po přímých stezkách, abychom neobraceli druhé ze správné cesty. 2MCP 432.1

Musíme si uchovat naprostou mravní čistotu v myšlení, ve slovech a chování. Mějme na paměti, že Bůh klade naše tajné hříchy do světla své tváře (viz Ž 90,8 – KJV). Satan podněcuje a vnukává myšlenky a pocity, které trápí dokonce i ty největší z lidí. Nejsou-li však pěstovány a jsou-li s odporem odmítnuty, duše není poskvřena vinou a nikdo další není jejich vlivem znečištěn. Ach, kéž bychom se všichni stali vůní života k životu těm, kteří žijí kolem nás! – RH March 27, 1888 2MCP 432.2

Dalekosáhlé účinky vlivu – Možná až do soudu nebudeme znát vliv laskavého, taktního způsobu jednání vůči nestálým, nerozumným a ubohým. Jestliže se k nim budete po tom, co vás provokovali či s vámi nespravedlivě jednali, chovat tak, jako byste jednali s nevinným člověkem, když jim dokonce projevíte zvláštní skutky vlídnosti, pak jste se zachovali jako křesťané. Překvapí je to a zastydí se a uvidí svůj nízký způsob jednání zřetelněji, než kdybyste kvůli pokárání jasně oznámili jejich popudlivé činy. – Letter 20, 1892 (MM 209, 210) 2MCP 432.3

Nezdvořilost a její vliv – Dobré vlastnosti, které mnozí vlastní, jsou ukryty a místo toho, aby duše přitahovaly ke Kristu, je tito lidé odpuzují. Kdyby jen mohli vidět vliv svých nezdvořilých způsobů a nelaskavých projevů vůči nevěřícím a to, jak urážlivé je takové chování v očích Božích, napravili by své zvyky, neboť nedostatek zdvořilosti je pro hříšníky jedním z největších kamenů úrazu. Sobečtí, reptající, nevlídní křesťané uzavírají hříšníkům cestu tak, že tito pak nestojí o to, aby přišli ke Kristu. – RH Sep. 1, 1885 (HC 229) 2MCP 433.1

Bud'te milí – Necht' je Kristus vidět ve všem, co konáte. Ať všichni vidí, že jste živými listy Ježíše Krista. ... Bud'te milými. Kéž váš život získává srdce všech, s nimiž přicházíte do styku. V současné době je tak málo konáno pro to, abychom druhým učinili pravdu přitažlivou. – Manuscript 6, 1889 2MCP 433.2

Každý počín má svůj vliv – Každé slovo, které promluvíte, každý krok, který učiníte, má na ty, jež se s vámi stýkají, vliv k dobrému nebo ke zlému. Ach, jak je potom nutné, aby přebýval Kristus skrze víru ve vašem srdci, aby vaše slova mohla být slovy života a vaše skutky skutky lásky. – RH June 12, 1888 2MCP 433.3

Zodpovědnost za vliv – Bůh činí zodpovědným každého člověka za vliv, jenž obklopuje jeho duši, ať již k jeho vlastní škodě či ke škodě druhým. Vyzývá mladé muže i mladé ženy, aby byli přísně střídmí a úzkostlivě svědomití při užívání svých tělesných i duševních schopností. Své vlohy mohou rozvinout jen vytrvalým uplatňováním a moudrým používáním svých sil ke slávě Boží a užitku svých bližních. – Letter 145, 1897 ^{2MCP 433.4}

Obklopení ovzduším víry – Je pro nás nanejvýš důležité, abychom obklopili svou duši ovzduším víry. Každý den rozhodujeme o našem věčném osudu v souladu s prostředím, které obklopuje naši duši. Jsme osobně zodpovědní za vliv, jenž šíříme, a za důsledky, které nevidíme a které vyplývají z našich slov a činů. ^{2MCP 433.5}

Jestliže by Bůh byl ušetřil Sodomu kvůli deseti spravedlivým lidem, jaký by byl vliv k dobrému, který by byl důsledkem věrnosti lidu Božího, kdyby každý, kdo vyznává jméno Kristovo, byl také oděn Jeho spravedlností? ^{2MCP 434.1}

Jestliže znal Bůh bydliště a povolání Šimona koželuha a přesně nasměroval setníka do domu u moře, kde jej mohl najít, zná také podle jména každého z nás. Ví, jaká je naše živnost či povolání, kde bydlíme a jaké jsou naše zkušenosti. Bůh ví, zda-li čistíme stezku Krále ode všech překážek a smetí, aby po ní mohl vést naše duše kupředu a výše, nebo zda-li ji zaplňujeme všelikým rumem a ucpáváme si svou vlastní cestu a pokládáme kameny úrazu na cestu hříšníkům, abychom brzdili spásu převzácných duší, pro něž Kristus zemřel. – Undated Manuscript 23 ^{2MCP 434.2}

Setkáme se s různými povahami – Bůh si přeje, abychom byli posvěcení. Budeme se muset utkat s lidmi různých povah a musíme být v postavení, kde budeme vědět, jak jednat s lidskou myslí. Musíme prosit Krista, aby nám dal slova, která budou požehnáním. A když se takto budeme snažit pomoci druhým, budeme sami požehnáni. – Manuscript 41, 1908 ^{2MCP 434.3}

Nejdůležitější dílo – Tato práce (náprava zla a špatného konání lidí) je nejkrásnější a nejobtížnější, jaká kdy byla lidem svěřena. Vyžaduje toho nejjemnějšího taktu a nejcitlivější vnímavosti, znalost lidské přirozenosti a trpělivosti a víry shůry. Rovněž je zapotřebí ochoty pracovat, bdít i čekat. Nemůže být žádného důležitějšího díla nad toto. – Ed 292 ^{2MCP 434.4}

Práce s lidskou duší je choulostivá záležitost – Práce s lidskou duší je velice choulostivá záležitost. Můžete chladně, neoblomně zaujmout své postavení a nikdy, nikdy neobměkčíte její srdce. Nebo se můžete přiblížit ke sklíčené, trpící duši a se srdcem plným lásky ji odvést z nepřátelského bojiště, a ne ji tam vehnat a nechat ji, aby se stala hříčkou satanových pokušení. – Letter 102, 1897 ^{2MCP 435.1}

Každý má osobité zkoušky – V žádném případě si nemůžeme dovolit být druhým překážkou. Každý člověk má svá vlastní osobitá pokušení a zkoušky a my musíme stát tam, kde těmto pokušením můžeme pomoci a být jim posilou. Máme dodávat odvahy a, je-li to možné, pozdvihovat ty, kteří jsou slabí u víře. Když budeme hovořit o Božích zaslíbeních, můžeme někdy z lidských myslí těch, jež jsou ve zkouškách a obtížích, sejmut sklíčenost. – Manuscript 41, 1908 ^{2MCP 435.2}

Rada jedné ženě ohledně osobních vztahů – Pán mě vede k tomu, abych ti řekla: „*Snažte se vejít těsnou branou, neboť vám říkám, že mnozí se budou pokoušet vejít, ale nebudou schopni.*“ (L 13,24 – KJV) Pán tě žádá, aby ses jej pevně držela. Mluv tak, jak by mluvil On, a jednej tak, jak by jednal On. Nedovol, aby někdo nepříznivě ovlivnil tvou mysl a přivedl tě k tomu, aby jsi mluvila neuváženě. Udržuj svou vlastní duši čistou a jasnou a své myšlenky povznesené a posvěcené. Nevychvaluj a nevynášej lidi k jejich újmě, také nebud' ukvapená k odsuzování těch, o nichž si myslíš, že nejednají moudře. Nechť všichni vidí, že miluješ Ježíše a důvěřuješ mu. Dej svému manželovi i svým věřícím a nevěřícím přátelům důkaz, že toužíš po tom, aby poznali krásu pravdy. Neprojevuj však onu nepřijemnou, znepokojivou úzkost, která často kazí dobré dílo. – Letter 145, 1900 ^{2MCP 435.3}

Křesťanské vnímání – Ti, kdo nejvíce využijí svých výsad a možností, se stanou, v biblickém smyslu, lidmi nadanými a vzdělanými. Nejen učenými, ale vzdělanými na duchu, ve způsobech i chování. Budou jemnými, láskyplnými, soucitnými, laskavými. Pán mi ukázal, že právě to žádá od svého lidu. Bůh nás obdařil schopnostmi, abychom je používali, výchovou je rozvíjeli a posilovali. Musíme uvažovat a přemýšlet a důkladně si všimnat vztahu mezi příčinou a následkem. Když toto bude uskutečňováno v praxi, budou mnozí, pokud jde o jejich slova a činy, více uvážliví a pozorní, aby mohli zcela naplnit úmysl, jenž s nimi při jejich stvoření měl Bůh. – Manuscript 59, 1897 ^{2MCP}

^{435.4}

Otevřenost posiluje důvěru (rada jednomu lékaři) – Kdyby bylo více otevřenosti a méně rezervovanosti, kdyby byla více povzbuzována bratrská důvěra, kdyby se mnohem méně projevovalo vlastní já a více Kristův duch, kdybys měl živou víru v Boha, mrak, kterým satan zahalil nyní tvou mysl, by se odstranil. – Letter 97, 1898 ^{2MCP 436.1}

Reformátoři, nikoli slepí fanatici – Věc, jež musíte mít na zřeteli, je to, že jste reformátory a ne slepými fanatiky. Při jednání s nevěřícími neprojevujte opovrženého ducha malichernosti, protože když se začnete handrkovat o malou částku, nakonec přijdete o mnohem větší peníze. Budou o vás říkat: „Ten člověk je mazaný. Kdyby jen mohl, ošidil by vás o vaše práva. Proto se mějte na pozoru, když s ním budete mít cokoli do činění.“ ^{2MCP 436.2}

Je-li však z vaší strany při obchodování postoupena malá částka ve prospěch druhé strany, budou s vámi jednat stejně velkoryse. Malichernost plodí malichernost, úzkostlivá šetrnost plodí úzkostlivou šetrnost. Ti, kdo se takto chovají, nechápou, jak se to druhým jeví opovrženého, obzvláště těm, jež nejsou našeho vyznání. Tím je vzácnému dílu pravdy dán cejch vady. – Letter 14, 1887 (Ev 90, 91) ^{2MCP 436.3}

Bud'te čestní – V každém našem jednání, ať se nacházíme kdekoliv, musíme být naprosto čestní. Nemůžeme si dovolit kvůli časnému zisku přestoupit jediné Boží přikázání. Kým jsme? Kristus svým učedníkům řekl: „*Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí svou chuť, čím bude osolena? K němu se nehodí více, než aby byla vyhozena ven a od lidí pošlapána.*“ (Mt 5,13 – KJV) – Manuscript 50, 1904 ^{2MCP 436.4}

Poctivost je nezbytností – V každé maličkosti života musí být zachovávány ty nejpřísnější zásady poctivosti. Svět, v němž žijeme, se neřídí těmito zásadami, poněvadž satan – podvodník, lhář a tyran, je jeho pánem a jeho poddaní jej následují a vykonávají jeho úmysly. Křesťané však slouží jinému Pánu a jejich jednání musí být konáno v Bohu, bez ohledu na všechen sobecký zisk. ^{2MCP 437.1}

Podle mínění některých lidí se odchýlení od naprosté poctivosti v obchodních záležitostech možná jeví jako maličkost, ale náš Spasitel na to takto nepohlížel. Jeho slova k této záležitosti jsou jasná a nenechávají nikoho na pochybách: „*Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i ve velkém.*“ (L 16,10 – KJV) Člověk, který podvede svého bližního v malém rozsahu, udělá totéž ve velkém, dolehne-li na něj pokušení. Falešné jednání v malých záležitostech je v očích Božích stejnou nepoctivostí jako podvodné jednání ve větších věcech. ^{2MCP 437.2}

V dnešním křesťanském světě se značně podvádí. Lid, který zachovává Boží přikázání, musí ukázat, že je nad všemi těmito věcmi. Ten, kdo vyznává, že věří přítomné pravdě, nesmí nikdy používat nepoctivých praktik, které maří jednání člověka s jeho bližním. Boží lid činí i tím nejmenším odchýlením se od poctivosti velkou újmu Boží pravdě. ^{2MCP 437.3}

Člověk možná nemá příjemný zevnějšek, v mnoha ohledech může mít nedostatky, avšak je-li znám pro svou upřímnou poctivost, budou si ho vážit. Přísná poctivost zakrývá mnoho nežádoucích povahových rysů. Člověk, který lne neochvějně k pravdě, si získá důvěru všech. Budou mu důvěřovat nejen bratři u víře, ale i nevěřící jej budou nuceni uznat za čestného člověka. – Letter 3, 1878 ^{2MCP 437.4}

Neochvějná poctivost je jako ryzí zlato – Kvůli obchodním stykům musí být služebníci Boží více či méně ve styku se světem, ale měli by nakupovat a prodávat s vědomím, že na nich spočívá oko Boží. Nesmí používat falešné váhy či dvojí závaží, neboť tyto věci jsou Hospodinu ohavností. Při každém obchodním jednání bude křesťan právě tím, čím chce, aby si jeho bratři mysleli, že je. Způsob jednání křesťana je veden vnitřními zásadami. Nekuje pikle, a proto nemusí nic zatajovat, nic omlouvat či přikrášlovat. ^{2MCP 437.5}

Může být kritizován, může být kontrolován, avšak jeho neochvějná poctivost bude zářit jako ryzí zlato. Je požehnáním pro všechny, kdo s ním přicházejí do styku, neboť jeho slovu lze důvěřovat. Je člověkem, který nepodvede svého bližního. Je každému přítelem a dobrodincem a jeho bližní důvěřují jeho radám. Když najme dělníky, aby požali jeho pole, nezadrží jim podvodně jejich těžce vydělanou mzdu. Co udělá s prostředky, pro něž nemá žádný okamžitý plán? Pomůže v potřebách svému bratru, jenž nemá tolik štěstí. Nesnaží se zvětšovat si své vlastní pozemky či plnit si svou kapsu využívaje nešťastných okolností, v nichž se nachází jeho bližní. Jeho cílem je pomoci mu a obšťastnit jej požehnáním. ^{2MCP 438.1}

Opravdově poctivý člověk nikdy nevyužije slabosti nebo bezmocnosti druhého člověka pro to, aby naplnil svou vlastní peněženku. Přijímá přiměřenou, spravedlivou protihodnotu k tomu, co prodává. Má-li zboží či výrobek, který prodává, nějakou vadu, otevřeně o ní říká svému bratru či bližnímu, ačkoli takovým počinem může uškodit svému vlastnímu finančnímu prospěchu. – Letter 3, 1878. ^{2MCP 438.2}

Pochopení druhého člověka – Ten, kdo usiluje o to, aby se lidé změnili, musí sám lidem rozumět. K lidem se můžeme přiblížit a povznést je jedině soucitem, vírou a láskou. A zde nám je Kristus odhalen jako Mistr Učitel. On sám ze všech těch, jež kdy žili na zemi, dokonale rozumí lidské duši. – Ed 78 ^{2MCP 438.3}

Je uměním jednat s lidmi, jež se zdají obzvláště slabými. Chceme-li učit druhé, sami se nejdříve musíme učit od Krista. Potřebujeme širšího rozhledu, abychom mohli konat skutečné zdravotně-misijní dílo a projevovat takt při jednání s lidskou myslí. ^{2MCP 438.4}

Těm, kterým je vskutku nejvíce zapotřebí pomoci, by se asi mělo dostat naší největší pozornosti. Je však nutné projevit zvláštní moudrost, když jednáme s těmi, jež se nám jeví jako bezohlední a netaktní. Někteří nechápou posvátnost Božího díla. Ti, kterým se dostává těch nejnepatrnějších schopností, kteří jsou netaktní a jsou dokonce neteční a nesnaživí, zvláště vyžadují pečlivé, vážné pozornosti. Musíme uplatňovat takt a být citliví při jednání s nevědomými a s těmi, kteří podle všeho sešli z cesty. Vytrvalým úsilím jim musíme pomoci, aby se stali užitečnými v díle Božím. Na trpělivý, milující a láskyplný zájem ochotně odpoví. ^{2MCP 439.1}

Musíme spolupracovat s Pánem Ježíšem při obnově chápání a samostatného myšlení a čistoty u neschopných a bloudících. Toto dílo se co do důležitosti naprosto rovná dílu evangelijní kazatelské služby. Bůh nás povolává k tomu, abychom projevovali neúnavný, vytrvalý zájem o spásu těch, jimž je zapotřebí božského zásahu a vybroušení. – Letter 20, 1892 (MM 209) ^{2MCP 439.2}

Nehaňme a nepomlouvajme – „*Blahoslavení ti, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.*“ (Mt 5,9 – KJV) Kdo je takto nazývá? Celé nebe. Pak tedy nepodporujte žádnou pokoušenou duši v tom, aby si vám stěžovala proti bratru či příteli. Řekněte takovým, že nechcete slyšet jejich slova kritiky, hanění a pomluv, protože vám váš Rádce ve svém Slově říká, že když přestanete podněcovat nesváry a budete působit pokoj, že budete blahoslavenými. Řekněte jim, že po takovém požehnání toužíte. ^{2MCP 439.3}

Pro Krista, nemluvte ani nesmýšlejte zle. Kéž nám Pán pomůže nejen Bibli číst, ale také žít a jednat podle jejího naučení. Člověk, který je ve svém díle věrný, který se svou mocí spojuje mírumilovností, se svou láskou spravedlností, vyvolává radost mezi nebeskými bytostmi a oslavuje Boha. Usilujme vážně o to, abychom byli dobrými a konali dobro, a získáme nepomíjející korunu života. – Manuscript 116, 1898 ^{2MCP 439.4}

Práce s druhými a pro druhé – Když zazáří do duše Boží světlo, stanou se někteří z těch, o nichž se zdálo, že se nejvíce oddávali hříchu, úspěšnými pracovníky ve prospěch právě takových hříšníků, jakými byli kdysi sami. Vírou v Krista se někteří dostanou na vysoká postavení v Kristově službě a bude jim svěřena velká odpovědnost v díle pro záchranu lidí. Vědí, kde je jejich slabost, uvědomují si zkaženost své hříšné přirozenosti. Znají sílu hříchu a moc zlozvyků. Uvědomují si, že jsou neschopni přemoci je bez Kristovy pomoci, a nepřestávají volat: „Má bezmocná duše spoléhá na Tebe, Pane!“ – MH 179 ^{2MCP 440.1}

Jednejte vlídně – Nesnažme se nutit sebe či druhé, ale buďme závislí na Duchu svatém. S lidmi jednejte vlídně. Se srdci plnými posvátné něžnosti pomalu hledejte cestu do usvědčených srdcí. Necht' jsou vaše slova namáčena do nebeského oleje vytékajícího ze dvou oliv. Potřebujeme, aby zlatý olej vtékal do připravených nádob, aby mohl být předán těm, kdo hledají pravdu. Mějte vždy na paměti, že „*ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů*“ (Za 4,6). – Letter 200, 1899 ^{2MCP 440.2}

47. Duševní hygiena

(Viz kapitolu 42. „Mysl a zdraví“)

Duševní schopnosti závisí na tělesném zdraví – Dobrý zdravotní stav je požehnáním, jehož hodnotu si jen málokterí uvědomují. Přesto na něm z velké části závisí účinnost našich duševních a tělesných sil. Naše myšlenkové podněty a vášně mají své sídlo v těle, a aby mohly být na nejvyšší míru využity naše vlohy, musíme ho udržovat v tom nejlepším stavu po tělesné stránce a musí na něj působit ty nejvyšší duchovní vlivy. Vše, co snižuje naši tělesnou sílu, oslabuje mysl a činí ji méně schopnou rozlišovat mezi správným a nesprávným. – RH June 20, 1912 (MYP 235) ^{2MCP 441.1}

Všechny schopnosti je nutno rozvíjet – Mnozí nekonají to nejlepší, co by mohli, protože svůj rozum používají jen jednostranně a zanedbávají věnovat náležitou pozornost těm věcem, o nichž si myslí, že na ně nejsou přizpůsobeni. Tak je dovoleno některým schopnostem, které jsou slabé, aby ležely ladem, protože práce, která by je uvedla v činnost a následkem toho posílila, jim není příjemná. Musíme zaměstnávat všechny rozumové síly a rozvíjet všechny schopnosti. Vnímavost, soudnost, paměť a všechny rozumové síly by měly být rovnoměrně silné, aby byla mysl správně vyvážená. – 3T 32, 33 ^{2MCP 441.2}

Nezanedbávejme slabší schopnosti – Je příjemné, ne však nejprospěšnější, používat ty schopnosti, jež jsou od přirozenosti nejsilnější, a přitom zanedbávat slabé, které je třeba posílit. Těm nejslabším schopnostem bychom měli věnovat velkou pozornost, aby všechny rozumové síly byly jemně vyváženy a všechny mohly vykonávat svou práci jako správně seřízený stroj. ^{2MCP 442.1}

Abychom si uchovali všechny své schopnosti, musíme být závislí na Bohu. Křesťané jsou Bohu zavázáni, že budou cvičit svoji mysl tak, aby všechny schopnosti byly posíleny a mohly se plněji rozvinout. Když toto zanedbáme, potom naše schopnosti nikdy nesplní záměr, k němuž byly určeny. Nemáme žádného práva zanedbávat jakoukoliv schopnost, jež nám Pán dal. ^{2MCP 442.2}

Všude vidíme lidi, kteří se soustřeďují na jednu věc (monomany*). Častokrát se vyznají jen v jednom směru. Je tomu tak proto, že jedna část jejich mysli byla obzvláště používána, zatímco ostatní byly ponechány ladem. Ta, jež byla neustále přepínána, se nakonec oslabila a onemocněla a z člověka se stala troska. Způsobem života těchto lidí není Bůh oslaven. Kdyby takový člověk používal všechny schopnosti své mysli stejně, všechny by se byly vyvinuly zdravě. Veškerá námaha nebyla by spočívala jen na jedné a žádná schopnost by se nezhroutila. – 3T 33, 34 ^{2MCP 442.3}

Životní cíl podněcuje mysl k činnosti – Měla bys také mít cíl, smysl života. Kde není žádného cíle, tam je sklon k netečnosti a lhostejnosti. Ale tam, kde je na zřeteli dostatečně důležitý cíl, budou všechny rozumové síly přirozeně pracovat. Abys mohla učinit svůj život úspěšným, musíš své myšlenky trvale upírat na životní cíl a nedovolit, aby se toulaly a zabývaly se bezvýznamnými věcmi či byly uspokojeny planým přemítáním, jež je důsledkem vyhýbání se zodpovědnosti. Stavěním vzdušných zámků kazí mysl. – 2T 429 ^{2MCP 442.4}

Přetížený žaludek oslabuje duševní síly – Děti zpravidla nejsou učeny o důležitosti toho, kdy, jak a co by měly jíst. Je jim dovoleno, aby nevázaně hověly svým chutím, neustále pojídaly, samy si braly ovoce, když je jejich zrak pokoušen a toto vše, jedno ustavičně spolu s plněným pečivem, koláči, chlebem s máslem, s bonbóny a cukrovím, z nich činí nenasyté lidi a dyspeptiky (člověk se zažívacími obtížemi a poruchami – pozn. překl.). Trávicí orgány, podobně jako mlýn, který neustále mele, se oslabí, vitální síla mozku musí jít na pomoc přepracovanému žaludku, a tím se oslabují duševní síly. Toto nepřirozené dráždění a vyčerpávání vitálních (životních) sil z nich činí děti nervózní, nesnášející omezení, umíněné a podrážděné. – RH May, 1877 (CD 181) ^{2MCP 443.1}

Rozvoj je výsledkem úsilí – Děti se musí naučit, že rozvoj tělesných i duševních sil je v jejich rukou, že je výsledkem jejich úsilí. – ST Feb. 9, 1882 (CG 206) ^{2MCP 443.2}

Neměnné zákony – Správné tělesné návyky podporují to, aby duch vládl tělu. Rozumová i tělesná síla a dlouhověkost závisí na neměnných zákonech. – CTBH 28, 1890 (CD 29) ^{2MCP 443.3}

Mysl sílí, zacházíme-li s ní správně – Lidé na odpovědných místech musí denně činit rozhodnutí, která mají dalekosáhlé důsledky. Často musí rychle něco promyslet, a to dokážou s úspě-

chem jen ti, kdo jedí velice střídavě. Jestliže správně nakládáme s tělesnými a duševními silami, mysl sílí. Není-li vypětí příliš velké, dostaví se s každou další námahou nová síla. 2MCP 443.4

Často však je činnost těch, kdo musí promýšlet důležité plány a činit významná rozhodnutí, neblaze poznamenána následky nevhodné stravy. Zkažený žaludek má na svědomí rozháraný, nejistý stav mysli. Často způsobuje podrážděnost, nevlídnost nebo vede k nespravedlnosti. Mnohé plány, které by byly pro svět požehnáním, byly zmařeny a mnohá nespravedlivá, násilná ba krutá opatření byla učiněna následkem chorobným stavů, způsobených zlozvyky ve stravování. – MH 309, 310

2MCP 443.5

Vyhýbejte se přepracování – Slýchávám o pracovnících, jimž pod přílišnou námahou břemen, jež nesou, vypovídá zdraví službu. Nemělo by tomu tak být. Bůh si přeje, abychom měli na paměti, že jsme jen smrtelní lidé. Nesmíme si na sebe brát příliš mnoho práce. Nesmíme žít v takovém vypětí, které by naše tělesné i duševní síly vyčerpalo. Je zapotřebí více pracovníků, aby mohla být snata některá břemena z těch, kteří jsou nyní tak silně obtíženi. – RH April 28, 1904 (Ev 660) 2MCP 444.1

Dvouleté studium za jediný rok – Studentu, který chce zvládnout dvouleté studium za jediný rok, by to nemělo být dovoleno. Pustit se do takového dvojnásobného úsilí pro mnohé znamená přílišné zatížení mysli a zanedbání tělesné práce nebo pohybu. Není rozumné předpokládat, že je mysl schopna vstřebat nadměrné množství duševního pokrmu. A je velkým hříchem přetěžovat mysl stejně jako příliš zatěžovat zažívací orgány. – CT 296 2MCP 444.2

Nadměrné studium snižuje sebeovládání* – Nadměrné studium tím, že vzrůstá příliv krve do mozku, vyvolává chorobnou vznětlivost, která vede ke snížení schopnosti sebekontroly a příliš často se projevuje popudlivostí a náladovostí. Tím se otvírají dveře k dalšímu nehezkému jednání. Nesprávné používání nebo nepoužívání tělesných sil je do značné míry příčinou přílivu mravní zkaženosti, která zaplavuje svět. „*Pýcha, sytost chleba a hojnost nicnedělání*“ (Ez 16,49 – KJV) jsou v tomto pokolení pro lidský pokrok stejnými úhlavními nepřáteli, jako byli pro Sodomu, kterou dovedli ke zkáze. – Ed 209 2MCP 444.3

Měňte témata přemýšlení – Je-li mysl zaměřená výhradně na jedno myšlenkové téma, stává se často nevyváženou. Jsou-li však duševní a tělesné síly stejnou měrou zatíženy a střídají-li se i předměty myšlení, lze bez rizika cvičit všechny schopnosti. – Ed 209 2MCP 445.1

Nezanedbávejte studium věd – V díle sebevzdělání bychom dosáhli většího úspěchu, kdybychom si uvědomili své vlastní možnosti a přednosti a využili je. Právě vzdělání je něco víc, než co mohou dát vysoké školy. Ačkoli nemáme zanedbávat studium věd, je zde ještě vyšší vzdělání, kterého lze nabýt jen živým spojením s Bohem. Ať každý, kdo touží po vzdělání, sáhne po Bibli a spojí se s velkým Učitelem. Nechť cvičí a vychovává svou mysl při řešení těžkých otázek při hledání Boží pravdy. – COL 334 2MCP 445.2

Znečištěný vzduch má vliv na duševní schopnosti – Mnozí si neustále stěžují a trpí různými chorobami. Příčina je téměř vždy v tom, že nepracují moudře nebo nedodržují zákony zdraví. Často se přespráží zdržují v uzavřených prostorách domů či budov, jsou v příliš vytopených místnostech, kde není čistý vzduch. Tam se pilně věnují studiu nebo psaní, přičemž mají málo tělesného pohybu a málo střídají způsoby práce. Důsledkem toho je zpomalení krevního oběhu a oslabení duševních sil. – 4T 264 2MCP 445.3

Vyhýbejme se oslabujícím praktikám – Každá praktika, která zeslabuje tělesnou či duševní sílu, činí člověka nezpůsobilým ke službě svému Stvořiteli. – GC 473 2MCP 445.4

Jak si uchovat duševní schopnosti – Člověk, který bude zachovávat jednoduchost v každém svém návyku, omezující chuť a ovládaje své vášně, si bude moci uchovat své duševní schopnosti silné, živé a svěží, bude rychle vnímavý ke všemu, co vyžaduje myšlenku nebo čin, bude pronikavě rozlišovat mezi svatým a nesvatým a bude připraven vzít účast v každém díle, které bude ke slávě Boží a ku prospěchu lidem. – ST Sep. 29, 1881 (2BC 1006) 2MCP 445.5

Elektrické proudy mají vliv na životní síly – Tělesná nečinnost zmenšuje nejen duševní, ale i mravní sílu. Mozkové nervy, které mají spojení s celou tělesnou soustavou, jsou prostředkem, kterým nebesa komunikují s člověkem a kterým působí na nejnaternější život. Vše, co brání oběhu elektrických proudů v nervové soustavě a co tak oslabuje životní síly a zmenšuje duchovní vnímavost, činí obtížnějším pozvednutí mravní přirozenosti. – Ed 230 2MCP 446.1

Samostatné myšlení a mravní úsudek – Výchova, která spočívá na cvičení paměti a která směřuje k podlomení samostatného myšlení, má mravní dosah, který si lidé příliš neuvědomují. Když student obětuje svou vlastní schopnost logicky uvažovat a posuzovat, stane se neschopným rozlišovat mezi pravdou a bludem a stává se snadnou kořistí svodu. Snadno je pak sveden k tomu, aby následoval tradice a zvyky. – Ed 230 ^{2MCP 446.2}

Výchova k dosažení nejvyšší účinnosti – Tělesné i duševní schopnosti i síly spolu s náklonnostmi mají být cvičeny tak, aby mohly dosáhnout té nejvyšší účinnosti. – Pamflet The Circulation of Our Health Journals, str. 1, 1901 (CH 445) ^{2MCP 446.3}

Studium přírody posiluje schopnosti – V těchto naučeních z přírody je jednoduchost a čistota, která jim dává nejvyšší hodnotu. Každý člověk potřebuje naučení, jež pochází z tohoto zdroje. Krása přírody již sama o sobě vede člověka od hříchu a světských svodů k čistotě, pokoji a k Bohu. Příliš často je mysl pozorovatelů a studujících zaměstnána lidskými teoriemi a výmysly, které se neprávem nazývají vědou a filozofií. Potřebují se dostat do úzkého styku s přírodou. Měli by pochopit, že stvoření a křesťanství má jednoho Boha. Měli by poznávat soulad mezi duchovními a hmotnými skutečnostmi. Necht' vše, co svými očima vidí a čeho se jejich ruce dotýkají, se jim stane lekcemi při budování charakteru. Posílí se tím duchovní schopnosti, rozvine se povaha a celý život se zúšlechťí. – COL 24, 25 ^{2MCP 446.4}

Studium Bible dává sílu mysli* – Každému, kdo touží po poznání, aby mohl být požehnáním pro své bližní, se dostane od Boha požehnání. Zkoumáním Božího slova se jeho duchovní schopnosti rozvinou k větší činnosti. Rozmnoží se a rozšíří se jeho schopnosti a jeho rozum získá větší sílu a účinnost. – COL 334 ^{2MCP 447.1}

Obrácení odstraňuje temnotu nevědomosti z mysli – V Bibli je zjevena Boží vůle. Pravdy Božího slova jsou výroky Nejvyššího. Člověk, který učiní tyto pravdy součástí svého života, se stává v každém ohledu novým stvořením. Nejsou mu dány nové duševní schopnosti, nýbrž temnota, která skrze nevědomost a hřích zatemnila chápání, je odstraněna. Slova „*A dám vám srdce nové*“ (Ez 36,26) znamenají: „Dám vám novou mysl.“ Změnu srdce vždy doprovází jasné přesvědčení o křesťanské povinnosti a porozumění pravdy. Ten, kdo věnuje pečlivou, zbožnou pozornost Písmu svatému, získá jasné chápání a zdravou soudnost, jakoby tím, že se obrátil k Bohu, dosáhl vyšší rozumové úrovně. – RH Dec. 18, 1913 (ML 24) ^{2MCP 447.2}

Část XI. – Citové problémy

48. Vina

Pocit viny oslabuje životní síly – Zármutek, úzkost, nespokojenost, výčitky svědomí, pocit provinění a nedůvěra – to vše vede k podlomení životních sil a přivolává nemoci a smrt. – MH 241
2MCP 451.1

Jak je člověk osvobozen od pocitu viny? – Pocit provinění musí být složen k patě golgotského kříže. Vědomí vlastní hříšnosti otrávil zřídlo života a skutečného štěstí. Ježíš však říká: „Vlož to vše na mne. Já odejmu tvůj hřích a dám ti svůj pokoj. Nepohrdej již déle sebou samým, neboť jsem tě vykoupil za cenu své vlastní krve. Jsi můj. Tvou oslabenou vůli posílím, odejmu tvé výčitky svědomí způsobené hříchem.“ 2MCP 451.2

Pak obrať své vděčné srdce, jež se chvěje nerozhodností, a pevně se uchop naděje, jež je ti nabízena. Bůh přijímá tvé zlomené, zkroušené srdce. Nabízí ti ničím nezasloužené odpuštění a milost. Nabízí ti také, že tě přijme do své rodiny, a svou milostí pomůže tvé slabosti. A drahý Ježíš tě krok za krokem povede dál, vložíš-li jen svou ruku do Jeho a dovolíš-li Mu, aby tě vedl. – Letter 38, 1887 2MCP 451.3

Ježíš dává odpuštění – Satan usiluje o to, aby naši mysl odvrátil od mocného Spomocníka, aby nás přivedl k hloubání nad naší zkaženou duší. Ale Ježíš odpouští i přesto, že vidí vinu minulosti, a my bychom Jej svým zpochybňováním Jeho lásky neměli zneuct'ovat. – Letter 2, 1914 (TM 518) 2MCP 451.4

Kristova láska osvobozuje od viny – Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé živé části – mozku, srdci, nervům – přináší svým dotekem zdraví. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny a žalu, zbavuje ho pocitu strachu a úzkosti, které drtí životní síly. S ní přichází klid a vyrovnanost. Vštěpuje do duše radost, kterou nedokáže pokazit nic na zemi, radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život. – MH 115 2MCP 452.1

Největší hříšník potřebuje největšího Spasitele – Máš-li pocit, že jsi tím největším hříšníkem, je ti zapotřebí právě Krista, největšího Spasitele. Pozdvihni svou hlavu a odvrát' zrak od sebe sama, od svého hříchu, k vyvýšenému Spasiteli. Odvrát' pohled od jedovatého, zhooubného, otravu způsobujícího ušknutí hada k Beránku Božímu, jenž snímá hřích světa. – Letter 98, 1893 2MCP 452.2

On dá odpočinutí – Ježíš nesl tíhu naší viny. Sejme břímě z našich znavených ramen. On nám dá odpočinutí. Chce nést rovněž břemeno starostí a žalu. Vyzývá nás, abychom všechnu svou starost vložili na něj, neboť nás nosí ve svém srdci. – MH 71 2MCP 452.3

Všechny hříchy nejsou stejně velké – Bůh nepokládá všechny hříchy za stejně velké. Podle jeho úsudku je velikost viny odstupňována právě tak jako podle úsudku lidí. I když však je v očích lidí velikost toho neb onoho hříchu sebenepatrnější, není v očích Božích žádný hřích malý. Úsudek člověka je částečný a nedokonalý, Bůh však posuzuje všechno tak, jak je to ve skutečnosti. Opilec je v opovržení a říká se mu, že se pro svůj hřích nedostane do nebe, přičemž pýcha, sobectví a chamtivost příliš často zůstávají bez pokárání. Přitom jde právě o hříchy, které Boha obzvlášť urážejí, neboť jsou v rozporu s dobrotou a shovívavostí Jeho povahy, s onou nesobeckou láskou, která panuje v nepadlém vesmíru. Ten, kdo upadl do některého z těžkých hříchů, může mít pocit hanby a bídy a může pocítit potřebu milosti Kristovy. Pýcha však nepocítuje žádnou potřebu, a proto zavírá srdce před Kristem a věčným požehnáním, které přišel udělit. – SC 30 2MCP 452.4

K viníku je zapotřebí kladného přístupu – Obviňování a projevy opovržení nikdy neucinily nikoho lepším. Vyprávět pokoušené duši o její vině ji žádným způsobem nenadchne k odhodlání činit lépe. Ukažte chybuujícímu, odvahy zbavenému člověku na Toho, který je mocen dokonale spasit každého, který k němu přijde. Ukažte mu, čím se může stát. Řekněte mu, že v něm není nic, co by jej stavělo před Bohem do lepšího světla, ale že za něj zemřel Kristus, aby mohl být Bohem přijat v tom Milovaném. Naplňte jej nadějí tím, že mu poukážete na to, že v Kristově síle může žít lépe. Vyzdvihněte před ním jeho vlastní schopnosti. Obrát'te jeho zrak na výšiny, k nimž může dospět. Pomozte mu, aby se pevně spolehl na milosrdenství Boží, aby věřil v Jeho odpouštějící moc. Ježíš čeká, aby jej mohl uchopit za ruku a dát mu moc žít ušlechtilý, ctnostný život. – Manuscript 2, 1903 2MCP 453.1

Satan vnucuje pocit viny – Boží lid je zde (Zachariáš 3. kapitola) přirovnán k provinilci u soudního přelíčení. Velekněz Jozue si vyprošuje požehnání pro svůj těžce zkoušený národ. Zatímco před Bohem úpěnlivě prosí, stojí po jeho pravici jako jeho protivník satan. Obviňuje dítky Boží, snaží se představit jejich případ v co možná nejzoufalejším světle. Ukazuje před Bohem na jejich chyby a nedostatky. Poukazuje na jejich omyly a poklesky a doufá, že v očích Ježíše Krista budou natolik závažné, že jim pak v jejich velkých nesnázích neposkytne žádnou pomoc. Jozue, jako představitel Božího lidu, stojí odsouzen a je oděn ve špinavá roucha. U vědomí hříchů svého lidu na něj doléhá sklíčenost. Satan zatěžuje jeho ducha pocitem viny tak silně, že v beznaději téměř klesá. Přesto zde stojí jako prosebník, proti němuž vystupuje satan. – COL 166, 167 ^{2MCP 453.2}

Když si člověk vírou nečiní nárok na Boží zaslíbení – Domnívala jsem se od té doby, že mnoho pacientů se dostalo do ústavu pro duševně nemocné pro podobné zkušenosti, jako byla moje. Jejich svědomí bylo zasaženo vědomím hříchu a svou třesoucí se vírou se neodvážili činit si nárok na zaslíbené Boží odpuštění. Naslouchali líčením pekla podle tradičního vyznání, až jim krev tuhla v žilách a do jejich paměti byl tento dojem přímo vypálen. Ve dne v noci měli před sebou tento hrůzný obraz, až se jim skutečnost úplně ztratila v představách a oni viděli pouze plápolající oheň vybájeného pekla a slyšeli pouze divoké výkřiky zavřených. Rozum byl potlačen a mozek byl naplněn divokými přeludy strašlivé představy. Ti, kdo učí nauce o věčném pekle, by udělali dobře, kdyby se důkladně zamysleli, mají-li důvod a právo hlásat tak kruté přesvědčení. – 1T 25, 26 ^{2MCP 454.1}

Krize často vedou ke zdroji síly – Bůh často přivádí člověka do krize, aby mu ukázal jeho vlastní slabost a obrátil jeho pozornost ke zdroji síly. Bude-li se takový člověk modlit a bude-li bedlivý k modlitbám a bude-li odvážně bojovat, stanou se jeho slabá místa silnými. Jákobova zkušenost má pro nás mnohá cenná naučení. Bůh naučil Jáкова, že ve své vlastní síle nezíská nikdy vítězství, že o sílu shůry musí zápasit s Bohem. – Manuscript 2, 1903 ^{2MCP 454.2}

Mějte na paměti Kristovu milost – Když Jákob prchl z otcovského domu, kde se dopustil hříchu tím, že podvedl svého bratra, byl sklíčen vědomím viny. Opuštěn a vyvržen, odloučen od všeho, co mu bylo v životě drahé, trpěl pomyšlením, které nade vším ostatním tížilo jeho duši – byl to strach, že spáchaný hřích ho odloučil od Boha a že nebe se ho vzdalo. ^{2MCP 454.3}

Ve svém zármutku si lehl na holou zemi, aby si odpočinul. Vůkol něho byly jen pusté pahorky a nad hlavou nebe zářící hvězdami. Když usnul, měl podivuhodný sen. Viděl, jak z místa, na němž ležel, vedou vzhůru nekonečné, nehmotné schody sahající až k samým branám nebes a po nichž vystupovali a sestupovali andělé Boží, zatímco z nebeské slávy bylo slyšet božský hlas přinášející útěchu a naději. ^{2MCP 455.1}

Tak byl Jákob seznámen s tím, co uspokojí potřebu a touhu jeho duše – se Spasitelem. S radostí a vděčností poznal, že mu byla ukázána cesta, po níž může jako hříšník opět navázat spojení s Bohem. Tento tajemný žebřík ve snu představoval Ježíše, jediného prostředníka spojení mezi Bohem a člověkem. – SC 19, 20 ^{2MCP 455.2}

Břemeno viny je základem pro mnohé nemoci – Ochrunutý našel v Kristu uzdravení pro svou duši i své tělo. Po uzdravení ducha následovalo tělesné uzdravení. Toto naučení nesmíme přehlížet. I dnes trpí tisíce lidí nemocemi těla, kteří, podobně jako tento ochrunutý, touží po slovech: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Břemeno hříchu s jeho nepokojem a neukojenými tužbami je základem jejich nemoci. Nemohou nalézt žádné útěchy, dokud nepřijdou k Lékaři duše. Pokoj, který může dát jedině On, by dal svěžest mysli a zdraví tělu. – DA 270 ^{2MCP 455.3}

Nevědomost neodňala vinu – Kdyby byli věděli, že vydali na mučení Toho, jenž přišel, aby zachránil hříšné lidstvo před věčnou záhubou, bývala by je pojala hrůza a výčitky svědomí. Jejich nevědomost je však nezbavila vlastní viny, neboť právě jim se dostalo výsady poznat a přijmout Ježíše za svého Spasitele. – DA 744 ^{2MCP 455.4}

Nesnižujte vinu omlouváním hříchu – Nepokoušejme se zmenšovat svou vinu omlouváním hříchu. Musíme přijmout Boží hodnocení hříchu, které je opravdu závažné. Jen Golgota může zjevit strašlivou ohavnost hříchu. Kdybychom museli sami nést svou vinu, rozdrtila by nás. Avšak naše místo zaujal Ten, který je bez hříchu. Nesl naše nepravosti, i když si to nezasloužil. „Jestliže své hříchy vyznáváme,“ Bůh „*je věrný a spravedlivý, aby nám naše hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti*“ (1 J 1,9 – KJV). – MB 116 ^{2MCP 455.5}

Ti, kdo poníží své duše, přiznají svou vinu – Ti, kdo uznáním své viny neponížili své duše před Bohem, nesplnili dosud první podmínku přijetí. Jestliže jsme nezakusili ono pokání, jehož nelze litovat, a nevyznali své hříchy s pravým pokořením duše a zkroušeným duchem, ošklivíce si svou nepravost, pak jsme dosud opravdově neusilovali o odpuštění hříchu. A je-li tomu tak, potom jsme dosud nenalezli pokoj Boží. Jediný důvod, proč nemáme odpuštěny minulé hříchy, je ten, že nejsme ochotni pokořit svá pyšná srdce a přizpůsobit se podmínkám slova pravdy. ^{2MCP 456.1}

Ohledně této záležitosti je nám dána jednoznačná rada. Vyznání hříchu, ať již veřejné či soukromé, musí vycházet ze srdce a musí být učiněno ze svobodné vůle. Nesmí být od hříšníka vynucováno. Nesmí být učiněno neuctivým a nedbalým způsobem nebo vynuceno od těch, jež nemají žádného skutečného vědomí ošklivé povahy hříchu. Vyznání, které je prostoupeno slzami a zármutkem, jež tryská z nejhlubší duše, proniká až k Bohu nekonečného slitování. Žalmista praví: *„Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkroušeného srdce, a zachraňuje ty, jež jsou potřeného ducha.“* (Ž 34,18 – KJV) – 5T 636, 637 ^{2MCP 456.2}

Je nezbytné vzdát se hříchu – Tím, že setrváváš v hříchu, se stavíš na cestu zavržení. V síle Kristově skoncuje s hříchem. Bylo učiněno vše pro to, aby byla při tobě ta milost, aby se ti hřích vždy jevil hříchem – tedy něčím odporným. *„Pakliť by kdo zhřešil,“* nemá propadat zoufalství a hovořit jako ten, kdo je naprosto nepřístupný Kristu. – Letter 41, 1893 ^{2MCP 456.3}

Bůh odpouští každému, kdo k němu přijde – Bůh plným právem odsuzuje každého, kdo Krista neučinil svým osobním Spasitelem. Odpouští však každému, kdo k němu přichází ve víře, a uschopňuje ho konat Boží skutky a stát se skrze víru jedno s Kristem. ... Pán učinil vše, aby mohl člověk získat úplné a bezplatné spasení a aby v Něm mohl dosáhnout plnosti. Je Božím úmyslem, aby se Jeho dítkám dostalo jasných paprsků Slunce spravedlnosti, aby se mohlo všem dostat světla pravdy. Bůh zajistil spasení pro svět za nekonečnou cenu, totiž skrze dar svého jednorozeného Syna. Apoštol Pavel se ptá: *„Jak by nám Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci?“* (Ř 8,32 – NBK) Nebudeme-li nakonec spaseni, nebude to Boží vina, ale naše, protože jsme nespolupracovali s božskými nástroji. Naše vůle se nestala jedno s Boží vůlí. – RH Nov. 1, 1892 (1SM 375) ^{2MCP 457.1}

Naděje pro každého* – Nikdo nemusí propadnout beznaději a zoufalství. Satan k vám možná přijde s krutým tvrzením: „Tvůj případ je beznadějný. Jsi nepolepšitelný.“ Avšak v Kristu je pro vás naděje. Bůh nás nevybízí, abychom se stali vítězi ve své vlastní síle. Vyzývá nás, abychom přišli a přiblížili se k němu. Ať na nás doléhá jakákoli těžkost, která se stala břemenem pro tělo i duši, Bůh čeká na to, aby nás osvobodil. – MH 249 ^{2MCP 457.2}

49. Zármutek

Oslabuje životní síly – Zármutek, úzkost, nespokojenost, výčitky svědomí, pocit provinění a nedůvěra – to vše vede k podlomení životních sil a přivolává nemoci a smrt. ... Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život. – MH 241 2MCP 458.1

Škodí tělesné soustavě – Sklíčenost a těžkomyslnost zpomaluje oběh krve v krevních cévách, komunikaci nervů a také brzdí funkci jater. Je překážkou procesu trávení a výživy těla a vyčerpává životní síly celého organismu. – Letter 1, 1883 2MCP 458.2

Nemůže dát do pořádku jediné zlo – Zármutek a úzkost nemohou dát do pořádku jediné zlo, mohou však člověku velice uškodit. Avšak veselá, radostná mysl a naděje, které osvěcují stezku života druhým lidem, „*jsou životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím*“ (Př 4,22). – ST Feb. 12, 1885 (AH 431) 2MCP 458.3

Řešení na každou situaci – Nesmíme připustit, aby budoucnost se svými obtížnými problémy a neutěšenými vyhlídkami zbavila naše srdce odvahy, roztřásla naše kolena a přinutila nás svěřit ruce. Všemohoucí říká: „*Ať se chopí mé síly a učiní se mnou pokoj.*“ (Iz 27,5 – KJV) Ti, kdo poddají své životy Jeho vedení a Jeho službě, se nikdy neoctnou v situaci, pro niž by Bůh neměl řešení. Ať se nacházíme v jakékoli situaci, plníme-li jeho slovo, máme v něm Průvodce, který nás povede naší cestou. Ať se nacházíme v jakékoli nesnázi, máme v něm spolehlivého Rádce. Ať prožíváme jakýkoli zármutek nebo bolestnou ztrátu, ať trpíme pocitem samoty, máme v něm Přitele, jenž nám rozumí a soucítí s námi. – MH 248, 249 2MCP 458.4

Očekávání těžkostí zvětšuje životní břímě – Žijeme ve světě utrpení. Během putování do nebeského domova na nás číhají nesnáze, zkoušky a žal. Mnozí lidé si však břemeno života dělají dvojnásob těžkým, protože neustále očekávají nějaké těžkosti. Setkají-li se s protivenstvím nebo zklamáním, myslí si, že se všechno hroutí, že jejich úděl je ze všech nejtvrší, že zcela určitě přijdou o všechno. Tak sami sebe přivádějí k zoufalství a vrhají stín na všechny kolem sebe. Sám život se jim stává břemenem. 2MCP 459.1

Nemusí však tomu tak být. Bude třeba vynaložit rozhodné úsilí, aby se změnil způsob jejich myšlení. A k takové změně může dojít. Jejich nynější, ale i budoucí štěstí závisí na tom, že upoutají svou mysl k radostným věcem. Ať se přestanou zabývat temným obrazem, který je v jejich představách, a zahledí se na dobrodiní, jimiž je Bůh obdarovává na cestě životem, a pak dál až na věci neviditelné a věčné. – MH 247, 248 2MCP 459.2

Chmury vrhají stín – Nejednáme moudře, když se zabýváme jen truchlivými vzpomínkami na to, co jsme prožili, když vzpomínáme jen na nepravosti a zklamání, jež nás potkala, stále o nich mluvíme, lkáme nad nimi, až nás přemůže malomyslnost. Malomyslný je plný chmur, zapuzuje světlo Boží ze svého srdce a vrhá stín na cestu druhých. – SC 117 2MCP 459.3

Mluvte více o požehnáních a méně o zkouškách – Veliké je Boží milosrdenství nad námi. Bůh nikdy neopustí ani nezamítne ty, kteří v něj doufají. Kdybychom méně přemýšleli a hovořili o svých zkouškách a více o Božím milosrdenství a dobrotě, povznesli bychom se nad mnohé ze stínů a zmatků našeho života. Moji bratři a sestry, vy, kteří vcházíte na temnou stezku a podobně jako babylonští zajatci musíte pověsit své harfy na vrbách, učinme z této zkoušky radostnou píseň. 2MCP 459.4

Možná namítnete: „Jak mohu zpívat, když jsou přede mnou tak temné vyhlídky, když je mé srdce obtíženo zármutkem a bolestnou ztrátou?“ Připravil nás však pozemský žal o všemocného Přitele, kterého máme v Ježíši? Neměla by být úžasná láska Boží, projevená v darování svého drahého Syna, námětem k neustálé radosti? Když přinášíme své prosby ke trůnu milosti, nezapomínejme přinášet také oslavné písně díkuvzdání. „*Kdož obětuje obět chvály, tent' mne uctí.*“ (Ž 50,23) Pokud žije náš Spasitel, máme důvod k projevům neutuchající vděčnosti a chvály. – RH Nov. 1, 1881 (2SM 268, 269) 2MCP 460.1

Odvraťte se od neovladatelného zármutku (rada jedné truchlící rodině) – Měli jste pocit, podobně jako Job, že máte důvod k zármutku a že nemůžete nalézt útěchu. Bylo to však rozumné? Víte, že smrt je mocí, které nedokáže nikdo z lidí vzdorovat. Vaše životy se však vašim bez-

výsledným zármutkem staly téměř neužitečnými, marnými. Vaše roztrpčení se téměř stalo vzpourou proti Bohu. Viděla jsem vás všechny, jak jste se obírali svou bolestnou ztrátou a dávali průchod svým vzrušeným pocitům, až vaše hlučné projevy zármutku způsobily, že andělé zakryli své tváře a opustili místo. *2MCP 460.2*

Když jste tak dávali průchod svým pocitům, vzpomněli jste si, že máte v nebesích Otce, který dal pro nás na smrt svého jediného Syna proto, aby smrt nemusela být věčným spánkem? Uvědomili jste si, že Pán života a slávy prošel hrobem a ozářil jej svou vlastní přítomností? Milovaný učedník napsal: „*Piš: Blaze mrtvým, kteří od této chvíle umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať si odpočinou od svých prací; a jejich skutky jdou s nimi.*“ (Zj 14,13 – NBK) Apoštol dobře věděl, o čem hovoří, když napsal tato slova. Když však dáváte průchod neovladatelnému zármutku, je vaše chování v souladu s útěchou, kterou tato slova vyjadřují? – 5T 313 *2MCP 460.3*

Obírání se sebou samým je sobectvím (rada jednomu žalem sklíčenému kazateli) – Bratře ____, obírat se neustále sebou samým je určitým druhem sobectví. Apoštol Pavel se tak vůbec nechoval. I přesto, že byl mužem slabostí, byl tím posledním, kým se v myšlenkách zabýval. Přicházely na něj takové zkoušky, jaké jsi nikdy nezakusil a jaké nikdy nebudeš muset podstoupit, a přesto o nich nemluví. Neobírá se jimi, nýbrž velebí Boží milost. *2MCP 461.1*

Na tvou ženu přišla nemoc a nakonec smrt. Tvůj zármutek byl právě tak velký, jako všechny tvé ostatní potíže. Své hoře sis přivinul k srdci, velmi rád ses jím zaobíral a dovolil jsi, aby se tvá mysl a představy sobecky zabývaly vlastním žalem. Následkem toho utrpělo škodu tvé zdraví. Vskutku těžkou ránou pak byla smrt tvé dcery, avšak i jiní zakusili totéž za mnohem obtížnějších okolností. Dovolil jsi, aby tato rána zlomila tvého ducha. Obíral ses touto pohromou, mluvil jsi o ní, zjišťoval jsi své srdce tím, co jsi nemohl změnit a v čem jsi nemohl pomoci. Bylo hříchem, že jsi se postavil k těmto ranám tak, jak ses postavil. *2MCP 461.2*

Vím, o čem hovořím. Dovolíme-li, aby zármutek zahalil naši mysl, není pokrm stráven, následkem čehož není tělesná soustava řádně vyživena. – Letter 1, 1883 *2MCP 461.3*

Zármutek způsobuje návaly krve do mozku (osobní zkušenost) – Když jsem takto pracovala jazykem i pérem, dostávala jsem zmalomyslnující dopisy z Battle Creeku. Při jejich pročítání se zmocňovala mého ducha nevyjádřitelná sklíčenost, která dosahovala až k agonii duševního stavu myslí, a která jak se po nějakou krátkou dobu zdálo, ochromila moje životní síly. Po tři noci jsem téměř vůbec nespala. Mé myšlení bylo obtíženo a zmateno. *2MCP 461.4*

Skrývala jsem, jak jsem jen mohla, své pocity před manželem a před rodinou (která smýšlí stejně jako my), kde jsme bydleli. Nikdo nevěděl o mém duševním úsilí a břemenu, když jsem se každého rána a večera účastnila s rodinou pobožnosti a kdy jsem se snažila vložit své břímě na Toho, který unese každé břímě. Mé prosby však vycházely ze srdce sklíčeného mučivou úzkostí a mé modlitby byly nesouvislé a přerušované pro neovládnutý zármutek. Krev se mi hrnula do mozku a často způsobovala, že jsem se potácela a téměř padala. Často se dostavilo krvácení z nosu, zvláště tehdy, když jsem se snažila ze všech sil psát. Musela jsem přestat s psaním, ale nemohla jsem odhodit své břímě úzkosti a zodpovědnosti, jež na mně spočívalo. – 1T 576, 577 *2MCP 461.5*

Co dělat se zarmoucením? – Naplňuje vás dnes žal? Upřete svůj zrak na Slunce spravedlnosti. Nepokoušejte se vypořádat se se všemi těžkosti, nýbrž obraťte svou tvář ke světlu, ke trůnu Božímu. Co tam užíte? Duhu smlouvy, živé Boží zaslíbení. Pod ní se nachází slitovnice a každý, kdo využije milosrdenství, jež je nabízeno, a přivlastní si zásluhy života a smrti Kristovy, má v duze smlouvy požehnané ujištění, že jej Otec přijímá, a to tak dlouho, jak dlouho trvá Boží trůn. *2MCP 462.1*

Je vám zapotřebí víry. Nedovolte, aby vaše víra kolísala. Bojujte ten dobrý boj víry a uchopte se věčného života. Bude to těžký boj, bojujte jej však za každou cenu, neboť zaslíbení Boží jsou „ano“ a „amen“ v Kristu Ježíši. Vložte svou ruku do ruky Kristovy. Jsou tu překážky, jež je nutno překonat, avšak andělé, kteří vynikají silou, budou s Božím lidem spolupracovat. Obráťte se čelem k Siónu, postupujte kupředu na cestě do svatého města. Koruna a roucho slávy, utkané na nebeském stavu, čekají na vítěze. I když satan bude vrhat svůj ďábelský stín na vaši cestu a bude usilovat o to, aby skryl vašemu zraku onen tajemný žebřík, který spojuje zemi s trůnem Božím a po němž sestupují a vystupují andělé, kteří jsou služebníky duchy pro ty, kdo se mají stát dědici spasení, přesto

postupujte vzhůru. Pevně našlapujte a stoupejte příčku za příčkou ke trůnu Nekonečného. – Undated Manuscript 23 ^{2MCP 462.2}

Ti, kdo s námi soucítí, nejsou vždy přáteli – Jestliže ti, kteří se nachází v tvé přítomnosti, patří k těm, kteří se nesnaží změnit téma tvých rozhovorů a směr tvých myšlenek, jestliže mají kladný vztah ke všem tvým dojmům jakoby byly skutečností, čím méně času trávíš s touto skupinou, tím lépe. Nejsou tvými přáteli, nýbrž těmi největšími nepřáteli. Pán si přeje, abys byl radostného, veselého ducha. ^{2MCP 463.1}

Pohřbil jsi své drahé přátele. Já také. Neodvažuji se však tázat: „Proč jsi mne, Bože, uvrhl do této pece? Proč na mne stále znovu a znovu doléhají soužení?“ Odpovědi jsou mi totiž slova Písma: „*Ty teď nechápeš, co dělám, ale potom porozumíš.*“ (J 13,7 – NBK) ^{2MCP 463.2}

Boží úmysly jsou často zahaleny tajemstvím a jsou smrtelnému rozumu nepochopitelné. Avšak Ten, který zná konec od počátku, ví lépe než my, co dělá. Je nám zapotřebí, abychom byli očištěni od světskosti, aby byl zdokonalen náš charakter, abychom mohli být přioděni rouchem Kristovy spravedlnosti. – Letter 1, 1883 ^{2MCP 463.3}

Práce pro druhé zmenšuje žal – Apoštol Pavel pustil ze zřetele blízcí se vlastní utrpení ve své péči a starosti o ty, které brzy opustí, a kteří se setkají s předsudky, nenávistí a pronásledováním. Několika křesťanům, kteří ho doprovázeli na popraviště, se snažil dodat sil a odvahy tím, že jim připomínal zaslíbení, jež byla dána těm, kdož jsou pronásledováni pro spravedlnost. Ujistil je, že se naplní vše, co Bůh řekl o svých zkoušených a věrných dítkách. ^{2MCP 463.4}

Na krátký čas se mohou octnout skrze mnohá pokušení v těžkostech, mohou být připraveni o časný majetek a svobodu, mohou však posilovat svá srdce ujištěním o Boží věrnosti a říkat si: „*Vím, komu jsem uvěřil. A jsem si jist, že On je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne.*“ (2 Tm 1,12 – KJV) Brzy skončí noc zkoušek a utrpení a potom vzejde radostné jitro pokoje a pravého, dokonalého dne. – RH Jan. 4, 1912 ^{2MCP 463.5}

Nejlepší těšitelé – Ti, kdo zakusili nejtěžší utrpení a žal, jsou často těmi, kdo jsou schopni přinést tu největší útěchu druhým, vnést sluneční svit všude, kam přijdou. Utrpení a rány, které na ně přišly, je pročistily a zjemnily. Když přišla zkouška, nepřestali důvěřovat Bohu, ale ještě více přilnuli k Jeho ochraňující lásce. Takoví lidé jsou živými důkazy o starostlivé a něžné péči Boží, který dává noc stejně jako den a který nás pro naše vlastní dobro napravuje. Kristus je světlem světa, v něm není žádné tmy. Převzácné světlo! Přebývejme v tomto světle! Dejte sbohem smutku, reptání a nespokojenosti. „*Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.*“ (Fp 4,4) – HR October, 1877 (2SM 274) ^{2MCP 464.1}

Lék na zármutek – Bůh poskytl balzám na každou ránu. V Galád je balzám a také lékař. Budeš nyní studovat Písmo jako nikdy předtím? Žádej Pána o moudrost v každé nouzi. V každé zkoušce pros úpěnlivě Ježíše, aby ti ukázal cestu ven z tvých obtíží, a pak se tvé oči otevrou, aby jsi užil/a lék a použil/a jsi ve svém případě uzdravující zaslíbení, která jsou zaznamenána v Božím slově. ^{2MCP 464.2}

Takto nebude dán nepříteli prostor, aby tě vedl k truchlivosti a nevěře. Naopak, budeš mít v Pánu naději, odvalu a víru v Něj. Duch svatý ti dá jasné rozpoznání, aby jsi porozuměl/a a přivlastnil/a si každé zaslíbení, které bude protilátkou na zármutek, které bude jako uzdravující větevka na každý doušek hořkosti, jenž je přiložen ke tvým rtům. A každý takový doušek hořkosti se smísí s Ježíšovou láskou a místo toho, aby sis stýskal/a na hořkost, si uvědomíš, že Ježíšova láska a milost se s žalem promísila tak, že se hořkost změnila v tichou, nebeskou a posvěcenou radost. – Letter 65a, 1894 (2SM 273, 274) ^{2MCP 464.3}

Odloučení od Boha způsobuje duševní trýzeň – Byla to mučivá úzkost z toho, že od něj odstoupila Otcova přízeň, která učinila Kristovo utrpení tak krutým. Když na Krista dolehla duševní agónie, „*jeho pot začal být jako krupěje krve stékající na zem*“ (L 22,44 – NBK). Jeho strašlivá trýzeň, kterou způsobovalo pomyšlení na to, že v této hodině nouze Jej Bůh opustil, ukazuje na trýzeň, kterou pocítí hříšník (kdy však již bude příliš pozdě), když si uvědomí, že od něj odstoupil Duch svatý. – Manuscript 134, 1905 ^{2MCP 464.4}

Porozumíme až v Ráji – Na této zemi jsou věci, kterým člověk neporozumí, dokud nebude kráčet s Vykupitelem v Božím ráji. „*Nebo Beránek, kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a*

dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu z očí jejich. “ (Zj 7,17) – Manuscript 28,
1898 ^{2MCP 465.1}

50. Starost, úzkost a znepokojení

Starost zabíjí, nikoli práce – Není to práce, která zabíjí, ale starost. Jediný způsob, jak se vyhnout starostem, je přinést každou nesnáz Kristu. Nepohlížejte na temnou stránku věci. Pěstujeme radostného ducha. – Letter 208, 1903 ^{2MCP 466.1}

Zabývání se těžkostmi – Někteří lidé žijí ve stálém strachu a přidělávají si zbytečné starosti. Každý den se setkávají s důkazy lásky Boží, každý den přijímají hojnost darů Jeho prozřetelnosti, avšak oni tato požehnání nevidí. Zabývají se v myšlenkách ustavičně něčím nepříjemným, čeho se obávají, že by mohlo přijít. Nebo možná opravdu mají nějakou svízel, která, ačkoli je malá, jim zaslepuje oči, takže nevidí četné věci, za něž by měli být vděční. Těžkosti, s nimiž se potkávají, by je měly přivádět k Bohu, jedinému zdroji pomoci. Místo toho je od Boha odvádějí, protože v nich vyvolávají nepokoj a reptání. – SC 121, 122 ^{2MCP 466.2}

Zbytečné starosti činí břemeno života těžším – Velice se obávám, že díky zbytečným starostem se nacházíme v nebezpečí, že si vytváříme vlastní jha na svůj krk. Nedělejme si zbytečné starosti, neboť tak si činíme jho nepříjemným a těžkým. Učinnme vše, co jsme schopni, aniž bychom se znepokojovali, důvěřujíc Kristu. Studujte Jeho slova: „*A všechno, zač byste koli prosili na modlitbě, věřice, vezmete.*“ (Mt 21,22) Tato slova jsou zárukou toho, že vše, co všemocný Spasitel může udělit, bude dáno těm, kdo mu důvěřují. Jako správcové nebeské milosti máme ve víře prosit a pak s důvěrou čekat na spasení Boží. Nemáme Boha předcházet svým zásahem a pokoušet se ve vlastních silách přivodit to, o co jsme žádali. Máme prosit v Jeho jménu a poté si počínat jako ti, kteří uvěřili v Jeho dostatečnost. – Letter 123, 1904 ^{2MCP 466.3}

Starost a znepokojení není Boží vůlí – Není vůlí Boží, aby jeho děti klesaly pod tíhou starostí. – SC 122 ^{2MCP 467.1}

Úzkostlivá starost vede ke slabosti a nemoci – Jestliže byly nepravosti napraveny, můžeme v klidné víře předložit potřeby nemocného Pánu. Tak nás tomu učí Boží Duch. Bůh zná každého jednotlivce podle jména a stará se o každého tak, jako by na zemi nebyl žádný jiný člověk, za nějž dal svého milovaného Syna. Protože Boží láska je tak velká a tak nevyčerpatelná, má být nemocný povzbuzován, aby Bohu důvěřoval a byl radostný. Úzkostlivé sebepozorování způsobuje slabost a vyvolává nemoci. Vymaní-li se nemocní z depresí a z chmurné nálady, zlepší se jejich vyhlídka na uzdravení, neboť „*oči Hospodinovy patří na ty, ... kteříž očekávají na milosrdenství jeho*“ (Ž 33,18). – MH 229 ^{2MCP 467.2}

Přestaň si dělat starosti (rada umírajícímu příteli) – Tvůj případ je přede mnou a rmoutí mne, že máš starosti. Kdyby to bylo v mé moci, utěšila bych tě. Cožpak ti Ježíš, předrahy Spasitel, nebyl mnohokrát osvědčenou pomocí v čase nouze? Nezarmucuj Ducha svatého a přestaň si dělat starosti. Mnohokrát jsi takto hovořil s druhými. Kéž ti slova těch, kteří nejsou nemocní tak jako ty, dodají odvahy a kéž ti Pán pomůže, to je mojí modlitbou. – Letter 365, 1904 (2SM 253) ^{2MCP 467.3}

Zbytečnými starostmi se dostáváme z Ježíšova náručí – Kdybychom přivykli svou duši, aby měla více víry a lásky, větší trpělivost a dokonaleji důvěřovala v našeho nebeského Otce, měli bychom více pokoje a byli bychom šťastnější, když procházíme úskalími tohoto života. Bůh není rád, když se trápíme a děláme si zbytečné starosti mimo Ježíšovu náruč. On je jediným zdrojem každé milosti, naplněním každého zaslíbení, v Něm se stává každé požehnání skutečností. ... Kdyby nebylo Ježíše, naše životní pouť by byla vskutku pustá a prázdná. Kristus nám říká: „*Nenechám vás jako sirotky.*“ (J 14,18 – NBK) Uchovávejme si ve svých srdcích Jeho slova, věrme Jeho zaslíbením, během dne si je opakujme a v noci nad nimi přemítáme a budme šťastni. – Manuscript 75, 1893 (HC 120) ^{2MCP 468.1}

Odpočinek v Kristově lásce – Odvráťme se z prašných a rozpálených cest života k odpočinku ve stínu Kristovy lásky. Zde získáme sílu do životních zápasů. Zde se naučíme, jak zmenšit lopotu a starosti života a jak Boha chválit slovem a písní. Nechť se unavení a obtížení naučí od Krista lekci tiché důvěry. Musí sedět v Jeho stínu, chtějí-li mít Jeho pokoj a odpočinek. – 7T 69, 70 ^{2MCP 468.2}

Boží a naše odpovědnost – Když vezmeme správu a řízení svého života do vlastních rukou a začneme spoléhat na to, že úspěch závisí jen na naší moudrosti, bereme na sebe břemeno, které na nás Bůh nevložil a pokoušíme se je nést sami bez Jeho pomoci. Bereme na sebe odpovědnost, která náleží Bohu, a tím se vlastně stavíme na Jeho místo. Oprávněně bychom si mohli dělat starosti a obávat se nebezpečí nebo ztrát. Jestliže však opravdově věříme, že nás Bůh miluje a chce naše dobro, přestaneme si dělat starosti o budoucnost. Budeme důvěřovat Bohu tak, jako dítě důvěřuje milujícím rodičům. Naše starosti a obavy zmizí, protože se naše vůle ztotožní s vůlí Boží. – MB 100, 101 2MCP 468.3

Zbytečně vytvořené starosti a znepokojení – V neustálé důvěře v Boha je bezpečí a jistota. Nebude ustavičného strachu před možným budoucím zlem. Tato zbytečně vyvolaná starost a znepokojení ustane. Vždyť máme nebeského Otce, který má starost a pečuje o své děti, a který učiní, tak jako vskutku dosud činí, aby byla Jeho milost dostačující v každé zkoušce. – 2T 72 2MCP 469.1

Přenechte budoucnost Bohu – Třebaže je postaráno o jejich současné potřeby, nejsou mnozí ochotni svěřit Bohu svou budoucnost a žijí ve stálých obavách, aby neupadli do bídy a aby jejich děti netrpěly. Mnozí žijí ve stálém očekávání zla a zveličují obtíže, které skutečně existují, takže pak nevidí četná požehnání, za něž by měli být vděční. Překážky, s nimiž se setkávají, by je měly vést k tomu, aby hledali pomoc u Boha, jediného zdroje síly. Místo toho je však od Boha odvádějí, protože v nich vzbuzují neklid a reptání. ... 2MCP 469.2

Ježíš je našim přítelem, celé nebe se zajímá o naše blaho. Naše úzkosti a náš strach zarmucují svatého Ducha Božího. Nesmíme se poddávat úzkostlivosti, která nás jen souží a deptá, a která nám ani nepomáhá snášet těžkosti. Nesmíme dopřát žádné místo takové nedůvěře v Boha, která nás povede k tomu, že za hlavní životní cíl budeme považovat péči o zítřek, jakoby naše štěstí spočívalo v těchto pozemských věcech. – PP 293, 294 2MCP 469.3

Přehnaná úzkost a nepatřičné znepokojení – Bůh neodsuzuje opatrnost a prozíravost při užívání věcí časného života. Avšak horečnatá starostlivost, přehnaná úzkost pokud jde o pozemské věci není v souladu s Jeho vůlí. – RH March 1, 1887 (CS 159) 2MCP 469.4

Úzkost oslabuje tělesné síly – Zkoušky a úzkosti, jimiž Pavel prošel, ho připravily o jeho tělesné síly. – AA 488 2MCP 469.5

Křesťané se srdci naplněnými obavami – Mnozí z těch, kteří říkají, že jsou Kristovými následovníky, mají v srdci úzkost a strach, protože se bojí svěřit sama sebe Bohu. Neodevzdávají se Bohu cele, neboť se obávají důsledků, které by takové odevzdání mohlo mít. Dokud se však takto skutečně neodevzdají, nemohou najít pokoj. – MH 480, 481 2MCP 469.6

Minutu za minutou – Je jedna věc, na niž tě chci upozornit. Nedělej si starosti a neznepokojuj se; nevyplatí se to. Nesnaž se vykonat příliš mnoho. Nebudeš-li si toho na sebe brát přespříliš, podaří se ti vykonat mnohem více, než když se budeš namáhat, aby jsi splnil mnohé plány a záměry. Měj neustále na paměti Kristova slova: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mk 14, 38) Kristus je tvým osobním Spasitelem. Věř, že Jeho spasitelná moc se uplatňuje minutu za minutou, hodinu za hodinou. Je ti po boku v každé zkoušce. – Letter 150, 1903 2MCP 470.1

Neřešte problémy předčasně – Nyní je třeba, abychom jednali jako ti, kteří jsou vykoupeni Kristovou krví. Máme se radovat z prolité krve Kristovy a z odpuštění hříchů. To je právě to, co musíme dělat, a kéž nám Bůh pomůže odstranit z naší mysli temné představy a přemýšlet nad těmi věcmi, které nám budou světlem. Nyní chci uvést ještě jeden text Písma: „*O nic nebudte úzkostliví.*“ (Fp 4,6 – Ns) Co tento verš znamená? – Neřešte problém, dokud nepřijde. Nevytvářejte si čas soužení předtím, než přijde. Bratři, brzy tento čas přijde. Máme přemýšlet nad dnešním dnem a budeme-li plnit správně povinnosti dnešního dne, budeme připraveni na plnění úkolů zítřka. – Manuscript 7, 1888 2MCP 470.2

Snaha dosáhnout úrovně světa – Je mnoho takových, jejichž srdce úpí pod břemenem starostí, protože se snaží dosáhnout úrovně světa. Rozhodli se sloužit světu, přijali jeho zmatky, převzali jeho zvyky. Jejich povaha upadá, život je unavuje. Aby uspokojili svou ctižádost a své světské tužby, zraňují své svědomí a uvalují na sebe nové břímě výčitek. Ustavičná starost a znepokojení stravují životní síly. 2MCP 470.3

Náš Pán si přeje, aby odložili toto zotročující jho. Vyzývá je, aby přijali jeho jho. Práví: „*Mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.*“ (Mt 11,30 – NBK) Vyzývá je, aby nejprve hledali Boží království a Jeho spravedlnost, a dává zaslíbení, že všechny věci, které potřebují pro tento život, jim budou přidány. 2MCP 471.1

Kdo je utrápený, je slepý a nevidí do budoucna. Ježíš však vidí konec od počátku. Pro každou těžkost má připravenou cestu, jež přináší úlevu. – DA 330 2MCP 471.2

Můžete mít nezlomnou víru – Netrapte se. Když pohlížíte na domnělé problémy a stýskáte si, když přijdou těžkosti a obtíže, zjevujete slabou a neduživou víru. Ukažte svými slovy i skutky, že je vaše víra nezlomná. Pán má nesmírné možnosti. Jemu patří celý svět. Vzhlížejte k Tomu, který má světlo, moc i sílu. On požehná každého, kdo se snaží šířit světlo a lásku. – 7T 212 2MCP 471.3

Rostliny nerostou díky starostem nebo vlastnímu vědomému úsilí – Místo znepokojování se myšlenkou, že nerostete v milosti, konejte jen každou povinnost, která se naskytne, neste na svém srdci břemeno za duše a všemožně se snažte zachránit ztracené. Buďte laskaví, zdvořilí a soucitní. V pokoře hovořte o požehnané naději, mluvte o Ježíšově lásce, říkejte lidem o Jeho dobrotě, milosrdenství a spravedlnosti a přestaňte si dělat starosti, zdali rostete nebo ne v milosti. Rostliny nerostou proto, že by vyvíjely nějaké vědomé úsilí. ... Rostlina se ustavičně netrápí, zda-li roste. Pod dohledem Božím jednoduše roste. – YI Feb. 3, 1898 (ML 103) 2MCP 471.4

Lék na úzkost – Bůh se stará o vše a udržuje všechno, co stvořil. ... Neunikne mu ani jediná prolitá slza, zaznamenaná každý úsměv. 2MCP 471.5

Kdybychom tomu jen plně věřili, pomínuly by všechny naše zbytečné úzkosti. V našem životě by nebylo tolik zklamání jako dosud, kdybychom všechny své malé i velké těžkosti odevzdali do rukou Božích. Bůh se nezalekne, když na něho budeme vkládat mnoho starostí, ani neklesne pod jejich tíží. Pak budeme prožívat vnitřní pokoj, který mnozí lidé už dávno neznají. – SC 86 2MCP 472.1

Víra zahání úzkost – Každý z nás tak velice touží po spokojenosti, avšak mnozí, místo, aby o ni usilovali, ji kvůli nesprávnému způsobu hledání málokdy nalézají. Musíme se ze všech sil co nejvrouceněji snažit a spojit každou naši tužbu s vírou. Potom přijde spokojenost téměř nečekaně. ... Když jsme schopni i přes nepříjemné okolnosti spoléhat s důvěrou na Boží lásku a skrýt se v Něm, spočívající pokojně v Jeho lásce, vědomí Jeho přítomnosti nás naplní hlubokou, ničím nerušenou radostí. Taková zkušenost nám přispoří víry, která nás uschopní k tomu, abychom se netrápili a nedělali si starosti, ale spoléhali na Moc, jež je nekonečná. – Letter 57, 1897 (ML 184) 2MCP 472.2

Zásada číslo jedna. – Ti, kdo přijmou za nejvyšší zásadu, že budou Boha ctít a sloužit mu, shledají, jak mizí zmatky a jak se před jejich nohama rýsuje rovná cesta. – DA 330 (1898) 2MCP 472.3

Nejdůležitější zásada – žijte dnes pro Boha – Věrné plnění dnešních povinností je tou nejlepší přípravou pro zítřejší zkoušky. Nehromadte všechny zítřejší povinnosti a starosti a nepřidávejte je k dnešnímu břemenu. „*Den má dost svého trápení.*“ (Mt 6,34 – NBK) – MH 481 2MCP 472.4

Jen dnešek je náš a dnes máme žít pro Boha. Tento den máme vložit do Kristových rukou, do Boží služby, svěřit mu všechny své záměry a plány, vložit na něj své starosti, protože mu na nás záleží. „*Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý.*“ „*Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše.*“ (Jr 29,11; Iz 30,15) – MB 101 2MCP 472.5

Nedělejme sami sebe nešťastnými kvůli zítřejším břemenům. Statečně a vesele neste tíhu dnešního dne. Dnes je nám zapotřebí důvěry a víry. Nežádá se od nás, abychom prožívali současně více dnů. Ten, který dává sílu na dnešní den, dá také sílu na zítřejší. – ST nov 5, 1902 (HP 269) 2MCP 473.1

Síla na každou zkoušku – Náš nebeský Otec měří a váží každou zkoušku dříve, než dopustí, aby dolehla na věřícího. Bere v úvahu okolnosti i sílu toho, kdo má projít Boží zkouškou a prověrkou, a nikdy nedovolí, aby bylo pokušení silnější než schopnost odolat. Je-li člověk přemožen a zdolán, nelze za to nikdy vinit Boha, jakoby On selhal při udělení síly v milosti, ale pokoušeného, jenž nebyl bdělý, ostražitý a zbožný a nepřivlastnil si vírou prostředky, které měl pro něj v hojnosti v zásobě Bůh. Kristus nikdy nezklamal žádného věřícího v hodině boje. Věřící se musí domáhat zaslíbení a utkat se s nepřítelem ve jménu Hospodinově, a pak nepozná, co je to prohra. – Manuscript 6, 1889 2MCP 473.2

51. Strach

Milióny lidí svazuje strach – Milióny lidských bytostí jsou spoutány falešnými náboženstvími, svazuje je otrocký strach, žijí zde na zemi v tupé netečnosti a plahočí se jako tažný dobytek, zbaven naděje nebo radosti nebo vyšších tužeb, a třesou se, co přinese budoucnost. Jen evangelium milosti Boží může člověka povznést. – DA 478 ^{2MCP 474.1}

Nedůvěra v Boha sebou přináší tisíce obav – Mnozí si zanedbávají skládat poklad v nebi konáním dobra skrze prostředky, jež jim Bůh propůjčil. Nedůvěřují Bohu a mají tisíce obav ohledně budoucnosti. Podobně jako dívky Izraele mají zlá, nevěrná srdce. ^{2MCP 474.2}

Bůh obdařil izraelský lid hojností tak, jak to jejich potřeby vyžadovaly, avšak oni si přidělávali zbytečné starosti o budoucnost. Na svých cestách si stěžovali a reptali, že je Mojžíš vyvedl, aby je i jejich děti zahubil hladem. Domnělý nedostatek uzavřel jejich oči i srdce, takže neviděli při svém putování dobrotu a milosrdenství Boží a za všechny Jeho dary a štědrost byli nevděční. ^{2MCP 474.3}

Stejně tak je i nedůvěřivý vyznávající lid Boží v tomto věku nevíry a úpadku. Obává se, že by se mohl dostat do bídy, nebo že by se jejich děti staly nuznými, nebo že jejich vnoučata budou strádat. Neodvažují se důvěřovat Bohu. Nemají žádnou opravdovou, ryzí víru v Toho, jenž jejich život obdařil požehnáními a štědrostí, a který jim dal hřivny, aby je použili k Jeho slávě a k pokroku Jeho díla. – 2T 656, 657 ^{2MCP 474.4}

Prostřednictvím strachu se satan pokouší vládnout – Bůh nikdy neznásilňuje vůli ani svědomí. Satan se však proto, aby dostal pod svou moc ty, které není schopen jinak svést, neustále uchyluje k nátlaku prostřednictvím násilí a krutosti. Zastrahováním nebo násilím se snaží ovládnout svědomí a zajistit si, aby byl uctíván. Aby toho dosáhl, působí skrze náboženskou i světskou moc, které ponouká k tomu, aby si vynucovaly dodržování lidských zákonů, které jsou v rozporu se Zákonem Božím. – GC 591 ^{2MCP 475.1}

Obavy silí, přemítáme-li nad nimi – Necháme-li se ovlivnit pochybnostmi a obavami nebo pokoušíme-li se objasnit všechno, co nemůžeme jasně pochopit dříve, než uvěříme, pak se naše zmatky jen zvětší a prohloubí. Přijdeme-li však k Bohu, když se cítíme bezmocní a závislí, jakými skutečně jsme, a v pokorné, oddané víře oznámíme své potřeby Tomu, jenž ví všechno, jenž zná všechna svá stvoření a jenž vládne všemu svou vůlí a svým slovem, může vyslechnout naše volání a vyslechne je a způsobí, aby do našeho srdce zazářilo světlo. Upřímná modlitba nás přivádí do styku s myslí Nekonečného. Nemáme možná v této chvíli zřejmý důkaz, že se nad námi v lásce a soucitu sklání tvář našeho Vykupitele; je však tomu tak. Možná, že právě necítíme viditelný dotyk Boží, avšak jeho ruka spočívá na nás v lásce a v něžném soucitu. – SC 96, 97 ^{2MCP 475.2}

Příčina tělesné i duševní nemoci – To, co téměř všem přináší nemoc těla i duše, jsou mrzuté pocity a nespokojené reptání. Nemají Boha, nemají naději, která dosahuje až dovnitř za oponu, která je duši bezpečnou a pevnou kotvou. Všichni, kdo mají tuto naději, očistí se tak jako i On je čistý. Takoví nemají neklidných tužeb, reptání a nespokojenosti. Nehledají stále zlo a neobírají se v myšlenkách zbytečnými starostmi. Avšak vidíme mnohé, kteří mají dobu soužení již předem; každý rys obličeje je poznamenán úzkostí. Zdá se, že nenalézají útěchy, ale že se strachem neustále očekávají nějaké hrozné zlo. – 1T 566 ^{2MCP 475.3}

Strach nepřináší duši žádnou úlevu – Měl/a bys jasně porozumět evangeliu. Náboženský život není životem beznaděje a sklíčenosti, ale životem pokoje a radosti, který se pojí s Kristu podobnou důstojností a svatou vážností. Spasitel nás nevede k tomu, abychom chovali pochybnosti, obavy a úzkostné předtuchy. Tyto věci nepřinášejí duši žádnou úlevu a musejí být odsouzeny spíše než vychvalovány. Můžeme se radovat nevýslovnou radostí plnou slávy. – Manuscript 6, 1888 (Ev 180) ^{2MCP 476.1}

Víra silí v boji s pochybností a strachem – Pán nás často přivádí do obtížných situací, aby nás podnítl k většímu úsilí. Z jeho prozřetelnosti přichází někdy zvláštní obtíže, jež mají vyzkoušet naši víru a trpělivost. Bůh nás učí důvěřovat mu. Chce nás naučit, kde máme hledat pomoc a sílu v

čase nouze. Tím získáme praktické poznání Jeho božské vůle, kterého je nám tolik zapotřebí k naší životní zkušenosti. V opravdovém boji s pochybností a strachem sílí víra. – 4T 116, 117 2MCP 476.2

Strach odhalí nevíru – Jako Ježíš odpočíval vírou v péči nebeského Otce, tak máme odpočívat i my v péči našeho Spasitele. Kdyby mu byli učedníci důvěřovali, byli by zůstali klidní. Jejich strach ve chvíli nebezpečí prozradil jejich nevíru. V úsilí o vlastní záchranu zapomněli na Ježíše a teprve tehdy, když byli zoufalí nad vlastní nemohoucností, obrátili se k Tomu, jenž jim mohl poskytnout pomoc. 2MCP 476.3

Jak často je tato zkušenost učedníků také naší zkušeností! Když se valí bouře pokušení a šlehaají hrozné blesky a vlny nás zaplavují, bijeme se s bouří sami a zapomínáme, že je zde Ten, jenž nám může pomoci. Věříme ve své vlastní síly do té doby, dokud neztratíme veškerou naději a dokud nestojíme před neodvratnou zkázou. Tehdy si vzpomeneme na Ježíše a budeme-li k němu volat, aby nás zachránil, nebudeme volat nadarmo. Ačkoli nám zarmouceně vytkne naši nevíru a sebedůvěru, nikdy nám neodepře pomoc, kterou potřebujeme. Ať jsme na zemi nebo na moři, máme-li Spasitele ve svých srdcích, nemusíme se bát. Živá víra ve Vykupitele uhladí rozbouranou cestu životem a vysvobodí nás z nebezpečí způsobem, který On uzná za nejlepší. – DA 336 2MCP 477.1

Je nebezpečné projevovat obavy v pokoji nemocného – Lidé, kteří slouží nemocným, by si měli uvědomit, že je nutné věnovat pečlivou pozornost zákonům zdraví. Nikde jinde není poslušnost těchto zákonů tak důležitá jako u lůžka nemocného. Nikde jinde nezáleží na věrnosti v malíčkostech ze strany ošetřovatelů tolik jako právě zde. V případech vážného onemocnění může malé zanedbání, nepatrná nepozornost k zvláštním potřebám pacienta nebo k nebezpečím, která ho ohrožují, projev strachu, rozčilení nebo nevrlosti, dokonce i nedostatek soucitu zvrátit miský života a smrti a způsobit, že pacient, který se jinak mohl uzdravit, zemře. – MH 219 2MCP 477.2

Svémi obavami zarmucujeme Ducha svatého – Víra bere Boha za Jeho slovo a nežádá, aby porozuměla, proč přicházejí zkoušky. Mnozí však mají malou víru. Žijí ve stálém strachu a přidělavají si zbytečné starosti. Každý den se setkávají s důkazy Boží lásky, každý den přijímají hojnost darů jeho prozřetelnosti, avšak oni tato požehnání nevidí. Těžkosti, s nimiž se setkávají, místo toho, aby je přiváděly k Bohu, je od něj odvádějí, protože v nich vyvolávají nepokoj a reptání. ... Ježíš je jejich Přítelem. Celé nebe se zajímá o jejich blaho a jejich obavy a reptání zarmucují Ducha svatého. Máme věřit ne proto, že vidíme nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Musíme věřit Jeho zaslíbením. Když k němu přicházíme ve víře, musíme věřit, že každá naše prosba proniká do Kristova srdce. Když jsme žádali o Jeho požehnání, musíme věřit, že je obdržíme a děkovat, že už je máme. Potom máme jít za svými povinnostmi s jistotou, že se nám požehnání dostane, když je budeme nejvíce potřebovat. Když se tomuto naučíme, budeme vědět, že jsou naše modlitby vyslyšeny. Bůh pro nás učiní „mnohem hojněji“ „podle bohatství své slávy“ a „působení moci Jeho síly“. – GW 261, 262 2MCP 477.3

Zbavení viny přináší osvobození od strachu – Áron i všechen lid se odvraceli od Mojžíše a „*báli se k němu přiblížit*“ (Ex 34,30 – KJV). Mojžíš viděl jejich zděšení a strach, neznal však jejich příčinu, a proto je vyzval, aby k němu přistoupili. Ve svých rukou držel důkaz Božího usmíření a ujistil je, že jim Bůh bude opět věnovat svou přízeň. Z jeho hlasu vycítili jen lásku a naléhavou prosbu a jeden z nich se konečně odvážil přiblížit se k Mojžíšovi. Byl příliš poděšen, než aby mohl promluvit, a proto jen beze slova ukázal na tvář Mojžíšovu a pak k nebi. Velký vůdce pochopil, co to znamená. Byli si vědomi své viny a cítili, že jsou stále v nelibosti Boží. Nemohli proto snést nebeské světlo, které by je jinak naplnilo radostí, kdyby byli bývali Boha poslušni. Vina vyvolává strach. Duše zbavená hříchu se nebude chtít ukrýt před nebeským světlem. – PP 329, 330 2MCP 478.1

Co dělat, když nás naplňuje strach – Jen vědomí Boží přítomnosti může vypudit strach, který by bázlivému dítěti učinil život břemenem. Nechť si do mysli vryje zaslíbení: „*Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich (... a vysvobozuje je. – KJV).*“ (Ž 34,7) Nechť si pročítá onen nádherný Elizeův příběh z horského městečka, kdy mezi ním a zástupy ozbrojených nepřátel byl kol dokola mocný zástup nebeských andělů. Ať čte o tom, jak se Petrovi, v žaláři a odsouzenému na smrt, zjevil Boží anděl, jak vyvedl tohoto Božího služebníka okolo ozbrojených stráží, masivními dveřmi a velkou železnou bránou navzdory závorám a zámčkům do bezpečí. 2MCP 478.2

Nechte ho číst o oné scéně na moři, kdy Pavel, jako vězeň, na své cestě k soudnímu řízení a rozsudku smrti, promlouvá k námahou, bděním a dlouhým postem vyčerpaným vojákům a námořníkům na bouři zmítané lodi ona velká slova povzbuzení a naděje: „*Bud'te dobré mysli; neboť nezahyne žádný z vás. ... Nebo této noci ukázal se mi anděl Boha toho, jemuž patřím a kterému sloužím, řka: Neboj se, Pavle, před císařem musíš stát, a hle, Bůh dal tobě všechny ty, kteří se plaví s tebou.*“ Ve víře v toto zaslíbení ujišťoval Pavel své spoléčníky: „*Nikomu z vás nespadne ani vlas z hlavy.*“ A tak se také i stalo. Poněvadž na oné lodi byl jeden člověk, skrze něhož mohl Bůh pracovat, byla zachráněna celá posádka pohanských vojáků a námořníků. „*Všichni se dostali v pořádku na břeh.*“ (Sk 27,22-24.34.44 – KJV) – Ed 255, 256 ^{2MCP 479.1}

Bůh před námi nic neskrývá – Náš Pán nás neklame. Neříká nám: „Nebojte se; na vaší cestě není nebezpečí.“ Ví, že nás čekají zkoušky a že na nás číhá nebezpečí a nic před námi neskrývá. Nemá v úmyslu vzít svůj lid ze světa hříchu a zla, nýbrž ukazuje jim, kde je neselhávající útočiště. Kristus se za své učedníky modlil: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.*“ Praví: „*Na světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.*“ (J 17,15; 16,33 – KJV) – SC 122, 123 ^{2MCP 479.2}

Odvráťte pohled od sebe – Odvráť pohled od sebe k Ježíši. Můžeš uznat, že jsi hříšníkem, přičemž je taktéž tvou výsadou přijmout Krista za svého Spasitele. Kristus nepřišel volat spravedlivé ku pokání, ale hříšné. Satan bude představovat lidské mysli těžkosti, dojmy a podněty, aby oslabil víru a zbavil odvahy. Má připravená četná pokušení, která se mohou valit do mysli jedno za druhým. Avšak tím, že zkoumáš své emoce a že dáváš průchod pocitům, přijímáš pochybnost za zlého hosta. Tímto se sám zamotáváš do zmatků zoufalství. Možná se ptáš: Co mám dělat s těmito hroznými satanskými podněty? Vypuď je ze své mysli tím, že budeš pohlížet do hlubin lásky Kristovy, která se nedá s ničím srovnat, a budeš nad ní hloubat. Nevynášej své pocity, nehovoř o nich a neobdivuj je, ať již jsou špatné či dobré, neradostné či povzbudivé. – Letter 41, 1893 ^{2MCP 480.1}

Důvěrou v Ježíše přemáhejte strach a obavy – Ježíš nás zve, abychom přišli k Němu. On sejme z našich znavených ramen břemena, jež nás tíží, a dá nám své jho, které je příjemné, a své břímě, které je lehké. Kdybychom vždy kráčeli po stezce, na niž nás vybízí, nikdy by se nám nestala tak bolestnou. Tato cesta se stává obtížnou a trnitou tehdy, když se odchylujeme ze stezky povinnosti. Oběti, které musíme přinášet, když jdeme za Kristem, jsou pouze ty mnohé kroky, které musíme učinit, abychom se vrátili na stezku světla, pokoje a štěstí. Pochybnosti a obavy vznikají proto, že jim hovoříme, a čím více se jim oddáváme, tím obtížněji se překonávají. Naše bezpečí je v tom, že se pustíme každé pozemské opory a chopíme se ruky Toho, který pozvedl a zachránil tonoucího učedníka na rozbouřeném moři. – 4T 558 ^{2MCP 480.2}

Kristus nese břímě světa – Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtěžuje, ani Ho neunaví. ... Naše strasti a dokonce i jen naše zmínka o nich se dotýkají jeho laskavého srdce. Přinášej mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť Bůh udržuje všechny světy a vládne nad všemi věcmi vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přechíst, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout. Žádná pohroma, která postihne nejmenší z Jeho dítek, žádná starost, která trápí srdce, žádná projevená radost ani žádná upřímná modlitba nesejde ze rtů, aniž by unikla našemu nebeskému Otci, aniž by o ni projevil okamžitý zájem. ... Mezi Bohem a každým člověkem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna. – SC 100 ^{2MCP 480.3}

52. Deprese, sklíčenost

(Viz dodatek A a dodatek B)

Mnohé nemoci jsou důsledkem duševní deprese – Spokojená mysl, radostný duch dává tělu zdraví a sílu duši. Naopak nic tak příznivě neovlivňuje vznik nemoci jako sklíčenost, trudnomylnost a smutek. – 1T 702 2MCP 482.1

Mnohé nemoci, kterými lidé trpí, jsou následkem duševní deprese – MH 241 2MCP 482.2

Vymanění se z deprese napomáhá uzdravení – Protože Boží láska je tak velká a tak nevyčerpatelná, má být nemocný povzbuzován, aby Bohu důvěřoval a byl radostný. Úzkostlivé sebezorování způsobuje slabost a vyvolává nemoci. Vymaní-li se nemocní z depresí a z chmurné nálady, zlepši se jejich vyhlídka na uzdravení, neboť „*oči Hospodinovy patří na ty, ... kteříž očekávají na milosrdenství jeho*“ (Ž 33,18). – MH 229 2MCP 482.3

Deprese, které způsobuje chladná odměřenost – Někteří si uchovávají chladnou, mrazivou odměřenost, nepřístupnou a chladnou důstojnost, která odpuzuje ty, s nimiž přicházejí do styku. Tento duch je nakažlivý. Vytváří ovzduší, které maří dobré podněty a dobrá rozhodnutí; brání přirozenému proudu lidského soucitu, srdečnosti a lásky a tento vliv lidí omezuje. Jejich družné, přátelské a šlechetné vlastnosti jsou nedostatkem uplatnění zmařeny. 2MCP 482.4

Tato nepřirozená deprese má vliv nejen na duchovní zdraví, ale doplácí na ni také i tělesné zdraví. Temnota a chlad tohoto nespolečenského ovzduší se odráží i ve výrazu obličeje. Tváře lidí, kteří jsou laskaví a příjemní, září krásou skutečné dobroty, zatímco ti, kdo nechovají laskavé myšlenky a nesobecké pohnutky, vyjadřují svým zjevem pocitu a postoje, jež si pěstují ve svých srdcích. – 4T 64 2MCP 483.1

Málo větrané místnosti způsobují duševní sklíčenost – Bydlení v uzavřených, špatně větraných místnostech přináší tyto následky: organismus slábne a stává se nezdravým, krevní oběh se oslabuje, krev tělem proudí pomalu, protože není očištěná a oživená čistým životodárným nebeským vzduchem. Mysli se zmocňuje sklíčenost a deprese, zatímco celá tělesná soustava je zeslabena. Mohou se vytvořit horečnaté stavy a jiná akutní onemocnění. – 1T 702, 703 2MCP 483.2

Deprese a sklíčenost jako následek nedostatku kyslíku – Plicím bychom měli dopřát co největší volnost. Mohou-li se volně pohybovat, zvětšují svou kapacitu. Jsou-li sevřeny a stísněny, jejich výkonnost se snižuje. Proto má tak neblahé následky sklánění (hrbení) se nad prací, které je tak obvyklé zvláště při sedavém zaměstnání. V této pozici není možné dýchat zhluboka. Záhy si zvykneme dýchat povrchně a plíce ztrácejí schopnost rozpínat se. ... 2MCP 483.3

Tělo je tak nedostatečně okysličováno. Krev se v žilách pohybuje pomalu. Odpadní jedovaté látky, které by měly být vyloučeny z plic výdechem, zůstávají v těle a krev je jimi znečištěna. Postiženy jsou nejen plíce, ale i žaludek, játra a mozek. Pleť bledne, trávení se zpomaluje, člověku je těžko u srdce, mozek přestává dobře fungovat, myšlenky nejsou jasné a ztrácíme náladu. Celý organismus ochabuje v činnosti, nemá takovou výkonnost a stává se mimořádně náchylný k nemoci. – MH 272, 273 2MCP 483.4

Správné dýchání uklidňuje nervy – Abychom měli dobrou krev, musíme dobře dýchat. Dokonalé, hluboké vdechování čistého vzduchu, které plní plíce kyslíkem, čistí krev. Dává krvi krásnou, jasnou barvu a posílá ji jako životodárný proud do všech částí těla. Dokonalé dýchání uklidňuje nervy, povzbuzuje chuť k jídlu a podporuje trávení. Má také vliv na zdravý, osvěžující spánek. – MH 272 2MCP 484.1

Vodnatelnost (otoky) a onemocnění srdce Ellen G. White měly za následek sklíčenost.* – Nemoc na mne těžce doléhala. Léta jsem trpěla vodnatelností a srdeční chorobou, která přispívala ke sklíčenosti mého ducha a připravovala mě o víru a odvahu. – 1T 185 2MCP 484.2

Čerpání sil z rezervních zásob organismu vede k depresi – Kvůli nestřídmosti, jejíž základy byly položeny v domově, jsou zprvu zeslabeny zaživací orgány, brzy však již běžný pokrm přestává uspokojovat chuť. Vytváří se nezdravé podmínky a vzniká žádostivost po dráždivějších pokrmech. Černý čaj a káva působí okamžitě. Pod vlivem těchto jedů je nervová soustava podrážděna a v ně-

kterých případech se zdá, jako by byla na určitý čas povzbuzena schopnost myšlení a představivost jako by ožila. Protože tyto stimulanty (povzbuzující prostředky) vyvolávají takové příjemné pocity, dochází mnozí k závěru, že je skutečně potřebují. Tělo však vždy přichází s odezvou na tato dráždiva. *2MCP 484.3*

Nervová soustava si totiž „vypůjčila“ sílu ze svých rezervních zásob a za celým tímto dočasným oživením a povzbuzením přichází odpovídající deprese a snížená aktivita. Náhlost, s jakou přichází „úleva“ po požití černého čaje nebo kávy, je důkazem toho, že to, co se jevilo pro tělo posilou, bylo jen nervovým vzrušením a bylo tudíž jen ke škodě organismu. – CTBH 31, 1890 (CG 403) *2MCP 485.1*

Nevlídná chladnost v manželství způsobuje deprese – Když sis bral svou ženu, milovala tě. Byla nadmíru citlivá, nicméně s velkou péčí z tvé strany a vynaložením mravní síly z její strany nemuselo její zdraví dospět tam, kde nyní je. Avšak tvá přísná, nevlídná chladnost z tebe udělala takřka ledovec zmrazující průduchy lásky a náklonnosti. Tvé výtky a nepříznivé kritizování působilo jako pustošící krupobití na něžnou rostlinu. Zmrazilo a téměř zahubilo život rostlinky. Lásky ke světu stravuje dobré rysy tvé povahy. *2MCP 485.2*

Tvá manželka je zcela jiné povahy a je šlechetnější. Když však projevuje byt' i jen v malých věcech svou přirozenou velkorysost a šlechetnost, pociťuješ, že se ti toho ve tvých citech nedostává a kritizuješ ji. Chováš nepřístupného a nevraživého ducha. Způsobuješ, že se tvá manželka cítí, jakoby byla přítěží a břemenem, a že nemá právo projevit svou šlechetnost na tvůj účet. To vše ji tak zmalomyslnuje, že se cítí zoufale a bezradně a nemá dost síly statečně odolávat, ale poddává se pod nápor kritiky. Žalem a sklíčeností nemocné nervy způsobují její nemoc. Kdyby byl její manželský život příjemnějším, těšila by se dobrému zdraví. Ale po celý váš manželský život je ve vaší rodině hostem démon, který jásá nad vaší bídou. – 1T 696 *2MCP 485.3*

Deprese jsou někdy následkem sexuální nestřídnosti – Velmi mnoho rodin žije v tom nejubožejším stavu, protože manžel a otec dovoluje, aby tělesné, živočišné sklony jeho přirozenosti měly převahu nad jeho rozumovou a mravní stránkou. Následkem toho se často dostaví pocit vyčerpání a sklíčenosti. Zřídka kdy je však odhalena pravá příčina, jež je následkem jejich vlastního nesprávného způsobu jednání. Naši slavnou a závaznou povinnost vůči Bohu je, abychom uchovávali čistého ducha a zdravé tělo a mohli tak být ku prospěchu lidské rodině a být dokonalými Božími služebníky. *2MCP 485.4*

Apoštol pronáší tato varovná slova: „*Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti.*“ (Ř 6,12) Vybízí nás, abychom šli k výšinám a říká, že „*všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý*“ (1 K 9,25). Napomíná všechny, kteří si říkají křesťané, aby přinášeli těla svá „*v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu*“ (Ř 12,1 – KJV). Praví: „Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný (... abych sám nebyl zvržen – KJV).“ (1 K 9,27) – 2T 381 *2MCP 486.1*

Po úspěchu může následovat dočasná sklíčenost – Reakce, která tak často přichází po dosažení slavného úspěchu a velkém Božím přiznání, nyní doléhala na Eliáše. Měl obavy, že náprava, která začala na hoře Karmel, nebude trvalá. Přepadla ho sklíčenost. Před tím byl vynesena na vrchol hory Fazga, nyní se octl v údolí. Pod vnuknutím Všemohoucího obstál v nejtěžší zkoušce víry, nyní však, kdy ztratil odvalu, kdy mu v uších zněla vyhrůžka Jezábel a kdy se mu zdálo, že úklady této bezbožné ženy jsou satanovým vítězstvím, přestal se pevně držet Boha. Předtím byl vyvýšen nad všechno pomýšlení, a zvrát byl nyní strašný. – PK 161, 162 *2MCP 486.2*

Ovládnání sklíčené mysli – Matka může a měla by vynaložit všechno úsilí, aby ovládla své nervy a mysl, když na ni doléhá sklíčenost. I když je nemocná, může, naučí-li se tomu, být vlídná a příjemná a může snést více hluku než si umí představit. Svým dětem by neměla dát pocítit své slabosti a zastínit jejich mladé a citlivé duše svými depresemi a sklíčenou náladou, aby je nevedla k pocitu, že domov je jakousi hrobkou a matčina místnost nejsmutnějším místem na světě. Cvičením vůle získávají mysl a nervy na duševní pružnosti a síle. V mnohých případech se osvědčí síla vůle jako mocný, tišivý prostředek na nervy. – 1T 387 *2MCP 486.3*

Dva extrémy v chování – Ti lidé, kteří necítí, že je jejich náboženskou povinností cvičit svou mysl, aby se obírala radostnými náměty, obvykle upadnou do jednoho ze dvou extrémů: mysl bude

neustále radostně vzrušená koloběhem zábavy, budou se účastnit lehkovážných hovorů, tropit si posměch a vtipkovat, anebo budou sklíčení, majíce veliké zkoušky a duševní zápasy, o nichž se budou domnívat, že jen nemnozí je zažili nebo by jim mohli porozumět. Takoví lidé mohou vyznávat křesťanství, avšak oklamávají své vlastní duše. – ST Oct. 23, 1884 (CH 628, 629) ^{2MCP 487.1}

Povzbuzující nebo pesimistická moc tištěného slova – Můj manžel pracoval neúnavně, aby zájem o vydavatelské dílo pozvedl na současnou prosperující úroveň. Viděla jsem, že jeho bratři měli k němu více pochopení a lásky, než si toho sám byl vědom. Dychtivě hledali v časopise něco z jeho pera. Je-li v jeho člancích nějaký radostný tón, přináší-li povzbuzení, pak se jejich srdce rozjasňují a někteří jsou dokonce pro radost, která naplňuje jejich jemné cítění, dojati k slzám. Vyjadřují-li však články beznaděj a zármutek, pak tváře jeho bratří a sester při četbě zesmutní a na jejich tvářích se odráží duch, který charakterizuje pročítané řádky. – 3T 96, 97 ^{2MCP 487.2}

Znechucený člověk se stává sám sobě břemenem (rada studentům medicíny) – Byla mi ukázána ta skutečnost, že ve vaší třídě studentů lékařů-misionářů jsou takoví, jejichž nejpřednějším dílem by mělo být, aby porozuměli sami sobě, aby si spočetli náklady a zjistili, zda-li jsou schopni dokončit to, co začali stavět. Kéž není Bůh zneuctěn tím, že dojde ke zhroucení studenta v průběhu výuky a studia, neboť vyčerpaný, znechucený člověk se stává sám sobě břemenem. ^{2MCP 487.3}

Domnění, že jej Bůh posílí v každém díle, které si usmyslí vykonat, zatímco si na sebe bere velké množství studia, když se vystavuje vlivům, jež ohrožují jeho zdraví a život a když přestupuje přírodní zákony, je proti světlu, které mi Bůh dává. Přírodu nikdo neoklame a způsobujeme-li újmu oné úžasné a jemné tělesné soustavě, dostaví se následky. – Letter 116, 1898 (MM 79) ^{2MCP 488.1}

Beznadějnost se často ukrývá pod zdáním předstírané odvahy – Dítě, kterému jsou často činěny výtky pro nějakou zvláštní chybu, dochází k závěru, že jeho chyba je osobní zvláštností, že je něčím, proti čemu je zbytečné bojovat. Tak se v dítěti vytváří sklíčenost a beznadějnost, která je často ukryta pod rouškou zdánlivé lhostejnosti či předstírané odvahy. – Ed 291 ^{2MCP 488.2}

Vítězství si žádá úsilí (rada jedné rodině) – Můžete být šťastnou rodinou, budete-li konat to, co vám Bůh dal k práci a co na vás vložil jako povinnost. Ale Pán pro vás nevykoná to, co přenechal vám, abyste udělali vy. Bratr C. zasluhuje politování. Cítil se tak dlouho nešťastným, že se mu život stal břemenem. Nemusí tomu tak být. Má chorobnou obrazotvornost. Tak dlouho upíral zrak k temným představám, že když na něj dolehne nepřízeň osudu nebo zklamání, již se domnívá, že se vše řítí do zkázy, že na něj přijde bída, že je všechno proti němu a že má ze všech lidí nejtěžší život. A tak se stává jeho život nešťastným. Čím více takto přemýšlí, tím bídňějším si utváří život svůj i životy všech kolem sebe. ^{2MCP 488.3}

Nemá žádný důvod chovat takové pocity. Je to vše satanovo dílo. Nesmí dovolit, aby nepřítel takto ovládal jeho mysl. Musí se odvrátit od temných a smutných představ k obrazu milujícího Spasitele, k nebeské slávě a k bohatému dědictví, které je připraveno pro všechny pokorné a poslušné a pro ty, kteří mají vděčné srdce a vytrvalou víru v Boží zaslíbení. Bude ho to stát úsilí a zápas, ale musí to tak být. Tvé nynější i tvé budoucí věčné štěstí závisí na tom, upneš-li svou mysl k radostným věcem, odvrátíš-li se od temných představ, které jsou jen domnělé, k dobrodiním, jimiž Bůh posel tvou cestu, a od nich k věcem neviditelným a věčným. – 1T 703, 704 ^{2MCP 488.4}

Ovoce temných předtuch – Vedeš nyní velmi nešťastný život plný špatných předtuch. Vystávají před tebou chmurné představy, obklopují tě temné pochybnosti. Vynášíš slova nevíry a upadáš tak do stále větších temnot. Cítíš uspokojení, když se obíráš nepříjemnými náměty. Když se jiní pokoušejí mluvit optimisticky, potlačíš v nich každý pocit naděje ještě vážnějšími a přísnějšími slovy než dříve. Tvá trápení a soužení stále vnucují tvé manželce srdce-drásající myšlenku, že se ti pro její chorobu stala přítěží. Miluješ-li temnotu a zoufalství, mluv o tom, libuj si v tom a trýzni svou duši vyvoláváním ve své obrazotvornosti všech představ, které by ti mohly dát příčinu k reptání proti své rodině a proti Bohu. Tím uděláš ze svého srdce pusté pole, přes které se přehnal oheň a zničil všechnu zeleň a zanechal je vyprahlé, zčernalé a tvrdé. – 1T 699 ^{2MCP 489.1}

Získej vítězství nad citovou nestálostí – Náležíš k rodině, která nemá vyrovnanou mysl, k rodině smutné, trudnomyslné a sklíčené, na niž působí životní podmínky a která je snadno ovlivnitelná. Nebudeš-li pěstovat radostnou, spokojenou a vděčnou náladu, učiní tě nakonec satan zajatcem své vůle. Můžeš být pomocí a posilou pro sbor, kde bydlíš, budeš-li dbát Božích rad a nebudeš-li

jednat podle pocitů, ale necháš se ovládat zásadami. Nikdy nedovol, aby z tvých úst vycházela nepříznivá kritika, neboť to působí jako zničující krupobití na všechny kolem tebe. Nechť z tvých rtů splývají jen slova radostná, vhodně volená a láskyplná. – 1T 704 ^{2MCP 489.2}

Nemusíme být otroky sklíčenosti – Uvědom si, že náboženství nemá být ve tvém životě jen jedním z mnoha vlivů. Má být vlivem, kterému se všechny ostatní podřizují. Buď přísně střídmý/á. Odolávej každému pokušení. Nedělej tomu prohnanému, lstivému nepříteli žádné ústupky. Nenaslouchej návrhům, které vkládá do úst mužům a ženám. Je tu vítězství, které musíš získat. Je tu ušlechtilost povahy, kterou musíš získat. Tu však nelze nabýt, když jsi sklíčen a znechucen selháním. Roztrhej pouta, jimiž tě satan svázel. Nemusíš být jeho otrokem. Kristus praví: „*Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám prikazuji.*“ (J 15,14 – NBK) – Letter 228, 1903 (MM 43) ^{2MCP 490.1}

Lék navržený pro jednoho sklíčeného kazatele – Měl bys pracovat s rozvahou a dodržovat čas k odpočinku. Takto si uchováš tělesnou i duševní svěžest a tvá práce bude ještě účinnější. Bratře F., jsi nervózní a často jednáš z náhlého popudu. Tvou práci velice ovlivňuje duševní sklíčenost. Někdy pocítuješ nedostatek svobody a volnosti a myslíš si, že to je proto, že se druzí nacházejí v temnotě nebo omylu, anebo že se něco děje, o čem stěží můžeš říci, co by to bylo, a někde či na někoho uděláš výpad, což může způsobit velkou škodu. Kdyby ses v tomto svém neklidném, nervózním stavu uklidnil a odpočinul si a tiše očekával na Boha a dotázal se, zda tato svízeľ nespočívá v tobě samém, uchránil by ses zraňování vlastní duše a vzácného Božího díla. – 1T 622 ^{2MCP 490.2}

Přemítání nad nepříjemnými věcmi – Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vašim Spasitelem a že my jsme Jeho dítky. Měli bychom pak pohlížet na nepravost kolem nás a obšírně se tímto zlem zabývat? Neodstraníte ho, proto mluvte o něčem ušlechtilějším, lepším a vznešenějším. ... ^{2MCP 490.3}

Mohli bychom jít do sklepa, zůstat tam a rozhlížet se po jeho temných koutech a mluvit o temnotě a říkat: „Ach, jaká je tu tma“ a neustále o tom vést hovor. Avšak stane se tím sklep světlejším? Ne, nikoli. Co s tím hodláte učinit? Vyjděte z něj, vyjděte z temnoty do horní místnosti, kde jasně září světlo Boží tváře. ^{2MCP 490.4}

Víte, že naše těla jsou budována z potravy, kterou přijímáme. Stejně tak je tomu i s naší myslí. Bude-li se naše mysl zabývat nepříjemnými věcmi tohoto života, nebudeme mít žádnou naději. My se však chceme obírat radostnými nebeskými obrazy. Pavel říká: „*Naše nynější lehké soužení nám působí nesmírně veliké břemeno věčné slávy.*“ (2 K 4,17 – NBK) – Manuscript 7, 1888 ^{2MCP 491.1}

Kristus s námi cítí (povzbuzení jedné věřící, která trpěla sklíčeností) – Má drahá, stará sestro ___, velice se rmoutím z toho, že jsi nemocná a trpíš. Drž se však Toho, kterého miluješ a sloužíš mu tolik let. On dal svůj vlastní život za svět a miluje každého, kdo má v Ném naději. On cítí se všemi, kdo jsou sklíčení nemocí. Cítí každou trýznivou úzkost, která doléhá na Jeho milované. Spočívej v Jeho náručí a věz, že je tvým Spasitelem a tvým nejlepším Přítelem, a že tě nikdy neopustí ani se tě nezrekne. Po dlouhá léta je tvou oporou a tvá duše může spočívat v naději. ^{2MCP 491.2}

Vyjdeš s jinými věrnými, kteří v Krista uvěřili, abys jej velebila „hlasitým prozpěvováním“. Vše, co se od tebe očekává, je, že budeš plně důvěřovat Jeho lásce. Nedělej si starosti. Ježíš tě miluje a nyní, kdy jsi slabá a trpíš, drží tě ve svém náručí stejně, jako milující otec drží své malé dítě. Důvěřuj Tomu, kterému jsi uvěřila. Cožpak tě nemiloval a nepečoval o tebe po celý tvůj život? Raduj se jen z převzácných zaslíbení, která jsou ti dána. – Letter 299, 1904 ^{2MCP 491.3}

Nepodléhejte sklíčenosti – V jednom nočním vidění jsem s tebou hovořila. Říkala jsem ti, že se velice raduji, že se nacházíš na tak dobrém místě a můžeš být v blízkosti sanatoria. Nepodléhej sklíčenosti, ale nechť do tvého srdce vstoupí utěšující vliv Ducha svatého, aby ti dal pokoj a povzbuzení. ... ^{2MCP 491.4}

Má sestro, chceš-li jen získat drahocenná vítězství, postav se čelem ke světlu, jež vychází od Slunce spravedlnosti. Pronášej slova naděje a víry a díkůvzdání Bohu. Chovej radost a naději v Kristu. Uč se Ho chválit a velebit. To je velikým lékem na nemoci těla i duše. – Letter 322, 1906 ^{2MCP 492.1}

Ovzduší sklíčenosti a deprese – Nechť přijedou na výroční shromáždění kazatelé, skrze něž Bůh působí, bez odvahy a s rostoucí sklíčeností a řeknu vám, že kolem nich bude ovzduší podobné

hustému mlžnému závoji, který zakrývá jasné nebe. Musíme pěstovat víru. Nechť ze rtů splývají slova: „*Velebí duše má Hospodina, a můj duch se veselí v Bohu, v mém Spasiteli.*“ 2MCP 492.2

Musíme zjevovat vědomí toho, že Spasitel je přítomen, zjevovat pevnou víru, že Ježíš stojí u kormidla a že dovede drahé a vzácné plavidlo v bezpečí do přístavu. Musíme si uvědomit, že je nemožné, abychom zachránili sami sebe nebo kohokoliv jiného. Není v nás žádné moci, kterou bychom udělili hynoucím. Ježíš, náš Vykupitel, je Spasitelem. My jsme jen Jeho nástroje a jsme každickou chvíli závislí na Něm. Musíme velebit Jeho moc před Jeho vyvoleným lidem a před světem za velikou spásu, kterou nám prokázal ve své usmiřující oběti a ve své krvi. – Letter 19a, 1892

2MCP 492.3

Nepoddám se sklíčenosti – Občas na mne přicházejí veliké rozpaky proto, že nevím, co dělat, avšak nepoddávám se sklíčenosti. Jsem rozhodnuta vnést do svého života každý paprsek slunečního svitu, kterého jsem schopna. – Letter 127, 1903 2MCP 492.4

Je toho hodně, co by vneslo do mého srdce smutek, ale snažím se, abych nemluvila neradostně a pesimisticky, protože někdo, kdo by slyšel má slova, by mohl být na duši sklíčený, a já nesmím udělat nic, abych jeho zármutek zvětšila. – Letter 208, 1903 2MCP 492.5

Vírou proniknete temnotou – Kdybych měla pohlížet na temné mraky – obtíže a těžkosti, které vyvstávají při mé práci – neměla bych čas vykonat nic jiného. Vím však, že za těmito mraky existuje světlo a sláva. A vírou pronikám skrze tuto temnotu k oné slávě. Bůh někdy dopouští, abych prošla finančními těžkostmi. Nedělám si však kvůli penězům zbytečné starosti. Bůh pečuje o mé potřeby. Udělám vše, co mohu udělat, a když Bůh uzná, že je pro mne nejlépe, abych měla prostředky, pošle mi je. – Manuscript 102, 1901 2MCP 493.1

Víra je životně nezbytná – Když jsem před třemi roky pobývala v Paradise Valley Sanitariu, téměř každého rána jsem v pět hodin promlouvala k tamním pracovníkům a v pozdějších hodinách k pacientům. Mezi pacienty byl jeden muž, který vypadal vždy sklíčeně. Dozvěděla jsem se, že věří teorii biblických nauk, ale že není schopen uplatnit víru potřebnou k tomu, aby si přivlastnil Boží zaslíbení. 2MCP 493.2

Ráno co ráno jsem mluvila pacientům o víře a vybízela je, aby uvěřili Božím slovům. Nicméně se zdálo, že tento nešťastný muž není schopen připustit, že má víru. Mluvila jsem s ním o samotě. Vysvětlovala jsem mu tuto pravdu všemi možnými způsoby, pak jsem se ho tázala, jestli nemůže uvěřit, že Kristus je jeho osobní Spasitel a že mu pomůže. Náš Spasitel říká všem, kteří jsou unavení a obtíženi: „*Vezměte jho mé na sebe.*“ Nenos vlastnoručně vyrobené jho. „*Vezměte mé jho na sebe a uchte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.*“ (Mt 11,28.29 – KJV) 2MCP 493.3

Pak přišel čas, kdy jsem se musela rozloučit. Řekla jsem mu: „Můj příteli, můžeš mi říci, jestli ses naučil důvěřovat tomu Spasiteli, který podstoupil tolik utrpení, aby mohl pomoci každému člověku? Můžeš a budeš v Něm mít naději a důvěru? Můžeš mi oznámit dříve, než odjedu, že jsi přijal víru a že Bohu důvěřuješ?“ 2MCP 493.4

Podíval se na mne a řekl: „Ano, věřím. Mám víru.“ 2MCP 493.5

„Díky Bohu,“ odpověděla jsem. Pocítila jsem, ačkoli při loučení byli i další, kteří byli přítomní a naslouchali mým pravidelným promluvám v salónku sanatoria, že jsem v tomto případě byla za všechno své úsilí bohatě odměněna. – Manuscript 41, 1908 2MCP 493.6

Nenahrávejte satanovi – Nechoďte za druhými lidmi se svými zkouškami a pokušeními. Jen Bůh vám může pomoci. Splníte-li podmínky Božích zaslíbení, splní se vám tyto sliby. Bude-li vaše mysl setrvávat u Boha, nebudete, když na vás dolehne zkouška či pokušení, strženi ze stavu nadšení do údolí sklíčenosti a malomyslnosti. Nebudete k druhým mluvit sklíčeně a pochybovačně. Nebudete říkat: „Neznám to či ono. Necítím se šťastně. Nejsem si jist, že máme pravdu.“ K tomuto nedojde, protože budete mít bezpečnou a pevnou kotvu duše. 2MCP 494.1

Když pronášíme slova sklíčenosti a pesimismu, naslouchá nám satan s ďábelskou radostí, neboť mu působí potěšení, když ví, že nás polapil do svého otroctví. Satan neumí číst naše myšlenky, vidí však naše jednání, slyší naše slova. A protože dlouho zná lidskou rodinu, umí přizpůsobit svá pokušení takovým způsobem, aby využil slabých míst v naší povaze. A jak často mu odhalujeme tajemství, jak nad námi může zvítězit. Ach, kéž bychom uměli ovládat svá slova a chování! Jak bychom byli silní, kdyby jen byla naše slova taková, za jejichž záznam bychom se nemuseli stydět v

den soudu. Jak odlišně asi budou znít v den Boží od toho, jak se nám jeví přítom, když je pronášíme. – RH Feb. 27, 1913 ^{2MCP 494.2}

Ježíš rozumí pocitům zoufalství – Kristova víra a naděje se chvěly při Jeho smrtelném utrpení, protože Bůh odňal své ujištění, které až dosud dával svému milovanému Synu o přijetí Jeho i díla, které konal. Tehdy Vykupitel světa spoléhal na důkazy, které Ho až doposud posilovaly, totiž že Otec přijímá Jeho dílo a má z něj radost. V smrtelném zápase, když obětoval svůj předrahý život, mohl jen vírou spoléhat na Toho, jehož vždy s radostí poslouchal. Z žádné strany se Mu nedostalo jasných a zářivých paprsků naděje. Vše zahalovala tísnivá, skličující temnota. Obklopen touto strašnou tmou, kterou se soucitem zjevovala sama příroda, vyprazdňuje Vykupitel tajemný kalich až do dna. Zbaven jasné naděje a víry v radost, které se mu v budoucnu dostane, hlasitě volá: „Otče, v ruce tvé poručím ducha svého.“ Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a odevzdaně se poroučí do Jeho rukou. Uprostřed běsnění přírody slyší ohromení přihlížející slova umírajícího Muže z Golgoty. – 2T 210, 211 ^{2MCP 494.3}

Bůh se nemění – Pocit toho, že nás Bůh přijímá, není třeba zamítat. Měli bychom za něj Boha velebit. Když však vaše pocity ovládne sklíčenost, nemyslete si, že se Bůh změnil. Velebte jej právě tak, neboť vaše naděje spočívá v Jeho slově, ne v pocitech. Uzavřeli jste slavnostní smlouvu, že budete kráčet vírou, a ne že se necháte vést pocity. Pocity se totiž mění s okolnostmi. – Letter 42, 1890 (HC 124) ^{2MCP 495.1}

Žádný sklon k pronášení pochybností – Skrže zásluhy Kristovy, skrže Jeho spravedlnost, jež je nám vírou připočtena, musíme dosáhnout dokonalosti křesťanské povahy. Ve slovech apoštola Pavla je vyznačeno naše dílo na každý den a na každou hodinu: „*Vzhlížejte k Ježíši, Původci a Dokonavateli naší víry.*“ (Žd 12,2 – KJV) Když tak činíme, naše mysl se rozjasňuje a víra sílí, naše naděje se upevňuje. Budeme tak upoutáni pohledem na Jeho čistotu, půvab a obět', kterou přinesl, aby nás přivedl do souladu s Bohem, že v nás nebude žádného sklonu pronášet slova plná pochybností a sklíčenosti. – 5T 744 ^{2MCP 495.2}

Opravdový křesťan a sklíčenost – Opravdový křesťan nedovolí, aby mezi něj a Boha vstoupila jakákoli okolnost či potíž časného života. Nad jeho sklony a jednáním mají směřodatný vliv Boží přikázání. Kdyby každý, kdo hledá Boží království a Jeho spravedlnost, byl vždy ochotný konat Kristovy skutky, jak snadnější by se stala stezka do nebe. Boží požehnání by proudilo do duše a chvála Páně by neustále splývala z vašich rtů. Pak budete sloužit Pánu ze zásady. Vaše pocity možná nebudou vždy radostné a mraky občas zastíní obzor vaší životní zkušenosti, avšak naděje křesťana nespočívá na písečném základu pocitů. Ti, kteří jednají ze zásady, budou přes stíny zřít slávu Boží a budou se opírat o jisté zaslíbení. Od uctívání Boha je nic neodradí, jakkoli temná se může jevit jejich cesta. Nepřízeň a zkoušky jim naopak dají příležitost k tomu, aby projevíli upřímnost své víry a lásky. ^{2MCP 495.3}

Když na duši dolehne sklíčenost, není to žádným důkazem toho, že by se Bůh změnil. On je „*tentýž včera i dnes i na věky*“ (Žd 13,8 – KJV). Když vnímáte svými smysly paprsky Slunce spravedlnosti, jste si jistí přízní Boží. Rozprostrou-li se však nad vaší duší mračna, nesmíte mít pocit, že se vás Bůh zřekl. Vaše víra musí proniknout tuto temnotu. Vaše oko musí být čisté a vaše celé tělo bude plné světla. Musíte si neustále připomínat bohatství Kristovy milosti. Uchovávejte si v paměti naučení, která vám Jeho láska poskytuje. Ať je vaše víra podobná Jobově, abyste mohli prohlásit: „*By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?*“ (Jb 13,15) Pevně se chopte zaslíbení svého nebeského Otce a upamatovávejte se na to, jak s vámi i se svými služebníky jednal v dřívějších dobách, neboť „*těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému*“ (Ř 8,28 – NBK). – RH Jan. 24, 1888 ^{2MCP 496.1}

53. Kontroverze (spory) – klady a zápory

Soulad s Bohem vede k jednotě – Bůh je ztělesněním shovívavosti, milosrdenství a lásky. Ti, kdo jsou na něj vsutku napojeni, nemohou žít ve vzájemné neshodě. Když Jeho Duch bude panovat v srdci, vytvoří soulad, lásku a jednotu. Pravý opak tohoto lze vidět mezi satanovými poddanými. Je jeho dílem podněcovat závist, spory, sváry a žárlivost. Ve jménu svého Pána se ptám těch, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky: Jaké ovoce nesete? – 5T 28 2MCP 497.1

Setba a žeň svárů. – Kdo rozsévá semeno sváru a sporu, sklídí ve svém nitru jedovaté ovoce. Vyhledávání špatných věcí na druhých se rozvíjí ve zlo v těch, kdo je vyhledávají. – MH 492 2MCP 497.2

Satan se ze sporů raduje – Satan se ustavičně snaží vyvolat mezi Božím lidem nedůvěru, odizování a zášť. Často budeme pokoušeni k pocitu, že naše práva jsou napadena, přičemž pro takový pocit nebude žádné skutečné příčiny. ... Neshody, sváry a soudní pře mezi bratřími jsou hanbou dílu pravdy. Ti, kdo jdou touto cestou, vystavují církev posměchu jejích nepřátel a dávají příčinu mocnosta temna k jásotu. Znovu probodávají Kristovy rány a vystavují Ho veřejné hanbě. – 5T 242, 243 2MCP 497.3

Spor vede k bojechtivosti – Zvláštním klamným satanovým dílem bylo a je vyvolat neshody, které by vedly ke sporům o slova, a jež nevedou k ničemu. Dobře ví, že tyto rozepře zaměstnají mysl a zaberou čas. Je jimi podněcována bojechtivost a je uhašován duch důvěry v myslích mnohých posluchačů, což je přivádí k názorové různosti, obviňování a předsudkům, které zavírají dveře pravdě. – RH Sep. 11, 1888 (Ev 155) 2MCP 498.1

Sváry mezi bratřími opožďují druhý Kristův příchod – Pro nevíru, reptání a vzpouru se starozákonnímu Izraeli zavřely na čtyřicet let dveře do zaslíbené země Kanaánu. ... Je to nevíra, svěťáckost, neposvěcenost a sváry mezi Božím vyznávajícím lidem, která nás po tak dlouhá léta drží ve světě hříchu a žalu. – Manuscript 4, 1883 (Ev 696) 2MCP 498.2

Není čas na neshody a sváry – Mužové a ženy, kteří vyznávají, že slouží Pánu, jsou ochotni věnovat svou pozornost a svůj čas věcem malé důležitosti. Jsou spokojeni, že je mezi nimi vzájemný nesoulad. Kdyby byli odevzdání Mistrovu dílu, neznasvářeli by se a nebojovali by jako neukázněné, vzpurné děti. Každá ruka by se zapojila do služby. Každý by stál na svém místě a celým srdcem i duší by pracoval jako misionář Kristova kříže. ... Pracovníci by vnášeli do své služby modlitby a zájem probuzené církve. Své pokyny by získávali od Krista a neměli by žádný čas na neshody a sváry. – RH Sep. 10, 1903 2MCP 498.3

Ať nevzniknou spory nad malými, bezvýznamnými věcmi. Duch lásky a milosti našeho Pána Ježíše Krista připoutá jedno srdce k druhému, jestliže každý otevře okna svého srdce směrem k nebesům a zavře je směrem k zemi. – Letter 183, 1899 2MCP 498.4

Spory, které se mají utišit – Moc Boží milosti vykoná pro duši více, než může dosáhnout spor vedený po celý život. Kolik věcí by mohlo být uvedeno do pořádku mocí pravdy a kolik dávných sporů by bylo urovnáno, kdyby lidé přijali lepší způsoby. Úžasná, ohromná zásada – „*Pokoj na zemi, lidem dobrá vůle*“ – se bude daleko lépe uskutečňovat v praxi, když ti, kdo věří v Krista, se stanou Božími spolupracovníky. Pak nebudou všechny ty maličkosti, o nichž někteří neustále hovoří a které Boží slovo směrodatně neosvětluje, zveličovány na věci význačné důležitosti. – Letter 183, 1899 2MCP 499.1

Spor vyvolává odpor a sebeobhajování – V tom, jak se zachoval k Tomášovi, poskytl Ježíš ponaučení svým následovníkům. Jeho příklad ukazuje, jak musíme jednat s těmi, jejichž víra je chabá, a kteří se obírají především svými pochybnostmi. Ježíš nezahrnul Tomáše výčitkami, ani se s ním nezačal přit. Zjevil se pochybovači. Tomáš si počínal nanejvýš nerozumně, když svou víru vázal na podmínky, avšak Ježíš svou laskavostí, láskou a porozuměním odstranil všechny přehradu. Spory zřídka překonají nevíru. Spíše vyvolají odpor a povedou k novým výmluvám. Představme však Ježíše, v Jeho lásce a milosrdenství, jako ukřižovaného Spasitele, a z mnoha dosud se zdráhajících úst uslyšíme Tomášovo vyznání: „*Pán můj a Bůh můj*.“ – DA 808 2MCP 499.2

S nemocným nemluvme o sporných otázkách – U lůžka nemocného se nemá mluvit o náboženském přesvědčení nebo o sporných otázkách. Poukazujme trpícímu na Toho, který je ochoten spasit každého, kdo k němu přichází ve víře. Snažme se opravdově a s pochopením pomoci člověku, který se potácí mezi životem a smrtí. – MH 120 2MCP 499.3

Spory nemají žádný smysl – Nejsme vyzýváni, abychom vstupovali do sporů s těmi, kteří zastávají falešné teorie. Spory nevedou k ničemu. Kristus se do nich nikdy nezapojoval. Zbraň, kterou používal Vykupitel světa, bylo „*Psáno jest*“. Držme se pevně Božího slova. Nechme svědčit Pána Ježíše a jeho posly – pisatele Písma. Víme, že jejich svědectví je pravdivé. – LS 93 2MCP 499.4

Spor zřídka obměkčí srdce – Četná svárlivá, argumentační kázání, která jsou zvěstována, zřídka obměkčí duši a podmaní si srdce. – Letter 15, 1892 (Ev 172) 2MCP 500.1

Kladný přístup má větší vliv – Nechovejte ducha sporů a hádek. Odsuzujícími slovy se dá dosáhnout jen málo dobrého. Nejspolehlivější způsob, jak potříti falešné učení, je kázat pravdu. Držte se pravdy. Ať vzácné pravdy evangelia potlačí mocný vliv zla. Projevte k bloudícím laskavého a soucitného ducha. Přiblížte se k lidským srdcím. – Letter 190, 1902 (Ev 304) 2MCP 500.2

Spory, které probouzejí lidskou mysl – V každé době byli vyvolení poslové Boží hanobeni a pronásledováni, avšak právě jejich soužením se šířila zvěst o Bohu. Každý Kristův následovník má vstoupit do jejich řad a pokračovat ve stejném díle s vědomím, že jeho nepřátelé nemohou učinit nic proti pravdě, ale jen pro pravdu. Bůh chce, aby pravda byla postavena do popředí a stala se předmětem ověřování a diskusí i přes to, že je jí opovrhováno. Je třeba vyburcovat mysl lidí. Pán Bůh používá každé rozepře, každé potupy a každé snahy omezit svobodu svědomí jako prostředek k probuzení lidí, kteří by jinak zůstali neteční. – MB 33 2MCP 500.3

Rodičovské neshody a spory mají vliv na děti – Do značné míry vytvářejí rodiče ovzduší rodinného kruhu a když jsou mezi otcem a matkou neshody, týž duch se přenáší na děti. Provoňte ovzduší svého domova něžnou, láskyplnou ohleduplností. Pakliže jste se navzájem odcizili a nežili jste jako bibličtí křesťané, obraťte se, protože takovou povahu, kterou zjevujete v čase zkoušky, budete mít při Kristově příchodu. – Letter 18b, 1891 (AH 16) 2MCP 500.4

Sváry plodí potíže – Můžete se stát šťastnou nebo nešťastnou rodinou. Záleží to na vás samotných. O budoucnosti rozhodne váš vlastní způsob jednání. Oba potřebujete, aby byly obroušeny ostré hroty vašich charakterů a abyste pronášeli jen taková slova, za něž se nebudete muset stydět, když se s nimi setkáte v den soudu. ... Můžete se vadit o maličkosti, jež za neshody vůbec nestojí, a výsledkem budou potíže. Stezka spravedlivého člověka je stezkou pokoje. Je to tak prosté, že pokorný, bohabojný člověk po ní může kráčet bez klopýtnutí a aniž by si dělal křivolaké stezky. Je to úzká cesta, avšak lidé rozdílných povah mohou po ní kráčet bok po boku jen tehdy, jdou-li ve šlépějích Vůdce svého spasení. – 4T 502, 503 2MCP 501.1

Hubování a rozčilování vede k odboji – Nevlídná, tvrdá a hněvivá slova nejsou původu nebeského. Hubování a rozčilování nikdy nepomohou. Namísto toho v lidském srdci podněcují ty nejhorší pocity. Když vaše děti zlobí a jsou naplněny vzpourou a vy jste v pokušení mluvit nelítostně a jednat tvrdě, posečkejte před tím, než je napravíte. Dejte jim příležitost k přemýšlení a dovolte, aby se uklidnilo i vaše rozzlobení. 2MCP 501.2

Když se svými dětmi budete jednat laskavě a soucitně, ony i vy přijmete Boží požehnání. Co myslíte, bude někdo v den Božího soudu litovat toho, že byl ke svým dětem trpělivý a vlídný? – Manuscript 114, 1903 (CG 246) 2MCP 501.3

Jednota vychází z blízkého společenství s Kristem – Příčina rozdělení a nesouladu v rodinách i v církvi je oddělení se od Krista. Přijít blíže ke Kristu znamená přiblížit se jeden k druhému. Klíčem k jednotě v církvi a v rodině není diplomacie, jejich vedení či nadlidské úsilí překonávat těžkosti – ačkoli mnohé z těchto věcí je třeba uplatnit, nýbrž spojení s Kristem. 2MCP 501.4

Představte si obrovskou kružnici, které z obvodu vychází mnoho přímek směřujících ke středu. Čím blíže jsou tyto přímkové ke středu, tím blíže se dostávají jedna ke druhé. 2MCP 501.5

Tak je tomu i v křesťanském životě. Čím blíže se dostaneme ke Kristu, tím blíže si budeme navzájem. Bůh je oslaven, když se Jeho lid sjednocuje v harmonické spolupráci. – Letter 49, 1904 (AH 179) 2MCP 502.1

Soulad mezi manželi je nezbytný – Mezi mužem a ženou by měla být naprostá důvěra. Společně by měli přemýšlet o svých povinnostech a zodpovědnosti. Společně by měli působit pro největší dobro svých dětí. Nikdy by neměli před svými dětmi kritizovat plány toho druhého nebo znevažovat jeho úsudek. Žena by měla dávat pozor na to, aby neztěžovala práci, kterou manžel koná pro děti. Manžel by měl pomáhat své ženě, dávat jí moudré rady a laskavě ji povzbuzovat. – MH 393, 394 2MCP 502.2

Žádný nesoulad a neshody – Budou-li žít otcové a matky v neshodách, kdy jde jeden proti druhému, aby mařil jeho vliv, poměry v rodině budou demoralizovány a ani otec ani matka nebudou mít úctu a důvěru, které jsou tak nezbytné ke správnému vedení rodiny. ... Děti pohotově poznají vše, co zneváží a zpochybní zákony a řády domácnosti, zvláště ta pravidla, která omezují jejich jednání. – RH March 13, 1894 (AH 312) 2MCP 502.3

Pozitivní přístup při vedení domova – Nemáte žádné právo vnášet temný mrak nad štěstím vašich dětí tím, že je pořád kritizujete a přísně káráte a odsuzujete za bezvýznamná pochybení. Konkrétní zlo jim sice musíte odhalit právě takové, jakým ve skutečnosti je – hříšné, a je třeba postupovat pevně a rozhodně takovým způsobem, aby se zabránilo jeho opakování. Nicméně v srdci dětí nesmí zůstat beznaděj a zoufalství, nýbrž určitá míra odvahy, že se mohou polepšit a opět získat vaši důvěru a sympatie. Děti možná chtějí konat dobro, třeba se ve svých srdcích rozhodly být poslušné, potřebují však pomoc a povzbuzení. – ST April 10, 1884 (CG 279) 2MCP 502.4

Pokoj v církvi – Nechť je pokoj ve vašem domově a bude pokoj též v církvi. Bude-li tato vzácná zkušenost přenesena do církve, bude prostředkem k vytvoření vzájemné přívětivé a laskavé náklonnosti. Utichnou hádky a mezi členy církve se bude zjevovat pravá křesťanská zdvořilost. Svět na nich pozná, že se stýkají s Ježíšem a učí se od Něho. Jakým dojmem by zapůsobila církev na svět, kdyby všichni členové žili křesťanským životem! – Manuscript 60, 1903 (CG 549) 2MCP 503.1

Smrt vymazává pocity neshod a hořkosti – Když smrt zavře člověku oči, když jsou ruce složeny na nehybném hrudníku, jak rychle se mění ovzduší neshod! Žádná zášť, žádná hořkost; urážky a křivdy jsou odpuštěny a zapomenuty. Kolik je nad mrtvými proneseno láskyplných slov! Kolik dobrých skutků z jejich života připomenuto! Chvála a uznání nyní otevřeně splývají ze rtů; Pronikají však k uším, které již neslyší, k srdci, které necítí. ... Jak mnozí, když stojí tiše a s úctou u zesnulého, si zahanbeně a s žalem vzpomínají na slova a činy, které zarmoutily právě to srdce, jež navždy utichlo! 2MCP 503.2

Vnesme nyní do svých životů to nejlepší, lásku a vlídnost, kterých jsme jen schopni. Budme při společenském styku s druhými navzájem ohleduplní, milí, trpěliví a shovívaví. Nechť jsou myšlenky a pocity, které se projevují u umírajících nebo nad mrtvými, uvedeny do každodenních vztahů s našimi bratry a sestrami, kteří žijí. – 5T 490 2MCP 503.3

Žádná neshoda v nebesích – Nechť se nikdo nedomnívá, i přesto, že by byl teoreticky upevněn v přítomné pravdě, že nedělá žádné chyby. Dojde-li však k pochybením, budme připraveni je napravit. Vyhněme se však všemu, co by mohlo vyvolat rozkol a spor, protože před námi jsou nebesa a mezi jeho obyvateli nebude žádných neshod. – RH Aug. 8, 1907 (CH 244) 2MCP 503.4

Potřebujeme více lásky, méně kritiky – Rozdílnost názorů bude vždy existovat, neboť není dáno, aby mysl všech lidí pracovala stejným způsobem. Musíme hlídat zděděné i vypěstované sklonky ke zlému, aby nevyvolaly spory nad bezvýznamnými věcmi. Jemný soucit a láska musí spojit pracovníky Kristovy. Ať si nikdo nemyslí, že je nějakou ctností hájit své vlastní představy a názory a domnívat se, že on je tím jediným, kterému Pán dal soudnost a intuici. Křesťanská láska zakrývá spoustu věcí, které by snad druhý považoval u někoho za nedostatek. Potřebujeme více lásky a daleko méně kritizování. Když bude Duch svatý zřetelněji působit v srdcích kazatelů a pomocníků, budou zjevovat Kristovu něžnost a lásku. – Letter 183, 1899 2MCP 504.1

Neútočme na jednotlivce – Některými našimi bratry byly proneseny a napsány mnohé věci, které jsou vnímány jako vyjádření nepřátelství vůči vládě a zákonům. Je chybou, když se takto sami vystavujeme neporozuměním a sporům. Není moudré neustále hledat chyby na tom, co učinili lidé ve vládě. Naším dílem není to, abychom napadali jednotlivce či instituce. Musíme být nadmíru opatrní, abychom nebyli pochopeni jako ti, kteří se sami staví na odpor vládní správě. Je pravdou, že náš „boj“ má být útočný, avšak našimi zbraněmi mají být ty, které nacházíme v jasném „*Takto*

praví Hospodin“. Naším dílem je připravit lid, aby obstál ve velikém dni Božím. Nesmíme se uchýlit k výrokům, které by podnítily spor nebo vyvolaly nepřátelství u těch, kteří nejsou našeho významu. – 6T 394 2MCP 504.2

Při setkání s nevírou a rozvratným učením – Bylo mi ukázáno, že v našich řadách budou v podobě věřících působit zlí andělé, aby vnesli mocného ducha nevíry. Ať vás to nezmalomyslnuje, ale opravdově, celým srdcem hledejte pomoc Boží proti silám satanových nástrojů. Tyto mocnosti zla se na našich setkáních shromáždí ne proto, aby přijaly požehnání, ale aby mařily vliv Božího Ducha. Nezapínejte se žádnou poznámkou, kterou asi učiní, nýbrž opakujte Boží zaslíbení, která jsou ano a amen v Kristu Ježíši. Nikdy se nesmíme nechat zaplést do slov, která splývají z lidských rtů, aby utvrdila zlé anděly v jejich díle, nýbrž musíme opakovat Kristova slova. – Letter 46, 1909

2MCP 504.3

54. Přemíra studia

Musíme si chránit sílu mozku – Věřím, ano věřím, že Pán slyší mé modlitby a potom jdu pracovat tak, abych byla v souladu se svými modlitbami, o nichž jsem si jista, že je sestavil Pán. Jsem rozhodná. Nepřetěžujme sílu, kterou nám Pán dává. Musíme si chránit sílu mozku. Zneužíváme-li této síly, nebudeme mít žádnou v zásobě pro čas nouze. – Letter 150, 1903 2MCP 506.1

Moudrost potřebná k výběru duchovní potravy – Shromažďování mnoha knih za účelem studia příliš často klade mezi Boha a člověka překážku, kterou tvoří spousta vědomostí, které oslabují mysl a činí ji neschopnou vstřebat to, co již dříve přijala. Mysl se stává pochmurnou, podrážděnou. Je zapotřebí moudrosti, aby si člověk mohl správně vybrat mezi těmito mnohými autory a Slovem života, aby mohl jíst tělo a pít krev Syna Božího. – 7T 205 2MCP 506.2

Přemíra studia zkracuje život – Chtěla bych říci těm, kteří touží stát se zdatnými pracovníky na díle Božím, toto: Zaměstnáváte-li svůj mozek přílišným množstvím práce v domnění, že ve studiu budete zaostávat, nebudete-li v jednom kuse studovat, musíte okamžitě změnit svůj názor a počinání. Pokud nebude věnováno více pozornosti v tomto ohledu, jsou mnozí, kteří předčasně klesnou do hrobu. – CT 296 2MCP 506.3

Nadměrné soustředění oslabuje životně důležité orgány – Schopnost mysli soustředit se na jediný předmět na úkor všech ostatních je do určité míry dobrá. Avšak neustálé používání této schopnosti oslabuje ty orgány, které je nutno zapojit do tohoto úkolu. Jsou příliš přetěžovány a výsledkem je neschopnost dosáhnout té nejvyšší míry dobra. Některé orgány jsou přepínány, přičemž jiné zůstávají v nečinnosti. Mysl takto není zdravým způsobem zaměstnávána a důsledkem je, že se zkracuje život. – 3T 34 2MCP 507.1

Přetěžovaná mysl je otevřenými dveřmi pro pokušení – Ti studenti, kteří se ve škole cele zaměřují jen na duševní úsilí, způsobují tímto svým omezením újmu celému organismu. Mozek je unaven a satan přichází s celou škálou pokušení a láká je, aby se zapletli do zapovězených zálib a požitků, aby měli změnu a dali průchod svým citům. Tím, že se poddávají těmto pokušením, činí nesprávné věci, které způsobují újmu jim samotným a také škodu jiným. Tohle se může stát jen při povyražení, při žertování. Mozek je v činnosti a oni touží vyvést nějakou nezbednost či lumpárnu. Někdo však na sebe musí vzít to, že odčiní škodu, kterou vykonali v pokušení. – Letter 103, 1897 2MCP 507.2

Přepracování mysli způsobuje chorobnou představivost – Byly mi ukázány správné metody. Ať studenti spolu s duševním studiem používají též sílu tělesnou a mravní. Ať rozvíjí svou tělesnou soustavu rovnoměrně. Je chybou neustále zaměstnávat mozek. Chtěla bych slovy vystihnout právě to, co by jasně vyjádřilo tuto věc. Ustavičné zaměstnávání mozku způsobuje chorobnou představivost. Vede to k nezřízenému životu a hýření. Pětiletá školní výchova zaměřená tímto jedním směrem nemá takovou hodnotu, jako jednoletá výchova zaměřená všestranně. – Letter 76, 1897 2MCP 507.3

Přílišné studium vede k mravní zkaženosti – Nedrážděte mozek. Nadměrné studium jej podněcuje a zvětšuje do něj příliv krve. Jako jistý důsledek se dostaví mravní zkaženost. Mozek nelze nadměrně dráždit, aniž by nevyvolal nečisté myšlenky a jednání. Je zasažena celá nervová soustava a to vede k nečistotě. Tělesné i mravní síly putnou a chrám Ducha je poskvrněn. Zlé praktiky se rozvíjí a následky nelze odhadnout. Jsem nucena hovořit na toto téma otevřeně. – Letter 145, 1897 2MCP 508.1

Srdce i mysl si musí odpočinout (rada jednomu břemenu obtíženému kazateli). – Uchovávej si cestu, po níž přichází příliv Ducha svatého, volnou a bez překážek. Ať se stane cokoliv, udržuj svou mysl u Boha a žádným způsobem se nenech zmást. 2MCP 508.2

Když jsem s tebou hovořila v nočním vidění, viděla jsem, že jsi duševně vyčerpaný. Řekla jsem ti: Vlož všechnu svou starost na Pána, nebo On má o tebe péči. Vlož svá břemena a těžkosti na Toho, jenž unese každé břemeno. Pokoj Kristův v srdci má pro nás větší cenu než cokoliv jiného. ... 2MCP 508.3

Vyzývám tě k opatrnosti. Žádám tě, aby jsi složil břímě, aby ses zbavil těch mnohých břemen, těžkostí a zmatků, které brání tomu, aby si tvé srdce i mysl odpočinuly. Měj na paměti, že je zapotřebí věnovat pozornost záležitostem věčného zájmu. – Letter 19, 1904 ^{2MCP 508.4}

Nemoc způsobená duševním přepětím – Ti, kdo se zhroutili v důsledku duševního přetížení, by si měli odpočinout od namáhavé myšlenkové činnosti. Neměli by však být vedeni k přesvědčení, že je pro ně nebezpečné používat duševní schopnosti vůbec. Mnozí lidé mají sklon vidět svůj stav horší, než ve skutečnosti je. Pro uzdravení je takové duševní rozpoložení nepříznivé a nesmíme ho podporovat. ^{2MCP 508.5}

Kazatelé, učitelé, studenti a jiní duševně pracující lidé často onemocní v důsledku velké duševní námahy nevyvážené tělesným cvičením. Takoví lidé potřebují vést aktivnější život. Přísná zdrženlivost ve všem, doplněná vhodným cvičením, zajistí duševní i tělesnou sílu a poskytne odolnost všem duševně pracujícím. – MH 238 ^{2MCP 508.6}

Udržujte soulad mezi duševními a tělesnými silami – Podle toho, jak zacházíme s naším tělem, ztrácíme nebo nabýváme na tělesné síle. Věnujeme-li většinu svého času duševní námaze a práci, ztrácí naše mysl svěžest a sílu a tělo (tělesné orgány) svůj zdravý tonus.* Mozek, protože je neustále používán, je nadmíru nezdravě drážděn, zatímco svalová soustava pro nedostatek cvičení (pohybu) slábne. Dochází k očividnému úbytku tělesné síly a nárůstu duševní slabosti, jejíž vliv mozek dříve či později pocítí. Soulad mezi tělesnými a duševními silami musí být uchován tak dalece, jak je to jen možné. Je to nezbytné ke zdraví celé tělesné soustavy. – Letter 53, 1898 ^{2MCP 509.1}

55. Bolest

Bůh nezpůsobuje bolest – Ukažte jim, že to není Bůh, kdo je původcem bolesti a utrpení, nýbrž člověk, který si sám svou vlastní nevědomostí a svým hříchem přivodil tento stav. – 6T 280 ^{2MCP 510.1}

Bolest je ovocem hříchu – Neustálé přestupování Zákona po šest tisíc let přineslo člověku jako své ovoce nemoc, bolest a smrt. A jak se blížíme konci času, budou satanova pokušení hověť chuti silnější a bude obtížnější je překonat. – 3T 492 ^{2MCP 510.2}

Bolesti a potíže – protest organismu – Mnozí přestupují zákony zdraví a neví o tom, jaký vliv mají jejich návyky při jídle, pití a práci na jejich zdraví. Neuvědomí si svůj stav do té doby, dokud se příroda tělesnou bolestí a obtížemi nevzepře onomu zneužívání, které musí snášet. Kdyby jen nemocní tehdy započali dílo nápravy a uchýlili se k jednoduchým, prostým prostředkům, které zanedbávali – používání vody a správné stravy, dostalo by se přírodě potřebné pomoci, které jí bylo dávno zapotřebí. Vydá-li se pacient touto cestou nápravy, obvykle se uzdraví, aniž by došlo k oslabení. – HL (Part 3) 61, 1865 (2SM 451) ^{2MCP 510.3}

Nestřídmost způsobuje utrpení – Mnozí jsou tak oddáni nestřídmosti, že nezmění svůj způsob života v hovění požívačnosti za žádných okolností. Raději by obětovali své zdraví a předčasně zemřeli, než aby omezili svou nestřídmou, zvrácenou chuť. Jsou také mnozí, kteří nevědí nic o tom, jaký vliv na zdraví má jídlo a pití. Kdyby se takovým lidem dostalo poučení, mohli by získat mravní sílu zapřít chuť a jíst střídměji a takovou stravu, která je zdravá. A tímto svým vlastním způsobem jednání by se uchránili od velkého množství bolesti a utrpení. – 4SG 130, 1864 (CD 158) ^{2MCP 511.1}

Bolest způsobená ozdravným procesem – Bolest je často působena úsilím přírody o oživení a posílení těch částí, které v důsledku nečinnosti částečně ochably. – 3T 78 ^{2MCP 511.2}

Bolest zesílená vnitřním postojem (osobní poselství) – Kdyby jsi byla zapřela svou zálibu ve čtení a ve vyhledávání vlastního potěšení, kdybys věnovala více času uvážlivému tělesnému cvičení a s pečlivostí jedla náležitou a zdravou stravu, byla by ses vyhnula mnohému utrpení. Část tvého utrpení byla jen pomyslná. Kdyby ses byla posílila na duchu, abys odolávala sklonům poddávat se slabostem, byla bys neměla nervové záchvaty. Ve své mysli se musíš odvrátit od sebe a věnovat se domácím povinnostem – udržování domu v pořádku, čistotě a úhlednosti. – 2T 434 ^{2MCP 511.3}

Nemocní mají sklon stát se netrpělivými – Ti, kdo trpí nemocí, ... mohou pro sebe udělat to, co pro ně nemohou za těchto okolností vykonat druzí. Měli by započít tím, že odlehčí přírodě od břemene, které na ni vložili. Měli by odstranit příčinu nemoci. Na krátký čas přestaňte jíst, postěte se a dejte žaludku příležitost, aby si odpočinul. Opatrným a rozumným použitím vody (hydroterapií) zmírníte horečnatý stav organismu. Toto vaše úsilí pomůže přírodě v jejím boji zbavit tělo nečistot. ^{2MCP 511.4}

Zpravidla se však lidé, kteří trpí bolestí, stávají netrpělivými. Nejsou ochotni vyvinout se bezapření a snést trochu hladu. Nejsou ani ochotni trpělivě vyčkat, až dá příroda pozvolným procesem dohromady tělesné síly organismu, které byly vyčerpány. Jsou však odhodláni dosáhnout úlevy okamžitě, a proto sáhnou po silných lécích. – HL (Part 3) 60, 1865 (2SM 450, 451) ^{2MCP 512.1}

Utrpení, nad nímž nemáme žádné moci – Jsou takoví, kteří jsou svědomití a neporušené mysli, a přesto trpí z různých příčin, které nemohou nijak ovlivnit. – AM 23, 1864 (CG 445) ^{2MCP 512.2}

Nic není ukryto před Ježíšem – Jak úžasné je pomyšlení, že Ježíš ví vše o bolestech a žalu, které na nás doléhají. V každém našem soužení měl i On soužení (viz Iz 63,9). Někteří z našich přátel nevědí nic o lidském utrpení nebo tělesné bolesti. Nikdy nebyli nemocní, a proto nemohou porozumět pocitům těch, kteří jsou nemocní. Ježíš však cítí s našimi slabostmi. – Manuscript 19, 1892 (2SM 237) ^{2MCP 512.3}

Boha se dotýká lidské utrpení – Kdo nepomáhá trpícím v Sobotu, nebude bez viny. Svatý Boží den odpočinutí byl ustanoven v zájmu člověka a skutky milosrdenství jsou v dokonalém souladu s tímto záměrem. Bůh nechce, aby jeho stvoření trpěla být i jen hodinu, může-li být jejich utrpení zmírněno v Sobotu či v kterýkoli jiný den. – DA 207 ^{2MCP 512.4}

Důvěřujte Bohu, když trpíte bolestí – Možná, že se tvá mysl pro bolest často zakalí. Potom se nenamáhej přemýšlením, ale odpočívej a ukaž, že jsi svěřil svou duši Bohu, „jakožto věrnému Stvořiteli.“ Je tvou výsadou, abys při své slabosti a utrpení projevil, že nepochybuješ o lásce, kterou k tobě Bůh chová, že „*věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil*,“ a že jsi svěřil tělo i duši do rukou Toho, který zachová to, co Mu bylo svěřeno. *2MCP 512.5*

Nechť tvá mysl přemítá nad Boží dobrotou, nad onou velkou láskou, již si nás zamiloval, a která se zjevuje v díle vykoupení. Kdyby nás Bůh nemiloval a kdybychom pro něj neměli cenu, pak by nepřinesl onu velkou oběť. Bůh je šlechetný v milosti a milosrdenství. Nechť tvé srdce spočine v pokoji jako unavené dítě v náručí své matky. On tě drží ve svém věčném náručí. Každé tvé soužení je i Jeho soužením. ... *2MCP 513.1*

Skryj se v Něm a ten zlý nebude znepokojoval tvou víru. Ježíš ti zanechal svůj pokoj. *2MCP 513.2*

„Veliká je moc, již dává Bůh – skrze svého věčného Syna.“ ... *2MCP 513.3*

Slovo Jeho milosti je pro věřící duši manou. Vzácná zaslíbení Božího slova jsou životem, jsou sladká a přinášejí pokoj. – Letter 16, 1896. *2MCP 513.4*

Bolest a utrpení není omluvou pro nekřesťanské jednání – Během minulé noci jsem jen velice málo spala. Snažila jsem se vzhlížet k Ježíši, vložit se do rukou velkého Lékaře. Řekl mi: „*Dosti máš na mé milosti*.“ (2 K 12,9) Kristova milost vede lidi k tomu, aby mluvili náležitá, správná slova za všech okolností. Tělesná bolest a utrpení nemůže být omluvou pro nekřesťanské jednání. – Manuscript 19, 1892 *2MCP 513.5*

Povznesení se nad bolest – Nemocní, zdravotně postižení lidé mohou často vzdorovat nemoci prostě tím, že odmítnou podlehnout zdravotním obtížím a oddat se nečinnosti. Měli by se povznést nad své menší bolesti a potíže a zaměstnat se nějakou užitečnou prací, přiměřenou jejich síle. Při takové práci a pobytem na čerstvém vzduchu a slunci může nejeden zesláblý člověk získat opět zdraví a sílu. – MH 246 *2MCP 513.6*

Užití léčivých prostředků není popřením víry – Zastávají-li názor, že při modlitbě za uzdravení nesmí použít jednoduchých léčebných prostředků, které dal Bůh ke zmírnění bolesti a k tomu, aby bylo pomoheno přírodě v jejím úsilí, aby nepopřeli svou víru, počínají si nemoudře. Není to popřením víry, naopak, je to v naprostém souladu s Božími úmysly. *2MCP 513.7*

Když byl král Ezechiáš nemocen, přináší mu Boží prorok poselství, že zemře. Král úpěnlivě volal k Hospodinu, který vyslyšel svého služebníka a učinil pro něj zázrak, poslal mu zprávu, že k jeho životu bylo přidáno patnáct let. Nyní však, kdy by jej uzdravilo jediné slovo od Boha, jediný dotek božským prstem, je dán zvláštní příkaz, aby vzali fíky, přiložili je na postižené místo, a Ezechiáš byl uzdraven. Je nutné, abychom ve všem následovali vedení Boží prozřetelnosti. – HPMMW 54, 1892 (CH 381, 382) *2MCP 514.1*

Působit bolest je satanská vlastnost – Hřích člověka způsobil, že „*všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu*“ (Ř 8,22 – NBK). Utrpení a smrt jako dědictví hříchu postihlo nejen lidský rod, ale i zvířata. Přísluší proto zajisté člověku, aby se snažil ulehčit břímě utrpení, které svým hříchem uvalil na všechno Boží stvoření, a ne je ještě ztěžovat. Ten, kdo týrá zvířata, protože je má ve své moci, je tyran a zbabělec. *2MCP 514.2*

Působit bolest svým bližním nebo zvířatům je satanská vlastnost. Mnozí se domnívají, že o jejich krutosti se nikdo nikdy nedoví, protože ubohá nemá zvířata to nemohou prozradit. Kdyby však mohli prohlédnout, jako prohlédl Balám, spatřili by anděla Božího, který je sleduje a který proti nim bude svědčit v nebesích. Do nebe je přinesen záznam a blíží se den, kdy bude vynesena rozsudek nad těmi, kdo týrají Boží stvoření. – PP 443 *2MCP 514.3*

Neprohlubujte bolest – Ach, nepronášejte prosím jediné slovo, které by mohlo bolest ještě více prohloubit. Člověku, který je unaven hříšným životem a neví si rady, kde najít pomoc, poukažte na laskavého Spasitele. Vezměte ho za ruku, pozvedněte ho, dodejte mu odvalu a naději. Pomozte mu, aby se chopil Spasitelovy ruky. – MH 168 *2MCP 514.4*

Kristova úzkost byla větší než tělesná bolest – Avšak tělesná bolest měla jen malý podíl na smrtelném zápase drahého Božího Syna. Doléhaly na něj hříchy světa a také vědomí Otcova hněvu, když snášel trest přestoupeného Zákona. Právě tohle drtilo Jeho duši. To, že Otec skryl svou tvář – pocít, že Jeho drahý Otec Jej opustil, ho přiváděl do zoufalství. *2MCP 514.5*

Nevinný, trpící Muž z Golgoty si plně uvědomoval a co nejpalčivěji pociťoval odloučení, které mezi Bohem a člověkem vytváří hřích. Mocnosti temna Krista sužovaly. Ani jediný paprsek světla neosvětloval Jeho budoucnost. Zápasil s mocí satana, který prohlašoval, že má Krista ve své moci, že je silnější než Boží Syn, že se nebeský Otec zřekl svého Syna, a že stejně, jako on sám, ztratil přízeň Boží. Miluje-li ho stále ještě Bůh, proč potom musí zemřít? Bůh by Ho přece mohl zachránit od smrti. – 2T 214 *2MCP 515.1*

56. Hněv

Hněv otvírá satanu srdce – Ti, kdo si myslí, že při každé domnělé provokaci mohou popustit uzdu hněvu či vzteku, otvírají své srdce satanu. Hořkost a nepřátelství musí být ze srdce vypuzeny, chceme-li být v souladu s nebem. – DA 310 ^{2MCP 516.1}

Služebníci hříchu – „*Jste služebníky toho, koho posloucháte.*“ (Ř 6,16 – NBK) Popouštíme-li uzdu hněvu, smyslnosti, závistivé žádostivosti, nenávisti, sobectví či jakémukoli jinému hříchu, stáváme se služebníky hříchu. „*Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti.*“ (Mt 6,24) Sloužíme-li hříchu, nemůžeme sloužit Kristu. Křesťan bude pociťovat podněcování k hříchu, protože „tělo žádá proti Duchu“. Avšak „*Duch proti tělu*“ (Ga 5,17) vede neustálý boj. Zde je nám zapotřebí Kristovy pomoci. Lidská slabost se spojuje s božskou silou a víra volá: „*Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!*“ (1 K 15,57 – NBK) – RH May 3, 1881 (SL 92, 93) ^{2MCP 516.2}

Hněv vzniklý z dotčené mravnosti – Je pravda, že existuje rozhořčení, které je ospravedlnitelné i u následovníků Kristových. Když vidí, že je Bůh zneuctíván a Jeho služba znevažována, když vidí, jak jsou nevinní utlačováni, zmocňuje se duše spravedlivý hněv. Takové rozhořčení, které vzniká z dotčené mravnosti, není hříchem. – DA 310 ^{2MCP 516.3}

Mojžíšův hněv – Rozbití kamenných desek Zákona bylo jen projevem té skutečnosti, že Izrael porušil smlouvu, kterou před nedávnem učinil s Bohem. Je to spravedlivé rozhořčení proti hříchu, jež má svůj původ v horlivosti pro slávu Boží, nikoli takový hněv, který je podnícen sebeláskou či uraženou ctižádostí, o němž hovoří toto místo Písma: „*Hněvejte se, a nehřešte.*“ (Ef 4,26) Takový byl i hněv Mojžíše. – RH Feb. 18, 1890 (TM 101) ^{2MCP 517.1}

Kristovo svaté rozhořčení – Kristovo rozhořčení bylo namířeno proti pokrytectví, proti do očí bijícím hříchům, jimiž lidé přiváděli své duše do záhuby, jimiž klamali lid a zneuctívali Boha. V lákavých, avšak klamných tvrzeních kněží a předních mužů poznal Ježíš působení satanských sil. Rozhodně a nekompromisně odsoudil hřích, avšak ani slovem se nezmínil o odplatě. Jeho svatý hněv byl namířen proti knížeti temna, neprojevil však přitom podrážděnou, rozzlobenou náladu. Stejně tak křesťan, jenž žije v souladu s Bohem a jenž je ovládán láskou a milosrdenstvím, pocítí spravedlivý hněv, když se setká s hříchem. Nedá se však strhnout svým rozhořčením k tomu, aby tupil ty, kdo tupí jeho. I při střetnutí s těmi, kdož podněcování dábelskými mocnostmi hájí nepravdu a klam, zachová v Kristu klid a rozvahu a ovládne se. – DA 619, 620 ^{2MCP 517.2}

Někteří v sobě chovají hněv – Mnozí lidé pohlíží na věci z jejich temné stránky. Zveličují domnělé křivdy, chovají v sobě hněv a jsou naplněni pocitem nenávisti a odplaty, přičemž ve skutečnosti nemají pro tyto pocity žádný opravdový důvod. ... Vzepřete se těmto zlým pocitům a zakušíte velkou změnu ve vašem vztahu k bližním. – YI Nov. 10, 1886 ^{2MCP 517.3}

Netrpělivost přináší neblahou zeň – Pronášení netrpělivých slov způsobuje v rodinném kruhu nesmírnou škodu, neboť netrpělivou mluvou je veden ten druhý k tomu, aby odpověděl ve stejném duchu a tímž způsobem. Potom následují slova pronesená na oplátku a kvůli vlastnímu ospravedlnění. Takovými slovy se vytváří těžké, trýznivé jho rozdírající vaši šíji, neboť všechna tato hořká slova se k vám vrátí v neblahé žni. – RH Feb. 27, 1913 (AH 439) ^{2MCP 518.1}

Tvrdá slova se uchem dostávají až k srdci, kde probouzejí ty nejhorší vášně a svádějí muže a ženy k přestupování Božích příkázání. ... Slova se podobají zasetému semenu. – Letter 105, 1893 (AH 439) ^{2MCP 518.2}

Mezi členy mnoha rodin je zvykem pronášet nedbalá, lehkomyšlná slova. Je-li popouštěna uzda provokování, mluvení tvrdých, nevlídných slov, stává se tento zvyk stále silnějším a takto zazní mnoho nevhodných slov, která nepocházejí od Boha, ale od satana. ... Bouřlivá, hněvivá slova nesmí vycházet z úst, protože v očích Božích a před zrakem andělů jsou jistým druhem klení. – YI Sep. 20, 1894 (AH 439) ^{2MCP 518.3}

První tři roky života dítěte – Ponecháte-li v prvních třech letech dítěte volný průběh sobectví, hněvu a umíněnosti, pak bude velice těžké je přimět, aby se podřídlu zdravé disciplíně a kázni. Jeho povaha se stane rozmrzelou, bude mít radost jen když bude po jeho a bude si ošklivit rodi-

čovskou autoritu. Tyto špatné sklony s věkem porostou, dokud ho v dospělosti převládající sobectví a nedostatek sebeovládání nevydají na milost a nemilost špatností, které bují v naší zemi. – HR April, 1877 (Te 177) ^{2MCP 518.4}

Nikdy netrestejte v hněvu – Bůh si dětí váží a má s nimi soucit. Přeje si, aby na každý den získávaly vítězství. Vynaložme všichni úsilí, abychom jim pomohli vítězit. Nepřipusťte, aby na ně doléhala pohoršení od samotných členů vlastní rodiny. Nedovolte, aby vaše jednání a slova byla takové povahy, že by vaše děti byly popouzeny k hněvu. Nicméně páchají-li zlo, musí být svědomitě potrestány a napraveny, ale nikdy ne ve hněvu. – Manuscript 47, 1908 ^{2MCP 518.5}

Otec či matka dávají průchod vzteku a podrážděnosti před dítětem a potom se diví, proč je tak obtížné držet dítě pod kontrolou. Co se dá však čekat? Děti jsou bystré a rychle napodobují a dítě jen uvádí do praxe naučení, která ho naučili jeho rodiče při svých hněvivých vzplanutích. ... ^{2MCP 519.1}

Možná budete muset potrestat dítě rákoskou. Někdy je to nutné. Ale nikdy, nikdy je neukáznějte v hněvu. Trestat dítě v hněvu znamená dopouštět se dvou chyb při snaze napravit jednu. Posečkejte s potrestáním, dokud se v klidu nezamyslí a nepromluvíte si s Bohem. Položte si otázku: Je má vůle podřízena Boží vůli? Nacházím se ve stavu, kdy mne může Bůh řídit a vést? Proste Boha o odpuštění, že jste přenesli na dítě takovou povahu, kterou je tak obtížné zvládat. Proste jej, aby vám dal moudrost k tomu, abyste mohli jednat se svým vzpurným dítětem způsobem, který by ho přiblížil k vám a k jeho nebeskému Otcí. – RH July 8, 1902 ^{2MCP 519.2}

Prudký hněv ohrožuje život – Dává-li člověk volný průchod prudkému hněvu a vzteku, ohrožuje tím svůj život. Mnozí umírají při záchvatu hněvu a zloby. Mnozí si sami způsobují takovéto záchvaty. Kdyby jen chtěli, mohli by jim předejít, avšak je zapotřebí použít sílu vůle, aby mohl být zdolán nesprávný způsob jednání. To vše musí být součástí výchovy ve škole, neboť jsme Božím vlastnictvím. Tělo, jako svatý chrám, musí být uchováváno čisté a neposkvrněné, aby v něm mohl přebývat Boží Duch svatý. – Letter 103, 1897 (HC 265) ^{2MCP 519.3}

Vzplanutí hněvu a jeho plody – Objevila se jedna skupina lidí, která se neovládá. Nedrží na uzdě svoji prchlivost ani svůj jazyk a někteří z nich prohlašují, že jsou Kristovými následovníky; není tomu ale tak. Ježíš jim nedal žádný takový příklad. ... Chovají se nerozumně a nedají se snadno přesvědčit. Nejsou duševně zdraví. Satan má nyní nad nimi úplnou kontrolu. Každý z těchto hněvivých projevů oslabuje nervovou soustavu, zeslabuje mravní síly a činí obtížným udržet hněv na uzdě při další provokaci. – YI Nov. 10, 1866 (SD 142) ^{2MCP 519.4}

Opojen hněvem – Satan nesmírně jásá, když je mu dána možnost, aby člověka rozpálil do běla hněvem! Pohled, gesto, intonace hlasu může být pochopeno a použito jako satanův šíp ke zranění a otrávení srdce, které je přístupné k jeho přijetí. ^{2MCP 520.1}

Když někdo dává průchod hněvivému duchu, je tím opojen právě tak, jako ten, kdo dává ke svým rtům skleničku s alkoholem. ^{2MCP 520.2}

Kristus považuje hněv za vraždu. ... Popudlivá, hněvivá slova přinášejí vůni smrti k smrti. Každý, kdo je pronáší, nespolupracuje s Bohem na záchraně svých bližních. V nebesích je tato zlá, urážlivá mluva dána na stejnou úroveň s běžným klením a hrubými, sprostými slovy. Je-li v srdci pěstována nenávisť, nemůže v něm být ani špetka lásky k Bohu. – Letter 102, 1901 (HC 235) ^{2MCP 520.3}

Podrážděný, netrpělivý člověk bývá zřídka spokojený – Nikdo jiný není schopen snížit náš vliv tak, jako jej můžeme snížit my sami, když popouštíme uzdu nekontrolovatelné prchlivosti. Přirozeně netrpělivý člověk neví, co je pravé štěstí a je málokdy spokojený. Stále doufá, že se dostane do příznivější situace, nebo že změní své okolí tak, aby dosáhl pokoje a klidné mysli. Zdá se mu, že je jeho život obtížen těžkými kříži a zkouškami, přičemž kdyby ovládl svou prchlivost a držel svůj jazyk na uzdě, mohl by se mnohým těmto trampotám vyhnout. Je to „vlídná odpověď“, která „*odvrací hněv*“ (Př 15,1 – KJV). Pomstychtivostí, odplatou si nikdo nikdy nezískal nepřitele. Ukázněná povaha působí dobrým vlivem na všechny kolem, ale „*město rozbořené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým*“ (Př 25,28). – 4T 367, 368 ^{2MCP 520.4}

Je snazší jednat bez zábran před davem lidí – Je horší, mnohem horší dávat průchod svým pocitům ve velkém shromáždění a útočit slovy na někoho či na všechny, než jít k jednotlivcům, kteří se možná dopustili něčeho špatného a pokárat je osobně. Nepřistojnost této přísné, neomalené,

veřejně obviňující řeči ve velkém shromáždění je před Bohem mnohem závažnější, než osobní pokárání určené jednotlivci, protože přítomných je více a nepříznivá kritika je všeobecnější. Je vždy snazší dát průchod pocitům před shromážděním, protože jsou mnozí přítomní, než jít k bloudícím a tváří v tvář si s nimi otevřeně, upřímně a jasně probrat jejich nesprávné jednání. 2MCP 520.5

Avšak vnášet do Božího domu nepřátelské pocity vůči jednotlivcům a působit, aby trpěli nevinní spolu s viníkem, není způsob, který Bůh schvaluje; spíše to uškodí, než prospěje. Příliš často se stává, že před shromážděním jsou přednášeny kritické a obviňující proslovy. Tyto projevy u bratří nepovzbuzují ducha lásky. Nevedou je k tomu, aby smýšleli duchovněji, aby směřovali ke svatosti a k nebesům; naopak, v jejich srdcích se probouzí duch zahořklosti. Tato velice silná kázání, která se do člověka hluboce zařezávají, jsou jistě někdy nutná, aby probudila, vyburcovala a přesvědčila o vině. Pokud však nenesou zvláštní znamení toho, že jsou diktována Duchem Božím, působí daleko více škody, než dobra. – 3T 507, 508 2MCP 521.1

Hněv potlačil zdravý rozum – Doufám, že si záležitost důkladně promyslíš a zamyslíš se nad svým prvním pokušením porušit řád školy. Kriticky prozkoumej způsob řízení naší školy. Žádné z pravidel, která byla prosazována, nebylo příliš přísné. Choval jsi však hněv a za těchto okolností byl zavržen zdravý rozum a srdce se stalo kořistí nezkrotné vášně. Než sis to uvědomil, učinil jsi krok, který bys několik hodin předtím nebyl vykonal ani pod sebevětším tlakem pokušení. Náhlý popud zvítězil nad tvým rozumem a již jsi nemohl odvrátit újmu, kterou jsi učinil sobě i škole, jakožto Boží instituci. Naším jediným bezpečím za všech okolností je být vždy v síle našeho Vykupitele Ježíše pánem nad sebou samým. – 4T 431 2MCP 521.2

Pomsta vede jen ke zlému – Je pro nás mnohem lépe, když snášíme křivá obvinění, než když se budeme trápit tím, že se budeme mstít svým nepřítelům. Nenávist a pomstychtivost mají svůj původ u satana a mohou přinést jen zlo tomu, kdo je chová. Pokora srdce, ona tichost, která je ovocem toho, že člověk přebývá v Kristu, je pravým tajemstvím požehnání. „*On ozdobuje pokorné spasením.*“ (Ž 149,4 – KJV) – MB 17 2MCP 522.1

Když jste podrážděni, nemluvte – Nechť ti, kdo se dají snadno vyprovokovat, nesahají k odvetě, když zaznívají slova, jež je provokují. Nechť na modlitbě hledají Pána a prosí Ho, aby jim ukázal, jak mají pracovat pro ty, kdož hynou v hříchu. Ten, kdo horlivě setrvává v tomto díle, bude tak mocně naplněn Božím Duchem, že jeho způsoby, chování, hlas, jeho celý život se stane Kristovým zjevením. Zkuste to bratři, zkuste. Ukřižujte své já místo snahy křižovat své bratry. Kristus řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijít, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.*“ (Mt 16,24 – KJV) – Letter 11, 1905 2MCP 522.2

Když se hněv setká s tichostí – V mlčení se skrývá úžasná síla. Jsou-li na tebe namířena netrpělivá slova, neoplácej je. Slova pronesená v odpovědi člověku, který je rozzloben, obvykle působí jako bič a vydráždí rozčilení až k zuřivosti. Hněv však rychle utichá, setká-li se s tichostí. Křesťan nechť drží jazyk na uzdě a pevně se rozhodne, že nebude pronášet nevlídná, netrpělivá slova. S jazykem na uzdě se může stát vítězem v každé zkoušce trpělivosti, kterou musí projít. – RH Oct. 31, 1907 (MYP 135, 136) 2MCP 522.3

Pěstujte smířlivého ducha – Co se týká vašeho nynějšího vztahu k církvi vám radím, abyste z vaší strany učinili vše, co můžete, abyste vešli v soulad se svými bratry a sestrami. Pěstujte laskavého a smířlivého ducha a nedovolte, aby se do vaší mysli a vašeho srdce vloudil jakýkoliv pocit odplaty. Na tomto světě již máme jen málo času, a proto pracujme pro nynější i věčný život. Snažte se upevňovat své povolání a vyvolení. Prozkoumejte své životy, abyste se nemýlili ohledně vašeho nároku na domov v Kristově království. Budou-li vaše jména zapsána v Beránkově knize života, pak bude vše v pořádku. Buďte ochotní a snažte se vyznat se ze svých pochybení a opustit je, aby vaše selhání a hříchy mohly předejít soudu a být vymazány. – 5T 331 2MCP 522.4

Neovladatelnou prchlivost lze přemoci – Kristovo učení vnesené do života pozvedne člověka, ať už je v očích Božích jeho mravní hodnota sebemenší. Ti, kdo se snaží podrobit si své přirozené povahové vady, nemohou být korunováni úspěchem, pokud nebudou řádně bojovat. Avšak ti, kteří se často modlí, žádajíce o tu moudrost, která přichází shůry, budou přizpůsobeni božskému. Hrubé, neomalené způsoby a chování, neovladatelná prchlivost se podřídí Božímu Zákonu. – Letter 316, 1908 2MCP 523.1

Vzepřete se pocitům hněvu – Je pouze jediný lék – naprosté sebeovládání za všech okolností. Snaha dostat se tam, kde vlastní já nebude znepokojováno, může být na nějakou dobu úspěšná. Avšak satan ví, kde najde tyto ubohé duše, a bude stále znovu napadat jejich slabá místa. Budou ustavičně obtěžováni, pokud si jen budou o sobě tolik myslet. ... Je pro ně však naděje. Necht' svůj život, který je tak rozbouřený konflikty a obavami, spojí s Kristem a tehdy se vlastní já již nebude dožadovat nadvlády. ... Musí se pokořit a upřímně vyznat: „Nejednal jsem správně. Odpustíš mi? Bůh říká, že nemáme dovolit, aby nad naším hněvem zapadalo slunce.“ Toto je ta jediná cesta k vítězství. Mnozí... v sobě pěstují hněv a jsou naplněni pomstychtivými pocity nenávisti. ... Vzepřete se těmto zlým pocitům a zakusíte velkou změnu ve vašem vztahu k bližním. – YI Nov. 10, 1886 (SD 142) 2MCP 523.2

57. Nenávist (zášť) a pomstychtivost

Myšlenka v sobě skrývá čin – Duch nenávisti a pomstychtivosti pochází od satana a tento duch jej přivedl k tomu, že usmrtil Syna Božího. Každý, kdo pěstuje zášť a zlobu, chová téhož ducha, jenž přinese ovoce smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. *„Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.“* (1 J 3,15 – NBK) – MB 56 2MCP 524.1

Nenávist ničí vše ušlechtilé – Bylo mi ukázáno, jakým šťastným a vznešeným andělem byl kdysi satan. Potom mi bylo ukázáno, jak vypadá nyní. Dosud má královskou postavu. Rysy jeho tváře jsou dosud ušlechtilé, protože je andělem, i přestože padl. Avšak výraz v jeho obličejí je plný úzkosti, starosti, neštěstí, zášti, nenávisti, škodolibosti, klamu a všeho zlého. ... Viděla jsem, že se sám poddával zlému, až byly zničeny všechny dobré vlastnosti a vyvinuly se ty zlé. – EW 152 2MCP 524.2

Dějiny světa jsou bojem mezi láskou a nenávistí – Satan své nepřátelství vůči Kristu projevuje nenávistí proti Jeho následovníkům. V celých dějinách je možno vidět stále tutéž nenávist k zásadám Božího Zákona, totéž klamné jednání, jehož cílem je učinit, aby blud vypadal jako pravda, aby Zákon Boží byl nahrazen lidskými zákony a aby lidé uctívali raději stvoření nežli Stvořitele. Ve všech dobách se satan vytrvale snaží zkreslovat povahu Boží, snaží se způsobit, aby lidé měli falešnou představu o Stvořiteli a vzhlíželi k němu spíše se strachem a nenávistí než s láskou. Snaží se odstranit božský Zákon a způsobit, aby lidé necítili závaznost jeho požadavků. Pronásleduje ty, kdo se odvažují stavět se proti jeho klamům. Toto satanovo úsilí je možno sledovat v dějinách patriarchů, proroků a apoštolů, mučedníků i reformátorů. – GC úvod 2MCP 524.3

Hřích uvedl člověka do souladu se satanem – Když člověk přestoupil Boží Zákon, zkazila se jeho přirozenost a ocitl se v souladu, a nikoli v rozporu, se satanem. – GC 505 2MCP 525.1

Nenávist bude existovat, dokud bude existovat hřích – Nenávist proti ryzím zásadám pravdy, tupení a pronásledování jejich obhájců potrvá tak dlouho, pokud bude existovat hřích a hříšníci. Následovníci Kristovi a služebníci satanovi nemohou žít v souladu. – GC 507 2MCP 525.2

Výtky probouzejí nenávist – Týž duch, který podnítil vzpouru v nebesích, stále podněcuje vzpouru proti Bohu na zemi. ... Vytýkání hříchu stále vyvolává ducha nenávisti a odporu. Když Boží varovná poselství přesvědčují svědomí, svádí satan lidi k tomu, aby se sami ospravedlňovali a snažili se získat souhlas druhých pro své hříšné počínání. Místo, aby napravili své chyby, vyvolávají rozhořčení proti tomu, kdo je pokáral, jakoby byl jedinou příčinou nesnáží. Ode dnů spravedlivého Ábela až do současnosti se projevuje týž duch proti těm, kdo se opovažují vytýkat hřích. – GC 500 2MCP 525.3

Závist vyvolává zášť – Ačkoli Saul neustále cíhal na příležitost, jak Davida sprovodit ze světa, měl z něho strach, neboť bylo zřejmé, že je s ním Hospodin. Králův hněv vzbuzovala Davidova bezúhonnost. Zdálo se mu, že samo bytí Davidovo a jeho přítomnost ukazuje na jeho vlastní hanbu, neboť při porovnání s Davidem byly odhaleny jeho vlastní nedostatky. Závist udělala ze Saula nešťastného a bídneho člověka a uvrhla Davida, tohoto pokorného poddaného jeho trůnu, v nebezpečí života. 2MCP 525.4

Kolik nevýslovného neštěstí způsobila již na světě tato zlá povahová vlastnost! V Saulově srdci bylo totéž nepřátelství, které podnítilo také Kaina proti jeho bratru Ábelovi, protože skutky Ábelovy byly spravedlivé a Bůh Ábela ctil, kdežto Kainovy skutky byly zlé a Bůh mu nemohl dát své požehnání. Závist je dcerou pýchy a zahnízdí-li se v srdci, vede k nenávisti a nakonec i k pomstychtivosti a vraždě. Byl to satan, který projevil svou vlastní povahu tím, že vyvolal v Saulovi hněv proti tomu, jenž mu nikdy ničím neublížil. – PP 651 2MCP 526.1

Hříšné emoce – Zákon Boží si všímá žárlivosti, závisti, nenávisti, škodolibosti, pomstychtivosti, smyslné žádostivosti i ctižádosti, které kypí v duši, ale které pro nedostatek příležitostí, nikoli vůle či chtění, se dosud neprojevily navenek v chování či jednání člověka. A všechny tyto hříšné emoce budou vzaty v úvahu v onom dni, kdy *„všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou“* (Kaz 12,14). – ST April 15, 1886 (ISM 217) 2MCP 526.2

Vražda je nejdříve v srdci – Ježíš probírá přikázání jedno po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neoslabuje je ani o vlas, ale naopak ukazuje, jak dalekosáhlé jsou jejich zásady, a odhaluje osudný omyl Židů, který spočívá v tom, že spoléhají na svou navenek projevující se poslušnost. Ježíš prohlašuje, že Boží Zákon se přestupuje i hříšnou myšlenkou nebo žádostivým pohledem. Každý, kdo se podílí na sebemenší nespravedlnosti, přestupuje Zákon a porušuje svou vlastní mravnost. Vražda se nejprve připravuje v mysli. Kdo ve svém srdci poskytuje místo pro nenávist, vstupuje na cestu vraha, a Bohu se oškliví oběti i dary, které mu takový člověk přináší. – DA 310 2MCP 526.3

Přestoupení šestého přikázání – Každý nespravedlivý čin, který vede ke zkracování života – nenávist a pomstychtivost, či holdování jakékoli vášni, která působí škodu druhým nebo v nás jen vyvolává touhu ubližovat druhým (neboť „*každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah.*“ [1 J 3,15 – NBK]) – ... je v menší či větší míře přestupováním šestého přikázání. – PP 308 2MCP 527.1

Satan naplňuje lidi svou vlastní záští – Když dovolí člověk satanu, aby formoval jeho vůli, používá ji k dosažení svých cílů. Vyvolává nevěrné myšlenky a podněcuje lidské srdce k boji proti Božímu slovu. S neutuchajícím, vytrvalým úsilím se snaží naplnit lidi svou vlastní záští a nepřátelstvím vůči Bohu a postavit je proti nebeským ustanovením a požadavkům a proti působení Ducha svatého. Získává pod svou korouhev všechny zlé stoupence a vede je pod svým vedením do boje proti dobru. – RH Feb. 10, 1903 (MYP 54) 2MCP 527.2

Svět nenáviděl Krista, protože se od něj odlišoval – Rozdíl mezi povahou Kristovou a povahou druhých lidí v Jeho době se všude projevoval a pro tuto odlišnost jej svět nenáviděl. Nenáviděl Ho pro jeho dobrotu a naprostou bezúhonnost. Kristus prohlásil, že ti, kdo budou projevovat tyto vlastnosti, budou taktéž nenáviděni. Jak se budeme přibližovat konci času, bude se tato zášť vůči Kristovým následovníkům projevovat stále více. 2MCP 527.3

Kristus se stal člověkem a snášel nenávist světa, aby ukázal mužům a ženám, že mohou žít bez hříchu a že jejich slova, činy, jejich duch mohou být posvěceny Bohu. Můžeme se stát dokonalými křesťany, projeví-li se tato moc v našich životech. Když na nás bude neustále spočívat nebeské světlo, budeme ztělesňovat Krista. Byla to spravedlnost, která se projevovala v Kristově životě, která jej od světa odlišila a vzbudila proti němu zášť. – Manuscript 97, 1909 2MCP 527.4

Nenávist vyvěrá z touhy po odplatě – Satan se snažil popřít vše, co Boží Syn řekl, a použil lidi jako své nástroje, aby Spasitelův život naplnil utrpením a zármutkem. Lži a klamná tvrzení, jimiž se snažil mařit dílo Ježíšovo, nenávist projevovaná neposlušnými, jeho kruté obžaloby Toho, jehož život byl životem bezpříkladné služby lásky – to vše vycházelo z hluboko zakořeněné pomstychtivosti. Zadržované ohně závisi a zloby, nenávisti a pomsty propukly proti Synu Božímu na Golgotě, kdy celé nebe shlíželo na tento výjev v němé hrůze. – GC 501 2MCP 528.1

Zášť vůči rodičům (rada jedné mladé ženě) – Tvou povinností je obzvláště to, abys s pokorou vyznala své neuctivé jednání ke svým rodičům. Nemáš žádný důvod pro tyto nepřirozené projevy vůči nim. Je to čistě satanský duch, a ty se mu poddáváš, protože tvá matka neschvaluje tvé jednání. Tvé pocity se rovnají nejen naprosté nelibosti a nápadné neúctě, ale i nenávisti, zlobě, závisi a žárlivosti, které se projevují ve tvém jednání a jež tvým rodičům způsobují utrpení a které je ponižují. Nemáš chuť, nechceš je učinit šťastnými, nebo jim dokonce přinést útěchu a povzbuzení. Tvé city jsou nestálé. Někdy se tvé srdce stává něžnějším, ale pak, když vidíš u rodičů nějaký nedostatek, se pevně uzavře a andělé v něm nemohou vyvolat ani jediný pocit lásky. 2MCP 528.2

Ovládá tě zlý démon a jsi plná zášti a nenávidíš. Bůh zaznamenal tvá neuctivá slova a tvé nelaskavé jednání ke tvým rodičům, jež ti přikázal ctít. A jestliže nepoznáš obludnost tohoto hříchu a nebudeš-li se z něj kát, budeš klesat stále níže, až budeš ponechána svým vlastním zlým cestám. – 2T 82, 83 2MCP 528.3

Satan se raduje, když má pod kontrolou dětskou mysl – Jak smutný pohled, když dítky bohabojných rodičů jsou vzpurné a neposlušné, nevďečné a umíněné, plně odhodlané, aby bylo vždy po jejich, bez ohledu na to, kolik těžkostí či zármutku tím způsobí svým rodičům. Satan nachází potěšení v tom, když může vládnout dětským srdcem, a je-li mu to dovoleno, pak je naplní svým vlastním záštiplným, nenávistným duchem. – YI Aug. 10, 1893 (MYP 333) 2MCP 529.1

Duch zášti se obrací proti původci – Nikdo nemůže nenávidět svého bratra či svého nepřítele, aniž by se tím sám neodsuzoval. – YI Jan. 13, 1898 2MCP 529.2

Pomstychtivost nepřináší uspokojení – Mějte na paměti, že mstivá řeč člověka nikdy nezpůsobí, že se bude cítit jako vítěz. Necht' skrze vás promlouvá Kristus. Nepřipravujte se o požehnání, které plyne z toho, že se vzdáte zlého smýšlení. – 7T 243 2MCP 529.3

Co zatemňuje vnímání? – Pýcha, sebeláska, sobectví, nenávist, závist a žárlivost zatemnily schopnost vnímání, a pravda, která vás měla učinit moudrými ke spasení, ztratila svou sílu k tomu, aby zapůsobila a ovládla vaši mysl. – 2T 605, 606 2MCP 529.4

Olej lásky odnímá hořkost – Nedovol, aby rozmrzelost dozrála v zášť. Nepřipust', aby rána zhnisala a propukla v jedovatých slovech, která poskvřňují mysl těch, kdo je slyší. Nedovol, aby trpké myšlenky naplňovaly stále tvou mysl. ... Jdi ke svému bratru a v pokoře a upřímnosti si s ním promluv o celé záležitosti. ... 2MCP 529.5

Celé nebe jeví zájem o rozhovor mezi poškozeným a bloudícím. ... Olej lásky odstraňuje bolest, kterou způsobila křivda. Duch Boží poutá srdce k srdci a v nebesích zní hudba, když je dosaženo jednoty. – 7T 261, 262 2MCP 529.6

Srdce, jež oplácí nenávist láskou – Ani společenské postavení, původ, národnost nebo náboženské výsady nedokazují, že jsme členy Boží rodiny. O tom svědčí jen láska, a to taková, která zahrnuje všechny lidi. Dokonce hříšníci, jejichž srdce se úplně neuzavřela Božímu duchu, kladně reagují na laskavé jednání. I když snad odplácejí nenávist nenávistí, na lásku odpoví láskou. Avšak jedině Duch Boží uschopňuje člověka oplácet nenávist láskou. Laskavost projevená vůči nevděčným a zlým lidem, nezištně konané dobro – tím se vyznačují členové nebeské rodiny; je to nepochybným znamením, jímž dítky Nejvyššího ukazují svoje vznešené postavení. – MB 75 2MCP 529.7

58. Víra

Definice víry – Víru, spasitelnou víru si nutno osvojit. Tuto víru v Ježíše Krista lze popsat několika slovy: Je to rozhodnutí duše, kterým se celý člověk odevzdává do péče, ochrany a vedení Ježíše Krista. Člověk přebývá v Kristu a Kristus je tím nejvyšším a nejpřednějším, kdo přebývá v duši skrze víru. Věřící svěřuje své tělo i duši Bohu a s důvěrou smí prohlásit: Kristus je schopen zachovat to, co jsem mu svěřil, až do onoho dne. Všichni, kdo takto věří, budou zachráněni pro věčný život. Bude zde jistota, že je duše obmyta Kristovou krví a oděna Jeho spravedlností a že je vzácná před Jeho očima. Naše myšlenky i naše naděje se upínají k druhému příchodu našeho Pána. To bude ten den, kdy Soudce vši země odmění víru svého lidu. – Manuscript 6, 1889 2MCP 531.1

Další definice – Vírou přijímáme Boží milost, víra však není naším Spasitelem. Víra nemá žádných zásluh. Je rukou, jíž se pevně chytáme Krista a přivlastňujeme si Jeho zásluhy. – DA 175 2MCP 531.2

Víra znamená důvěřovat Bohu – věřit tomu, že nás miluje a že nejlépe ví, co je k našemu dobrému. Takto jsme vírou vedeni k tomu, abychom si vyvolili Jeho cestu místo své vlastní. Víra místo vlastní nevědomosti přijímá Jeho moudrost, místo vlastní slabosti Jeho sílu, místo vlastní hříšnosti Jeho spravedlnost. Naše životy, my sami pak již patříme Jemu. Víra uznává to, že On je tím jediným, kterému vše patří, a přijímá Jeho požehnání. Pravda, poctivost, čistota jsou zdůrazňovány jako tajemství životního úspěchu. Víra způsobuje, že se stáváme vlastníky těchto zásad. – Ed 253 2MCP 531.3

Prostý princip víry – Víra funguje na snadném principu a ve svých důsledcích je nesmírně účinná. Mnozí vyznávající křesťané, kteří věří v Písmo svaté a věří jeho pravdám, postrádají onu dětskou důvěru, která je tak nezbytná pro náboženství Ježíše Krista. Nevztahují svou ruku v onom příznačném doteku, který přináší duši uzdravující sílu. – Redemption: The Miracles of Christ, 97 (6BC 1074) 2MCP 532.1

Pokora není vírou – Pokora, mírnost a poslušnost nejsou vírou, nýbrž důsledkem, neboli ovocem víry. – 5T 438 2MCP 532.2

S vírou přichází sebedůvěra – Tyto příběhy (záznam o Pavlově důvěře v Boha) nebyly zapsány jen proto, abychom je mohli číst a podívovali se jim, nýbrž aby táž víra, která působila v Božích služebnících v minulosti, mohla působit také v nás. Bůh bude i dnes působit, stejně jako i tehdy, neméně pozoruhodným způsobem všude tam, kde budou srdce víry ochotná stát se průduchy Jeho moci. 2MCP 532.3

Učte bázlivé, kteří pro nedostatek sebedůvěry couvají před starostí a zodpovědností, aby spoléhali na Boha. Pak mnohý člověk, který by byl pro svět zcela bezvýznamný, nebo snad jen jeho bezmocným břemenem, bude schopen prohlásit spolu s apoštolem Pavlem: „*Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.*“ (Fp 4,13 – NBK) – Ed 256 2MCP 532.4

Víru potřebujeme na každém kroku v životě – Víry je neméně zapotřebí v malých jako i ve velkých záležitostech života. Při našich každodenních zaměstnáních a zájmech se nám stává posilující Boží síla skutečností skrze stálou důvěru. – Ed 255 2MCP 532.5

Učte víře – Mělo by být velmi dobře objasněno, jak uplatňovat víru. Každé Boží zaslíbení je vázáno určitými podmínkami. Jsme-li ochotní činit Jeho vůli, stává se Jeho síla naší silou. Jakýkoli dar, který Bůh zaslubuje, je již v samotném zaslíbení. „*Semeno je Boží slovo.*“ (L 8,11 – KJV) Tak, jako je v žaludu nepochybně skryt celý dub, tak jistě je Boží dar v Jeho zaslíbení. A jestliže vírou přijímáme zaslíbení, získáváme také dar. – Ed 253 2MCP 533.1

Víra má svá vzácná naučení i pro děti – Pro dítě..., které se okamžitě vzteká za každou projevenou křivdu, má víra svá vzácná ponaučení. Náklonnost vzdorovat zlu či pomstít bezpráví je často podněcována silným smyslem pro spravedlnost a čilou energickou povahou. Učte takové dítě tomu, že Bůh je věčným strážcem spravedlnosti, že něžně pečuje o bytosti, které miloval tak, že pro jejich záchranu dal svého nejdražšího, milovaného Syna. On povolá k zodpovědnosti každého provinilce. – Ed 256, 257 2MCP 533.2

Učte mysl, aby uplatňovala víru – Víra působí skrze lásku a očisťuje duši od všelikého sobectví. Takto duše dospívá v lásce k dokonalosti. A jak bychom nemohli být soucitnými a milosrdnými, jestliže jsme našli milost a milosrdenství díky převzácné krvi Kristově? „*Milostí jste spaseni skrze víru.*“ (Ef 2,8 – KJV) Musíme cvičit mysl, aby uplatňovala spíše víru nežli chovala pochybnosti, nedůvěru a žárlivost. Jsme náchylní pohlížet na překážky jako na nepřekonatelé bariéry. ^{2MCP 533.3}

Věřit Božím zaslíbením, kráčet kupředu vírou, prodírat se kupředu aniž bychom se nechali ovládat okolnostmi – to je nesnadná lekce k naučení. Nicméně je naprosto nezbytné, aby se každé Boží dítě naučilo této lekci. Milost Boží skrze Ježíše musí být v srdci vždy chována, neboť ona je tím jediným způsobem, který nám byl dán, jak přistupovat k Bohu. Víra v Boží slova, která promlouval Kristus zahalen v oblakový sloup, by bývala uschopnila dívky Izraele k tomu, že by nám byl zanechán v Písmu záznam zcela odlišné povahy. Jejich nedostatek víry v Boha však způsobil, že jejich dějiny byly tak pohnuté. – Manuscript 43, 1898 ^{2MCP 533.4}

Víra a opovážlivost – Někteří prohlašují, že mají velkou víru v Boha, a že mají zvláštní dary a zvláštní odpovědi na své modlitby i přesto, že pro to nemají důkaz. Zaměňují domněni za víru. Modlitba víry vždy dojde k Bohu, ale tvrdit, že bude vždy vyslyšena právě takovým způsobem a tak konkrétně, jak to očekáváme, je opovážlivost. – 1T 231 ^{2MCP 534.1}

Opovážlivost je satanovým padělkem víry – Víra však nemá nic společného s opovážlivostí. Jen ten, kdo má opravdovou víru, je v bezpečí před opovážlivostí, neboť opovážlivost je satanovým padělkem víry. Pravá víra se dovolává Božích zaslíbení a svou poslušností přináší ovoce. Opovážlivost se rovněž dovolává Božích zaslíbení, avšak používá jich – stejně jako to činí satan – aby omluvila hříchy. ^{2MCP 534.2}

Víra měla vést naše první rodiče k tomu, aby důvěřovali lásce Boží a byli poslušní Jeho přikázání. Opovážlivost je však přivedla k tomu, že přestoupili Zákon Boží a věřili tomu, že Jeho velká láska je zachráně před následky jejich hříchu. Víra, která se dovolává přízně nebes, aniž by se přizpůsobila podmínkám, na nichž závisí poskytnutí milosrdenství, není vírou. Pravá víra se opírá o zaslíbení a ustanovení Písma svatého. – DA 126 ^{2MCP 534.3}

Pěstujte víru – Ti, kdo promlouvají slova víry a víru pěstují, ji budou mít. Avšak ti, kdo v sobě chovají a vyjadřují pochybnosti, pochybnosti též sklídí. – 5T 302 ^{2MCP 534.4}

Není nutné, abyste si mysleli, že když jste se dopustili chyb, že musíte být stále zavrženi. Nepřipusťte, aby pravda ve vaší mysli ztratila na ceně kvůli tomu, že ti, kdo ji vyznávají, nežijí zásadovým, důsledným životem. Pěstujte víru v pravdu třetího andělského poselství. Nebudete-li pěstovat víru, její důležitost se postupně z mysli i srdce vytratí. Zakusíte zkušenost pěti pošetilých družiček (bláznivých panen – KP), které si nezajistily olej do svých lamp a jejichž světlo zhaslo. Víru je nutno pěstovat. Zeslábla-li, podobá se zvadlé rostlině, kterou je zapotřebí umístit na slunečné místo a pečlivě ji zalévat a pečovat o ni. – Letter 97, 1895 ^{2MCP 534.5}

Víra proniká temnotou – Když mezi vaši duši a Boha vstoupí mrak, když je vše kolem vás temné a hrůzu nahánějící, když chce vaši duši nepřítel připravit o její jednotu s Bohem a pravdou, a když blud vypadá věrohodně a přitažlivě, tehdy je čas modlit se a uplatnit víru v Boha. ... Pěstováním víry je duše zmocněna k tomu, aby se povznesla a pronikla ďábelskou temnotou, kterou nepřítel vrhá na cestu každé duši, která ze všech sil bojuje o korunu věčnosti. – Letter 30, 1896 (HC 126) ^{2MCP 535.1}

Víra se opírá o důkazy – Mnozí přijímají slovo Hospodinovo od Jeho služebníků s pochybnostmi a obavami. A mnozí váhají uposlechnout varování a pokárání, která jsou dávana, a vyčkávají, dokud z jejich mysli nezmizí každý stín nejistoty. Nevíra, vyžadující dokonalé poznání, se nikdy nepodvolí důkazu, který Bůh ochotně dává. Bůh od svého lidu vyžaduje víru, která spočívá na váze důkazů, nikoli na dokonalém poznání. Tito následovníci Kristovi, kteří přijímají světlo, které jim Bůh sesílá, musí být poslušní hlasu Božího, který k nim promlouvá, i když je zde mnoho jiných hlasů, které hlasitě protestují proti němu. Je zapotřebí moudrosti k tomu, abychom uměli rozpoznat Boží hlas. – 3T 258 ^{2MCP 535.2}

Musíme znát sami za sebe, co je podstatou křesťanství, co je pravda, jaká je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická měřítka – ustanovení, která nám byla dána Nejvyšší mocí. Jsou mnozí,

kteří věří, aniž by měli podklad, na kterém by založili svou víru, aniž by měli dostatečný důkaz ohledně pravdivosti těchto otázek. Jestliže je představen názor, který je v souladu s jejich vlastním předpokládaným míněním, jsou celé hotovi jej přijmout. Nepřemýšlejí od příčiny k následku. Jejich víra nemá žádného skutečného základu a v čase zkoušky shledají, že stavěli na písku. – Letter 4, 1889

2MCP 535.3

Víra se musí projevit – Kdybychom více projevovali svou víru, kdybychom se více radovali z požehnání, o nichž víme, že jsme je obdrželi – z velikého milosrdenství, shovívavosti a lásky Boží, dostalo by se nám na každý den větší síly. Cožpak převzácná slova Kristova, slova Knížete života, že náš nebeský Otec je ochotnější dát svého Ducha těm, kteří Ho o něj prosí, nežli jsou ochotni rodiče dát dobré dary svým dětem, cožpak nám nepřinášejí jistotu a moc, která by na nás měla mít nesmírný vliv? – Letter 7, 1892 (2SM 243)

2MCP 536.1

Nezaměňujeme víru s pocity – Mnoho lidí se mylí ve svém názoru na to, co je podstatou víry, a neříkají podle výsad, jež jim náleží. Pletou si víru s pocity a jejich mysl je neustále sklíčená a zmatená, neboť satan využívá každé jejich nevědomosti a nezkušenosti. ...

2MCP 536.2

Musíme Krista přijmout jako svého osobního Spasitele, jinak ve svém úsilí stát se vítězi neuspějeme. K ničemu nám nebude, když se Jej budeme stranit, nebo když se budeme domnívat, že náš přítel či bližní jej sice může mít za svého osobního Spasitele, ale že my nemůžeme zakusit Jeho odpuštější lásku. Musíme věřit, že jsme Bohem vyvoleni k tomu, abychom svou vírou byli spaseni, a to skrze Kristovu milost a dílo Ducha svatého. A za tento Jeho podivuhodný projev ničím nezsloužené přízně k člověku máme Boha chválit a velebit.

2MCP 536.3

Je to Boží láska, která přitahuje duši ke Kristu, který ji milostivě přijímá a představuje nebeskému Otcovi. Působením Ducha svatého se obnovuje dokonalý vztah mezi Bohem a hříšníkem. Nebeský Otec praví: „Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Já jim budu prokazovat lásku v odpuštění a budu je obdarovávat svou radostí. Oni budou mým zvláštním pokladem, neboť tento lid, který jsem stvořil pro sebe, bude zvěstovat mou chválu.“ – ST Jan. 2, 1893 (HC 77)

2MCP 536.4

Víra a pocity jsou odlišné věci – Víra a pocity se od sebe odlišují tak, jako východ od západu. Víra nezávisí na pocitech. Každý den se musíme odevzdat Bohu a věřit, že Kristus rozumí této oběti a přijímá ji, aniž bychom zkoumali sami sebe, vlastnili-li onu míru pocitů, o níž si myslíme, že by měla odpovídat naší víře. Cožpak nás nebeský Otec neujišťuje o tom, že je ochotnější dát svého Ducha těm, kteří Ho o něj ve víře prosí, nežli jsou rodiče ochotni dát dobré dary svým dětem? Musíme jít kupředu, jako bychom na své modlitby, které vysíláme ke trůnu Božímu, slyšeli odpověď od Toho, jehož zaslíbení nikdy neselhávají. I tehdy, kdy jsme sklíčení žalem, je naší výsadou zpívat ve svých srdcích Bohu. Když tak budeme činit, mlžný závoj a temný mrak ustoupí a my přejdeme ze stínu a temnoty do jasné záře Boží přítomnosti. – Manuscript 75, 1893 (HC 120)

2MCP 537.1

Víra není záležitostí citových podnětů – Mnozí lidé se nacházejí dlouhé roky v temnotách a pochybách, protože se jim nedostává takových pocitů, jaké by si přáli mít. Avšak pocity nemají nic společného s vírou. Ta víra, která působí skrze lásku a očisťuje duši, není záležitostí citových podnětů. Spoléhá se na Boží zaslíbení, pevně věří, že to, co Bůh řekl, je také mocen uskutečnit. Můžeme učit své duše důvěřovat a spoléhat se na Boží slovo. Právě toto Slovo říká, že „*spravedlivý pak bude žít z víry*“ (Ř 1,17 – NBK), nikoli z pocitů. – YI July 8, 1897 (HC 119)

2MCP 537.2

Nespoléhejte se na pocity. – Vše, jako nedůvěru a nedostatek víry v Ježíše, odložme. Začněme žít životem prosté, dětské důvěry, a nespolehejme na pocity, nýbrž na víru. Nezneuctujme Ježíše tím, že pochybujeme o Jeho vzácných zaslíbeních. Přeje si, abychom v něj důvěřovali neochvějnou vírou. – Letter 49, 1888 (HC 119)

2MCP 537.3

Jednejte ve víře beze vši pochybnosti – Neustále vzhlížejte k Ježíši, neustále ve víře vysílejte k nebesům své modlitby a zmocňujte se Jeho síly, ať již máte nějaký zřejmý pocit či nikoli. Krácejte přímo vpřed, jakoby každá vaše modlitba dosáhla trůnu Božího a dostali jste na ni odpověď od Toho, jehož zaslíbení nikdy neselhávají. Jděte stále kupředu, zpívejte ve svých srdcích Bohu, a to i tehdy, když jste obtíženi břemeny a sklíčení pocity smutku. Víím, co vám říkám, do našich životů vzejde světlo a radost a mlžný závoj a temná mračna ustoupí a my přejdeme z tísnivé moci stínu a temnoty do jasné záře Boží přítomnosti. – Letter 7, 1892 (2SM 242, 243)

2MCP 538.1

Víra je důkazem křesťanství – Když se ti dostane pomoci a útěchy, zpívej ke chvále Boží. Hovoř s Bohem. Takto se staneš Božím přítelem. Budeš se na Něj spoléhat. Získáš víru, která důvě-

řuje, ať již pocítuje nějakou víru či nikoli. Měj na paměti, že pocity nejsou důkazem toho, že jsi křesťan. Bezvýhradnou vírou v Boha ukazuješ, že jsi dítkem Božím. Důvěřuj Bohu. Nikdy tě nezklame. Říká: „*Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám. Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, i vy budete žít.*“ (J 14,18.19 – NBK) Osobně Krista nevidíme. Zříme ho vírou. Naše víra se pevně chápe Jeho zaslíbení. Takto kráčel Enoch s Bohem. – Manuscript 27, 1901 ^{2MCP 538.2}

Víra je skutečností – Mojžíš o Bohu pouze nepřemýšlel, on Jej též viděl. Měl Boha neustále před očima a nikdy neztratil Jeho tvář ze zřetele. ^{2MCP 538.3}

Pro Mojžíše nebyla víra nějakým pouhým dohadem či domněnkou, nýbrž skutečností. Věřil, že Bůh jeho život vede zvláštním způsobem, a v každé jeho podrobnosti poznával Boha. Důvěřoval Bohu, že mu dá sílu, aby odolal každému pokušení. – Ed 63 ^{2MCP 538.4}

Nikoli roucho, nýbrž víra v Krista – Když kráčel kolem, nemocná žena natáhla ruku a jen taktak se dotkla lemu jeho roucha. V tom okamžiku věděla, že je uzdravena. Její víra se soustředila nikoli na šat, ale na Toho, kdo v něj byl oděn. Do tohoto jediného doteku se soustředila víra jejího života a její bolest a slabost okamžitě zmizely. Okamžitě pocítila, jako by každou částíčkou její bytosti projel elektrický proud. Měla pocit dokonalého zdraví. „*A hned... pocítila na těle, že by uzdravena byla od neduhu svého.*“ (Mk 5,29) – Letter 111, 1904. ^{2MCP 539.1}

Víra zaměřená nikoli na předměty – V samotném rouchu nebylo žádné léčivé, uzdravující moci. Byla to víra v Toho, který byl oděn v toto roucho, která jí vrátila zdraví. – Manuscript 105, 1901 ^{2MCP 539.2}

Víra rozlišuje – Víra je prostředkem, skrze který se do mysli dostává pravda či blud. Mysl přijímá stejným způsobem pravdu i blud, je však veliký rozdíl mezi tím, jestli věříme Božímu slovu nebo lidským výrokům. Když se apoštolu Pavlovi zjevil sám Kristus a on se přesvědčil, že Krista pronásledoval v osobě Jeho svatých, přijal pravdu, jaká je v Ježíši. Přetvářející moc Boží se projevila v jeho myšlení i povaze a on se stal novým člověkem v Kristu Ježíši. Přijal cele pravdu tak, že ani země ani peklo nemohlo otřást jeho vírou. – ST June 5, 1893 (ISM 346) ^{2MCP 539.3}

Víra jako mocný lékař – Víra je silnější než smrt. Podaří-li se nám přivést nemocného k tomu, aby ve víře upřel svůj zrak k Velkému lékaři, uvidíme pozoruhodné výsledky. Přinese to život tělu i duši. – MH 62 ^{2MCP 539.4}

Každý den uplatňujte víru – Uvědomuji si, že musím na každý den bojovat „ten dobrý boj víry“. Musím uplatnit veškerou svou víru a nespoléhat se na pocity. Musím si počínat tak, jako bych věděla, že mě Pán slyší, odpoví mi a požehná mi. Víra není jakýmsi šťastným vzletem pocitů. Víra znamená jednoduše vzít Boha za slovo – uvěřit, že splní svá zaslíbení, protože řekl, že tak učiní. – Letter 49, 1888 (HC 119) ^{2MCP 539.5}

Víra působí změnu – Když vzhlížíte ke Golgotě, tento pohled vás nemá uchlácholit k tomu, abyste neplnili své povinnosti, nemá vás ztišit k tomu, abyste usnuli, nýbrž vyvolat víru v Ježíše, živou víru, která očišťuje duši od bahna sobectví. Když se Krista pevně uchopíme vírou, naše dílo právě začíná. ^{2MCP 540.1}

Každý člověk má porušené, hříšné návyky, které musí mocným úsilím přemoci. Od každého se vyžaduje, aby bojoval „ten dobrý boj víry.“ Je-li někdo následovníkem Kristovým, nemůže být ve svém jednání bezohledný, hrubý, necitelný. Jeho slova nebudou nezdvořilá a sprostá. Nemůže být pln sebevědomí a samolibosti. Nebude jednat povýšeně, ani nebude užívat nevlídných slov, nepřívětivé kritiky a odsuzování. – Manuscript 16, 1890 (6BC 1111) ^{2MCP 540.2}

Víra utváří život – Víra utváří náš život. Máme-li světlo a pravdu na dosah ruky a nevyužíváme možnost, abychom je slyšeli a viděli, pak vlastně tuto příležitost zavrhneme a volíme si raději tmu než světlo. – GC 597 ^{2MCP 540.3}

Víra je zaslíbením úspěchu – Dosáhneme úspěchu, půjdeme-li ve víře kupředu, rozhodnutí konat uvážlivě Boží dílo. Nesmíme se nechat brzdit lidmi, kteří velmi rádi zaujímají negativní postoj, a projevovat tak velmi malou víru. Boží misijní dílo musí být vedeno kupředu lidmi velké víry a musí neochvějně růst v síle a účinnosti. – Letter 233, 1904 ^{2MCP 540.4}

Víra očišťuje duši – Musíme mít víru, živou víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Musíme se naučit přinášet Pánu vše v prostotě a upřímnosti víry. Tím největším břemenem, které

musíme v tomto životě nést, je naše vlastní já. Dokud se v Kristově škole nenaučíme být tichými a pokornými, budou nám unikat vzácné příležitosti a výsady poznat Ježíše. Naše vlastní já je tou nejtěžší věcí, se kterou si musíme umět poradit. Když k Ježíšovým nohám skládáme svá břemena, nezapomínejme tam složit také vlastní já. *2MCP 540.5*

Odevzdej se Ježíši, aby tě formoval a utvářel podle sebe, aby ses mohl stát nádobou ke cti. Svá pokušení, své plány, své pocity – to vše musíš položit k patě kříže. Tehdy je duše připravená naslouchat slovům Božích poučení. Ježíš ti dá pít z vod, jež vytékají z Boží řeky. Pod zjemňujícím a podmaňujícím vlivem Jeho Ducha zmizí tvůj chlad a lhostejnost. Kristus se v tobě „stane pramenem vody, tryskající k věčnému životu.“ – Letter 57, 1887 *2MCP 541.1*

Víra otevírá tajemství životního úspěchu – Pravá víra a opravdová modlitba – jaké to mocné nástroje! Jsou dvěma pažemi, jimiž se pokorný prosebník pevně chápe moci Nekonečné lásky. Víra znamená důvěřovat Bohu – věřit tomu, že nás miluje a že nejlépe ví, co je k našemu dobrému. Takto jsme vírou vedeni k tomu, abychom si vyvolili Jeho cestu místo své vlastní. Víra místo vlastní nevědomosti přijímá Jeho moudrost, místo vlastní slabosti Jeho sílu, místo vlastní hříšnosti Jeho spravedlnost. Naše životy, my sami pak již patříme Jemu. Víra uznává to, že On je tím jediným, kterému vše patří, a přijímá Jeho požehnání. Pravda, poctivost, čistota jsou zdůrazňovány jako tajemství životního úspěchu. Víra způsobuje, že se stáváme vlastníky těchto zásad. Každá dobrá pohnutka či touha je Božím darem. Vírou přijímáme od Boha ten život, který jedině může přinést opravdový růst a účinnost. – GW 259 *2MCP 541.2*

Část XII. – Potíže při nápravě povahy

59. Formování povahy

Každý čin má vliv na povahu – Každý počín v životě, jakkoli se může jevit bezvýznamným, má svůj vliv na formování povahy. Dobrá povaha je cennější než časný majetek a dílo utváření povahy je tím nejvznešenějším dílem, do něhož se člověk může zapojit. – 4T 657 2MCP 545.1

Mysl je zahrada, povaha je jejím ovocem – Každá schopnost, kterou člověk vlastní, je takovým dělníkem, který buduje pro časnost i pro věčnost. Den za dnem stavba roste, i když si toho dotyčný člověk není vědom. Je to budova, která bude muset pro svou ošklivost a deformovanost stát buď jako výstražný maják, nebo jako stavba, které se budou Bůh i andělé pro její shodu s božským Vzorem obdivovat. 2MCP 545.2

Duševní i mravní síly, které nám Bůh dal, tvoří charakter. Jsou hřivnami, které máme zdokonalovat, a které, budou-li náležitě využívány, budou utvářet správný charakter. Člověk může držet v ruce vzácné semeno, ale toto símě ještě není ovocným sadem. Semeno musí být nejprve zasazeno, aby se mohlo stát stromem. Lidská mysl je zahrada, charakter je jejím ovocem. Bůh nám dal schopnosti, abychom je pěstovali a rozvíjeli. Náš vlastní způsob života rozhoduje o našem charakteru. Při používání těchto schopností tak, aby byly uvedeny v soulad a vytvořily charakter, který má cenu, je nám dáno dílo, které nemůže vykonat nikdo než jen my sami. – 4T 606 2MCP 545.3

Vznešená povaha se buduje v tuhých bojích s vlastním já – Kristus nás neujišťuje o tom, že je snadné získat dokonalou povahu. Vznešený, všestranný charakter se nedědí. Nezískáme ho náhodou. Šlechtitou povahu získáváme osobním úsilím skrze zásluhy a milost Kristovu. Bůh dává nadání a rozumové schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit neustále proti dědičným sklonům ke zlému. Musíme sami sebe přísně zkoumat a nesmíme dovolit, aby ani jediný špatný povahový rys zůstal nenapraven. – COL 331 2MCP 546.1

Přemýšlení i jednání jsou nezbytné – Teoretické přemýšlení nestačí; horečná činnost nestačí – k formování křesťanské povahy je nám zapotřebí obojího. – 5T 113 2MCP 546.2

Rozvíjejte správné duševní návyky – Chceme-li získat povahu, kterou Bůh přijme, musíme si vybudovat správné návyky ve svém náboženském životě. Každodenní modlitba je pro růst v milosti a i pro samotný duchovní život stejně nezbytná, jako je pro tělesné zdraví nepostradatelný časný pokrm. Musíme si navyknout často povznášet své myšlenky v modlitbách k Bohu. Bloudí-li naše myšlenky, musíme je přivést zpět k Bohu. Vytrvalým úsilím se nám tento zvyk nakonec stane snadným. Nemůžeme se ani na chvíli odloučit od Krista, aniž bychom nebyli v nebezpečí. Jeho přítomnost nás může doprovázet na každém kroku, ale jen tehdy, zachováme-li podmínky, které On sám určil. – RH May 3, 1881 (SL 93) 2MCP 546.3

Vážený úmysl a neochvějná poctivost jsou nezbytné – Aby byl člověk úspěšný v díle budování povahy, je zapotřebí důkladnosti. Je nutný vážný úmysl uskutečňovat plán Mistra Stavitele. Stavební materiál musí být řádný a spolehlivý. Nelze přijmout žádné nedbalé, nespolehlivé dílo, neboť by stavba mohla spadnout. Do tohoto díla se musí zapojit všechny schopnosti celé bytosti. Je zapotřebí mužné síly a životního elánu; žádnou sílu nelze promrhat na bezvýznamných věcech. ... Musí být vynaloženo vážné, důkladné a vytrvalé úsilí odpoutat se od světských zvyků, myšlení a jednání a spolčování se světem. Je zapotřebí hlubokého a vážného úmyslu a neochvějné poctivosti. – SpTEd 75, 76, c1897 (CT 62) 2MCP 546.4

Nepusťte z očí cíl – Apoštol Petr praví: „*Připojte ke své víře ctnost, ke ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, k zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku.*“ (1 Pt 1,5-7 – KJV) ... 2MCP 547.1

Když se vydáváte na cestu vzhůru, nesmíte na všechny tyto po sobě jdoucí příčky najednou upřít svůj duševní zrak. Upřete-li však svůj zrak na Ježíše a budete-li vidět slávu Boží, budete stoupat výš. Plné míry postavy plného věku Kristova nedosáhnete za jediný den. Kdybyste mohli užít všechny těžkosti, se kterými se budete muset setkat a nad nimiž budete muset zvítězit, propadli byste zoufalství. Je zde satan, s nímž musíte bojovat, a který bude usilovat všemožnými způsoby odvést vaši mysl od Krista. – YI Jan. 5, 1893 (MYP 45, 46) 2MCP 547.2

Věrnost v malých věcech (rada jednomu mladému muži) – Tvůj případ se v určitých ohledech podobá Namanově případu. Nebereš v úvahu, že pro zdokonalení křesťanského charakteru musíš uznat za hodna být věrný v maličkostech. I když věci, k jejichž vykonání jsi vyzván, se mohou tvému zraku jevit jako věci malého významu, přesto patří k povinnostem, které budeš muset vykonávat po celý svůj život. Zanedbání těchto věcí způsobí velký nedostatek ve tvém charakteru. Můj drahý chlapče, sám by ses měl cvičit ve věrnosti v malých věcech. Dokud tak nebudeš činit, nemůžeš dělat radost Bohu. Nemůžeš získat lásku a náklonnost, jestliže nebudeš dělat ochotně a s radostí právě to, co se od tebe vyžaduje. Jestliže chceš, aby tě milovali ti, se kterými žiješ, musíš jim sám projevit lásku a úctu. – 2T 310 ^{2MCP 547.3}

Povaha bude vyzkoušena – Je rozhodující, jaký materiál používáte při budování povahy. Dlouho očekávaný den Boží brzy prověří dílo každého člověka. „*Oheň vyzkouší dílo každého člověka, jaké je.*“ (1 K 3,13 – KJV) Stejně jako oheň odhalí rozdíl mezi zlatem, stříbrem a vzácnými kameny a dřevem, senem a slámou, tak i den posledního soudu prověří lidské charaktery, odhalí rozdíl mezi povahou utvořenou podle podoby Kristovy a povahou dle podoby sobeckého srdce. Veškeré sobectví, každé falešné náboženství se tehdy ukáže, jakým ve skutečnosti je. Bezcestný materiál shoří, avšak zlato opravdové, prosté a pokorné víry nikdy neztratí svou hodnotu. Nemůže nikdy shořet, protože je nepomíjející. Tehdy lidé pochopí, že jediná hodina v přestupování Zákona byla nesmírnou ztrátou, zatímco bázeň Hospodinova byla počátkem moudrosti. Potěšení v hovnění sobě samému shoří jako strniště, zatímco zlato neochvějně zásady, zachovávané za jakoukoliv cenu, přetrvá na věky. – RH Dec. 11, 1900 (6BC 1087, 1088) ^{2MCP 548.1}

Neukázněná povaha je disharmonická – Charaktery utvářené podle okolností jsou proměnlivé a disharmonické (není v nich souladu) – vyznačují se spoustou protikladů. Ti, kdo mají takovou povahu, nemají žádný ušlechtilý cíl ani smysl života. Na povahu jiných lidí nepůsobí žádným povznášejícím vlivem. Jsou nerozhodní a bezmocní. – 4T 657 ^{2MCP 548.2}

Nikdo nemůže způsobit naší povaze takovou újmu jako my sami – Můžeme očekávat, že o nás budou kolovat falešná svědectví. Držíme-li se však přímé stezky, zůstaneme-li neteční k těmto věcem, také i druzí lidé zůstanou netečními. Přenechme Bohu starost o svou pověst. ... Nikoli rozhořčená slova, ale způsob našeho života dá zapomenout pomluvě. Necht' je naší největší snahou jednat v bázni Boží a ukázat svým chováním, že tyto řeči jsou nepravdivé. ^{2MCP 548.3}

Nikdo nemůže způsobit naší povaze takovou újmu jako my sami. Jsou to slabé stromy a vratké stavby, které je zapotřebí neustále podpírat. Když však projevujeme horlivé úsilí, abychom ochránili svou pověst před vnějšími útoky, způsobujeme tím dojem, že naše pověst není před Bohem bezúhonná a že je tudíž zapotřebí, aby byla ustavičně podpírána. – Manuscript 24, 1887 (3BC 1160, 1161) ^{2MCP 549.1}

Ovládání vůle – Nemůžeš ovládat své náhle podněty, své citové emoce, jak si možná přeješ, avšak můžeš ovládat vůli a ve svém životě můžeš učinit úplnou změnu. Poddáním své vůle Kristu bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a spojí se s mocí, které je nade všemi mocnostmi a silami temna. Dostane se ti od Boha síly, která tě pevně přimkne k Jeho síle, a také nového světla, světla živé víry. ... Bude v tobě moc, vážnost a prostota, které z tebe učiní ušlechtilý nástroj v Božích rukou. – 5T 514, 515 ^{2MCP 549.2}

Nad povahovými nedostatky lze zvítězit – Nikdo nemá tvrdit, že nemůže odstranit své povahové vady. Dojdete-li k takovému přesvědčení, určitě se připravíte o věčný život. Nemožnost spočívá ve vaší vlastní vůli. Jestliže nechcete, potom nezmůžete. Ten pravý problém vyplývá ze zkaženosti neposvěceného srdce a neochoty podřídit se Božímu vedení. – COL 331 ^{2MCP 549.3}

Srdce, které se očistilo, je celé proměněné. Změna povahy je světu svědectvím o tom, že v nitru přebývá Kristus. Duch Boží vytváří v duši nový život a uvádí myšlenky a tužby v poslušnost Kristově vůli; a „vnitřní člověk“ je obnovován k obrazu Božímu. Slabí a bloudící mužové a ženy tak odhalují světu, že vykupující, spásná moc milosti může způsobit, že zkažená povaha se může vyvinout souměrně a nést hojné ovoce. – PK 233 ^{2MCP 549.4}

Špatná povaha je někdy dědictvím – U dětí a mládeže je nutno se vypořádat s každým typem povahy, přičemž jejich mysli jsou citlivé. Mnohé z dětí, které chodí do našich škol, nebyly doma řádně vedeny. Některé byly ponechány, aby si dělaly, co se jim zlíbí; jiným bylo stále něco vytý-

káno a byly odrazovány. Vlídna a dobrá nálada jim byla projevována jen zřídka, k jejich sluchu se doneslo jen nemnoho pochvalných slov. Po svých rodičích zdědili špatnou povahu a kázeň domova jim nebyla žádnou pomocí při budování správného charakteru. – CT 192 ^{2MCP 550.1}

Nedostatky léty sílí – Děti se učí lekcím, které se nedají snadno odnaučit. Pokaždé, když jsou vystaveny sebekázní, na níž nejsou zvyklé, nebo se od nich žádá, aby se pilně věnovaly studiu, dovolávají se sympatií a shovívavosti u svých nerozumných rodičů. Takto je povzbuzován duch nespokojenosti a neklidu, škola jako celek trpí demoralizujícím vlivem, a břemeno učitele se stává ještě těžším. Avšak tu největší újmu utrpí „oběti“ špatného rodičovského vedení. Povahové nedostatky, které bývaly mohly být správnou výchovou napraveny, jsou ponechány, aby léty zesílily a aby mařily a možná zničily prospěšnost toho, komu patří. – RH March 21, 1882 (FE 65) ^{2MCP 550.2}

Shovívavost narušuje charakter – V některých rodinách je přání dítěte zákonem. Dostane vše, po čem touží. Je povzbuzováno k tomu, aby nemělo rádo vše, co nemá rádo. Má se za to, že tato shovívavost učiní dítě šťastným, avšak je to právě toto jednání, které ho činí neklidným, rozladěným a se vším nespokojeným. Požitkářství pokazilo jeho chuť na prostou, zdravou stravu, zmařilo touhu po prostém a správném využití svého času. Uspokojování vykonalo dílo narušení charakteru jak pro tento život, tak i pro věčnost. – Manuscript 126, 1897 (CG 272) ^{2MCP 550.3}

Mysl i srdce musí být ukázněny – Děti, kterým je dovoleno, aby bylo vždy po jejich, nejsou šťastné. Nezkrocené srdce v sobě nemá špetku klidu a spokojenosti. Mysl i srdce musí být usměrněny a náležitě ukázněny, aby mohl být charakter uveden do souladu s moudrými zákony, kterými je řízen náš život. Neklid a nespokojenost jsou ovocem požitkářství a sobectví. Půda srdce, podobně jako půda zahrady, bude plodit plevel a bodláčí, pokud do ní nebudou zaseta semena vzácných květin a nebudeme-li ji obdělávat a věnovat jí péči. Stejně, jak je tomu ve viditelné přírodě, tak je tomu i s lidskou duší. – 4T 202, 203 ^{2MCP 551.1}

Návyky získané v mládí určují způsob života – V raných letech života každý mladý člověk svým myšlením a pocity, které chová, rozhoduje o svém vlastním životním směru. Správné, ctnostné, mužné návyky vytvořené v mládí se stanou součástí charakteru a obvykle určují způsob života člověka. Mladí lidé se mohou svou vlastní volbou stát buď nemravnými nebo ctnostnými. Mohou se také stát význačnými pro upřímné a ušlechtilé činy, stejně jako známými pro své špatnosti a hříšné jednání. – ST October, 1910 (CG 196) ^{2MCP 551.2}

Každodenní zkušenost – Rozum je neustále formován a utvářen příležitostmi a přednostmi, které jsou buď špatně či dobře využity. Den za dnem utváříme povahy, které postaví studenty buď jako dobře vycvičené vojáky pod korouhev Knížete Emmanuele, nebo jako vzbouřence pod korouhev knížete temna. Která z nich to bude? – GH January, 1880 (CG 199, 200) ^{2MCP 551.3}

Jak se buduje povaha – Jednání s lidskou myslí je velmi choulostivé dílo. Výchovný prostředek, který je nezbytný pro jednoho, by druhého mohl zničit. Z toho důvodu nechť rodiče pozorně zkoumají povahy svých dětí. Nikdy nebudte ukvapení a nejednejte impulzivně, z náhlého popudu. ^{2MCP 551.4}

Viděla jsem matku, jak vytrhla z rukou svého dítěte něco, co mu působilo neobyčejnou radost. Dítě nemohlo pochopit, proč bylo o onu věc připraveno a proto začalo plakat, neboť cítilo újmu a také to, že je podvedeno. Pak matka dítěti, aby přestalo křičet, dala krutý výprask a podle vnějšího zdání byl konflikt u konce. Celá událost však zanechala v křehké mysli dítěte svůj dojem, který nelze snadno vymazat. Řekla jsem oné matce: „Hluboce jste ukřivdila svému dítěti. Zranila jste jeho duši a ono ve vás ztratilo svou důvěru. Nevím, jak to půjde napravit.“ ^{2MCP 552.1}

Tato matka jednala velmi nerozumně; dala průchod svým pocitům a nepočínala si opatrně, neuvažujíc o příčině a následku. Její tvrdé, nerozvážené jednání podnítilo v srdci dítěte ty nejhorší vášně. Tím úplně nejhorším způsobem při správě rodiny je, když jednáme z náhlého popudu. Když rodiče zápasí se svými dětmi takovýmto způsobem, výsledkem je nanejvýš nerovnoměrný boj. Je velice nespravedlivé, když se proti bezbrannému, nevinnému malému dítěti postaví silný, vyzrálý, dospělý člověk! Každý projev hněvu ze strany rodičů upevňuje v srdci dítěte odboj a vzpouru. ^{2MCP 552.2}

Charakter se nevybudoje jedním činem, nýbrž opakovaným jednáním se získávají návyky a charakter je upevňován. Abychom získali Kristu podobnou povahu, je nezbytné, abychom jednali Kristu podobným způsobem. Křesťané budou projevovat bohabojnou povahu a jejich činy a podněty budou podněcovány Duchem svatým. – ST Aug. 6, 1912 ^{2MCP 552.3}

Důležitost vytrvalosti – Při zdokonalování křesťanské povahy je nezbytné vytrvat v opravdovém úsilí. Chtěla bych do duše naší mládeže vštípit důležitost vytrvalosti a rozhodnosti v díle budování charakteru. Je nutné již od nejranějších let protkávat charakter zásadami přísné mravní neporušenosti, aby mládež mohla dosáhnout nejvyšší úrovně mužství a ženství. Musí mít neustále na zřeteli tu skutečnost, že byli koupeni za mzdu a že musí oslavovat Boha svým tělem i svým duchem, kteréžto věci Boží jsou. – YI Jan. 5, 1893 (MYP 45) ^{2MCP 552.4}

Prospěšnost člověka záleží na osobním rozhodnutí – I když jsou rodiče zodpovědní za podobu charakteru stejně jako za výchovu a vedení svých synů a dcer, přesto zůstává pravdou to, že naše postavení a prospěšnost na tomto světě závisí do značné míry na našem vlastním způsobu jednání. Správné vedení a výchova v raném mládí byla pro Daniele a jeho druhy přínosem, avšak samotné tyto výhody by z nich bývaly nebyly učinily to, čím byli. Nadešel čas, kdy museli jednat sami za sebe, čas, kdy jejich budoucnost záležela na jejich vlastním způsobu jednání. Tehdy se rozhodli, že budou věrní naučením, která získali v dětství. Bázeň Boží, jež je počátkem moudrosti, byla základem jejich velikosti. Boží Duch posílil každý upřímný záměr, každé ušlechtilé rozhodnutí. – CTBH 28, 1890 (CD 29) ^{2MCP 553.1}

Nebezpečná, klamná filozofie – Spiritismus učí, že lidé jsou nepadlými polobohy, že „každý duch bude soudit sám sebe“, že „pravé poznání staví člověka nade všechny zákony“, že „všechny spáchané hříchy jsou nevinné“, protože „vše co je, je správné“ a že „Bůh neodsuzuje“. Spiritismus prohlašuje, že ti nejpodlejší z lidí minulosti jsou v nebi a že tam zaujímají vysoká postavení. Tím všem lidem říká: „Nezáleží na tom, co děláte. Žijte tak, jak je vám libo, nebe je vaším domovem.“ Mnoho lidí je takto svedeno k přesvědčení, že žádostivost je nejvyšším zákonem, že svévole osvobozuje a že je člověk zodpovědný jen sám sobě. – Ed 227, 228 ^{2MCP 553.2}

Jak se stát vítězem? – Musíme se utkat se všemi překážkami, jež na naší cestě vyvstanou, a jednotlivě nad nimi zvítězit. Zvítězíme-li nad první obtíží, budeme silnější na setkání s další a při každém úsilí se staneme schopnějšími stoupat výš. Tím, že budeme vzhlížet k Ježíši, se můžeme stát vítězi. Slabými a nespolehlivými se však stáváme tehdy, když soustředíme svůj zrak na těžkosti a vyhýbáme se opravdovému boji za pravdu. – YI Jan. 5, 1893 (MYP 46) ^{2MCP 553.3}

Každý den dejte vše – Když budete stoupat krok za krokem, lze vyšplhat na nejvyšší stupeň a nakonec dosáhnout vrcholu. Nedejte se přemoci velikým množstvím díla, které musíte učinit ve svých životech, neboť není od vás požadováno, abyste to učinili najednou. Necht' je každá síla vaší bytosti zapojena do každodenního díla, využijte každé vzácné příležitosti, važte si pomoci, kterou vám Bůh poskytuje a vystupujte po žebříku pokroku příčku za příčkou. Mějte na paměti, že každý den žijete právě jen tento den, že Bůh vám dal tento jeden den a nebeské záznamy ukážou, jak jste si cenili jeho předností a jeho příležitostí. Kéž využijete každý den, který vám Bůh dává, takovým způsobem, abyste nakonec mohli slyšet Pána, jak říká: „*Výborně, můj dobrý a věrný služebníku.*“ (Mt 25,21 – NBK) – YI Jan. 5, 1893 (MYP 46) ^{2MCP 554.1}

60. Střety (zápasy) a přizpůsobování se světu

Správně zvládnutý konflikt rozvíjí pevnost povahy – Duchovní život prostřednictvím zápasů sílí. Zkoušky, ve kterých obстоjíme, rozvíjejí pevnost povahy a vzácných duchovních ctností. Dokonalé ovoce víry, pokora a láska, často nejlépe zrají v mracích bouře a v temnotě. – COL 61

2MCP 555.1

Náš život je boj – Životní boje, v nichž se nacházíme, nejsou pomyslné. Vedeme boj, na jehož výsledku závisí věčnost. Jsou zde neviditelní nepřátelé, jímž musíme čelit. Zlí andělé usilují o ovládnutí každé lidské bytosti. – MH 128 2MCP 555.2

Zápasy nezpůsobuje Kristus – Žijeme ve vážné době. Je zapotřebí vykonat důležité dílo pro naše vlastní duše i pro duše jiných, jinak nás postihne nekonečná ztráta. Boží milost nás musí proměnit, jinak ztratíme nebesa a našim vlivem o ně spolu s námi přijdou i jiní. 2MCP 555.3

Ujišťuji vás, že boje a zápasy, které je nutno při plnění povinností vystát, sebezapření a oběti, které musíme přinášet, jsme-li Kristu věrni, Jím nejsou způsobeny. Nepřicházejí na nás kvůli nějakému svévolnému, zbytečnému Božímu příkazu, ani nemají svůj původ v náročnosti života, který vyžaduje, abychom vedli v Jeho službě. Zkoušky by byly četnější a mnohem silnější, kdybychom odmítli být Kristu poslušní a stali se satanovými služebníky a otroky hříchu. – 4T 557, 558 2MCP 555.4

Život je zápas – Tento život je boj a proti nám stojí nepřítel, který nikdy nespí, který neustále bdí, aby zničil naši mysl a odlákal nás od našeho vzácného Spasitele, který pro nás dal svůj život. – LS 291 2MCP 556.1

Příprava duše na pokoj – Pán dopouští boje, aby připravil duši pro pokoj. – GC 663 2MCP 556.2

Náboženská zkušenost se získává pouze zápasem – Naše mládež se musí s rozhodností a věrností utkat s požadavky, které jsou na ni kladeny. To bude zárukou úspěchu. Mladí muži, kteří dosud nebyli úspěšní v časných povinnostech života, budou stejně tak nepřipravenými vzít účast v důležitějších, vyšších povinnostech. Náboženská zkušenost se získává jen zápasem, skrze zklamání, skrze přísnou kázeň vlastního já, skrze upřímnou modlitbu. Kroky směrem k nebesům musí být postupné, jeden za druhým, a každý krok vpřed dává sílu k dalšímu. – CT 100 2MCP 556.3

Bud'te nyní šťastnými – Kvůli štěstí nepohlížím až ke konci. Jsem šťastná, když jdu kupředu. Navzdory tomu, že přichází zkoušky a utrpení, odvracím svůj pohled k Ježíši. Je to právě na tísnivých, těžkých místech, kdy nám stojí po boku a kdy s Ním můžeme důvěrně hovořit, kdy můžeme složit každé naše břemeno na Toho, který unese všeliké břímě, a říci: „Pane, zde už nejsem schopen nést více tato břemena.“ Tehdy nám odpovídá: „*Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.*“ (Mt 11,30) Věříte tomu? Vyzkoušela jsem to. Miluji Ježíše, miluji jej. Vidím v něm půvab, který nemá sobě rovna. A chci jej chválit a velebit v Božím království. – LS 292 2MCP 556.4

Dvě protichůdné zásady – Boží království nepřichází s vnější okázalostí. Evangelium Boží milosti se svým duchem sebezapření nemůže být nikdy v souladu s duchem tohoto světa. Tyto dvě zásady jsou protichůdné. „*Tělesný člověk nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou mu bláznovstvím, a nemůže je poznat, protože musí být posuzovány duchovně.*“ (1 K 2,14 – NBK) – DA 509 2MCP 557.1

Nepřizpůsobujte se zásadám a zvykům světa – Stejně jako starozákonní Izrael se křesťané příliš často poddávají vlivu tohoto světa a přizpůsobují se jeho zásadám a zvykům, aby si zajistili přátelství bezbožných. Nakonec se však ukáže, že tito domnělí přátelé jsou jejich nejnebezpečnějšími nepřáteli. 2MCP 557.2

Bible jasně učí, že mezi Božím lidem a světem nemůže být žádného souladu. „*Nedivte se, moji bratři, jestliže vás svět nenávidí.*“ (1 J 3,13 – NBK) Náš Spasitel praví: „*Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne měl v nenávisti dříve než vás.*“ (J 15,18 – NBK) Satan působí skrze bezbožné podpláštěm předstíraného přátelství, aby přivábil Boží lid ke hříchu a mohl jej oddělit od Boha. A tehdy, kdy je jejich ochrana odňata, vede své nástroje, aby se postavily proti Božímu lidu a snažily se dosáhnout jeho zkázy. – PP 559 2MCP 557.3

Oheň Boží a oheň cizí – Boží pravda nebyla v Jeho věřícím lidu vyvýšena, protože ji nevnesl do své osobní zkušenosti. Přizpůsobují se světu a závisí na něm ohledně svého vlivu. Dovolují svě-

tu, aby si je přetvářel a aby vnášeli místo posvátného, Božího ohně, cizí oheň, aby mohli ve svém způsobu díla naplnit světská měřítka. *2MCP 557.4*

Nevyvíjejme tyto snahy napodobovat světské obyčeje. Není to svatý, nýbrž cizí oheň. Živý chléb nesmíme jen obdivovat, ale také jíst. Ten chléb, který sestupuje z nebe, dá život duši. Je kvašem, který uvádí všechny povahové prvky do souladu s povahou Kristovou a přetváří podle božské podoby nežádoucí zděděné i vypěstované sklony. – Manuscript 96, 1898 *2MCP 557.5*

Kristus a přizpůsobování se světu – Jak úžasné je dílo milosti na lidské srdce! Dává duševní sílu, moudrost používat hřivnu prostředků nikoli k sledování sobeckých cílů, nýbrž skrze sebezapření k úspěšnému pokroku misijního díla. Kristus, Syn Boží, byl našemu světu misionářem. Práví: „Kdokoli mne bude následovat, nechť všechno opustí.“ Nemůžete Krista milovat, dokud napodobujete světské způsoby či máte požitky ze světské společnosti. – Letter 238, 1907 *2MCP 558.1*

Přizpůsobování se světu snižuje měřítka – Přizpůsobování se světským zvykům obrací církev do světa. Nikdy neobrací svět ke Kristu. Bližší styk s hříchem nevyhnutelně způsobuje, že se hřích jeví méně odpudivý. Kdo se druží se satanovými služebníky, přestane se brzy bát jejich pána. Když se na cestě povinnosti dostaneme do zkoušky, jako Daniel na dvoře krále Nabuchodonozora, můžeme si být jisti, že nás Bůh ochrání. Jestliže se však vystavujeme pokušení sami, dříve nebo později mu podlehneme. – GC 509 *2MCP 558.2*

Přizpůsobování postupně kazí správné zásady – Je to přizpůsobování se světu, které způsobuje, že náš lid ztrácí svou orientaci. K překroucení správných zásad však nedošlo najednou. Anděl Páně mi tuto záležitost představil v symbolech. Zdálo se, jakoby se nějaký zloděj pokradmu přibližoval stále blíž a blíž a postupně, ale jistě, připravoval Boží dílo o jeho identitu tím, že vedl naše bratry, aby se přizpůsobili světskému způsobu jednání. *2MCP 558.3*

Rozum člověka zaujal místo, které právem náleží Bohu. Ať již člověk zastává jakékoliv postavení, ať je jakkoli vysoce postaven, musí jednat tak, jak by jednal Kristus, kdyby byl na jeho místě. Při každém kroku v díle, který vykoná, ve svých slovech a ve své povaze, musí být Kristu podobný. – Manuscript 96, 1902 *2MCP 558.4*

Jednota, nikoli však za cenu přizpůsobení se světu – Někteří, kteří vyznávají, že jsou věrni Božímu Zákonu, se odchýlili od víry a ponížili Boží lid do prachu tím, že ho představují jako ty, kteří jsou jedno se světáky. Bůh to vidí a věnuje tomu pozornost. Nastal čas, kdy musíme za jakoukoliv cenu zaujmout to místo, které nám Bůh určil. *2MCP 559.1*

Adventisté sedmého dne dnes musí stát v popředí jako lid oddělený a odlišný, který Pán nazývá svým vlastním lidem. Dokud však tak neučiní, nemůže v nich být Bůh oslaven. Pravda a blud nemohou být partnery. Postavme se nyní tam, kde řekl Bůh, že bychom měli stát. ... Musíme usilovat o jednotu, nikoli však na nízké úrovni přizpůsobování se světským způsobům a sjednocování se s oblíbenými církvemi. – Letter 113, 1903 *2MCP 559.2*

Dělicí čára – V Církvi adventistů sedmého dne je zapotřebí hlubokého a důkladného díla nápravy. Nesmíme dovolit, aby svět mařil zásady lidu, který zachovává Boží přikázání. Věřící mají uplatňovat vliv, který svědčí o moci nebeských zásad. Životy těch, kteří se připojují k církvi, musí svědčit o změně zásad. Dokud tomu tak nebude, dokud dělicí čára mezi církví a světem nebude pečlivě udržována, výsledkem bude přizpůsobení se světu. *2MCP 559.3*

Naše poselství církvi a našim institucím zní: „*Čiňte pokání, protože nebeské království se přiblížilo!*“ (Mt 3,2 – NBK) Musíme pěstovat rysy Kristova charakteru, které se musí stát mocí v životech Božího lidu. – Manuscript 78, 1905 *2MCP 559.4*

Obyčeje světa jsou v rozporu s přírodou – Naše vyumělkovaná civilizace podporuje zla, která ničí dobré zásady. Návyky a móda jsou v rozporu s přírodou. Způsoby, které zvyky a móda nařizují, neřestí, které pomáhají rozvíjet, stále ubírají na tělesné i duševní síle a vkládají na lidské pokolení nesnesitelné břemeno. Všude je vidět nestřídmost, zločin, nemoc a bída. – MH 125, 126 *2MCP 559.5*

Když není přestupována zásada, přizpůsobte se zvyku – Když se způsoby jednání lidí nedostávají do rozporu se Zákonem Božím, můžete se jim přizpůsobit. Jestliže pracovníci opomíjejí, aby toto činili, nebudou pouze brzdit svou vlastní práci, ale postaví kameny úrazu do cesty těm, pro které pracují, a zabrání jim v přijetí pravdy. – RH April 6, 1911 *2MCP 560.1*

Naléhavě žádám náš lid, aby chodil před Bohem opatrně a rozvážně. Držte se zvyklostí v oblékání až potud, dokud vyhovují zdravotním zásadám. Naše sestry ať se odívají jednoduše, tak jak mnohé z nich činí, majíce šaty z dobrého, trvanlivého materiálu přiměřeného pro tuto dobu, a necht' není jejich mysl zaplněna záležitostmi odívání. Naše sestry se musí odívat prostě. Jejich oděv by měl být nevyzývavý, skromný a střízlivý. Dejte světu živý, názorný příklad toho, co znamená být z milosti Boží ozdoben uvnitř. – Manuscript 167, 1897 (CG 414) ^{2MCP 560.2}

Oddělte se od světských zvyků – Jako Bůh učinil známu svou vůli hebrejským zajatcům, těm, kteří se nanejvýš oddělili od zvyků a způsobu jednání světa ležícího v nepravosti, stejně tak Bůh udělí nebeské světlo všem, kteří budou vnímaví k „*Takto praví Hospodin*“. Takovým Bůh odhalí své smýšlení. Ti, kteří jsou nejméně zaujati světskými myšlenkami, jsou nejdále od okázalosti, marnosti, pýchy a touhy po vyšším postavení, kteří stojí vepředu jako Jeho zvláštní lid, horliví v dobrých skutcích – takovým Bůh zjeví význam svého Slova. – Letter 60, 1898 (CW 101, 102) ^{2MCP 560.3}

Důvod pro nepřizpůsobování se světu (poselství k věřícím lidem) – Proč se jako vyznávající křesťané spojujeme a mísíme se světem tak, že ztrácíme ze zřetele věčnost, Ježíše Krista a Otce nebeského? Ptám se, proč tolik rodin postrádá Ducha Božího? Proč je tak mnoho rodin, kterým se dostává tak málo ze života, lásky a podobnosti Ježíše Krista? Je to proto, že neznají Boha. Kdyby znali Boha a zřeli Jej vírou v Ježíši Kristu, který přišel na náš svět, aby pro člověka zemřel, poznali by v Synu takový jedinečný půvab, že by byli zřením na Něj proměňováni ke stejnému obrazu. Nyní vidíte zlo přizpůsobování se světu. – Manuscript 12, 1894 ^{2MCP 560.4}

Když pravé zásady pronikají celou bytostí – Přizpůsobení se světu lze zabránit pravdou, syčením se slovem Božím, jeho zásadami, které pronikají jednotlivými oblastmi života a které toto slovo projevují navenek v povaze. Kristus nás skrze apoštola Jana nabádá, abychom nemilovali „*svět ani ty věci, které jsou ve světě. Jestliže někdo miluje svět, Otcova láska v něm není*“ (1 J 2,15 – NBK). Je to srozumitelná řeč, nicméně je však Božím měřítkem na povahu každého člověka. – Manuscript 37, 1896 ^{2MCP 561.1}

61. Životně důležitý význam Božích zákonů

(A) Desatero Božích přikázání

Poznání viny – Poznání, které nechtěl Bůh, aby naši první rodiče získali, bylo poznání viny. A když přijali satanova klamná tvrzení za svá, na náš svět vešla neposlušnost a hřích. Tato neposlušnost vůči jasnému Božímu nařízení, ono uvěření satanovým lžím otevřelo stavidla bídy a neštěstí na tomto světě. – RH April 5, 1898 2MCP 562.1

Přirozenost oslabena – Ve svém důsledku přivedlo přestoupení Zákona Božího hoře a smrt. Neposlušností se schopnosti člověka zvrátily a sobectví zaujalo místo lásky. Přirozenost člověka se oslabila natolik, že bylo pro něj nemožné, aby odolal silám zla. Pokušitel viděl, jak se uskutečňuje jeho záměr překazit Boží plán ve stvoření člověka a úmysl naplnit zemi utrpením a zkázou. Lidé si vyvolili vládce, který je připoutal řetězem jako své vězně ke svému vozu. – CT 33 2MCP 562.2

Božímu zákonu lze snadno rozumět – V Božím Zákoně není žádného tajemství. I ten nejslabší rozum může porozumět těmto pravidlům ke správě života a k budování povahy podle božského Vzoru. Kdyby byli lidé poslušní tohoto Zákona podle svých nejlepších schopností, získali by rozumovou sílu a pronikavou schopnost stále více rozumět Božím úmyslům a záměrům. A tento pokrok by netrval jen v tomto časném životě, ale rostl by po nekonečné věky. – RH Sep. 14, 1886 2MCP 562.3

Úžasný ve své jednoduchosti – Jak úžasný ve své jednoduchosti, ve svém rozsahu a dokonalosti, je Zákon Toho, jehož jméno je Jehovah! V záměrech a jednání Božím jsou tajemství, která omezená mysl není schopna pochopit. A protože nemůžeme porozumět těmto tajemstvím nekonečné moudrosti a moci, naplňuje nás úcta k Nejvyššímu. – RH Sep. 14, 1886 2MCP 563.1

Dokonalý soulad mezi Zákonem a evangeliem – Mezi Zákonem Božím a evangeliem Ježíše Krista je dokonalý soulad. „*Já a můj Otec jsme jedno,*“ praví velký Učitel. (J 10,30 – KJV) Kristovo evangelium je dobrou zprávou o milosti, neboli přízni, skrze niž může být člověk osvobozen od odsouzení, do něhož byl uvržen hříchem, a skrze niž je uschopněn prokázat poslušnost Božímu Zákonu. Evangelium poukazuje na mravní Zákon jako na pravidlo života. Tento Zákon svými požadavky na neuchylující se poslušnost neustále obrací hříšníka k evangeliu milosti, odpuštění a pokoje. 2MCP 563.2

Velký apoštol praví: „*Rušíme tedy vírou Zákon? V žádném případě! Naopak, Zákon potvrzuje me.*“ (Ř 3,31 – NBK) A opět prohlašuje, že „*zákon zajisté jest svatý, a přikázání svatě i spravedlivé a dobré*“ (Ř 7,12). Zákon, nařizující svrchovanou lásku k Bohu a stejnou lásku k našim bližním, je nepostradatelný jak pro slávu Boží, tak pro blaho člověka. – RH Sep. 27, 1881 2MCP 563.3

Dokonalé pravidlo života – Bůh dal člověku ve svém Zákoně dokonalé pravidlo života. Je-li ho člověk poslušen, bude jím skrze Kristovy zásluhy živ. Je-li přestupován, má moc odsoudit. Zákon posílá člověka ke Kristu a Kristus mu poukazuje zpět na Zákon. – RH Sep. 27, 1881 (HC 138) 2MCP 563.4

Ve svých požadavcích je rozsáhlý – Zákon Boží, jak jej představuje Písmo svaté, je ve svých požadavcích rozsáhlý. Každé přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Zákon staví člověka do postavení odpovědnosti vůči Bohu. Zasahuje do myšlení a citění člověka a u každého, kdo si uvědomuje, že přestoupil jeho požadavky, probudí přesvědčení o hříchu. Kdyby se Zákon týkal jen vnějších projevů chování a jednání, nebyl by člověk vinen svými hříšnými myšlenkami, tužbami a úmysly. Zákon však požaduje, aby samotná duše byla čistá a mysl svatá, aby myšlenky a pocity mohly být v souladu se zásadami lásky a spravedlnosti. – RH April 5, 1898 (2SM 211) 2MCP 564.1

Jediný člověk je neposlušný – Člověk jako jediný je neposlušný vůči Zákonu Toho, jehož jméno je Jehovah. Když Pán vyzývá přírodu, aby přinášela svědectví o věcech, které stvořil, pak ona bezprostředně svědčí ke slávě Boží. – Manuscript 28, 1898 (3BC 1144) 2MCP 564.2

Každý se musí přizpůsobit Božímu Zákonu – Kristus přišel, aby dal příklad dokonalého podrobení se Zákonu Božímu, které se žádá od všech – od Adama, prvního člověka, až po posledního člověka, který bude žít na této zemi. Prohlásil, že Jeho posláním není zrušit Zákon, nýbrž naplnit

jej dokonalou a naprostou poslušností. Tímto způsobem Kristus Zákon vyvýšil a učinil jej slavným. Svým životem zjevil jeho duchovní podstatu. Před zraky nebeských bytostí, před nepadlými světy a před zrakem neposlušného, nevděčného a zkaženého světa naplnil Kristus dalekosáhlé zásady Zákona. 2MCP 564.3

Přišel, aby dokázal tu skutečnost, že lidství, spojí-li se živou vírou s božstvím, může zachovávat všechna Boží přikázání. Přišel, aby objasnil nezměnitelnou povahu Zákona, aby jasně ukázal, že neposlušnost a přestoupení nemohou být nikdy odměněny věčným životem. Přišel k lidem jako člověk, aby se jako člověk mohl přiblížit k člověku, zatímco božství se pevně drželo trůnu Božího. 2MCP 564.4

V žádném případě však Kristus nepřišel, aby zmenšil povinnost člověka být dokonale poslušen. Nezrušil platnost písem Starého zákona. Naplnil to, co bylo samotným Bohem předpovězeno. Nepřišel proto, aby osvobodil člověka od Zákona, ale aby otevřel cestu, pomocí níž by mohli lidé být poslušni tohoto Zákona a mohli učit druhé témuž. – RH Nov. 15, 1898 2MCP 565.1

Bůh nezrušil svůj Zákon – Pán Bůh nezachraňuje hříšníky tím, že ruší svůj Zákon – základ své vlády na nebi i na zemi. Bůh je soudce, ochránce spravedlnosti. Přestoupení Jeho Zákona v jednom jediném případě, v tom nejmenším detailu, je hříchem. Bůh se nemůže zřici svého Zákona, nemůže z něj odstranit ten nejmenší puntík proto, aby omluvil hřích. Spravedlnost, mravní dokonalost Zákona, musí být udržena a obhájena před celým vesmírem. A tento svatý Zákon nemohl být udržen za žádnou menší cenu než byla smrt Syna Božího. – RH Nov. 15, 1898 2MCP 565.2

Bůh neruší své zákony – Bůh neruší své zákony, ani nepůsobí v rozporu s nimi. Dílo hříchu neodčinuje. Bůh však přetváří. Jeho milostí se kletba obrací v požehnání. – Ed 148 2MCP 565.3

(B) Boží zákony ve fyzickém světě

Zákony, které vyplývají z lásky – Boží zákony mají svůj základ v té nejnepohybnější spravedlnosti a jsou koncipovány tak, aby podporovaly štěstí těch, kteří je zachovávají. – RH Sep. 18, 1888 (SD 267) 2MCP 565.4

Zákony, kterých má být každý člověk poslušný, tryskají ze srdce Nekonečné Lásky. – Letter 20a, 1893 (2SM 217) 2MCP 565.5

Zákon služby – Kristovi následovníci jsou vykoupeni, aby sloužili. Pán Ježíš učí, že pravým smyslem života je služba. Kristus sám sloužil a všem svým následovníkům zanechává zákon služby – služby Bohu a bližním. Kristus zde představuje světu vyšší pojetí života, než jaké kdy lidé poznali. Když člověk žije pro druhé, dostává se do spojení s Kristem. Zákon služby se stává spojovacím článkem, který nás poutá k Bohu i k bližním. – COL 326 2MCP 566.1

Nikdo nežije sám sobě – Pod Božím vedením měl Adam stát v čele pozemské rodiny, aby hájil zásady nebeské rodiny. To by bývalo přineslo pokoj a štěstí. Proti tomuto zákonu, že „*nikdo... nežije sám sobě*“ (Ř 14,7 – NBK), byl však satan rozhodnut postavit se na odpor. Toužil žít jen pro sebe. Usiloval stát se středem veškerého dění. Právě to podnítilo v nebi vzpouru. A přijetím této zásady přivedl člověk hřích na zem. Když Adam zhřešil, odtrhl se člověk od nebesy ustanoveného řádu. Dábel se stal ústředním vládcem světa. Tam, kde měl být Boží trůn, postavil svůj trůn satan. Svět složil své vazalství, jako svou dobrovolnou obět, k nohám tohoto nepřítele. – CT 33 2MCP 566.2

Učte děti, aby se řídily přírodními zákony i Božím zjevením – Vy, kterým leží na srdci blaho dětí a kteří chcete vidět, jak vyrůstají s nezkaženým vkusem a chutí, si musíte vytrvale razit cestu proti oblíbeným, všeobecně rozšířeným názorům a zvykům. Jestliže chcete, aby byly připraveny být užitečné na této zemi a aby se jim dostalo věčné odměny v království slávy, musíte je učit, aby místo toho, aby následovaly zvyklosti světa, se řídily Božími zákony – přírodními i těmi, které zjevil ve svém Slově. – RH Nov. 6, 1883 (Te 157) 2MCP 566.3

Lék proti kriminalitě mládeže – Kdyby se jen otcové a matky řídili pokyny, které dal Kristus, nemuseli bychom nyní číst či slýchat o hříších a zločinech, které byly spáchány nejen dospělými, ale dokonce i mládeží a dětmi. Společnost je ve špatném stavu proto, že rodiče nevěnují pozornost těmto naučením a zanedbávají učit a vychovávat své děti, aby respektovaly a ctily svatá Boží přikázání. 2MCP 566.4

Dokonce i náboženští učitelé nepředstavují svaté měřítko, kterým se měří povaha, protože přestali ctít každé jedno z přikázání, která Bůh dal, a která jsou svatá, spravedlivá a dobrá. Lidé na sebe převzali zodpovědnost a vytvořili si vlastní měřítko podle svých vlastních názorů a Zákon Toho, jehož jméno je Jehovah, byl zneuctěn. Proto je nepravost tak velká a rozšířená. Proto se doba, v níž žijeme, začíná podobat době, v níž žil Noe nebo Lot. – RH May 2, 1893 ^{2MCP 567.1}

Souvislost mezi Božím mravním zákonem a zákony fyzického světa – Mezi mravním zákonem a zákony, které Bůh ustanovil ve fyzickém hmotném světě, existuje úzká souvislost. Kdyby lidé byli poslušni Božího Zákona, kdyby ve svých životech žili zásady jeho deseti přikázání, staly by se zásady spravedlnosti, kterým tento zákon učí, záštitou proti špatným návykům. Ale jak lidé hověním zvrácené chuti klesali na mravnosti, tak také svým vlastním nemravným jednáním a přestupováním fyzických zákonů zeslábli tělesně. ^{2MCP 567.2}

Utrpení a trýzeň, které všude vidíme, úpadek, sešlost, nemoci a duševní slabost, jež zaplavují svět, z něj – ve srovnání s tím, čím by i nyní mohl být, kdyby jen lidé byli poslušni Božího mravního zákona a zákonů, které Bůh do člověka vštípl – vytvořily lazaret. Svým vlastním neustálým přestupováním těchto zákonů člověk značně zesiluje zla, která jsou následkem přestoupení z Edenu. – RH Feb. 11, 1902 ^{2MCP 567.3}

Zákon nebes – Křesťan má být druhým lidem ku prospěchu. Tímto získává sám užitek. „*Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.*“ (Př 11,25) Toto je zákon nebes, zákon, jímž má Bůh v úmyslu udržovat proudy dobročinnosti, podobně jako se „vody propasti veliké“ v neustálém koloběhu ustavičně navracejí do svého zdroje. V naplňování tohoto zákona je moc křesťanova poslání. – 7T 170 ^{2MCP 567.4}

Zákony řídící tělesnou soustavu – Z Boží prozřetelnosti byly zákony, které řídí naše tělo, spolu s tresty za jejich přestupování, objasněny tak, že rozumné bytosti jim mohou porozumět, a že na každém člověku spočívá ta nejvážnější povinnost, aby se o tento předmět zajímal a žil v souladu s přírodními zákony. O zdravotních zásadách musíme mluvit a veřejné mínění musí být hluboce probuzeno ke zkoumání. – RH Feb 11, 1902 ^{2MCP 568.1}

Správné tělesné návyky podporují to, aby duch vládl tělu. Rozumová i tělesná síla a dlouhověkost závisí na neměnných zákonech. Bůh přírody nezasáhne, aby uchránil lidi před následky přestupování přírodních zákonů. Každý, kdo závodí, musí být ve všem zdrženlivý. Danie-lova rozumová bystrost a pevnost zásad, jeho schopnost nabývat vědomosti a odolávat pokušení, byly do značné míry získány díky jednoduchosti jeho stravy ve spojení s jeho modlitebním životem. – YI July 9, 1903 (MYP 242) ^{2MCP 568.2}

Setba a žně – Podle Božích zákonů v přírodě vede s neomylnou jistotou každá příčina k důsledku. Žně ukáže, jaká byla setba. Líného pracovníka odsoudí jeho dílo. Žně bude svědčit proti němu. Podobně je tomu i v duchovní oblasti: věrnost každého pracovníka se dá měřit podle výsledků jeho práce. Žně ukáže, jak pracoval, zda byl pilný nebo líný. Tímto způsobem rozhoduje o svém věčném osudu. – COL 84 ^{2MCP 568.3}

Někteří věří jen tomu, čemu rozumí – Existují lidé, kteří se pyšně holedbají, že věří jedině tomu, čemu mohou porozumět. Avšak pošetilost jejich chvástavé moudrosti je zjevná každému hloubavému, přemýšlivému člověku. V životě člověka a v projevech Boží moci v díle přírody existují tajemství – záhady, které je bezmocná vysvětlit ta nejhlubší filozofie, ta nejrozsáhlejší bádání a výzkumy. – RH Sep. 14, 1886 ^{2MCP 568.4}

(C) Další zákony

Zákon poslušného jednání – V činnosti je moc. Boží vesmír proniká naprostý soulad. Každá nebeská bytost je v neustálé činnosti a Pán Ježíš dal svým životním dílem příklad každému. Chodil a konal dobro (Sk 10,38). Bůh ustanovil zákon poslušného jednání, poslušné činnosti. Tiše, avšak neustále, koná Boží stvoření svůj určený úkol. Oceán je v ustavičném pohybu. Vyrůstající tráva, která dnes je a zítra bude uvržena do pece, plní svůj úkol a odívá pole nádherou. Listy na stromech jsou v pohybu a přesto není vidět žádnou ruku, která by jimi hýbala. Slunce, měsíc a hvězdy užitečně a úžasně plní své poslání. – LS 87 ^{2MCP 569.1}

Zákon panující v celém vesmíru – Tomu, který se takto učí porozumět naučením z přírody, stává se celá příroda jasnou; svět mu je učebnicí, život školou. Soulad člověka s přírodou i s Bohem, všeobecně panující zákon a následky jeho přestoupení, nemohou než zapůsobit na mysl člověka a při utváření charakteru. – Ed 100 2MCP 569.2

Přestupování přírodních zákonů je přestupováním Božích zákonů – Ustavičné přestupování přírodních zákonů je neustálým přestupováním Božího zákona. Kdyby lidé byli vždy poslušni Zákona deseti přikázání, a naplňovali ve svých životech zásady těchto přikázání, kletba nemoci, které dnes zaplavují svět, by neexistovala. – CTBH 8, 1890 (CH 20) 2MCP 569.3

Přestoupení přináší tělesné i duševní utrpení – Příroda se vzpírá proti každému přestoupení zákonů života. Snáší zlořády tak dlouho, jak je to jen možné, avšak nakonec přichází odplata a duševní i tělesné schopnosti trpí škodu. Trest však také nedopadá jen na samotného přestupníka. Následky jeho neřestí lze vidět na jeho potomcích a takto se toto zlo přenáší z pokolení na pokolení. 2MCP 570.1

Mnozí si stýskají na prozřetelnost, když jejich přátelé trpí či umírají. Není však Božím nařízením, aby muži a ženy vedli životy utrpení, předčasně zemřeli a zanechali zde nedokončené dílo. Bůh chce, abychom prožili plnost nám vyměřeného času, kdy každý náš tělesný orgán je zdravý a koná své určené dílo. Je nespravedlivé obviňovat Boha z následků, které si v mnoha případech jednotlivci přivodili sami vlastním přestupováním přírodních zákonů. – RH Feb 11, 1902 2MCP 570.2

Odpověď na deismus – Mnozí hlásají, že hmota obsahuje životní sílu – že hmotě jsou propůjčeny určité vlastnosti a že je ponechána, aby působila na základě své vlastní energie, že přírodní pochody se řídí pevnými zákony, do nichž samotný Bůh nemůže zasahovat. Taková věda je falešná a není podložena slovem Božím. Příroda slouží svému Stvořiteli. Bůh neruší své zákony, ani nečiní nic v rozporu s nimi, nýbrž stále je používá jako své nástroje. Příroda svědčí o důvtipu, přítomnosti a činné síle, která v ní působí a která se řídí jejími zákony. V přírodě neustále působí Otec a Syn. Kristus praví: „*Můj Otec až doposud pracuje; i já pracuji.*“ (J 5,17 – NBK) – PP 114 2MCP 570.3

Poslušnost přináší štěstí – Když se studenti naučí takto vnímat naučení ve všech stvořených věcech a v každé životní zkušenosti, poučte je, že tytéž zákony, které řídí věci v přírodě a události v životě, mají řídit také nás, že nám byly dány pro naše dobro a že jedině v poslušnosti vůči nim můžeme nalézt skutečné štěstí a opravdový úspěch. – Ed 103 2MCP 571.1

Dalekosáhlé zásady Zákona – Svým učením Kristus ukázal, jak dalekosáhlé jsou zásady zákona vyhlášeného na Sinaji. Stal se živým příkladem tohoto Zákona, jehož zásady zůstanou navěky velikým měřítkem spravedlnosti – měřítkem, kterým budou všichni lidé souzeni v onom velikém dni, kdy zasedne soud a knihy budou otevřeny. Kristus přišel, aby naplnil „všelikou spravedlnost,“ a aby jako hlava lidské rodiny ukázal člověku, že i on může vykonat totéž dílo – vyhovět každému ustanovení Božích požadavků. Díky míře Jeho milosti, kterou poskytuje člověku, nemusí nikdo přijít o nebesa. Dokonalost charakteru je dosažitelná každému, kdo o ni usiluje. Toto je samotným základem nové smlouvy evangelia. Zákon Toho, jehož jméno je Jehovah, je stromem; evangelium jsou voňavé květy a ovoce, které přináší. – RH April 5, 1898 (ISM 211, 212) 2MCP 571.2

Nejvyšší smysl svobody – V díle vykoupení není nátlaku. Nepoužívá se v něm vnější síly. Pod vlivem Ducha Božího se může každý člověk svobodně rozhodnout, komu bude sloužit. Ve změně, která nastane, když se člověk odevzdá Kristu, je nejvyšší smysl svobody. Vypuzení hříchu je pak věcí duše samé. Je pravdou, že sami nemáme žádné moci osvobodit se ze satanovy vlády. Chceme-li však být vysvobozeni z hříchu a voláme-li ve své velké bídě o moc, jež je mimo nás a nad námi, pak jsou síly duše nadány božskou silou Ducha svatého a podřídí si vůli tak, že ta bude plnit vůli Boží. – DA 466 2MCP 571.3

62. Komunikace

Dalekosáhlý vliv slov – Hlas a jazyk jsou Božími dary a jsou-li správně užívány, stávají se mocí Boží. Slova znamenají velmi mnoho. Můžeme jimi vyjádřit lásku, odevzdanost, chválu či píseň Bohu, nebo nenávist a pomstychtivost. Slova odhalují pocity srdce. Mohou se stát vůní života k životu nebo vůní smrti k smrti. Jazyk je buď světem požehnání nebo „světem nepravosti.“ – Manuscript 40, 1896 (3BC 1159) 2MCP 572.1

Pustošící kroupy nebo semínka lásky? – U některých je vidět, že ze svého každodenního obcování s Bohem vycházejí oděni Kristovou tichostí. Jejich slova se nepodobají pustošícímu krupobití, které vše ničí. Slova z jejich rtů splývají mile a líbezně. Rozhazují semínka lásky a vlídnosti na všech svých cestách a to vše nevědomky, poněvadž Kristus přebývá v jejich srdcích. Jejich vliv lze spíše cítit, než vidět. – Manuscript 24, 1887 (3BC 1159) 2MCP 572.2

Slova, jež povzbudí – Lkání a nárek utrpení světa slyšíme všude kolem sebe. Hřích na nás doráží svými stíny a naše mysl musí být připravena ke každému dobrému slovu a činu. Víme, že s námi je Ježíš. Sladký vliv Jeho svatého Ducha vyučuje a vede naše myšlenky, vede nás, abychom promlouvali slova, která povzbudí druhé a rozjasní jejich stezku života. – 6T 115 2MCP 572.3

Radostná slova – Budeme-li pohlížet na lepší, světlejší stránku věcí, shledáme, že je toho hodně, co nás učiní radostnými a šťastnými. Budeme-li rozdávat úsměv, vrátí se nám; budeme-li pronášet příjemná a radostná slova, zazní tato slova také k nám. – ST Feb 12, 1885 2MCP 573.1

Slova zaměřená na Krista – Slova lidí vyjadřují jejich vlastní lidské myšlenky, avšak slova Kristova „Duch jsou a život jsou“. – 5T 433 2MCP 573.2

Andělé pozorně naslouchají, jakou zprávu přinášíš světu o svém nebeském Mistru. Mluv tedy o Tom, jenž žije, aby tě zastupoval před Otcem. Podáš-li ruku příteli k pozdravu, měj na rtech a v srdci chválu Hospodinu. To přivede také jeho myšlenky k Ježíši. – SC 119 2MCP 573.3

Kristus přicházel přímo k věci – V Kristově učení nenacházíme žádných zdoluhavých, za vlasy přitažených, složitých argumentací. Kristus jde vždy přímo k věci. Za svého působení četl v každém srdci jako v otevřené knize a z nevyčerpatelné zásobárny své pokladnice vynášel staré i nové věci, aby objasnil a podepřel svá naučení. Dotýkal se lidských srdcí a probouzel v nich zájem. – Manuscript 24, 1891 (Ev 171) 2MCP 573.4

Snadná k porozumění – Způsob, jakým Kristus vyučoval, byl půvabný a přitažlivý a vždy se vyznačoval jednoduchostí. Odhaloval tajemství nebeského království tím, že používal obrazy a podobenství, které byly Jeho posluchačům důvěrně známé. Prostý lid mu s radostí a ochotně naslouchal, protože Jeho slovům mohl porozumět. Nepoužíval žádných pompézních, honosných slov, k jejichž porozumění je zapotřebí nahlédnout do slovníku. – CT 240 2MCP 573.5

Kristus používal prostý, srozumitelný jazyk – Argumentace je dobrá, je-li na místě, avšak daleko více lze dosáhnout prostým vysvětlením Božího slova. Kristova naučení byla podána tak jasně, že i ti nejméně vzdělaní jim mohli snadno porozumět. Ježíš nepoužíval dlouhých, obtížných slov ve svých projevech. Používal srozumitelný jazyk, přizpůsobený myšlení prostého lidu. V předmětech, o nichž hovořil, nezacházel dále, než byli schopni jeho posluchači pochopit. – GW 169 2MCP 574.1

Vážná témata versus sentimentální, romantická nesmyslnost – Je pro naši mysl něco vhodnějšího, aby se tím zabývala, než plán vykoupení? Tento předmět je nevyčerpatelný. Ježíšova láska; spasení skrze Jeho nekonečnou lásku nabízené do hříchu padlému člověku; svatost srdce; vzácná, zachraňující pravda pro tyto poslední dny; Kristova milost – to jsou náměty, jež mohou oživit duši a způsobit, že ti, kteří jsou čistého srdce, zakusí onu radost, kterou pocítili oni učedníci, ke kterým se připojil Ježíš a krácel s nimi na jejich cestě do Emaus. 2MCP 574.2

Ten, kdo soustředí své city na Krista, se bude těšit z tohoto druhu posvátného blízkého vztahu a z tohoto společenství bude získávat božskou sílu. Avšak ten, kdo nenachází potěšení v takovémto druhu rozhovorů a kdo s největším potěšením vede nesmyslné sentimentální řeči, odešel daleko od Boha a stává se mrtvým pro svaté a ušlechtilé cíle. Takový člověk považuje smyslné a pozemské za nebeské. – 5T 600 2MCP 574.3

Snaha dosáhnout lidského soucitu – Když je hovor lehkovážné, pošetilé povahy a působí dojmem nespokojeného dožadování se lidského soucitu a ocenění, pramení z roztoužené přecitlivělosti a mládež ani muži s šedinami nejsou v bezpečí. Když se Boží pravda stane trvalou zásadou srdce, bude se srdce podobat živému pramenu. Mohou být činěny pokusy tento pramen potlačit, avšak ten vytryskne na jiném místě. Je v srdci a nemůže být potlačen. Pravda v srdci je zdrojem života. Občerstvuje unavené a drží na uzdě nemravné myšlenky a řeči. – 5T 600, 601 2MCP 574.4

Nikdy nepronášejte jediné slovo pochybnosti – Všichni lidé procházejí zkouškami, prožívají žal, jenž lze těžko snést, pokušení, jimž je těžké odolat. Nevyprávěj o svých starostech svým bližním, lidem smrtelným, ale přinášej je v modlitbě Bohu. Přijmi zásadu, že nikdy nevyslovíš ani slůvko pochyb nebo malomyslnosti. Slovy naděje a čistou radostí můžeš mnoho přispět k tomu, aby se prozářil život druhých a aby se posílilo jejich úsilí. – SC 119, 120 2MCP 575.1

Naše vlastní slova na nás mají vliv – Slova jsou více než jen známkou povahy. Mají moc působit zpětně na povahu. Na lidi působí jejich vlastní slova. Často v okamžitém hnutí myslí, jež vyvolává satan, se dávají lidé strhnout k projevům žárlivosti nebo podezírání, v nichž vysloví to, čemu ani sami ve skutečnosti nevěří. Tyto projevy však zpětně působí na myšlení. Lidé jsou pak klamáni svými slovy a začínají věřit, že je pravdou to, co vyslovili ze satanova popudu. Když jednou vyslovili nějaký názor nebo vynesli nějaké rozhodnutí, bývají často příliš samolibí, než aby je odvolali, a snaží se dokázat, že jsou v právu, až tomu nakonec uvěří. 2MCP 575.2

Je nebezpečné vyjadřovat pochybnosti o božském světle, je nebezpečné ho zpochybňovat a kritizovat ho. Zvyk lehkomyšlně a neuctivě posuzovat působí zpětně na povahu, upevňuje neúctu a nevíru. Mnohý člověk holdující tomuto zlozvyku v něm setrval, neuvědomuje si nebezpečí, až se nakonec odhodlal kritizovat a odmítat dílo Ducha svatého. – DA 323 2MCP 575.3

Hanlivá slova zpětně působí na nás samotné – Hanlivá slova zpětně působí na naši vlastní duši. Cvičit jazyk musíme začít každý sám osobně. Nepomlouvajme, nemluvme zle o žádném člověku. – Manuscript 102, 1904 2MCP 575.4

Pronášejte slova, jež dodávají odvahu a naději – Mnohá statečná duše je těžce sužována pokušením a téměř umdlévá v boji s vlastním já a s mocí satanovou. Nepřipravujte takového člověka o odvahu v jeho těžkém boji. Potěšte jej optimistickými slovy naděje, jež ho povzbudí na jeho cestě. Takto z vás může vyzařovat světlo Kristovo. „*Nikdo z nás nežije sám sobě.*“ (Ř 14,7 – KJV) Svým bezděčným vlivem můžeme povzbudit druhé a posílit je, nebo je můžeme odradit a zapudit od Krista a od pravdy. – SC 120 2MCP 576.1

Malé projevy laskavosti a láskyplná slova – Jsou to malé projevy zdvořilosti, mnohé drobné události a prosté projevy laskavosti v životě, jež vytvářejí podstatu životního štěstí. A je to opomíjení milých, povzbudivých, láskyplných slov a nepatrných projevů laskavosti v denním životě, co napomáhá vytvářet jádro životní bídy a neštěstí. Nakonec se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí těch, kteří žijí okolo nás, tvoří největší část životního záznamu v nebi. Těž se ukáže, že starost o vlastní já, bez ohledu na dobro a štěstí jiných, neušla pozornosti našeho nebeského Otce. – 2T 133, 134 2MCP 576.2

Mějte se na pozoru před pohrdáním, netečností či jízlivostí – Všichni musí shromažďovat ony vzácné poklady lásky, nejenom vůči oblíbeným lidem, ale také ke každému, kdo přikládá svou ruku a dává své srdce do díla služby, neboť každý, kdo dělá toto dílo, patří Pánu. Bůh skrze ně koná. Učte se lekcím lásky z Ježíšova života. 2MCP 576.3

Nechť jsou mužové opatrní, jak mluví ke svým bližním. Nesmí být žádných projevů samolibosti, žádného panování nad Božím dědictvím. V mysli ani srdci žádného nesmí povstat hořká jízlivost. V hlase nesmí zaznít žádný nádech pohrdání. Promluvte slovo ze své vlastní vůle, bez Boží pomoci; zaujměte lhostejný postoj; projeďte nedůvěru, zaujatost a žárlivost; a nesprávným vedením bude na duši vykonáno zhoubné dílo. – Letter 50, 1897 2MCP 576.4

Vyhledávání chyb a výtky podporují klamání. – Milý bratře, tvá panovačná slova ubližují tvým dětem. Jak budou dospívat, poroste jejich sklon ke kritizování. Věčné kritizování kazí tvůj život a má vliv na tvou ženu a děti. Ty nenacházejí odvahu k tomu, aby se ti svěřily či přiznaly ti svá pochybení, protože vědí, že jistě bude následovat tvé přísné pokárání. Tvá slova se často podobají pustošícímu krupobití, které láme křehké rostlinky. Není možné odhadnout, jaká tím vzniká

škoda. Tvé děti mají ve zvyku podvádět, aby se vyhnuly tvrdým, přísným slovům, která pronášíš. Budou se vyhýbat pravdě, aby unikly nepříznivému kritizování a potrestání. Tvrdý, bezcitný příkaz vůči nim nevykoná nic dobrého. – Letter 8a, 1896 (AH 439, 440) ^{2MCP 577.1}

Vytrhejte jako plevel každé nedbalé slovo – Měj na paměti, že svými vlastními slovy budeš ospravedlněn a svými vlastními slovy budeš odsouzen. Jazyk je třeba držet na uzdě. Slova, jež promlouváš, jsou jako zaseté símě, které přinese ovoce buď k dobrému nebo ke zlému. Nyní je tvůj čas setby. ^{2MCP 577.2}

Dobry člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce dobré věci. Proč? Protože Kristus je trvale přítomen v duši takového člověka. Posvěcující pravda je pokladnicí moudrosti každému, kdo se podle pravdy chová. Jako živý pramen prýští k životu věčnému. Člověk, v jehož srdci nepřebývá Kristus, si bude libovat v nízkých, povrchních řečech, v přehnaných prohlášeních, která vyvolávají neshody. Jazyk, který mluví převrácené věci, pronáší vulgární slova či hovorové, slangové výrazy, takový jazyk je nutno považovat za žhavé jalovcové uhlí (viz Ž 120,2-4). – Manuscript 17, 1895 ^{2MCP 577.3}

Reptání brání v růstu – Existují lidé, kteří vlastní výtečné schopnosti, ale kteří se zastavili. Nepostupují vpřed k vítězství a schopnosti, jimiž je Bůh obdařil, jsou pro Jeho dílo bezcenné, protože nejsou používány. Mnozí z těchto lidí patří k těm, co reptají. Říkají, že reptají proto, že nejsou doceněni. Neumějí však sami dostatečně ocenit to, že mohou spolupracovat s tím Největším učitelem, jakého kdy svět poznal. – RH March 10, 1903 ^{2MCP 577.4}

Žádná kritická, hrubá nebo strohá slova (rada jednomu kazateli a spisovateli) – Pán může každému z nás, kde je nám nejvíce zapotřebí pomoci ve velikém díle přemáhání našeho já a vítězství nad ním. Nechť je na tvých rtech zákon vlídnosti a ve tvém srdci olej milosti. Přinese to úžasné ovoce. Staneš se láskyplným, soucitným a zdvořilým. Potřebuješ všechny tyto milosti. Musíš přijmout Ducha svatého, který prostoupí tvou povahu. Ta se pak bude podobat svatému ohni vydávajícímu vůni kadidla, která bude stoupat k Bohu, nikoli ze rtů, jež odsuzují, ale jako uzdravující vůně pro lidské duše. Tvůj obličej ponese podobu božského. ^{2MCP 578.1}

Žádná kritická, hrubá nebo strohá slova nesmí být pronášena. Jsou nesvatým ohněm a musí být odstraněna z každého našeho shromáždění a společenského styku s našimi bratry. Bůh požaduje od každého člověka v Jeho službě, aby zapálil svou kadidelnicí od žhavých uhlíků posvátného ohně. ^{2MCP 578.2}

Nesvatá, strohá a nevlídná slova, která tak snadno splývají z tvých rtů, musí být zadržena a Boží Duch musí promlouvat ústy svého lidského nástroje. Tím, že budeš patřit na Kristovu povahu, se budeš proměňovat k Jeho podobě. Jen milost Kristova může proměnit tvé srdce a tehdy, kdy se tak stane, budeš zrcadlit obraz Pána Ježíše. Bůh nás vyzývá k tomu, abychom se mu stali podobni – abychom byli čistí, svatí a neposkvrnění. Máme nést božskou podobu. – Letter 84, 1899 (3BC 1164) ^{2MCP 578.3}

Slova, která ničí život – Dolehnou na tebe těžké zkoušky. Vlož svou důvěru v Pána Ježíše Krista. Nezapomeň, že prudkostí zraníš sám sebe. Budeš-li za všech okolností sedět na nebesích s Kristem (viz Ef 2,6), nebudou tvá slova nabita střelami, jež zraňují lidská srdce a jež mohou zničit život. – Letter 169, 1902 ^{2MCP 578.4}

Mluvit o pochybnostech znamená je zvětšovat – Nemáme hovořit o svých pochybnostech a zkouškách, poněvadž vždy, když o nich hovoříme, postupně se zvětšují. Pokaždé, kdy o nich mluvíme, satan získává vítězství. Když však říkáme: „Svěřím svou duši Tomu, jenž je Věrný svědek,“ pak svědčíme o tom, že jsme se bez výhrad odevzdali Ježíši Kristu, a tehdy nám Bůh uděluje světlo a my se v Ném radujeme. Musíme se postavit do zářivých paprsků Slunce spravedlnosti a tehdy se staneme světlem ve světě. *„I když jste ho neviděli, milujete ho; a i když ho dosud nevidíte, přece v něj věříte a radujete se nevýslovnou radostí plnou slávy.“* (1 Pt 1,8 – NBK) – Manuscript 17, 1894 ^{2MCP 578.5}

Mluvit o víře víru zvětšuje – Čím více budete mluvit o víře, tím více víry budete mít. Čím více se budete zabývat skličností, hovořit druhým o svých zkouškách a obšírně se o nich šířit, abyste si získali sympatie, po nichž toužíte, tím více depresí a zkoušek na vás dolehne. Proč lkát na tím, čemu se nelze vyhnout? Bůh nás vybízí k tomu, abychom uzavřeli okna duše směrem k zemi a

otevřeli je směrem k nebesům, aby Bůh mohl zaplavit naše srdce slávou, která prozaňuje přes nebeský práh. – Manuscript 102, 1901 ^{2MCP 579.1}

Někdy je také zapotřebí pokárání – I když naše slova mají být vždy laskavá a soucitná, neměli bychom pronášet žádná slova, jež by hříšníka vedla k přesvědčení, že jeho cesta se Bohu neprotiví. Tohle by bylo jistým druhem soucitu, který je pozemského původu a který je svůdným. Není nám dovoleno, abychom projevovali nepatřičné sympatie a sentimentální soucit. Provinilcům je zapotřebí rady i pokárání, a někdy musí být i ostře pokárání. – Manuscript 17, 1899 ^{2MCP 579.2}

Co odhalují slova – Neumíš si příliš dávat pozor na to, co říkáš, protože slova, jež pronášíš, odhalují, jaká mocnost ovládá tvou mysl a srdce. Bude-li ve tvém srdci vládnout Kristus, tvá slova budou zjevovat čistotu, krásu a vůni charakteru, který je formován a utvářen Jeho vůlí. Satan je však již od svého pádu žalobcem bratří a musíš se mít na pozoru, aby jsi nezjevoval téhož ducha. – Letter 69, 1896 ^{2MCP 579.3}

Opakování je nutné – Nemyslete si, že když jste prostudovali jednou nějaké téma, že si vaši posluchači uchovají ve svých myslích vše, co jste přednesli. Existuje nebezpečí, že se bude přecházet příliš rychle od jednoho bodu ke druhému. Dávejte krátké lekce prostým, srozumitelným jazykem a tato naučení často opakujte. Krátká kázání si posluchači zapamatují daleko lépe než dlouhá. Naši přednášející si musí uvědomit, že pro některé z posluchačů mohou být témata, o nichž hovoří, nová. Proto tedy ústřední body musí být stále znovu probírány. – GW 168 ^{2MCP 580.1}

Nervózní, uspěchané způsoby zhoršují komunikaci – Kazatelé a učitelé musí věnovat zvláštní pozornost rozvíjení hlasu. Musí se učit, aby nehovořili nervózním, uspěchaným způsobem, nýbrž aby mluvili pozvolným, zřetelným a jasným způsobem přednesu, uchovávající si melodii hlasu. ^{2MCP 580.2}

Spasitelův hlas zněl jako hudba sluchu těch, kteří byli navyklí na jednotvárná, bezduchá kázání zákoníků a farizeů. Kristus mluvil pozvolně a působivě a kladl důraz na ta slova, u nichž si přál, aby jim Jeho posluchači věnovali obzvláštní pozornost. Staří i mladí, prostí i učení mohli plně porozumět významu Jeho slov. To by nebylo možné, kdyby mluvil uspěchaným způsobem a chrлил větu za větou bez přestávky. Lidé Kristu velmi pozorně naslouchali a říkali o NĚm, že nemluví jako zákoníci a farizeové, neboť Jeho slovo bylo jako slovo toho, který má moc. – CT 239, 240 ^{2MCP 580.3}

Srozumitelnost vyjadřování a správný přízvuk – K přednášení musíme získat způsobilost upřímnou modlitbou a pilným úsilím. K této způsobilosti patří zřetelné vyslovování každé slabiky a umístění důrazu a přízvuku tam, kde patří. Mluvte pozvolna. Mnozí lidé mluví překotně, chrлил jedno slovo za druhým tak rychle, že se ztrácí účinek toho, co říkají. Vkládejte ducha i život Kristův do toho, co říkáte. – CT 254, 255 ^{2MCP 580.4}

Mluvte melodickým hlasem a větu po větě – Když jsem byla mladší, mluvívala jsem příliš hlasitě. Pán mi ukázal, že jsem nepřírozeným zvyšováním hlasu nemohla správně zapůsobit na lidi. Potom mi byl ukázán Kristus a Jeho způsob přednesu. Jeho hlas byl příjemně melodický a pomalu a klidně působil na ty, kteří naslouchali. Jeho slova pronikala do jejich srdcí a oni byli schopni pochopit to, co řekl, ještě dříve, než zazněla další věta. Zdá se, že si někteří myslí, že musí při řeči uhánět bez přestání kupředu, jinak by ztratili myšlenku, a ti, kteří naslouchají, že by ztratili inspiraci. Jestliže tohle má být inspirace, ať ji raději ztratí, a to čím dříve, tím lépe. – Manuscript 19b, 1890 (Ev 670) ^{2MCP 581.1}

Schopnost řeči pod vládou rozumu – Váš vliv má být dalekosáhlý a vaši schopnost řeči musí ovládat rozum. Když přepínáte orgány hlasového ústrojí, ztrácí se modulace* hlasu. Sklon k překotnému přednesu musí být rozhodně přemožen. Bůh žádá od člověka veškerou službu, kterou může poskytnout. Každé schopnosti, která byla lidskému nástroji svěřena, si má člověk vážit, má ji rozvíjet a používat ji jako vzácný nebeský dar. Pracovníci na Božím poli jsou Jeho ustanovenými nástroji, průduchy, skrze něž Bůh může sesílat nebeské světlo. – SpT Series A, No. 7, p. 10, Jan. 6, 1897 (Ev 668) ^{2MCP 581.2}

Umění číst má nesmírnou hodnotu – Umění správně číst a se správným přízvukem má nesmírnou cenu. Nezáleží na tom, kolik vědomostí jste získali v jiném směru; jestliže jste zanedbali rozvíjet svůj hlas a způsob přednesu tak, abyste mohli mluvit a předčítat zřetelně a srozumitelně, veškeré vaše znalosti a vědomosti přinesou jen malý užitek. Bez zušlechťování hlasového projevu

nebudete moci snadno a jasně sdělovat to, čemu jste se naučili. – Manuscript 132, 1902 (Ev 666)
2MCP 581.3

Věci skutečné a vymyšlené – Při jisté příležitosti, kdy slavný herec Betterton stoloval s Dr. Sheldonem, (tehdejším) arcibiskupem Cantaburským, zeptal se arcibiskup herce: „Řekněte mi, prosím, pane Bettertone, proč vy herci umíte tak mocně zapůsobit na své publikum, když mluvíte o věcech neskutečných.“ 2MCP 582.1

„Vážený pane,“ odpověděl Betterton, „při vší úctě, která Vám náleží, dovoluji mi, abych řekl, že důvod je prostý: Vše spočívá v moci nadšení. My na jevišti hovoříme o věcech neskutečných, jako kdyby byly skutečné; a vy z kazatelen mluvíte o věcech skutečných, jako kdyby byly vymyšlené.“ – CT 255 (July 6, 1902) 2MCP 582.2

Přeneste se životem i rozhovory nad životní podmínky okolo nás – I přesto, že všude kolem nás vládne nepravost a hřích, neměli bychom s ní vcházet do styku. Nemluvte o nepravostech a bezbožnosti, která je ve světě, nýbrž pozdvihněte své mysli vzhůru a mluvíte o svém Spasiteli. Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vaším Spasitelem a že my jsme Jeho dítky. – Manuscript 7, 1888 2MCP 582.3

Učte se „výmluvnosti“ mlčení – Jakmile někdo dá jednou průchod hněvivému duchu, stává se právě tak opojen jako člověk, který si přiložil sklenici alkoholu ke svým rtům. Učte se výmluvnosti mlčení a uvědomte si, že Bůh má v úctě to, co bylo vykoupeno Kristovou krví. Vzdělávejte se, musíme se učit každý den. Musíme vystupovat nahoru stále výš a blíže k Bohu. Odstraňte tuto nečistotu z Královny stezky. Učiňte stezku, aby se mohl Král procházet v našem středu. Odložte ze svých úst nestoudné řeči (viz Ko 3,8). – Manuscript 6, 1893 2MCP 582.4

Svaté sebeovládání – Bez víry není možné se Bohu zalíbit. Naše rodiny mohou dosáhnout Božího spasení, ale musíme pro toto spasení věřit, musíme pro ně žít a mít neustálou, trvalou víru a důvěru v Boha. Musíme krotit vznětlivou povahu a ovládat svá slova a v tom dobudeme velkých vítězství. 2MCP 582.5

Dokud neovládáme svá slova a svou náladu, jsme satanovými otroky, jsme jeho poddanými a on nás drží v zajetí. Všechny hádky a nepřívětivá, netrpělivá a podrážděná slova se stávají obětí, kterou přinášíme na oltář jeho satanskému veličenství. A je to drahá oběť, dražší než jakákoliv oběť, kterou můžeme přinést Bohu, neboť maří pokoj a štěstí celých rodin, ničí zdraví a nakonec je i příčinou ztráty věčného života v blaženosti. 2MCP 583.1

Sebeovládání, které nám ukládá Boží slovo, je v našem vlastním zájmu. Zvyšuje štěstí našich rodin a všech kolem nás. Zjemňuje náš vkus, posvěcuje náš úsudek a přináší duši pokoj a nakonec věčný život. Při bohabojném sebeovládání porosteme v milosti a v pokoře a bude nám snadným mluvit správně. Přirozeně vznětlivá povaha bude držena na uzdě. Spasitel, který v nás bude přebývat, nás bude neustále posilovat. Přísluhující andělé budou přebývat v našich příbytcích a s radostí ponесou do nebes zprávy o našem pokroku v božském životě a zapisující anděl zapíše radostnou a šťastnou zprávu. – 1T 310 2MCP 583.2

Část XIII. – Osobnost

63. Obrazotvornost, představivost

Kristus využíval obrazotvornosti – Prostřednictvím obrazotvornosti si Kristus získával lidská srdce. Pro své obrazy používal věci každodenního života, a ač šlo o věci prosté, vždy v nich byl podivuhodně hluboký význam. Ptáci v povětří, polní lilie, obilné símě, pastýři a ovce – to byly věci, jimiž Kristus znázorňoval věčné pravdy. A kdykoli pak jeho posluchači zahlédli tyto věci z přírody, vzpomněli si na Kristova slova. Tyto názorné příklady, jichž Kristus použil, tak neustále připomínaly Jeho naučení. *2MCP 587.1*

Kristus lidem nikdy nelichotil. Nikdy nemluvil tak, abych v nich vzbuzoval různé domněnky a představy, ani je nechválil za jejich chytré nápady. Hloubaví, nezaujatí myslitelé však přijímali Jeho učení a shledávali, že je zkouškou jejich moudrosti. Žasli nad duchovní pravdou vyjádřenou tím nejprostším jazykem. – DA 254 *2MCP 587.2*

Povinnost mít pod kontrolou obrazotvornost – Málo lidí si uvědomuje, že je jejich povinností cvičit se v kontrole svých myšlenek a představ. Je obtížné udržet neukázněnou mysl, aby se soustředila na užitečná témata. Nebudou-li však myšlenky správně používány, náboženství nebude moci být duši ku prospěchu. Svaté a věčné věci musí zcela zaujmout pozornost mysli, jinak se bude zabývat bezvýznamnými a povrchními myšlenkami. Rozumové i mravní síly se musí podrobit kázni a obě bude posíleno a zušlechtěno jejich užíváním. – CT 544 *2MCP 587.3*

Nemoc je někdy způsobena obrazotvorností* – Nemoc někdy vznikne a často se podstatně zhorší falešnými představami. Mnozí lidé jsou po celý život nemocní, přestože by mohli být zdraví, kdyby si to mysleli. Mnozí si představují, že každé sebenepatrnější vystavení se povětrnostním vlivům jim způsobí nemoc. Ta se pak jako důsledek falešné představy skutečně dostaví, protože je očekávána. Mnozí umírají na nemoc, jejíž příčina je úplně vymyšlená. – MH 241 *2MCP 588.1*

Zvrácené představy – Z toho, co mi Pán ukázal, mají ženy patřící k této skupině (ženy s přehnaným pojetím o svých kvalitách) díky románové četbě, každodennímu snění a stavění vzdušných zámků – díky životu ve vysněném, vymyšleném světě – zvrácenou obrazotvornost. Nepřidrží své vlastní myšlenky u běžných, prospěšných životních povinností. Neužívají se povinností, které leží na jejich životní stezce a nesnaží se vytvořit svým manželům šťastný a radostný domov. Celou tíži svých životních povinností vkládají na své muže a nenesou svá vlastní břemena. Od druhých očekávají, že budou vycházet vstříc jejich potřebám a dělat pro ně, zatímco ony budou smět kritizovat a vyslovovat pochybnosti, jak se jim zlíbí. Tyto ženy trpí roztouženou přecitlivělostí, neustále mají dojem, že nejsou oceňovány, že jim jejich manželé nevěnují veškerou pozornost, kterou si zaslouží. Mají se za mučednice. – 2T 463 *2MCP 588.2*

Rada jednomu muži s chorobnou obrazotvorností – Viděla jsem, že ti Pán dal světlo a zkušenost, abys mohl poznat hříšnost vznětlivého, prchlivého ducha a mohl ovládat své vášně. Stejně tak, jako selháváš při kontrole svých vášní, právě tak jistě nedosáhneš věčného života. Musíš překonat tuto chorobnou představivost. *2MCP 588.3*

Jsi neobyčejně přecitlivělý a jestliže zazní slovo ve prospěch opačného stanoviska, než které zastáváš, jsi uražen. Máš pocit, jakoby jsi byl kárán, a že se musíš sám bránit, zachránit si život. A při svém opravdovém úsilí o záchranu svého života jej ztrácíš. Je zde dílo, které musíš vykonat – zemřít svému já a pěstovat ducha snášenlivosti a trpělivosti. Překonej myšlenku, že se k tobě druzí nechovají správně, že ti křivdí, že tě někdo chce utiskovat nebo ti ubližovat. Díváš se na věci nesprávným pohledem. Satan tě vede k tomuto zkreslenému pohledu. – 2T 424 *2MCP 589.1*

Rozum ovládaný představivostí – Jsi schopná ovládat svou představivost a přemoci tyto nervové záchvaty. Máš sílu vůle a musíš ji použít ke své pomoci. Nečiniš tak, nýbrž necháváš svou rozrušenou představivost, aby ovládala rozum. Tímto zarmucuješ Ducha svatého. Kdybys neměla žádné moci nad svými pocity, nebylo by to hříchem. Avšak poddáváš-li se takto nepříteli spasení, je to hřích. Je zapotřebí, aby tvá vůle byla posvěcena a poddala se vůli Boží místo toho, aby se stavěla na odpor proti ní. – 5T 310, 311 *2MCP 589.2*

Strava má vliv na představivost – Nestřídmost začíná u našeho stolu již tehdy, když požíváme nezdravý pokrm. Při dalším povolování chuti zaživací orgány po nějakém čase zeslábnu a snědený pokrm již neuspokojuje chuť. Je položen základ nezdravému tělesnému stavu a vzniká žádostivost po dráždivějších pokrmech. Čaj*, káva a masité pokrmy způsobují okamžitý účinek. Pod vlivem těchto jedů vzniká podráždění nervového systému. Za těchto okolností se v některých případech zdá, jakoby byla schopnost myšlení osvěžena a posílněna a představivost jakoby ožila. – 3T 487 2MCP 589.3

Účinky čaje, kávy a dalších oblíbených nápojů – Čaj působí jako povzbuzující prostředek a do určité míry vyvolává opojení. Podobný účinek má káva a mnohé další oblíbené nápoje. Nejprve přinese „osvěžení“. Jsou podrážděny nervy žaludku a ty toto podráždění přenášejí do mozku. Mozek vzápětí vydá pokyn k zvýšení činnosti srdce a celého organismu, které působí jen krátce. Únava „mizí“ a zdá se, že přibývá síla. Zbystří se schopnost myšlení a ožije se obrazotvornost. – MH 326 2MCP 589.4

Populární probuzenecká hnutí a obrazotvornost – Populární probuzenecká hnutí se příliš často dovolávají obrazotvornosti tím, že vzbuzují pocity a uspokojují touhu po něčem novém a vzrušujícím. Tímto způsobem obrácení lidé projevují malou touhu po biblické pravdě, málo se zajímají o svědectví proroků a apoštolů. Bohoslužba pro ně není přitažlivá, pokud neobsahuje něco vzrušujícího. Poselství, jež se dovolává střízlivého rozumu, na ně nepůsobí. Nechávací bez povšimnutí prostá varování Božího slova, která se přímo dotýkají jejich věčného života. – GC 463 2MCP 590.1

Divadlo mravně kazí obrazotvornost – Mezi nejnebezpečnější zábavní podniky patří divadlo. Není školou mravnosti a ctnosti, jak se o něm tak často tvrdí, ale je skutečným semeništěm nemravnosti. Tato společenská zábavná představení posilují a upevňují nemravné zvyky a hříšné sklony. Sprosté písně, neslušná gesta, výrazy a pózy kazí představivost a snižují morálku. Každý mladý člověk, který pravidelně navštěvuje takováto představení, bude zpravidla mravně narušen. 2MCP 590.2

Žádný jiný vliv v naší zemi nekazí mocněji představivost, neníčí náboženské vlivy a neotupuje smysl pro poklidnou zábavu a smysl ke střízlivé realitě a skutečnosti života, než divadelní kratochvíle. Záliba v těchto představeních roste úměrně s každým představením, podobně jako roste žádostivost a touha po opojném nápoji s jeho požíváním. Jedinou bezpečnou cestou je vyhýbat se divadlu, cirkusu a všem dalším pochybným zábavným podnikům. – 4T 652, 653 2MCP 590.3

Beletrie (smyšlené romány a příběhy) vytváří pomyslný svět – Libovala sis v četbě románů, povídek a příběhů a nyní žiješ v domnělém, neskutečném světě. Taková četba působí škodlivě na mysl i na tělo, oslabuje schopnost myšlení a nesmírně zatěžuje tělesnou sílu. Někdy tvá mysl sotva jedná uvážlivě, protože tvá obrazotvornost byla nadměru vzrušena a zasažena četbou vymyšlených příběhů. Mysl musí být používána tak, aby se všechny její schopnosti rozvíjely rovnoměrně. ... 2MCP 591.1

Je-li představivost ustavičně přesycována a podněcována smyšlenou literaturou, stává se brzy diktátorem, který ovládne všechny ostatní schopnosti mysli a způsobí, že se vkus stane nestálým a sklony zvrácené. – 4T 497 2MCP 591.2

Četba působí na mozek – Osobně se znám s některými lidmi, kteří prostřednictvím nevhodné četby ztratili správné rozpoložení mysli. Jejich život je poznamenán chorobnou obrazotvorností, kdy zveličují každý sebemenší důvod ke stížnostem. Věci, kterých by si uvážlivý, rozumný člověk nevšímal, se jim stávají nesnesitelným utrpením a nepřekonatelnými překážkami. Takovým lidem se zdá, že žijí v neustálém stínu. – CTBH 124, 1890 (FE 162, 163) 2MCP 591.3

Zřením lze zkazit obrazotvornost – Žijeme v době, kdy všude bují mravní zkaženost. Zřením a četbou se podněcuje žádost očí a zkažené vášně. Obrazotvornost kazí srdce. Mysl ráda rozjímá nad výjevy, jež probouzejí nízké a nečisté vášně. Tyto nemravné představy, vykreslené zkaženou obrazotvorností, ničí mravy a vedou svedené, zaslepené bytosti k tomu, aby daly volný průchod tělesným žádostem. Pak následují hříchy, jež ponižují bytosti stvořené k obrazu Božímu na úroveň zvířat, až je nakonec uvrhnou do věčné záhuby. 2MCP 591.4

Vyhýbejte se takovému čtení a pohledu na takové věci, které dávají podnět k nečistým myšlenkám. Rozvíjejte mravní a rozumové schopnosti. Nedovolte, aby tyto ušlechtilé schopnosti zeslábly a zvrhly se přílišným čtením, byť by to byly jen knihy povídek. Znam osoby se silným inte-

lektem, které nestřídým čtením ztratily rovnováhu a byly částečně ochromeny a otupeny. – 2T 410 2MCP 591.5

Masturbace (onanie) a obrazotvornost – Když lidé propadnou návyku sebeukájení, není u nich možné probudit mravní citlivost k tomu, aby ocenili věčné věci či našli radost v hloubání nad duchovními skutečnostmi. Nečisté myšlenky zachvacují a ovládají obrazotvornost a strhávají myšlení, a poté následuje téměř neovladatelná žádostivost po nemravném ukojení. Kdyby mysl byla vychována k hloubání nad mravně povznášejícími náměty, kdyby byla obrazotvornost vedena k přemítání nad čistými a svatými věcmi, byla by posílena proti této hrozné, ponižující, duši i tělo ničící neřesti. Díky těmto dobrým návykům by přivykla rozjímání nad vznešenými, nebeskými, čistými a posvátnými náměty a nebyla by vábena k této nízké, nečisté a nemravné vášni. – 2T 470 2MCP 592.1

Zasněná mysl vede k sebevyvyšování – Zabývá-li se mysl převážně takovými myšlenkami a úvahami, v nichž figuruje vlastní osoba, projeví se ve slovech a jednání člověka vlastní oslavení, vyvyšování vlastního já. Takovéto myšlenky nepatří k těm, které vedou k důvěrnému chození s Bohem. Ti, kdo jednají bez promyšleného uvážení, si počínají nerozumně. Vyvíjejí nestálé úsilí, pouštějí se do toho či onoho, chytají se tu a tam, ale nevede to k ničemu. Podobají se vinné révě – její úponky, nejsou-li usměrňovány a jsou-li volně ponechány, aby se rozrůstaly do všech směrů, se přichytnou na cokoli, co je v jejich dosahu. Má-li však být réva k užitku, tyto úponky musí být od těchto nevhodných věcí odňaty a usměrněny takovým směrem, aby se ovíjely okolo těch opor, které jim dají krásný vzhled a tvar. – Letter 33, 1886 2MCP 592.2

Ovládání představivosti – Kdybys cvičila svou mysl tak, aby se obšírně zabývala ušlechtilými, vznešenými tématy a hloubala nad nebeskými náměty, mohla bys vykonat mnoho dobrého. Bývala bys měla vliv na mysl druhých lidí obracet jejich sobecké myšlenky a sklony milovat svět duchovním směrem. Kdyby se tvé náklonnosti a myšlení podřídily vůli Kristově, byla bys způsobilá konat dobro. Máš chorobnou představivost, protože jsi dovolila, aby se ubírala zakázanou cestou, aby se stala zasněnou. Snění a milostné stavění vzdušných zámků zneschopnilo tvou prospěšnost. Žiješ ve světě představ; stala ses pomyslnou mučednicí a domnělou křesťankou. – 2T 251 2MCP 592.3

Vyhýbejte se satanově okouzující půdě (rada jedné sobecké rodině) – Musíte se vyhýbat satanově okouzující půdě a nesmíte dovolit, aby se vaše mysl odkláněla od věrnosti Bohu. Díky Kristu můžete a měli byste být šťastnými a musíte si navyknout na sebeovládání. I vaše myšlenky se musí poddat Boží vůli a vaše pocity musí být pod vládou rozumu a víry. Obrazotvornost vám nebyla dána proto, abyste jí popouštěli uzdu a aby se zabývala tím, co se jí zlíbí bez jakéhokoliv úsilí omezení a kázně. Budou-li špatné myšlenky, budou také pocity zlé. A myšlení spolu s pocity tvoří mravní charakter. Když dospíváte k názoru, že se od vás, jako od křesťanů, nepožaduje mít pod kontrolou své myšlenky a pocity, pak vás zlí andělé dostali pod svůj vliv a vy si říkáte o jejich přítomnosti a vládě. Budete-li se poddávat svým dojmům a dovolíte-li svým myšlenkám, aby se ubíraly cestou podezírání, nedůvěry, pochybování a reptání, budete patřit mezi nejnešťastnější smrtelníky a váš život skončí neúspěchem. – 5T 310 2MCP 593.1

Dívejte se na život reálně – Pokud nebudeš pohlížet na život tak, jak je, pokud neopustíš oslnivé představy obrazotvornosti a nebudeš se učit reálným lekcím ze zkušenosti, procítneš až když bude příliš pozdě. Pak si uvědomíš onu strašnou chybu, které se dopouštíš. – 3T 43 2MCP 593.2

Ziřtnost (hrabivost) vyvolává domnělé potřeby – Případ bratra I. je děsivý. Tento svět se stal jeho bohem. Zbožňuje peníze. ... Zaslouží si lítost, ne odsuzování. Jeho život je strašným omylem. Trpí domnělou finanční nouzí, zatímco je obklopen hojností. Jeho mysli se zmocnil satan a tím, že podněcuje jeho náchyllost k hrabivosti, jej učinil v tomto směru choromyslným. Vyšší, ušlechtilější schopnosti jeho bytosti se do značné míry podřídily tomuto skrblickému, sobeckému sklonu. 2MCP 594.1

Zlámat satanova pouta a překonat toto zlo ve své povaze je jeho jedinou nadějí. Snaží se o to tím, že jedná podle svého svědomí tak, jak bylo ovlivněno, ale to nestačí. Toto pouhé vyvíjení mocného úsilí a snaha oddělit malou část ze svého mamonu s trvalým pocitem, že odtrhuje kus své duše, nejsou ovocem opravdového náboženství. 2MCP 594.2

Musí vést svou mysl k dobrým skutkům. Musí se vzepřít proti svým sklonům k hrabivosti. Dobrými skutky musí protkat celý svůj život. Musí pěstovat lásku ke konání dobra a přemoci tohoto nízkého, skoupého ducha, kterého chová. – 2T 237, 238 2MCP 594.3

Pověra vycházející z obrazotvornosti – Tvá zkušenost mi byla ukázána jako nespolehlivá, protože odporovala přirozeným zákonitostem. Je v rozporu s neměnnými přírodními zákony. Pověra, moje drahá sestro, vyplývající z chorobné představivosti, tě staví do rozporu s vědou i zásadami. Čemu se podvolíš? Tvé silné předsudky a velice umíněné představy o tom, jaký postoj bys ty sama měla zaujmout, dlouho stály v cestě tvému blahu. Léta rozumím tvému případu, cítila jsem však, že nejsem kompetentní představit ti celou záležitost tak jasně, abys ji mohla prohlédnout a pochopit a prakticky uplatnit světlo, které je ti dáno. – 3T 69 2MCP 594.4

Matky a obrazotvornost – Byly mi ukázány matky, které se nechávají vést chorobnou představivostí, jejíž vliv pociťují manželé i děti. Okna musí být neustále zavřena, protože matce vadí čerstvý vzduch. Když se jí zdá, že je jí chladno a sama se tepleji oblékne, domnívá se, že stejným způsobem se musí postarat i o děti; takto připravuje celou rodinu o tělesnou odolnost. Na všechny má tak nepříznivý vliv jediná mysl, všichni jsou zraňováni na těle i na duchu kvůli chorobné představivosti jedné ženy, která sebe sama považuje za měřítko pro celou rodinu. ... 2MCP 594.5

Lidé si sami svými nesprávnými návyky přivolávají nemoc. A navzdory světlu i poznání lpí na svém vlastním způsobu jednání. Tvrdí: „Cožpak to nemáme vyzkoušené? Cožpak tomu nerozumíme ze své vlastní zkušenosti?“ Avšak zkušenost člověka s chorobnou představivostí by neměl nikdo brát příliš vážně. – 2T 524 2MCP 595.1

Uvedení myšlení pod kontrolu – Každý člověk je mravně svobodná bytost a proto musí vést své myšlenky tak, aby se ubíraly správným směrem. Je zde široké pole, na němž se lidská mysl může bezpečně pohybovat. Jestliže ale satan usiluje odvrátit vaši mysl k nízkým a smyslným věcem, přiveďte ji znovu zpět a zaměřte ji na věčné skutečnosti. Když Pán uvidí, že vynakládáte rozhodné úsilí k tomu, abyste si udrželi jen čisté myšlenky, přitáhne podobně jako magnet vaše myšlení k sobě, očistí myšlenky a způsobí, abyste se očistili od každého tajného hříchu. „*Boříme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušna Krista.*“ (2 K 10,5 – NBK) 2MCP 595.2

Prvním dílem těch, kdo chtějí učinit nápravu, je očistit svou obrazotvornost. Je-li mysl odváděna špatným, hříšným směrem, musíme ji držet na uzdě, aby se zabývala jen čistými a ušlechtilými náměty. Když budete pokoušeni poddat se porušené představivosti, pak se utíkejte k trůnu milosti a modlete se o moc shůry. V Boží síle je možno obrazotvornost ukáznit, aby se zabývala věcmi, které jsou čisté a nebeského původu. – Undated Manuscript 93 2MCP 595.3

64. Zvyky, návyky

Bible dává zásady. – Boží slovo oplývá všeobecnými zásadami pro budování správných životních návyků a svědectví, ať již všeobecná či osobní, byla vydávána s úmyslem... upozornit zvláště na tyto zásady. – 5T 663, 664 2MCP 596.1

Jako železná košile – Jednou vybudovaný zvyk je jako železná košile. Můžete s ním zoufale zápasit, ale nezlomíte ho. Vaší jedinou bezpečnou možností je budovat pro časnost i věčnost. – Letter 117, 1901 2MCP 596.2

Pravidla v životních návycích – Je povinností každého, aby zachovával přísná pravidla ve svých životních návycích. Drahá mládeži, je to k vašemu vlastnímu dobru, jak tělesnému, tak mravnímu. Když ráno vstáváte, popřemýšlejte, pokud je to jen možné, nad prací, kterou musíte vykonat během dne. Je-li to nutné, mějte malý zápisník, do nějž si zaznamenáte záležitosti či věci, jež musí být udělány, a sami si určete čas, v němž tuto práci uděláte. – YI Jan. 28, 1897 (Ev 562) 2MCP 596.3

Pravidelné návyky zlepšují zdraví – Náš Bůh je Bohem řádu a přeje si, aby Jeho dítky chtěly vejít v soulad s tímto řádem a začaly Ho poslouchat. Nebylo by proto lépe skoncovat s tímto návykem považovat noc za den a první hodiny rána za noc? Kdyby si mladí lidé vybudovali návyk pravidelnosti a pořádku, zlepšilo by se jejich zdraví, duševní schopnosti, paměť i nálada. – YI Jan 28, 1897 2MCP 596.4

Odstranění příčiny nemoci – Správné a vhodné návyky, moudře a vytrvale praktikovány v každodenním životě, budou odstraňovat příčiny nemoci a nebude zapotřebí se uchýlovat k silným lékům. Mnozí pokračují krok za krokem ve svém nepřirozeném požitkářství, které zavdává příčinu právě k tomu nejnepřirozenějšímu stavu věcí. – Manuscript 22, 1887 (MM 222) 2MCP 597.1

Správné návyky podporují zdraví – Zdraví lze získat správnými životními návyky a může přinášet člověku úroky i úroky z úroků. Avšak tento kapitál, který je cennější než jakýkoli bankovní vklad, může člověk nestřídmostí v jídle a pití nebo tím, že nechá své orgány nečinností chátrat, obětovat a přijít o něj. Je nutné vzdát se hýčkaných slabostí a přemoci lenost. – 4T 408 2MCP 597.2

Zvyky, jež znehodnocují vyšší schopnosti – Jakýkoliv zvyk, který nepodporuje zdravou činnost lidského organismu, znehodnocuje vyšší a ušlechtilější schopnosti. Zlozvyky ve stravování a pití vedou k omylům v myšlení i jednání člověka. – RH Jan. 25, 1881 (CH 67) 2MCP 597.3

Přemáhání dříve vytvořených návyků – V mnoha případech dříve, než budeme moci učinit pokrok v náboženském životě, musíme přemoci zvyky a názory, které jsme si vypěstovali. – RH June 21, 1887 (FE 118) 2MCP 597.4

Je obtížné odnaučit se zlé návyky (rada jednomu vedoucímu pracovníku) – Bude pro tebe nyní obtížné učinit změny ve svém charakteru, k nimž tě Bůh vyzývá, poněvadž v mládí ti bylo obtížné být přesný a pohotový v jednání. Je-li charakter vybudován, návyky utvrzeny, duševní a mravní schopnosti upevněny, stává se nanejvýš obtížné odnaučit se nesprávné zvyky a pohotově jednat. 2MCP 597.5

Musíš si uvědomit cenu času. Není pro tebe omluvitelné, že opouštíš nejdůležitější, ačkoli nepřijemnou práci, v naději, že se jejího vykonání zcela zbavíš, anebo když se domníváš, že se stane méně nepřijemnou, budeš-li věnovat svůj čas příjemnějším záležitostem, které nejsou tak namáhavé. Předně musíš udělat tu práci, která má být vykonána a která se týká nejdůležitějšího zájmu díla Božího. A v případě, že ony důležitější záležitosti jsou splněny, věnuj se těm méně důležitým. 2MCP 598.1

Přesnost a rozhodnost v práci i díle Božím jsou nanejvýš důležité. Odklady jsou ve skutečnosti porážkou. Okamžiky mají cenu zlata a musí být co nejlépe využity. Pozemské vztahy a osobní zájmy by měly být vždy druhořadé. Dílo Boží by nemělo nikdy kvůli našim pozemským přátelům ani kvůli nejdražším příbuzným v žádné maličkosti trpět škodu. – 3T 499, 500 2MCP 598.2

Zděděné i vypěstované náklonnosti se stávají zvykem – Obrovským zděděným i vypěstovaným sklonem ke zlému byla u Jidáše žádostivost. A praktikováním se tato nectnost stala návykem, který Jidáš vnášel do každého svého obchodu. Kristovy zásady poctivosti a spravedlnosti u

něj při obchodování nenacházely žádného místa. Jeho návyky šetrnosti se vyvinuly v skrblického ducha a staly se mu osudnou pastí. Zisk se stal jeho měřítkem správné náboženské zkušenosti a každá skutečná spravedlnost se tomuto podřídila. I přesto, že byl po vnější formě i nadále učedníkem, i přesto, že se nacházel v té nejbližší přítomnosti Kristově, přivlastňoval si prostředky, které patřily do pokladnice Páně. – Manuscript 28, 1897 ^{2MCP 598.3}

Návyky rozhodují o budoucnosti – Nesmíme zapomínat, že mladí lidé si vytvářejí návyky, které – v devíti případech z deseti – budou rozhodující pro jejich budoucnost. Vliv společnosti, s níž se stýkají, přátelské vztahy, které navazují, a zásady, které přijímají za své, si s sebou ponесou po celý život. – 4T 426 ^{2MCP 598.4}

Zlé návyky se budují daleko snáze než ty dobré – Děti jsou nezvykle vnímavé na dojmy. Naučení, kterých se jim dostává v raných letech, si s sebou ponесou celý život. Veškeré znalosti, kterých možná nabudou, nikdy nenapraví zlo, které bude ovocem nedbalé kázně a disciplíny v dětství. Jediná nedbalost, která je často opakována, vytváří zvyk. Jeden špatný čin připravuje cestu pro vykonání dalšího. A tento čin, je-li opakován, vytváří návyk. ^{2MCP 599.1}

Špatné návyky se budují mnohem snáze než ty dobré a člověk se jich obtížněji vzdává. Trvá to mnohem kratší dobu a vyžaduje to daleko méně úsilí zmařit povahu dítěte, než mu vtisknout zásady a návyky spravedlnosti do desek duše. Jen tím, že budeme neustále bdít a vytrvale působit proti tomu, co je špatné, můžeme mít naději, že si dítě vytvoří správnou povahu. ^{2MCP 599.2}

Matky, Pán bude s vámi, když budete usilovat o vybudování správných návyků u svých dětí. Musíte však s výchovou začít co nejdříve, jinak vaše budoucí dílo bude velice obtížné. Učte své děti naučení za naučením, zásadu za zásadou, trochu odtud, trochu odjinud. Mějte na paměti, že vaše děti patří Bohu a mají se stát Jeho syny a dcerami. Je Jeho úmyslem, aby se rodiny zde na zemi staly příkladem rodiny nebeské. – RH Dec 5, 1899 ^{2MCP 599.3}

Návyky se zřídka kdy mění – Opakované jednání určitým směrem se stává návykem. Tyto návyky lze snad díky přísnému cviku v pozdějším životě upravit, zřídka kdy ale dojde k jejich změně. Jsou-li jednou návyky vybudovány, vtiskávají se stále silněji a hlouběji do povahy člověka. – GH January, 1880 (CG 199, 200) ^{2MCP 599.4}

Napadání zlovyků je malého užitku – Pokoušíme-li se napravovat jiné tím, že napadáme to, co pokládáme za zlovyky, přináší to málo dobrého. Takové úsilí nadělá často víc škody než užitku. ^{2MCP 599.5}

Ve svém rozhovoru se samařskou ženou Kristus nehaněl Jákobovu studnu, nýbrž mluvil o něčem lepším. „*Kdybys znala ten Boží dar,*“ pravil, „*a kdo je ten, který ti říká: ‚Dej mi napít, prosila bys ty jeho a dal by ti živou vodu.‘*“ (J 4,10 – NBK) Ježíš obrátil rozhovor k pokladu, který měl, a nabídl ženě něco lepšího, než měla ona, totiž živou vodu, radost a naději evangelia. – MH 156, 157 ^{2MCP 600.1}

Úsilí o nápravu pochází z touhy jednat správně – Je pravda, že lidé se někdy zastydí za své hříšné skutky a vzdají se některých svých špatných návyků, než si vůbec uvědomí, že jsou přitahováni ke Kristu. Kdykoli však vyvíjejí úsilí o nápravu z upřímné touhy jednat spravedlivě, jsou k tomu puzeňí mocí Kristovou. Na jejich duši působí vliv, který si neuvědomují, probouzí se v nich svědomí a v životě dochází k viditelné nápravě. A když je Kristus přitáhne, aby pohlédli na Jeho kříž a patřili na Toho, jehož ukřižovaly jejich hříchy, procitne jejich svědomí a uvědomí si příkázání. Zjeví se jim zkaženost jejich života, hluboce zakořeněný hřích v duši. Začínají chápat něco ze spravedlnosti Kristovy a volají: „Co je hřích, že se pro vykoupění hříšníka vyžaduje tak velká oběť? Bylo třeba vši té lásky, všeho toho utrpení, všeho toho ponížení, abychom nezhynuli, ale měli život věčný?“ – SC 27 ^{2MCP 600.2}

Zlé návyky musíme přemoci – Spatřujeme-li jako v zrcadle slávu Páně, jsme vlastně proměňováni v tentýž obraz, od slávy k slávě, jako od Ducha Páně. Očekáváme příliš málo a dostává se nám podle naší víry. Nemáme lpět na svých vlastních cestách, na svých vlastních plánech a myšlenkách; musíme se proměnit obnovením své mysli, abychom mohli rozeznat, „*co je dobrá, příjemná a dokonalá Boží vůle*“ (Ř 12,2 – NBK). Hříchy, jimž se poddáváme, musíme přemoci a nad zlými návyky zvítězit. Špatné nálady a pocity musí být vykořeněny a Duch Boží do nás musí vstoupit bohabojnou povahu a svaté city. – Letter 57, 1887 ^{2MCP 600.3}

Postavíme-li se špatným návykům, budou klást mohutný odpor. Je-li však veden rozhodný a vytrvalý boj, lze nad nimi zvítězit. – 4T 655 2MCP 601.1

Milost Kristova láme pouta hříšných zvyků – Je třeba, aby lidé poznali, že požehnání, které plyne z poslušnosti, se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu k tomu, aby poslouchal Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje, aby zpřetrhal pouta zlozvyku. Je tou jedinou mocí, která člověka může přivést na správnou cestu a spolehlivě ho na ní udržet. – MH 115 2MCP 601.2

Mocí Kristovou muži a ženy lámou pouta hříšných návyků. Zřikají se sobectví. Světáci se stávají zbožnými, opilci střízlivými, zhýralí čistými a ctnostnými. Duše, které nesly satanovu podobu, se přetvářejí k obrazu Božímu. – AA 476 2MCP 601.3

Správné myšlení a jednání se může stát zvykem – Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „*smýšlí ve svém srdci, takový je*“ (Př 23,7 – KJV). Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem. – MH 491 2MCP 601.4

65. Lenost

Povinnost rozvíjet intelekt na nejvyšší míru – Bůh požaduje, aby člověk rozvíjel své rozumové schopnosti. Je Jeho úmyslem, aby jeho služebníci byli moudřejší a nabyli jasnější soudnosti a chápání než světáci. Nelíbí se mu ti, kteří jsou příliš lehkomyšní či lhostejní k tomu, aby se stali zdatnými vzdělanými pracovníky. Bůh nás vyzývá, abychom ho milovali z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí. Z toho vyplývá povinnost rozvíjet rozumové schopnosti na nejvyšší míru, abychom mohli celou svou myslí poznat a milovat svého Stvořitele. – COL 333 ^{2MCP 602.1}

Člověk může nacházet své štěstí v práci – V díle Božím v Edenu, který byl takovým malým nebem, byly Adamovi dány náměty k přemýšlení. Bůh nezformoval člověka pouze k tomu, aby rozjímal nad Jeho slavným dílem stvoření; proto mu dal ruce, aby mohl pracovat, stejně jako i mysl a srdce k přemýšlení. Kdyby štěstí člověka záleželo na nicnedělání, neurčil by Stvořitel Adamovi práci, kterou měl vykonávat. Lidé měli nacházet štěstí v práci stejně jako i v rozjímání. – RH Feb 24, 1874 (1BC 1082) ^{2MCP 602.2}

Zahálka je největším prokletím – Bible odsuzuje zahálku. Lenost je tou největší kletbou, která postihuje náš svět. – COL 343 ^{2MCP 603.1}

S radostí konejte svou každodenní práci – Někteří lidé považují bohatství a zahálku za opravdová požehnání. Avšak mezi nejšťastnější lidi, kteří se těší nejlepšímu zdraví, patří ti, kteří mají vždy co na práci a kteří s radostí konají své každodenní povinnosti. Zdravá únava, která pochází ze správně rozvržené práce, jim zajišťuje, aby měli užitek z osvěžujícího spánku. Výrok o tom, že člověk musí na svůj každodenní chléb pracovat, i zaslíbení o budoucí radosti a slávě – obě zaslíbení zazněly z téhož trůnu a obě jsou požehnáním. – YI Dec. 5, 1901 (ML 168) ^{2MCP 603.2}

Radost v plnění určených povinností – Skutečné štěstí lze nalézt jen v tom, když je člověk ctnostný a koná dobro. Nejčistšího a nejvyššího potěšení se dostává těm, kdo věrně plní své svěřené úkoly. – YI Dec. 5, 1901 (ML 168) ^{2MCP 603.3}

Nevyužitý volný čas může vést k malomyslnosti a sklíčenosti – Sklíčené pocity jsou obvykle výsledkem nadměrného volného času. Zahálka poskytuje čas na hlubší přemítání nad domnělými strastmi. Mnozí lidé, kteří v současné době nemají žádných skutečných zkoušek a těžkostí, si je určitě vypůjčí z budoucnosti. Kdyby se tito lidé snažili ulehčit břemena druhých, zapomněli by na svá vlastní. Ukázalo by se, že aktivní práce, která vyžaduje zapojení duševních i tělesných sil, je neocenitelným požehnáním pro tělo i mysl. – ST June 15, 1882 ^{2MCP 603.4}

Rozvíjení charakteru – Mějte na mysli, že ať děláte cokoli, zjevujete při tom své pohnutky a rozvíjíte svůj charakter. Ať vykonáváte jakoukoli práci, dělejte ji přesně a pilně. Překonejte sklon dávat přednost snadnému úkolu. – MH 499 ^{2MCP 603.5}

Mysl má být vedena k tomu, aby se nezaobírala vlastním já – Mysl musí být vedena k tomu, aby se odvrátila od vlastního já a zabývala se tématy, která jsou mravně vznešená a zušlechťující. Neztrácejte vzácné hodiny života při tom, že budete snít o nějakém velkém díle, které vykonáte v budoucnosti, zatímco zanedbáváte plnění malých životních povinností v přítomnosti. – ST June 15, 1882 ^{2MCP 604.1}

Nečinnost má zhoubný vliv na zdraví – Nemocní si nesmí dovolit, aby upadli do stavu nečinnosti. Velice to škodí zdraví. Musí uplatnit sílu vůle a přemoci nechuť k aktivnímu cvičení (pohybu) a strach či obavu z jakékoli odpovědnosti. Nebudou nikdy moci znovu nabýt zdraví, nezbaví-li se tohoto apatického, zasněného stavu mysli a nevyburcují-li se k činnosti. – ST June 15, 1882 ^{2MCP 604.2}

Příliš pohodlní, než aby cvičili své schopnosti – Ti, kdo se příliš nesnaží uvědomit si svou zodpovědnost a uplatnit své schopnosti, neobdrží Boží požehnání a schopnost, kterou vlastní, bude od nich odňata a dána aktivním, horlivým pracovníkům, kteří množí své hříbny stálým používáním. – 4T 458, 459 ^{2MCP 604.3}

Správně rozvržená práce – základ úspěchu – Někteří mladí mužové se domnívají, že kdyby mohli strávit život v nicnedělání, že by byli nanejvýš šťastní. Rozvíjejí v sobě nenávist k prospěšné

práci. Závídí rozmařilým lidem, kteří zasvětili své životy zábavě a radovánkám. ... Neštěstí, zármutek a žal je ovocem takovéhoho myšlení a chování. Nečinnost a nicnedělání uvrhla mnohého mladého člověka do záhuby. ^{2MCP 604.4}

Správně rozvržená práce je základem úspěchu každého mladého člověka. Bůh by nemohl uvalit na muže a ženy většího prokletí, než kdyby je odsoudil k životu v nečinnosti. Zahálka je zhoubou pro duši i tělo. Srdce, mravní povaha a tělesné síly jsou zahálkou zeslabovány. Zhoršuje se intelekt a srdce se jako široká ulice otevírá pokušení, aby zabředlo do všech neřestí. Líný, nesnaživý člověk vyzývá ďábla, aby jej pokoušel. – Manuscript 2, 1871 (HC 222) ^{2MCP 604.5}

Ničivé účinky návyku lenosti a lhostejnosti (rada rodičům) – Byli jste neteční k moci, kterou nepřítel měl nad vašimi dětmi. Domácí práce, dokonce ani ty namáhavé, by jim ani z padesátiny neuškodily tak, jak jim uškodila lenost. Bývaly by unikly mnohemu nebezpečí, kdyby už v ranějším věku bývaly poučeny, jak vyplňovat čas užitečnou prací. Nebyly by získaly tak nepokojnou povahu a takovou touhu po změně a chození do společnosti. Bývaly by unikly mnoha pokušením marnivosti a nezapletly by se do neužitečných zábav, lehkovážné četby, prázdných řečí a nesmyslů. Čas by jim plynul více k jejich vlastní spokojenosti a bez takového velkého pokušení vyhledávat společnost opačného pohlaví a omlouvat své hříšné způsoby. Ovocem této lenosti je marnivost, citové rozpoložení, neužitečnost a jistý hřích. – 4T 97, 98 ^{2MCP 605.1}

Napněte všechny své síly – Člověk se musí spolupodílet v tomto velkém zápase o věčný život. Musí reagovat na působení Ducha svatého. Bude to vyžadovat zápas, abychom překonali mocnosti temna, Duch ale bude v člověku působit, aby bylo dosaženo vítězství. Člověk se však nemá stát nečinnou, lenivou bytostí, která bude spasena bez vlastního přičinění. Žádá se po něm, aby v tomto boji o nesmrtelnost napnul všechny své síly a uplatnil každou schopnost. Nicméně je to Bůh, který dává člověku způsobilost. ^{2MCP 605.2}

Žádný člověk nemůže být spasen, zůstane-li netečný. Pán nás vybízí: „*Snažte se vejít těsnou branou, neboť vám říkám, že mnozí se budou pokoušet vejít, ale nebudou moci.*“ (L 13,24 – NBK) „*Vcházejte těsnou branou. Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni, neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.*“ (Mt 7,13.14 – NBK) – Manuscript 16, 1896 ^{2MCP 605.3}

66. Citové potřeby

(Viz část V. „Životodárná síla“ a část XI. „Citové problémy“)

Smysl života – Boží Zákon je zákonem lásky. Bůh vás obklopuje krásou, aby vás naučil, že na zemi nežijete proto, abyste hospodařili jen pro sebe, kopali, stavěli, dřeli a starali se. Chce, aby Kristova láska prozářila, obšťastnila a zkrášlila váš život, abyste – podobně jako květiny, službou lásky přinášeli druhým radost. – MB 97 2MCP 606.1

Láska naplňuje potřebu duše – Láska se musí stát zásadou každého jednání. Láska je základem pravidlem Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanovy povahy. Jen ona může způsobit, aby byl neochvějným a stálým. Jen ona ho může uschopnit, aby obstál ve zkouškách a odolal pokušení. – COL 49 2MCP 606.2

Pěstujte lásku – Musíme pěstovat lásku k Bohu a lásku jednoho k druhému, protože je tak vzácná jako zlato. Je nám nyní zapotřebí, abychom co nejlépe představili povahu čistého a neposkvrněného náboženství, které je, jak ve své povaze tak i ve svých požadavcích, opakem sobectví. Láska, která se podobá té, kterou svým životem představil Kristus, se nedá s ničím srovnat. Její hodnota je vyšší než hodnota zlata, stříbra či drahých kamenů. O lásku, jež byla Kristu vlastní, se musíme modlit a prosit o ni. Křesťan, který je takovou láskou ovládnut, zjevuje charakter, který je povznesen nad každou lidskou slabostí. – Letter 335, 1905 2MCP 606.3

Každý potřebuje lásku – Příčinou, proč je na světě tolik mužů a žen tvrdého srdce je to, že pravá láska byla pokládána za slabost a byla omezována a potlačována. Lepší část lidské přirozenosti těchto lidí byla v dětství narušena a její rozvoj zastaven. A pokud paprsky božského světla nerozptýlí bezcitnost a kruté sobectví, štěstí takových lidí je navždy pohřbeno. Chceme-li mít něžné srdce jako měl Ježíš, když byl na této zemi, a posvěcený soucit, jaký mají andělé k hříšným smrtelníkům, musíme pěstovat soucit a pochopení dětí, který je vtělením prostoty a jednoduchosti. – 3T 539 2MCP 607.1

Srdce je stálým zřídlem lásky – Ani bratr ani sestra K. nemají zkušenost v sebeobětování pro pravdu, v tom, aby byli bohatí v dobrých skutcích, a hromadili si své poklady v nebesích. Jejich soucit, starostlivost a shovívavost nebyly uplatněny v práci pro závislé, milující dítky. Mají na zřeteli jen své vlastní sobecké pohodlí. Jejich srdce nejsou zřídlem, z něžž prýští živoucí prameny něhy a lásky. Kdyby byli druhým skrze vlídná, laskavá slova a skutky milosrdenství a shovívavosti požehnáním, získali by sami požehnání. Ve sféře své prospěšnosti jsou příliš omezení. – 2T 649, 650 2MCP 607.2

Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj – Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj. Pokud v nás žije staré já, jsme neustále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme vlastnímu já a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluší k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. „*Láska je trpělivá, je dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nenadýmá; nechová se nepatřičně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nemyslí na nic zlého, neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává.*“ (1 K 13,4-8 – NBK) – MB 16 2MCP 607.3

Jistota založená na správném myšlení – Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zušlechťující moc čistých myšlenek. Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „*smýšlí ve svém srdci, takový je*“ (Př 23,7 – KJV). Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem. Chceme-li, můžeme se odvrátit od všeho, co je povrchní a nízké, a dosáhnout vyšší úrovně. Bohu se staneme dražší a lidé si nás mohou vážit. – MH 491 2MCP 608.1

Nedostatek lásky kazí mravy – Hospodin ukázal Izraelským v ohavnostech Kananejských, jaké jsou následky obcování se zlými duchy. Kananejští neznali přirozenou lásku, pěstovali modloslužbu a cizoložství, dopouštěli se vražd. Byli odporní každou svou zvrhlou myšlenkou a každým svým nechutným zvykem. – PP 688 2MCP 608.2

Ovocem zášti je smrt* – Duch nenávisti a pomstychtivosti pochází od satana a tento duch jej přivedl k tomu, že usmrtil Syna Božího. Každý, kdo pěstuje zášť a zlobu, chová téhož ducha, jenž přinese ovoce smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. „*Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal.*“ (1 J 3,15 – NBK) – MB 56 2MCP 608.3

Potřeba dobrých přátelských vztahů – Mnozí by mohli být před hříšnými vlivy uchráněni, kdyby byli obklopeni dobrou společností a kdyby od někoho zaslechli vlídná a laskavá slova. – 4T 364 2MCP 609.1

Touha po společenství je přirozená – Sdružování lidí je přirozené. Každý člověk si najde přátele nebo naváže přátelství. A přímo úměrně k síle tohoto přátelství pak bude i rozsah vlivu, jímž budou přátelé na sebe vzájemně působit, ať v dobrém nebo ve zlém. Každý člověk bude mít společníky, na které bude mít vliv a ti zase na něj. 2MCP 609.2

Přátelský vztah je tajemným poutem, které k sobě váže lidská srdce tak, že city, vkus a zásady dvou jednotlivců se spojují. Jednoho zaujme povaha toho druhého, takže napodobuje jeho způsoby a jednání. Stejně jako vosk nese podobu pečeti, tak si i mysl uchovává dojem, který vyvolává společenský styk a přátelské svazky. Tento vliv je možná nevědomý, tím však vůbec neztrácí na síle a působnosti. – 4T 587 2MCP 609.3

Člověk byl stvořen pro společenství – Bůh stvořil člověka pro společenství a je Jeho úmyslem, abychom byli naplněni Kristovou laskavou a milující povahou a abychom byli skrze přátelství k sobě poutáni blízkými vztahy jako dítka Boží, konajíce dílo jak časné, tak i dílo pro věčnost. – Letter 26a, 1889 (MM 48, 49) 2MCP 609.4

Pýcha rozbíjí přátelství – (Nepřátelé Kristovi) Poznali, že vznešenost, čistota a krása pravdy učinila svým hlubokým, příznivým vlivem silný dojem na mysl mnohých. ... Pán Ježíš bořil dělicí zeď, která tak lichotila jejich pýše a pocitu výlučnosti. Obávali se, že od nich odvrátí celý národ, jestliže ho nechají dál působit. Proto Jej pronásledovali s vyhraněně nepřátelskými úmysly a doufali, že se naskytne nějaká vhodná příležitost k tomu, aby proti němu vyvolali nelibost zástupů a umožnili tak veleradě, aby ho mohla odsoudit a usmrtit. – MB 47 2MCP 609.5

Přátelé a povaha – Právem se říká: „Ukaž mi své přátele a já ti povím, jakou máš povahu.“ Mladí lidé si neuvědomují, jak výběrem svých přátel zřetelně ovlivňují svůj charakter a pověst. Lidé vyhledávají společnost těch, jejichž vkus, zvyky a jednání jsou příjemné a vhodné. 2MCP 610.1

Člověk, který dává přednost společnosti lidí nevychovaných a nemravných před lidmi rozumnými a ctnostnými, ukazuje, že jeho vlastní charakter je defektní. Jeho vkus a zvyky mohou být zpočátku naprosto odlišné od vkusu a zvyklostí těch, jejichž společnost vyhledává, avšak stykem s těmito lidmi se jeho myšlení a pocity mění. Vzdává se správných zásad a neuvědoměle leč nevyhnutelně klesá na úroveň svých společníků. Podobně jako řeka je vždy zabarvena podle vlastností půdy, kterou protéká, tak také zásady a návyky mladých lidí jsou trvale ovlivňovány povahou společnosti, s níž se stýkají. – CT 221 2MCP 610.2

Vztah, kterého si musí každý člověk vážit – Bůh nás všechny vzájemně spojuje jako členy jedné rodiny a každý je povinen si tohoto vztahu vážit. Nelze přehlížet povinnosti, které existují a které máme vůči druhým, a přitom zachovávat Boží příkázání. Budeme-li žít, myslet a pracovat jen pro sebe, staneme se neužitečnými Božími služebníky. K tomu, abychom se stali dobrými občany nebo příkladnými křesťany nejsou důležité honosné tituly ani veliké nadání. – 4T 339, 340 2MCP 610.3

Pouto vzájemného svazku – Nejněžnějším pozemským poutem je to, které existuje mezi matkou a jejím dítětem. Dítě je více ovlivňováno životem a příkladem matky, nežli příkladem otce, neboť je oba pojí silnější a něžnější pouto vzájemného svazku. Matky mají velkou zodpovědnost. Kdybych je jen mohla přesvědčit o důležitosti díla, které mohou vykonat při formování mysli svých dětí, byla bych šťastná. – 2T 536 2MCP 610.4

Ježíš Kristus – největší Přítel – Naším přátelským vztahům se přikládá velká důležitost. Můžeme vytvořit mnohé svazky, které jsou příjemné a prospěšné, nicméně žádný nemůže být tak vzácný jako ten, v němž je smrtelný člověk přiveden do spojení s věčným Bohem. Když jsme takto spojeni, slova Kristova zůstávají v nás. ... Výsledkem bude čisté srdce, rozvážný život a bezvadný

charakter. Avšak toliko známostí a osobním přátelským vztahem s Kristem se můžeme stát podobnými Tomu, jenž je dokonalým Příkladem. – ST Sep. 10, 1885 (ML 190) ^{2MCP 611.1}

Utišení mysli a pokoj duši – Lékař, který prokáže, že je hoden zastávat místo vedoucího lékaře sanatoria, bude zastávat ohromné dílo. Jeho práce v náboženském směru však musí být vždy takové povahy, aby božské léky na pomoc hříchem obtíženým duším byly poskytovány pacientům. Každý lékař musí pochopit, že takové dílo musí být konáno citlivě a moudře. V našich institucích, kde na léčbu přichází duševně nemocní pacienti, se povzbudivá slova k těmto postiženým stanou často prostředkem k uklidnění mysli a znovu navrácení pokoje do duše. – Letter 20, 1902 (MM 189) ^{2MCP 611.2}

Dar Boží – Každý dobrý podnět a touha jsou darem Božím. Víra přijímá od Boha ten život, který jediný může způsobit opravdový růst a účinnost. – Ed 253 ^{2MCP 611.3}

Vnitřní uspokojení pramenící ze souladu s pravdou – Satan nenávidí nesobeckost, základní zásadu Božího království, a popírá samu její existenci. Od začátku velkého sporu se snaží dokázat, že zásady Božího jednání jsou sobecké, a stejným způsobem jedná s těmi, kdo slouží Bohu. Dilem Kristovým a všech těch, kteří nesou Jeho jméno, je vyvrátit toto satanovo tvrzení. ^{2MCP 611.4}

Pán Ježíš přišel na tento svět jako člověk proto, aby svým vlastním životem dal názorný příklad naprosté nezištnosti. A všichni, kdo přijímají tuto zásadu, se mají stát Jeho spolupracovníky a projevovat ji též ve svém životě. Vyvolit si pravdu, protože je to správné, a stát za pravdou i za cenu utrpení a oběti – toto je „*dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin*“ (Iz 54,17). – Ed 154, 155 ^{2MCP 611.5}

Svět vděčí za důvěru a spolupráci Zákonu Božímu – Za všechno, co umožňuje důvěru a spolupráci mezi lidmi, je svět dlužen Božímu Zákonu, jak byl dán v Jeho Slově, a jenž je dosud – ač často sotva znatelný a téměř vymazán – patrný v srdcích lidí. – Ed 137 ^{2MCP 612.1}

Opravdový úspěch versus peníze – Jakmile uvedeme sami sebe do správného vztahu k Pánu Bohu, budeme mít úspěch, kamkoli půjdeme. A je to úspěch, po němž toužíme, nikoli peníze, ale skutečný úspěch. Bůh nám jej dá, protože ví vše o našem sebezapření. Ví o každé oběti, kterou přinášíme. Možná si myslíte, že nezáleží na vašem sebezapření, že byste měli být lépe ohodnoceni a podobně. Avšak pro Boha má vaše sebezapření velký význam. ^{2MCP 612.2}

Stále znovu a znovu je mi ukazováno, že když lidé začnou usilovat o to, aby dosahovali stále vyšších mezd, stane se v jejich zkušenosti něco, co je postaví tam, kde se již nenacházejí na výhodném postavení. Když však přijímají takovou mzdu, která na první pohled odhaluje tu skutečnost, že přinášejí oběť, Pán vidí jejich sebezapření a dává jim úspěch a vítězství. Na tuto věc je mi neustále poukazováno. Pán Bůh, který vidí vskrytu, odplatí zjevně za každou oběť, kterou Jeho zkoušení služebníci byli ochotni přinést. – Manuscript 12, 1913 (2SM 179, 180) ^{2MCP 612.3}

Naše jistota a bezpečí nezáleží na bohatství – Mnozí se domnívají, že svou jistotu naleznou v pozemském bohatství. Kristus se však snaží vyjmout z jejich oka třísku, která jim znemožňuje rozhled, a tak jim umožnit, aby viděli „nesmírně veliké bráně věčné slávy.“ Zaměňují přelud za skutečnost a ztratili ze zřetele slávu a nádheru věčného světa. Kristus je vyzývá, aby svůj pohled zaměřili dál za přítomnost a rozšířili jej o věčnost. – Letter 264, 1903 (SD 247) ^{2MCP 612.4}

Důvěra a spoléhání se na Boha je pravým bezpečím – Satan dobře ví, že i ten nejslabší člověk, který přebývá v Kristu, je silnější než zástupy temnosti, a že odolá, zjeví-li se mu otevřeně. Proto se snaží vylákat bojovníky kříže z jejich bezpečné pevnosti, zatímco se svými zástupy číhá v úkrytu a je připraven zahubit každého, kdo se opováží vkročit na jeho území. V bezpečí jsme jedině tehdy, když pokorně věříme a spoléháme na Boha a jsme poslušni všech jeho přikázání. – GC 530 ^{2MCP 613.1}

Bůh nám nabízí bezpečí – Bůh si přeje, abychom dali přednost nebeským hodnotám před pozemskými. Dává nám možnost, abychom si ukládali poklady v nebesích. Povzbuzuje nás, abychom usilovali o dosažení nejvyšších cílů, abychom si zajistili ten největší poklad. Bůh říká: „*Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir.*“ (Iz 13,12) Až pomínou bohatství, která ničí mol a rez, budou se moci Kristovi následovníci radovat ze svého nebeského pokladu, z bohatství, které nepomijí. – COL 374 ^{2MCP 613.2}

Posvěcující vliv pravdy – Jediné bezpečí pro každého člověka spočívá ve správném myšlení. Máme použít každého prostředku, který Bůh dal do našeho dosahu, abychom uměli ovládat své

myšlenky a rozvíjeli je. Máme uvést v soulad své myšlení s myšlením Božím. Jeho pravda nás posvěť – tělo, duši i ducha, a uschopní nás, abychom se mohli povznést nad pokušení. Slova, která budeme pronášet, se stanou moudrými. – Letter 123, 1904 ^{2MCP 613.3}

Pravda přijatá srdcem zlepšuje zdraví – Jakmile se lidé, kteří hoví špatným návykům a životu v hříchu, poddají moci božské pravdy a ta se dostane do srdce, oživí se mravní síly, jež byly zřejmě ochromeny. Příjemce pravdy bude vlastnit silnější a jasnější vnímání, než měl předtím, než připoutal svou duši k Věčné Skále. Když si uvědomí, že v Kristu je jeho jistota,lepší se také jeho tělesné zdraví. Zvláštní Boží požehnání spočívající na tom, jenž přijal pravdu, je samo o sobě zdravím a silou. – CTBH 13, 1890 (Te 108) ^{2MCP 614.1}

Úleva od pocitu viny – Kristus ochrnutého uzdravil na těle i na duchu. Nemocný potřeboval nejdříve vyléčit duši, aby mohl ocenit uzdravení těla. Než mohla být vyléčena tělesná nemoc, musel Kristus přinést úlevu jeho mysli a očistit ho od hříchu. Toto poučení nesmíme přehlížet. I dnes tisíce lidí, kteří trpí nějakou tělesnou nemocí, touží stejně jako onen ochrnutý po poselství: „Tvé hříchy jsou odpuštěny.“ Základem jejich nemoci je břemeno hříchu s jeho neklidem a neuspokojenými tužbami. Tito lidé nemohou nalézt úlevu, dokud nepřijdou k Lékaři duše. Pokoj, který může dát jen Kristus, navrátí sílu mysli a zdraví tělu. – MH 77 ^{2MCP 614.2}

Síla k vítězství – Andělé, kteří pro vás vykonají to, co pro sebe nemůžete vykonat vy, čekají na vaši spolupráci. Očekávají, že odpovíte na Kristovo působení, kterým vás k sobě přitahuje. Přiblížte se k Bohu a také jeden k druhému. Svou touhou, tichou modlitbou, vzepřením se satanovu naléhání vložte svou vůli na stranu Boží vůle. Bude-li vaší jedinou touhou odolat d'áblu a budete-li se upřímně modlit „Vysvobod' mne z pokušení,“ obdržíte sílu k vítězství. ^{2MCP 614.3}

Dílem nebeských andělů je přiblížit se ke zkoušeným, pokoušeným a sužovaným lidem. Vyvíjejí dlouhé, namáhavé a neúnavné úsilí, aby zachránili duše, pro něž Kristus zemřel. – RH July 4, 1899 (SD 36) ^{2MCP 614.4}

67. Nálada, citové rozpoložení

Rozdílné rozpoložení – V našich vzájemných vztazích musíme mít na paměti, že nemáme všichni stejné nadání či stejnou povahu. Pracovníci se různí v názorech a představách. K úspěchu díla Božího je zapotřebí různých obdarování, které se v tomto díle spojí. Nezapomínejme na to, že někteří pracovníci mohou úspěšněji zastávat určitá postavení než jiní. Ten, který byl obdarován citlivostí a schopností, která ho činí způsobilým k vykonání některého zvláštního úseku díla, by neměl vyčítat druhým, že nejsou schopni konat to, co je pro něj tak snadné. Cožpak neexistují věci, které jeho spolupracovníci umějí vykonat daleko lépe než on? – Letter 116, 1903 (Ev 103) ^{2MCP 615.1}

Různá povaha, různý náhled – Ve všech životních vztazích musíme uplatnit sebeovládání, shovívavost a soucit. Svými náladami, návyky a vzděláním se od sebe navzájem tak lišíme, že naše způsoby nazírání na věci jsou rozmanité. Posuzujeme různě. Naše chápání pravdy a naše názory na životní styl nejsou ve všech ohledech totožné. Neexistují dva lidé, jejichž zkušenosti by byly do všech podrobností shodné. Co je pro jednoho utrpením, nemusí být pro druhého vůbec žádná strast. Povinnosti, které někdo považuje za lehké, jsou pro jiného obtížné nebo si s nimi neví rady. – MH 483 ^{2MCP 615.2}

Rozmanitost temperamentů v rodině – V jedné rodině často existuje nápadná různorodost temperamentů a povah, neboť je Božím úmyslem, aby osoby s rozdílnými temperamenty společně vytvářely svazky. Je-li tomu tak, musí každý člen domácnosti chovat v posvátné účtě city druhých a brát ohledy na jejich práva. Tímto způsobem poroste vzájemná ohleduplnost a shovívavost, sníží se zaujatost a hrubé rysy charakteru budou vyhlazeny. Dojde k souladu a toto spojení různých povah a temperamentů může být každému k užitku. – ST Sep. 9, 1886 (CG 205) ^{2MCP 616.1}

Rodiče předávají své sklony – Tato odpovědnost se týká otců stejně jako matek. Oba rodiče přenášejí na své děti své vlastní příznačné rysy – duševní i tělesné, své sklony a náklonnosti. – PP 561 ^{2MCP 616.2}

Zděděné sklony – Bůh si přeje, abychom si navzájem pomáhali tak, že budeme projevovat soucit a nesobeckou lásku. Jsou lidé, kteří zdělili zvláštní povahové nálady a sklony. Možná se s nimi těžce jedná, jsme však my sami bez chyby? Nesmíme vzít odvahu těmto lidem. Jejich omyly a pochybení nemáme veřejně šířit. Kristus má soucit a pomáhá těm, kdož ve svém úsudku chybují. Vytrpěl smrt pro každého člověka a proto má soucitný a hluboký zájem o každého. – 9T 222 ^{2MCP 616.3}

Proměna k příjemné náladě – „*Bděte a modlete se*“ je příkaz, který se v Písmu svatém často opakuje. V životech těch, kteří jsou poslušni tohoto příkazu, se bude projevovat proud štěstí, který se stane požehnáním každému, kdo s ním přijde do styku. Lidé, kteří jsou ve své povaze mrzutí a podráždění, se stanou vlídnými a laskavými, pyšní se stanou tichými a pokornými. – CT 293 ^{2MCP 616.4}

Pravidelnost a řád zlepšuje citové rozpoložení – Kdyby si mladí lidé vybudovali návyk pravidelnosti a pořádku, zlepšilo by se jejich zdraví, duševní schopnosti, paměť i nálada. – YI Jan. 28, 1897 (CG 112) ^{2MCP 616.5}

Citové rozpoložení lze změnit – V milosrdenství Bůh odhaluje lidem jejich vlastní nedostatky, o nichž nevědí. Chce, aby vážně zkoumali složité emoce a pohnutky svých vlastních srdcí a odhalili to, co je nesprávné, změnili svou povahu a zlepšili způsob svého chování. Bůh si přeje, aby Jeho služebníci dobře poznali svá vlastní srdce. A aby mohli poznat svůj skutečný stav, dopouští, aby na ně dolehl oheň utrpení, aby mohli být očištěni. – RH April 10, 1894 (ML 92) ^{2MCP 617.1}

Nevrlá nálada je na škodu prospěšnosti učitele – Ten, kdo vychovává mládež, si musí před vším ostatním dávat pozor, aby nechoval nevrlou, zasmušilou náladu. Tím by totiž přišel o sympatie svých studentů, bez nichž nemůže doufat, že jim bude ku prospěchu. Neměli bychom zatemňovat svou vlastní životní stezku ani cestu ostatních stíny svých starostí. Máme přece Spasitele, k němuž můžeme jít a do jehož soucitného ucha můžeme vylévat všechny těžkosti. Smíme u Něj složit každou naši starost a břemeno, a potom se nám nebude zdát naše práce těžká či naše zkoušky tvrdé. – CT 233 ^{2MCP 617.2}

Spojení radostné nálady s mravní neporušeností – Náboženství Pána Ježíše změkčuje vše, co je tvrdé a hrubé v citovém rozpoložení člověka, a vyhlazuje vše, co je drsné a ostré v jeho chování. Slova se stávají vlídnými a vystupování příjemným. Učme se od Krista, jak spojit vznešený význam čistoty a mravní neporušenosti s radostnou a optimistickou náladou. Laskavý, zdvořilý křesťan je tím nejmocnějším důkazem, který může hovořit ve prospěch křesťanství. – GW 122 ^{2MCP 617.3}

Nesprávné stravovací způsoby kazí povahu – Mnozí lidé si kazí svou povahu, protože se nesprávně stravují. Musíme se stejně důkladně učit lekcím zdravotní reformy, jako musíme mít naše studie bezvadně připraveny, protože návyky, které v tomto směru přijímáme za své, nám pomáhají budovat naše povahy pro budoucí život. Je možné, že si člověk nesprávným používáním žaludku zkazí svou duchovní zkušenost. – Letter 274, 1908 (CD 126) ^{2MCP 617.4}

Masité pokrmy vyvolávají sklony k podrážděnosti – Bůh neodepřel Židům na poušti maso jen proto, aby projevil svou autoritu, ale pro jejich blaho, aby si mohli uchovat tělesné i mravní síly. Bůh věděl, že požívání masitých pokrmů posiluje tělesné vášně a zeslabuje intelekt. Věděl, že kdyby byla uspokojena jejich chuť na masité pokrmy, zeslabilo by to jejich mravní síly a vzbudilo by to takový sklon k podrážděnosti, že by se tento ohromný zástup lidí stal neukázněným a vzpurným, že by ztratili vysoký smysl své mravní zodpovědnosti a odmítli by se řídit moudrými zákony Toho, jehož jméno je Jehovah. – ST Jan. 6, 1876 (Te 160) ^{2MCP 618.1}

Cukr a nálada – Cukr není pro žaludek dobrý. Způsobuje kvašení, čímž dochází k zatemňování myšlení a vnáší do nálady rozmrzelost. – Manuscript 93, 1901 (CD 327) ^{2MCP 618.2}

Zjemnění drsných rysů povahy – Pokrok v křesťanské zkušenosti se vyznačuje růstem pokory, která je výsledkem růstu poznání. Každý, kdo se spojí s Kristem, odstoupí od každé nepravosti. ^{2MCP 618.3}

S bázní Boží vám říkám, že mi bylo ukázáno, že mnozí z vás neobdrží věčný život, protože své naděje na nebesa stavíte na falešném základě. Bůh vás ponechává sobě samým, „*aby ponížil... a zkusil... (vás), aby známé bylo, co jest v srdci... (vašem)*“ (Dt 8,2). Zanedbáváte Písmo. Pohrdáte a odmítáte svědectví, poněvadž odsuzují vaše hříchy, které jste si zamilovali, a zneklidňují vaši samolibost. ^{2MCP 618.4}

Když bude v srdci přebývat Kristus, projeví se Jeho podoba v životě. Tam, kde dříve vládla pýcha, bude panovat pokora. Poslušnost, tichost, trpělivost zmírní drsné rysy povahy, která je od přirozenosti zvrácená a prudká. Láska k Ježíši se projeví v lásce k Jeho lidu. Nebude to láska nestálá ani občasná a prudká, nýbrž rozvážná, hluboká a silná. ^{2MCP 618.5}

Život křesťana bude zbaven každé přetvářky, bude prost vší strojenosti, lsti a klamu. Jeho život se stane vážným, opravdovým a vznešeným. Jeho každým slovem bude promlouvat Kristus, bude se projevoval v každém jeho skutku. Jeho život bude zářit světlem Spasitele, který v něm bude přebývat. V obcování s Bohem a v radostném hloubání nad nebeskými věcmi se duše připravuje na nebesa a usiluje získat další duše do Kristova ovčince. Náš Spasitel je mocen a ochoten učinit pro nás více, než oč jsme schopni prosit či dokonce si jen pomyslet. – 5T 49, 50 ^{2MCP 619.1}

Bůh je schopen přetvořit náladu – Ať je vaše nálada jakákoliv, Bůh je schopen ji přetvořit tak, že bude líbezná a bude se podobat povaze Kristově. Živou vírou se můžete oddělit od všeho, co není v souladu s Božím myšlením, a tak vnést do svého života zde na zemi nebesa. Učiníte tak? Pokud ano, každý váš krok bude prozářen sluneční září. – Manuscript 91, 1901 ^{2MCP 619.2}

Požehnání nemocným – Veselou náladu, příjemnou povahu Bůh použije k tomu, aby přinesla požehnání nemocným. V pravdách Božího slova je posvěcující, přetvářející moc. Jsou-li přijaty do srdce a uplatňovány v životě, projeví se vůně života k životu. Nechť ti, kdo jsou zaměstnáni v našich institucích, jsou takovými, kteří dovolí světlou pravdy, aby vyzařovalo z jejich každodenních slov a jednání. Jen takové lidi může Kristus přijmout za své spolupracovníky. – Manuscript 69, 1909 (MM 173) ^{2MCP 619.3}

Soulad mezi lidmi různých temperamentů – Soulad a svornost mezi lidmi různých povah je nejmocnějším důkazem, který lze uvést pro tu skutečnost, že Bůh poslal svého Syna na tento svět, aby zachránil hříšníky. Je naší výsadou nést toto svědectví. Ale aby tomu tak mohlo být, musíme se podřídit Kristovu přikázání. Naše povaha musí být utvářena v souladu s Jeho povahou, naše vůle se

musí podřídít Jeho vůli. Potom budeme společně pracovat i bez jediného pomyšlení na spor. – 8T 242, 243 2MCP 619.4

Povaha naplněná vděčností a pokojem – Ze všech věcí, o něž lidé usilují, kterých si váží a které pěstují nemá před Boží tváří nic takovou hodnotu, jako čisté srdce – povaha naplněná vděčností a pokojem. – 4T 559 2MCP 620.1

Vzkříšením se povaha nezmění – Chcete-li být svatými v nebesích, musíte být svatými nejdříve zde na zemi. Povahové rysy, které ve svém životě pěstujete, nebudou při smrti ani vzkříšení proměněny. Z hrobů vyjdete se stejnou povahou, jakou jste projevovali doma i ve společnosti. – Letter 18b, 1891 (AH 16) 2MCP 620.2

68. Společenské vztahy

Oblast, která při výchově nemá být opomíjena – Boží lid vcelku příliš málo pěstuje křesťanskou družnost. Na našich školách nesmíme tuto oblast výchovy opomíjet nebo ji ztratit ze zřetele. – 6T 172 2MCP 621.1

Společenské chování je dar – Laskaví, srdeční lidé mají před Bohem odpovědnost, aby svou náklonnost neprojevovali jen přátelům, ale všem, kdo potřebují jejich pomoc. Příjemné společenské chování je také dar, který máme využít ku prospěchu všech, se kterými se setkáváme. – COL 353 2MCP 621.2

Nejsme na světě samostatnými atomy – Musíme naučit studenty, že nejsou samostatnými atomy, ale že každý jednotlivec je takovým jedním vláknem, které se má spojit s dalšími vlákny a vytvořit tak látku. Toto naučení nelze dát účinněji nikde jinde než na internátě. Zde mají studenti každý den příležitosti, které, pakliže jsou využity, jim velice pomohou při rozvíjení společenských rysů jejich povahy. Je v jejich vlastní moci, aby využili svůj čas a příležitosti tak, aby si získali takový charakter, který je učiní šťastnými a prospěšnými. 2MCP 621.3

Ti, kdo se uzavírají sami do sebe, kteří nejsou ochotní přiblížit se k druhým a být jim díky přátelskému svazku ku požehnání, se připravují o mnohá požehnání, neboť vzájemným stykem si získává lidská mysl kultivovanost a vytříbenost. Společenským stykem se lidé seznamují a uzavírají přátelství, jež vedou ke svornosti lidských srdcí a ovzduší lásky, které se líbí nebesům. – 6T 172 (1900) 2MCP 621.4

Důležitost společenských vztahů – Křesťanství přichází do styku se světem prostřednictvím společenských vztahů. Bůh žádá od každého muže i ženy, kteří poznali Kristovu lásku a jejichž srdcím se dostalo božského osvětlení, aby šířili světlo na temnou stezku těch, kdo neznají lepší cestu. ... Společenský vliv posvěcený Duchem Kristovým musí být využit k získávání duší pro Spasitele. – 4T 555 2MCP 622.1

Společenskou stránku naší povahy nutno rozvíjet – Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je a naše duchovnost bude upadat. Když se jako křesťané stýkáme, pak ztrácíme mnoho tím, když se nám nedostává vzájemného soucitu. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s druhými a je prostředkem, který nás rozvíjí a posiluje pro službu Boží. – SC 101 2MCP 622.2

Pán Ježíš byl nanejvýš společenský – Celý život Spasitele se vyznačoval nestrannou shovívavostí a krásou svatosti. Je naším vzorem dobroty a laskavosti. Od počátku Jeho veřejného působení lidé začali lépe chápat povahu Boží. Svým vlastním životem ukazoval to, co učil. Projevoval pevnost a důslednost bez tvrdohlavosti, shovívavost bez slabosti, něžnost a soucit bez přecitlivělosti. Byl nanejvýš společenský, a přesto vlastnil odměřenost, která byla překážkou jakékoliv famíliárnosti (důvěrnosti). Jeho střídmost nikdy nevedla k bigotnosti či asketismu. Nepřízpůsoboval se světu, přesto však byl pozorný k potřebám i těch nejposlednějších lidí společnosti. – CT 262 MCP 622.3

Společenská vlídnost a lidská důstojnost – Sedával jako čestný host u stolu publikánů. Svým soucitem a laskavostí dokazoval, že ctí důstojnost člověka. Lidé si přáli, aby jim mohl důvěřovat. Jeho slova působila na jejich vyprahlé nitro tolik očekávanou, životodárnou silou. V těchto vyvrženících společnosti vzbudil nové pohnutky a otevřel jim možnost nového života. – MH 26 2MCP 623.1

Učedníci se učili opravdovému společenskému chování – Kristus učil své učedníky, jak se mají chovat ve společnosti druhých. Vyučoval je, jaké jsou povinnosti a řád opravdového společenského života, tedy povinností a řádu, které jsou stejné jako zákony Božího království. Učil učedníky svým příkladem, že když se účastní jakéhokoliv veřejného shromáždění, nemusejí pociťovat potřebu něco říci. Jeho hovor, když se účastnil nějaké slavnosti, se naprosto odlišoval od těch, které lidé vedli při oslavách v minulosti. Každé slovo, které Kristus pronesl, bylo vůní života k

životu. Mluvil srozumitelně a prostě. Jeho slova se podobala „*jablkům zlatým s řezbami stříbrnými*“ (viz Př 25,11). – RH Oct. 2, 1900 (ML 190) ^{2MCP 623.2}

Nezříkejme se vzájemného společenství – Příklad Krista, jenž spojoval svůj zájem se zájmy lidstva, by měli následovat všichni, kdo hlásají Jeho slovo, a všichni, kdo přijali evangelium Jeho milosti. Nemáme se zříkat společenského styku. Neměli bychom se stranit druhých. Abychom získali příslušníky všech společenských tříd, musíme se s nimi stýkat tam, kde se vyskytují. Zřídka kdy nás totiž vyhledají sami od sebe. A ne toliko z kazatelný se božská pravda dotkne lidských srdcí. Je ještě další pole působnosti, snad skrovnější, ale právě tak účinné. Takové pole je v příbytcích chudých a v palácích bohatých, za pohostinným stolem a mezi lidmi, kteří se sešli k čisté zábavě. – DA 152 ^{2MCP 623.3}

Potřeba družnosti – Nermalou ztrátu pocítují ti lidé, kteří se straní setkávání lidu Božího. Jako dítky Boží se máme účastnit každého Božího shromáždění, kde máme být přítomni, a rozdávát slovo života. Všichni potřebují světlo a je zapotřebí každé pomoci, kterou mohou obdržet, aby, když prostřednictvím povolaných Božích služebníků uslyší a přijmou převzácná poselství z nebes, mohli být připraveni poskytovat toto světlo druhým. – Letter 117, 1896 ^{2MCP 624.1}

Výchova utváří sociální strukturu – Výchova, která je poskytována mladým lidem, formuje celou strukturu společnosti. Po celém světě je společnost narušena a je zapotřebí důkladné nápravy. Mnozí se domnívají, že lepší školní vybavení, větší schopnosti a modernější metody výuky uvedou celou záležitost do pořádku. Vyznávají, že se jim dostalo „živého slova“ a věří mu, a přesto dávají ve velkém systému výchovy Božímu slovu podřadné místo. To, co by mělo stát na prvním místě, je podřízeno lidským myšlenkám. – 6T 150 ^{2MCP 624.2}

Společenský vliv domova* – Poslání rodiny je dalekosáhlé a netýká se jen jejích členů. Křesťanský domov má být učebnicí, která zobrazuje, jak významné jsou správné životní zásady. Takový příklad se stane silou, která ve světě bude působit k dobrému. Vliv správné rodiny na srdce a životy lidí je mnohem účinnější než sebelepší kázání. Když potom z takových rodin vycházejí mladí lidé, šíří to, čemu se doma naučili. Ušlechtilé zásady života se pak dostávají do dalších domácností a ve společnosti působí vlivem, který vede k jejímu povznesení. – MH 352 ^{2MCP 624.3}

Společenskost je významným činitelem – Křesťanská vlídnost a družnost jsou mocnými činiteli při získávání náklonnosti mladých lidí. – CT 208 (Sep. 17, 1902) ^{2MCP 625.1}

Základ a páteř společenského života se otrásá – Učení, že lidé nemusí poslouchat Boží požadavky, už oslabil sílu mravních závazků a otevřel stavidla nepravosti, která zaplavuje svět. Nezákonnost, rozmařilost a zvrhlost se na nás valí jako ohromná záplava. Satan působí v rodinách. Jeho korouhev vlaje i nad údajně křesťanskými domovy. Projevuje se v nich závist, podezřívání, pokrytectví, odcizení, spory, hádky, zklamání důvěry, uspokojování smyslných žádostí. Zdá se, že celý systém náboženských zásad a nauk, který má tvořit základ a páteř společenského života, se otrásá a hrozí mu zhroucení. – GC 585 ^{2MCP 625.2}

Boží nařízení zamezují vzniku sociální nespravedlnosti – Hospodin chtěl stanovit meze nezřízené touze po majetku a moci. Neustálé hromadění majetku jednou třídou lidí by vedlo k velkým špatnostem, k chudobě a ponížení druhé třídy lidí. Bez určitého omezení by se moc zámožných lidí stala neomezenou, a chudí, ač mají po všech stránkách v očích Božích stejnou cenu, by byli svými bohatšími bratry pokládáni za méněcenné a podle toho by s nimi i jednali. ^{2MCP 625.3}

Pocit takového útlaku by vyvolal v pocitech chudší vrstvy zaujetí. Zavládl by u ní pocit beznaděje a zoufalství, který by vedl ke zkáze mravů společnosti a otevřel dveře zločinům všeho druhu. Nařízení, která Bůh vydal, měla napomoci k sociální rovnosti. Opatření sobotního a jubilejního* roku měla do značné míry napravovat to, co se v mezidobí napáchalo zlého v sociálním a politickém životě národa. – PP 534 ^{2MCP 625.4}

Společenské třídy napomáhají rozvoji charakteru – Božím záměrem nebylo, aby svět byl úplně zbaven chudoby a nedostatku. Společenské třídy si nikdy neměly být rovny, protože rozmanitost poměrů, jimiž se vyznačuje lidská společnost, je jedním z prostředků, skrze který Bůh podrobuje povahu člověka zkoušce a rozvíjí ji. ^{2MCP 626.1}

Mnozí s velkým nadšením zdůrazňovali, že všichni lidé by měli mít stejný podíl na časném Božím požehnání. Toto však nebylo záměrem Stvořitele. Kristus řekl, že chudí budou kolem nás

vždycky. Chudí jakož i bohatí jsou vykoupení Jeho krví. Mezi Jeho vyznavači jsou většinou chudí, kteří mu cílevědomě slouží, zatímco bohatí svou lásku stále upínají ke svým pozemským pokladům a zapomínají na Krista. Starosti tohoto života a touha po bohatství jim zastiňují slávu věčného světa. Bylo by největším neštěstím, jaké kdy stihlo lidstvo, kdyby byli všichni lidé stejně obdařeni světským majetkem. – 4T 551, 552 *2MCP 626.2*

Bůh staví společenské kastovníctví mimo zákon – Kristovo náboženství povznáší toho, kdo je přijímá za své, do vyšší sféry myšlení a jednání, přičemž také ukazuje, že lidstvo je stejnou měrou předmětem Boží lásky, že každý byl vykoupen obětí Jeho Syna. U nohou Ježíše se bohatí i chudí, vzdělání i prostí společně setkávají bez pomýšlení na kastovníctví či světské postavení. Všechny pozemské rozdíly jsou ty tam, když vzhlížíme na Toho, jehož probodly naše hříchy. *2MCP 626.3*

Sebezapření, blahosklonnost, nekonečný soucit Toho, který měl v nebi vysoké postavení, zahanbuje lidskou pýchu, sebelásku a společenské kastovníctví. Ryzí, čisté náboženství zjevuje své zásady nebeského původu tím, že přivádí do souladu všechny, kdo jsou posvěcováni pravdou. Jeden druhého považuje za duši vykoupenou Kristovou krví, a všichni jsou stejnou měrou závislí na Tom, který je vykoupil Bohu. – GW 330 *2MCP 626.4*

Lék na společenská zla – Tomuto moudrému opatření pro duchovní potřeby svých poddaných (ustanovení kněží k vyučování) vděčil Jozafat do značné míry za zdar svého panování. Poslušnost Zákona Božího se velice vyplácí. V plnění božských požadavků je přetvářející síla, jež přináší pokoj a dobrou vůli mezi lidmi. Kdyby učení obsažené v Božím slově mělo rozhodující vliv na život každého muže i každé ženy, kdyby se jeho moci podřídila mysl i srdce, zmizela by zla, jež nyní bují v národním životě a v mezilidských vztazích. Z každé rodiny by vycházel vliv, který by posiloval duchovní vnímání a mravní sílu lidí, což by vytvořilo příznivou půdu pro rozmach národů a jednotlivců. – PK 192 *2MCP 627.1*

Správné rozvíjení mezilidských vztahů přináší štěstí a spokojenost – Ti, kdo žili daleko od stánku úmluvy, museli každoročně obětovat více než celý měsíc, aby se mohli zúčastnit každoročních náboženských svátků. Tento příklad oddanosti Bohu měl vyzdvihnout význam bohoslužeb a nutnost podřízení našich sobeckých, světských zájmů zájmům duchovním a věčným. *2MCP 627.2*

Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je a naše duchovnost bude upadat. Když se jako křesťané stýkáme, pak ztrácíme mnoho tím, když se nám nedostává vzájemného soucitu. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Všichni jsme dětmi jednoho Otce a štěstí jednoho každého z nás závisí na druhých. Musíme dbát požadavků Božích i našich bližních. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s našimi bratry a snaha oblažít druhé nám poskytne štěstí a spokojenost. – PP 541 *2MCP 627.3*

Neovládání lidskými měřítky – Neustále poukazují na potřebu toho, aby každý člověk jako křesťan dělal to nejlepší a cvičil se, aby rostl, aby jeho mysl sílila a aby vzrůstal v ušlechtilosti charakteru, čehož může každý dosáhnout. Ve všem, co děláme, máme podporovat vzájemné křesťanské vztahy. Máme použít každé duchovní schopnosti a síly k tomu, abychom vážným jednáním uskutecňovali rozumné záměry. Dary Boží musíme využít k záchraně lidí. Naše vzájemné vztahy nesmí být ovládány lidskými měřítky, nýbrž božskou láskou, tou láskou, která se projevila v Božím daru našemu světu. – CT 256 *2MCP 628.1*

Rozvíjejte společenské schopnosti k získávání duší pro Krista – Zvláště ti, kdo zakusili Kristovu lásku, by měli rozvíjet své společenské schopnosti, neboť tímto způsobem mohou získávat duše pro Spasitele. Nesmí ukrýt Krista ve svém srdci a zamknout jej tam jako nějaký vytoužený poklad, svatý a příjemný, aby z něj měli užitek jen oni sami. Taktéž by neměli projevovat lásku Kristovu jen těm, kdo se jim líbí. *2MCP 628.2*

Studenti se musejí naučit následovat Kristova příkladu v projevování laskavého zájmu, společenské povahy k těm, komu je toho nejvíce zapotřebí, i přesto, že tito lidé nemusejí patřit k jejich vlastním společníkům, které si vyvolili. Ježíš vždy a všude projevoval milující zájem o lidskou rodinu a šířil kolem sebe světlo radostné zbožnosti. Studenti se musí naučit kráčet v Jeho šlépějích.

Musejí se naučit projevovat křesťanský zájem, soucit a lásku ke svým mladším společníkům a musejí usilovat o to, aby je přitáhli k Ježíši. Kristus musí být v jejich srdcích jako zřídlo vody prýš-
tící se k věčnému životu, které občerstvuje každého, s kým přicházejí do styku. – 6T 172, 173 ^{2MCP 628.3}

Všichni bychom se měli stát svědky Ježíšovými. Společenský styk, posvěcený milostí Kris-
tovou, musí být využit k získávání duší pro Spasitele. Necht' svět vidí, že se sobecky nestaráme jen
o své vlastní zájmy, nýbrž že chceme, aby se i ostatní podíleli na našem požehnání a na našich výsa-
dách. Necht' všichni poznají, že naše náboženství z nás nečiní lidi bez soucitu a přemrštěné. Necht'
všichni, kdo tvrdí, že našli Krista, slouží tak, jako sloužil On pro blaho člověka. – DA 152 ^{2MCP 629.1}

69. Odmítnutí

Zveličování domnělých obtíží – Mnozí lidé značně zveličují zdánlivé těžkosti a pak se začínou litovat a propadají sklíčenosti. Takovým je zapotřebí, aby se naprosto změnili. Musí se cvičit v tom, že vynaloží úsilí a přemohou každý takový dětinský, pošetilý pocit. Musí učinit rozhodnutí, že nestráví život tím, že se budou zabývat maličkostmi. ... Každý musí mít v životě cíl. „Bedra myslí“ musí být přepásaná a myšlenky musí být cvičeny, aby byly zaměřeny na tento cíl, podobně jako střelka kompasu na severní pól. Mysl musí být zacílena správným směrem podle dobře vypracovaných plánů. Pak bude každý krok krokem kupředu. ... Úspěch nebo nezdár v tomto životě velmi závisí na způsobu, jakým jsou usměrňovány myšlenky. – RH April 6, 1886 ^{2MCP 630.1}

Žádný důvod k beznaději – Nikdo nemusí být bezradný a zoufalý. Může se stát, že k vám přijde satan s krutým tvrzením: „Tvůj případ je beznadějný. Jsi nepolepšitelný.“ Avšak v Kristu je pro vás naděje. Bůh nás nevybízí, abychom zvítězili nad hříchem a pokušením vlastní silou. Prosí nás, abychom se k němu přiblížili. Ať již jsme obětí jakýchkoliv těžkostí, které jsou břemenem pro duši i tělo, Bůh čeká, aby nás osvobodil. – MH 249 ^{2MCP 630.2}

Dejte si pozor na sebelítost – Je třeba, abychom se varovali sebelítosti. Nepřipouštějte si pocit, že nejste oceňováni tak, jak byste měli být, že vaše úsilí není doceněno, že vaše práce je příliš těžká. Nechteť pomýšlení na to, co pro nás vytrpěl Kristus, umlčí každou myšlenku na reptání. Vždyť s námi se jedná lépe, než se jednalo s naším Pánem. – MH 476 ^{2MCP 631.1}

Sebelítost působí zhoubně na povahu těch, kdo si ji hýčkají a šíří vliv, který kazí štěstí a spokojenost druhých. – Manuscript 27, 1902 (MM 177) ^{2MCP 631.2}

Způsobilství snášet přehlížení – Člověk, který miluje Boha, se povznáší nad mlhu pochybností. Získává jasnou, silnou, hlubokou a živou zkušenost a stává se pokorným a Kristu podobným. Svou duší je odevzdán Bohu, je skryt s Kristem v Bohu. Bude schopen obstát, když bude přehlížen, uražen i když jím bude opovrhováno, poněvadž jeho Spasitel toto vše protrpěl také. Když na něj budou doléhat těžkosti, nebude popudlivým ani nebude znechucen, protože ani Ježíš nikdy neselhal a neztratil odvalu. Každý opravdový křesťan bude silný, nikoli však v síle a zásluhách svých dobrých skutků, nýbrž ve spravedlnosti Kristově, která je mu skrze víru připočtená. Je to ohromná věc, být tichý a pokorný v srdci, být čistý a neposkvrněný jako byl Kníže nebes, když krácel mezi lidmi. – RH Dec. 3, 1889 (7BC 907) ^{2MCP 631.3}

Neberme si přehlížení k srdci – Láska k vlastnímu já ničí náš pokoj. Pokud v nás žije staré já, jsme neustále na stráži bránit ho před pokořením a urážkou. Když však zemřeme vlastnímu já a náš život je skryt s Kristem v Bohu, nebude nás přehlížení a podceňování mrzet. Budeme hluší k urážkám a slepí k posměchu a ponižování. – MB 16 ^{2MCP 631.4}

Sklíčenost je ovocem přemíry volného času – Sklíčené pocity jsou obvykle výsledkem nadměrného volného času. Tělo i mysl by měly být zaměstnány užitečnou prací – ulehčováním břemen druhých lidí. Ti, kdo takto budou využívat čas, budou z toho mít také sami užitek. Zahálka poskytuje čas na hlubší přemítání na domnělými strastmi a často lidé, kteří nemají žádných skutečných zkoušek a těžkostí, si je určitě vypůjčí z budoucnosti. – ST Oct. 23, 1884 (CH 629) ^{2MCP 631.5}

Útěcha odmítnutému sirotku – Ach, jak je tento svět chladný a sobecký! Tvoji příbuzní, kteří, když ne kvůli tobě tak alespoň kvůli tvým rodičům, tě měli milovat a být tvými přáteli, se ve svém sobectví uzavřeli a nemají o tebe zvláštní zájem. Bůh ti však bude dražší a bližší, než může být kterýkoli z tvých pozemských příbuzných. On bude tvým přítelem a nikdy tě neopustí. On je Otcem sirotkům. Jeho přátelství bude pro tebe líbezným pokojem a pomůže ti nést tvou velikou ztrátu statečně. ^{2MCP 632.1}

Snaž se učinit Boha svým otcem a nikdy nebudeš toužit po nějakém příteli. Budeš vystaven zkouškám, ale stůj pevně a snaž se být ozdobou svého vyznání. Budeš potřebovat milost, abys mohl obstát, ale Boží soucitné oko na tebe shlíží. Opravdově a často se modli a věř, že ti Bůh pomůže. Drž na uzdě podrážděnost, nevrlost a provokativního ducha. Snášenlivost je ctnost, kterou musíš

posilovat. Usiluj o zbožnost srdce a buď důsledným, zásadovým křesťanem. Měj lásku k čistotě a pokorné důvěře a necht' se tyto vlastnosti projevují ve tvém životě. – 2T 314 ^{2MCP 632.2}

Nikdy nejste sami – Nikdy nemůžeš být opuštěný, nikdy nemůžeš mít pocit, že jsi osamocen, když budeš ochoten přijmout Ježíše jako svého Společníka a stálého Přitele. – Letter 4, 1885 ^{2MCP 632.3}

Zanedbání hubí duši – Duše propadá zkáze nejen pro vzpurnost, ale i pro zanedbání. – DA 323 ^{2MCP 632.4}

Bud'te shovívaví jeden k druhému – Musíme mít trpělivost a snášet se navzájem a mít na paměti své vlastní chyby. „*Nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak zachraňujte s bázní, z ohně je vyhvacující.*“ (Ju 1,22.23) Každý nesnese tutéž přísnou disciplínu. Všechny nelze vychovat k tomu, aby měli stejnou představu o povinnostech jako druzí. Je třeba brát ohled na různé povahy lidí a odlišné způsoby uvažování. Bůh ví, jak s námi má jednat. Bolí mě však srdce, když vidím, jak bratr jedná s bratrem a projevuje se sklon chytout toho druhého za slovo a pro nějaké slovo jej obvinít z hříchu. ... ^{2MCP 632.5}

Je čas, aby se každý chopil tohoto díla, ne aby se pozastavoval a přičítal druhému jeho vlastní podíl na hříchu, ale aby každý zkoumal své vlastní srdce, aby se vyznával ze svých vlastních pochybení a přenechal své bratry Pánu. Každý se bude muset zodpovídat za své špatnosti. A zatímco někdo zkoumavě dává pozor, aby vytrhal plevel ze zahrady svého bratra, na jeho vlastní zahradě se rozrůstá a bují jedovaté býlí. Necht' se každý snaží a stará o své vlastní srdce a usiluje o to, aby vlastnil šťastného, radostného a shovívavého ducha doma, a všechno bude v pořádku. – Letter 12, 1863 ^{2MCP 633.1}

Všichni nepřemýšlí stejně – Při jednání s lidskou myslí je zapotřebí naprosté, bezvýhradné služby. Mějme to na paměti. Často jsme v pokušení kritizovat někoho, kdo stojí na vysoce zodpovědném místě za to, že nedělá to, co si myslíme, že by měl dělat. Avšak člověku, který musí nést tolik povinností, není zapotřebí kritiky a výtek od jeho spolupracovníků. Spíše potřebuje jejich povzbuzení, shovívavost, jejich trpělivost a modlitby. Je mu zapotřebí stále Kristovy přítomnosti, protože ne vždy se mu dostává moudrých mužů nemajících předsudky, s nimiž by se poradil. ^{2MCP 633.2}

V ruchu mnoha starostí a četných „volání o pomoc“ se může dopustit pochybení. Mezi tolika naléhavými žádostmi o pomoc, které přicházejí, se ti může zdát, že je tvůj případ opomíjený. V takových případech pomni na těžká břemena, která jsou vložena na toho, o němž si myslíš, že nekoná svou povinnost. Nezapomeň, že je pro něj snad nemožné, aby vyhověl tvému požadavku. Nebo by možná bylo velkou chybou, kdyby mu vyhověl. – Letter 169, 1904 ^{2MCP 633.3}

Pán stojí po boku svým poslům – Pán chce, aby každý člověk v Jeho službě držel na uzdě každé jedovaté obvinění a spílání. Je nám dáno poučení, abychom chodili „*v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně*“ (Ko 4,5). Přenechte Pánu dílo odsuzování a soudu. Kristus vás zve: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinutí. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najdete odpočinek svým duším.*“ (Mt 11,28.29 – KJV) ^{2MCP 633.4}

Každý, kdo bude dbát tohoto pozvání, bude zapražen v jho spolu s Kristem. Vždy a všude máme projevovat Kristovu mírnost a pokoru. Potom bude stát Pán po boku svým poslům a učiní je svými mluvčími. A ten, kdo se stane Božím mluvčím, nikdy nevezme na své rty slova, která by nikdy nepronesl Majestát nebes, když zápasil s ďáblem. – Letter 38, 1894 ^{2MCP 634.1}

Nehloubejte nad svými sužovanými pocity (rada jednomu vedoucímu pracovníku) – Nehloubej nad svými sužovanými pocity. Nevšímej si těchto pocitů. Když vcházíš na stezku kritizování a nevlídných slov, stáváš se stále hrubším a jsi náchylnější k ostrým výtkám. Přestaň dříve, než začneš. Nedávej nepříteli spasení jedinou píd' země. – Letter 169, 1902 ^{2MCP 634.2}

70. Kritizování

Důsledky kritizování – Naše těla jsou budována z toho, co jíme a pijeme a povaha naší duchovní zkušenosti závisí na tom, čím se sytí a co vstřebává naše mysl. Neustálým obíráním se chybami a nedostatky druhých se mnozí stávají náboženskými dyspeptiky.* 2MCP 635.1

Pán nás vybízí: „*Cokoli je pravdivé, cokoli počestné, cokoli spravedlivé, cokoli čisté, cokoli milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte.*“ (Fp 4,8 – NBK) Ti však, kteří v jednom kole podrobně rozebírají a rozpitvávají slova a jednání druhých jen proto, aby odhalili vše, co je nepříjemné, nejsou schopni rozeznat ony správné a příjemné věci. Neživí se tím správným pokrmem, který podporuje duchovní život a zdravý náboženský růst. – Manuscript 4a, 1893 2MCP 635.2

Mějte se v úctě a milujte jeden druhého – Obíráme-li se v mysli stále jen nelaskavými a nespravedlivými skutky druhých, shledáváme, že je nemožné, abychom je milovali tak, jak Kristus miluje nás. Zabývají-li se však naše myšlenky podivuhodnou láskou a milosrdenstvím, které k nám cítí Kristus, bude se z nás šířit týž duch na druhé. Měli bychom se navzájem milovat a ctít, bez ohledu na chyby a nedostatky, jež nemůžeme přehlédnout. Měli bychom se zdokonalovat v pokoře, musíme se učit nespolehat na sebe a mít trpělivost a shovívavost k chybám druhých. To z nás vypudí všechno úzkoprsé sobectví a staneme se laskavými a šlechetnými. – SC 121 2MCP 635.3

Vytváření neskutečného světa – Možná si ve své vlastní mysli vytváříš neskutečný svět a zobrazuješ si ideální, dokonalou církev, kterou satanova pokušení již déle nepodněcují ke hříchu, avšak dokonalost existuje jen ve tvých představách. Tento svět upadl do hříchu a církev je místem, které je představeno polem, na němž vyrůstá současně koukol i pšenice. Obě mají růst společně až do žně. Není naším úkolem, abychom ve své lidské moudrosti vytrhávali koukol, abychom snad pod satanovým našeptáváním nevytrhali pšenici v domnění, že jde o koukol. „Moudrost, která je shůry“ bude dána tomu, kdo je mírný a pokorný v srdci, a tato moudrost ho nepovede k tomu, aby ničil Boží lid, nýbrž aby ho posiloval. – Letter 63, 1893 2MCP 636.1

Obnova a léčba – Na nedostatky druhých musíme pohlížet nikoli proto, abychom je odsoudili, nýbrž abychom jim pomohli k obnově a uzdravení. Buďte bedliví k modlitbám, jděte kupředu a směrem k nebesům, získávejte stále více Ježíšova ducha a rozsevejte „*na všelikých místech úrodných*“ (Iz 32,20). – Letter 89, 1894 (HC 185) 2MCP 636.2

Satan podporuje kritizování – Vlastní já si bude vždy vysoce cenit sama sebe. Jak lidé ztrácejí svou první lásku, nezachovávají Boží přikázání a začínají kritizovat jeden druhého. Tento duch bude ke konci času neustále bojovat o nadvládu. Satan se ho snaží podporovat, aby bratři ve své nevědomosti usilovali navzájem se „*požírat*“ (viz Ga 5,15). Bůh tím není oslaven, nýbrž nesmírně zneucťován a Duch Boží je zarmoucen. 2MCP 636.3

Satan jásá, protože ví, že když se mu podaří v církvi nebo v služebnosti pohnout bratra k tomu, aby hlídal a sledoval druhého bratra, někteří budou tímto tak sklíčeni a znechuceni, že opustí svá místa. To není dílem Ducha svatého. Moc zdola, moc ďábelská, působí v mysli a v chrámu duše, aby tam, kde mají být Kristovy vlastnosti, byly jeho vlastní rysy. – GCB Feb. 25, 1895, p. 338 2MCP 636.4

Rozptylování Kristova lidu – Mnozí lidé, kteří vyznávají, že s Kristem chodí, od něj druhé odvádějí. Proto je církev tak slabá. Mnozí si nevázaně libují v kritizování a obviňování. Tím, že vyjadřují podezírání, žárlivost a nespokojenost, stávají se satanovými nástroji. ... Lehkovážnost, sobecké hovnění sobě samému a lehkomyšlná netečnost domnělých křesťanů odvrací od stezky života mnoho duší. – COL 340, 341 2MCP 637.1

Spoléhání na lidské rámě – Hospodin ví, že jestliže vzhlížíme k člověku a důvěřujeme mu, pak spoléháme na „rámě člověka“. Pán nás vybízí, abychom Mu důvěřovali. Jeho moc není nikterak omezena. Pomyslete na Pána Ježíše, Jeho zásluhy a Jeho lásku, nesnažte se však vyhledávat nedostatky druhých a zabývat se chybami, které udělali. Vzpomeňte si na ty věci, které jsou hodny vašeho uznání a vašeho ocenění. A pokud jste vnímaví k rozpoznávání chyb u druhých, buďte ještě vnímavější k rozeznávání dobrého a chvalte to dobré. Možná, že když budete kritičtí sami k sobě, naj-

dete věci právě tak nežádoucí jako jsou ty, které vidíte na druhých. Z toho důvodu pracujme neustále na tom, abychom se navzájem posilovali „na té nejsvětější víře“. – Manuscript 151, 1898. ^{2MCP 637.2}

Snaha zakrýt vlastní já napadáním druhých – Ať se nikdo nepokouší zakrývat své vlastní hříchy tím, že bude odhalovat chyby někoho druhého. Bůh nám neurčil tuto práci. Máme nechat druhé, aby pokořovali svá vlastní srdce, aby mohli být osvíceni poznáním Božím. – Manuscript 56, 1904 ^{2MCP 637.3}

Nedávejte průchod svým pocitům – Ti, kteří se navzájem kritizují a odsuzují, přestupují Boží přikázání a uráží Boha. Nemilují ani Jež ani své spolubližní. Bratři a sestry, odklíďte smetlí kriticismu, podezírání a žalování a nedávejte průchod svým pocitům. Někteří jsou tak citliví, že se s nimi nelze o tom bavit. Buďte velmi citliví na to, co to znamená zachovávat Boží Zákon a na to, jestli jej zachovááte nebo přestupujete. Bůh chce, abychom byli vnímaví právě k tomuto. – GCB, April 1, 1903 (7BC 937) ^{2MCP 637.4}

Rada jedné ženě, která zaměnila pýchu za přecitlivělost – Jsi připravena ospravedlnovat se výmluvami, že jsi příliš přecitlivělá, že máš tak hluboké cítění, že tolik trpíš. Viděla jsem, že toto vše tě před zrakem Božím neomluví. Mylně pokládáš pýchu za přecitlivělost. Tvé vlastní já je v popředí a vládne. Když bude vlastní já ukřižováno, potom zanikne tato přecitlivělost neboli pýcha. Do té doby však nejsi křesťankou. ^{2MCP 638.1}

Být křesťanem znamená být podobný Kristu, znamená to mít pokoru a mírného a tichého ducha, který snáší odporování bez toho, aniž by se člověk rozlítil nebo se stal nemožným. Kdyby klamná rouška, která tě obestírá, mohla být roztržena, aby ses mohla vidět tak, jak tě vidí Bůh, již by ses dále nesnažila o ospravedlnění, nýbrž bys padla cele zkrušena ke Kristu, k tomu Jedinému, jenž může odstranit tvé povahové nedostatky a potom tvé rány obvázat. – 2T 573 ^{2MCP 638.2}

Upřímné sebezpytování – Kdyby všichni vyznávající křesťané místo toho, aby mluvili o chybách druhých, použili na sobě samých těchto svých schopností zkoumat a odhalit, aby uviděli špatnosti, které je nutno napravit, byla by dnes církev v mnohem lepším stavu. ^{2MCP 638.3}

Někteří lidé jsou upřímní, když to nic nestojí. Když se však vyplatí více politika*, na upřímnost se zapomíná. Upřímnost a politika nejdou spolu nikdy dohromady. Časem bude politika buď zamítnuta a pravda a upřímnost se stanou svrchovaným vládcem, nebo, bude-li politika pěstována, na poctivost se zapomene. Tyto dva protipóly nikdy nebudou za jedno, nemají nic společného. Jeden je Bálovým prorokem a druhý je pravým prorokem Božím. ^{2MCP 638.4}

Když Pán učiní svým klenotem ty právě, upřímné, poctivé, pohlédne na ně s libostí. Andělé jsou zaměstnání zhotovováním korun pro takovéto jedince, a na těchto korunách, hvězdami posázených, se bude s leskem odrážet světlo, které vyzařuje od trůnu Božího. – 5T 96 ^{2MCP 639.1}

Kořen hořkosti – Když tak snadno přemýšlíte a mluvíte špatně jeden o druhém, když dovolíte, aby ve vašem srdci vyrostl kořen hořkosti a když si ho pěstujete, váš vliv druhé od Krista odrazuje a zatvrzuje srdce proti vzácnému duchu jednoty a pokoje. Bez jediného odkladu toto vše odložte. Kristus praví: „*Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.*“ (viz J 15,12) – Letter 33, 1890 ^{2MCP 639.2}

Víra bere Boha za slovo – Nezapomeň, že víra bere Boha za slovo. Syn Boží připravuje pro tebe místo v nebeských příbytcích. Buď za to vděčný. Nedomnívej se, že nejsi Jeho dítkem jen proto, že vždy nemáš povznesené pocity. Pokorně a horlivě se pevně chop toho díla, které Bůh od tebe žádá. Buď vděčný za každou příležitost ke konání díla, ve kterém budeš požehnáním lidem ve tvém dosahu. Nechť jsi odhodlán učinit ze své strany vše pro to, aby místo, kde se nacházíš, bylo místem, které Bůh navštíví a požehná ho. – Letter 246, 1908 ^{2MCP 639.3}

Hříšnickova jistota přijetí – Prostřednictvím dobrotivosti a milosrdenství Ježíše Krista má být hříšník znovu navrácen do Boží přízně. Bůh v Kristu na každý den úpěnlivě žádá lidi, aby se s ním smířili. S otevřenou náručí je připraven přijmout a uvítat nejen hříšníka, ale také marnotratného syna. Jeho láska projevená na golgotském kříži, když umíral, je hříšníkovi ujištěním přijetí, pokoje a lásky. Vyučujte těmto věcem tím nejjednodušším způsobem, aby hříchem zatměná duše mohla užít světlo zářící z golgotského kříže. – Letter 15a, 1890 (1SM 178, 179) ^{2MCP 639.4}

Já vám dám odpočinutí – Bůh mi dal pro tebe poselství, a netoliko pro tebe, ale také pro další věrné duše, které jsou obtěžkány pochybností a strachem, zda-li je Pán Ježíš Kristus přijímá. Zde je

Jeho slovo, které k tobě zaznívá: „*Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.*“ (Iz 43,1) Toužíš po tom, aby ses líbil Pánu, a toto lze naplnit tím, že budeš věřit Jeho zaslíbením. Čeká na tebe, aby tě vzal do přístavu milosrdné zkušenosti, a vybízí tě: „*Upokoj se, a věz, že jsem já Bůh.*“ (viz Ž 46,10) Prožíváš čas nepokoje, avšak Ježíš ti praví: „*Pojďte ke mně... a já vám dám odpočínutí.*“ (Mt 11,28 – KJV) Kristův pokoj v duši stojí za všechno. „*Tedy se raduj!*“ (viz Ž 107,30), protože mají tu čest spočívat v náručí věčné lásky. – Letter 2, 1913 (TM 516)

2MCP 640.1

71. Štěstí, spokojenost

Harmonická činnost všech sil – Harmonická, zdravá činnost všech tělesných i duševních sil vede ke štěstí. Čím vznešenější a kultivovanější jsou síly, tím čistší a nezkalenější je štěstí. – RH July 29, 1884 (CH 51) ^{2MCP 641.1}

Souvislost mezi spokojeností a zdravím – Zdraví je tak úzce spjato s naší spokojeností, že bez něj nelze být šťastný či spokojený. K tomu, abychom mohli oslavovat Boha svým tělem, je nutná praktická znalost lidského organismu. Proto je nanejvýš důležité, aby fyziologie zaujímala nejdůležitější místo mezi předměty, které se vyučují od dětství. Jak málo je těch, kteří vědí něco o tom, jak je složeno jejich tělo, jak pracuje a jaké platí přírodní zákony! Mnozí lidé, podobně jako loď na moři bez kompasu či kotvy, jsou hnáni životem sem a tam bez této znalosti; a nadto se ještě nezajímají o to, aby se dozvěděli, jak si udržet zdravé tělo a předcházet tak nemocem. – HR August, 1866 (CH 38) ^{2MCP 641.2}

Zákon akce a reakce – Naše štěstí bude úměrné našim nesobeckým skutkům, podníceným Boží láskou, neboť v plánu spasení Bůh ustanovil zákon akce a reakce (zákon vzájemného působení). – ST Nov. 25, 1886 (WM 302) ^{2MCP 641.3}

Konání dobra stimuluje nervovou soustavu – Každý paprsek světla, kterým ozáříme druhé, ovlivní i naše vlastní srdce. Každé laskavé a soucitné slovo, jímž jsme potěšili zarmoucené, každý čin přinášející útěchu utlačovaným, a každý dar, který zmírní nedostatky našich bližních, který je vykonán či přinesen k oslavě Boží, přinese dárci požehnání. Kdo takto pracuje, řídí se zákonem nebes a přijme Boží uznání. Radost z dobročinné služby druhým dává pocit vnitřního uspokojení, které bleskově proniká nervovou soustavou, podněcuje krevní oběh a navozuje duševní i tělesné zdraví. – 4T 56 ^{2MCP 642.1}

Každý je strůjcem svého vlastního štěstí – Život v Kristu je životem vyrovnaným. Neklid, nespokojenost a vnitřní nepokoj prozrazují nepřítomnost Spasitele. Stane-li se Ježíš součástí života, bude tento život naplněn dobrými a ušlechtilými skutky pro Mistra. Nebudete myslet na sebe a budete žít stále blíž drahého Spasitele. Vaše povaha se stane Kristu podobnou a všichni kolem vás poznají, že se stýkáte s Ježíšem a učíte se od něj. ^{2MCP 642.2}

Každý je sám strůjcem svého vlastního štěstí nebo bídy a neštěstí. Bude-li člověk chtít, může se povznést nad přizemní, sentimentální pocity, které utvářejí zkušenost mnohých lidí. Nicméně dokud bude mít člověk o sobě vysoké mínění, nemůže pro něj Pán Ježíš nic udělat. Satan bude představovat ctižádostivé plány, aby omámil smysly, avšak my musíme mít stále před sebou „*cíl, odplatu svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“ (viz Fp 3,14). Naplňte svůj život každým dobrým skutkem, kterého jste schopni. „*Ti, kteří budou rozumní, se budou stkvět jako jas oblohy, a kteří k spravedlnosti přivádějí mnohé, jako hvězdy na věčné věky.*“ (Da 12,3 – KJV) – 5T 487, 488 ^{2MCP 642.3}

Nejsilnější touha člověka – Bible nám představuje nevystižitelná bohatství a nehynoucí poklady nebes. Nejsilnější touha člověka jej pudí k tomu, aby hledal své vlastní štěstí, a Bible potvrzuje tuto touhu a ukazuje nám, že se s člověkem spojí celé nebe v jeho snaze získat pravé štěstí. Písmo odhaluje podmínky, za nichž je člověku dán pokoj Kristův. Popisuje domov věčného štěstí a slunečního svitu, kde nebude žádných slz a kde člověk nikdy nepozná žádný nedostatek. – Letter 28, 1888 (ML 160) ^{2MCP 643.1}

Křesťan prožívá opravdovou spokojenost – Jestliže je někdo, kdo by měl být neustále vděčný, pak je to následovník Kristův. Jestli je někdo, kdo prožívá opravdové štěstí i v tomto životě, pak je to věrný křesťan. – Letter 18, 1859 (HC 201) ^{2MCP 643.2}

Měli bychom být těmi nejšťastnějšími lidmi na celé zemětvaři a neměli bychom se omlouvat světu za to, že jsme křesťané. – Manuscript 17, 1893 ^{2MCP 643.3}

Přítel, který nikdy nezklame – To je Ježíš – život každé milosti, život každého zaslíbení, život každého nařízení, život každého požehnání. Ježíš je podstatou všeho, On je slávou a vůní všeho, On je život sám. „*Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.*“ (J 8,12 – KJV) Potom není ona královská cesta, jež byla vyrovnaná, aby po ní kráčeli vykoupení, bez-

útěšnou temnotou. Kdyby nebylo Ježíše, naše životní pouť by byla vskutku pochmurná a nesnesitelná. Kristus praví: „*Nenechám vás jako sirotky.*“ (J 14,18 – NBK) Shromažďujme tedy každé záslíbení, které je v Písmu. Opakujme si je celý den a v noci o nich přemýšlejme a budme šťastní. – Letter 7, 1892 (2SM 244) ^{2MCP 643.4}

Spokojenost, nikoli umíněnost – Ježíš chce, aby jsi byl šťastný. Nemůžeš však být šťastný, když prosazuješ svou a řídíš se podněty svého vlastního srdce. ... Naše vrtochy, naše výstřednosti jsou zcela lidské a nesmíme se jim přizpůsobovat nebo si je hýčkat. Vlastní já musí být ukřižováno, nikoli tu a tam, nýbrž každý den, a tělesná, duševní a duchovní stránka naší bytosti musí být podřízena vůli Boží. Sláva Boží, dokonalost křesťanského charakteru musí být cílem a smyslem našeho života. Kristovi následovníci musejí ve své povaze napodobovat Krista. ... Heslem má být „Podobný Kristu,“ nikoliv podobný otci či matce, nýbrž podobný Ježíši Kristu – skryt v Kristu, oděn Kristovou spravedlností, naplněn Duchem Kristovým. – Letter 25, 1882 (HC 29) ^{2MCP 643.5}

Sobecké štěstí je vrtkavé – Štěstí, vyhledávané ze sobeckých pohnutek, štěstí, jež nevyplývá z plnění povinností, je vrtkavé, nestálé a pomíjivé; rychle mizí a zanechává v nás pocit samoty a smutku. Radost a uspokojení je však v Boží službě. Křesťan přece nemusí bloudit po nejistých cestách; nemusí zbytečně litovat a vystavovat se zklamání. Nemáme-li radost z tohoto života, můžeme se ještě stále radovat z vyhlídky na život budoucí. – SC 124, 125 ^{2MCP 644.1}

Srdce v souladu s Bohem – Na počátku zkázy mnoha domovů leží láska k okázalosti. Muži a ženy spekulují a vymýšlejí, jak by získali prostředky, jen aby mohli vypadat, že jsou bohatší, než jejich sousedé. A i přesto, že jsou snad v této své zoufalé, marné snaze úspěšní, nejsou opravdově šťastní. Skutečné štěstí pramení ze srdce, které je v souladu s Bohem. – Manuscript 99, 1902 (7BC 941, 942) ^{2MCP 644.2}

Láska přináší štěstí – Ze světského pohledu peníze znamenají moc, ale z křesťanského hlediska se moc nachází v lásce. V této zásadě se nachází rozumová i duchovní síla. Čistá, ryzí láska je zvláště účinná v konání dobra. Zamezuje neshodám, chrání před ubohostí a přináší to nejoprávněnější štěstí. Bohatství vede často k mravní zkaženosti a zkáze, v síle jsou sklony působit bolest, avšak pravda a laskavost jsou vlastnostmi čisté, ryzí lásky. – 4T 138 ^{2MCP 644.3}

Zlaté pravidlo je cestou ke štěstí – „*Všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.*“ (Mt 7,12) Spasitel učil této zásadě proto, aby lidé byli šťastní, nikoli nešťastní, neboť štěstí nelze dosáhnout žádným jiným způsobem. Bůh si přeje, aby muži i ženy žili ušlechtlejším, vznešenějším životem. Uděluje jim požehnání života nikoli proto, aby jen byli schopni nabývat bohatství, nýbrž aby zdokonalili své vyšší schopnosti tím, že budou konat dílo, které Bůh svěřil lidstvu – dílo vyhledávání svých bližních a ulehčování jim v jejich potřebách. Člověk nemá pracovat jen pro své vlastní sobecké zájmy, nýbrž pro zájmy každého člověka v jeho blízkosti, a být požehnáním druhým svým vlivem a dobrosrdečnými skutky. Tento Boží záměr je ilustrován v životě Kristově. – Manuscript 132, 1902 (ML 165) ^{2MCP 645.1}

Štěstí v práci pro Pána – Nezáleží na tom, jaké je snad naše postavení či jak omezené jsou naše možnosti, je zde práce, kterou máme pro Mistra vykonat. Používáním se rozvíjí a zrají naše ctnosti. S pravdou Boží, která hoří v srdci, nelze zůstat nečinný. Štěstí, které zakusíme ve službě, vyváží již v tomto životě každé úsilí. Jen ti, kdo zakusili ze zkušenosti štěstí, které pochází ze sebezapíravého úsilí ve službě pro Krista, mohou hovořit o této věci s plným pochopením. Je to opravdu radost tak čistá, tak hluboká, že ji slovy nelze vyjádřit. – Letter 9, 1873 (HC 186) ^{2MCP 645.2}

Naše spokojenost se nachází ve štěstí druhých – Kristus činí svou církev nádherným chrámem pro Boha. „*Kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu,*“ praví Kristus, „*tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,20 – NBK) Jeho církev je nádvořím svatého života, je naplněná rozmanitými dary a obdarována Duchem svatým. Nebesa každému členu církve na zemi určila přiměřený úkol a všichni mají nacházet svou spokojenost ve štěstí těch, kterým pomáhají a kterým jsou ku požehnání. – ST March 1, 1910 (HC 164) ^{2MCP 645.3}

Spokojenost přináší prospěch celé tělesné soustavě – Je-li mysl uvolněná a šťastná z vědomí správného konání a z pocitu uspokojení, že člověk přináší radost druhým, vytváří dobrou náladu, která má vliv na celou tělesnou soustavu – způsobí volnější krevní oběh a posílí celé tělo. Požeh-

nání Boží je uzdravující mocí a ti, kteří slouží hojně ku prospěchu druhým lidem, si ve svých srdcích i v životech uvědomí ono úžasné požehnání. – CTBH 3, 1890 (ML 150) ^{2MCP 646.1}

Ti, kdo krácejí po stezce rozumnosti a svatosti, nebudou trpět marnou lítostí nad promrhanými hodinami, ani nebudou sužováni stísněností a depresemi mysli, jako jsou někteří lidé, nezapojí-li se do nějaké marné, bezvýznamné kratochvíle. – HR March, 1872 (ML 150) ^{2MCP 646.2}

Štěstí na dosah – Svět je plný nespokojených lidí, kteří přehlížíjí štěstí a požehnání, která jsou jim na dosah, a neustále hledají štěstí a uspokojení, kterých si nejsou vědomi. Neustále se natahují po nějakém očekávaném, vzdáleném blahu které je větší než to, kterého se jim dostává, a jsou stále více nespokojení a zklamání. V tom, že přehlížíjí požehnání, která leží přímo na jejich životní cestě, chovají nevíru a nevděčnost. Všední, každodenní požehnání života jsou jim nevídaná tak, jako byla mana synům Izraelským. – 2T 640 ^{2MCP 646.3}

Zábava a kratochvíle vzruší, ale odezvou bude sklíčenost – Zábava vzruší mysl, avšak s jistotou bude následovat sklíčenost. Užitečná práce a tělesný pohyb budou mít zdravější vliv na mysl a posílí svaly, zlepší krevní oběh a osvědčí se jako mocný nástroj při znovunabytí zdraví. – HR March, 1872 (ML 150) ^{2MCP 646.4}

Hledání štěstí nesprávným způsobem (rada jednomu mladému muži) – Před rokem jsme pracovali ve tvém zájmu. Bylo mi ukázáno, že jsi v nebezpečí, a my jsme si přáli tě zachránit. Vidíme však, že jsi neměl sílu provést rozhodnutí tehdy učiněná. Celá záležitost mě trápí. ... Když jsme v červnu byli v Battle Creeku, bylo mi opět ukázáno, že neděláš žádné pokroky a důvod pro to je ten, že jsi neopustil starý život. V náboženství nenacházíš zalíbení. Odešel jsi od Boha a spravedlnosti. Hledáš štěstí na nepravém místě – v zapovězených zábavách, a nemáš morální sílu vyznat a opustit své hříchy, abys mohl nalézt milosrdenství. – 2T 291 ^{2MCP 646.5}

Čisté svědomí a Boží přiznání se proti přirozeným vášním a tělesnému srdci – O co dobrého nás chce Kristus připravit? Touží zbavit nás oné „výsady“ poddávat se přirozeným vášním tělesného srdce. Nelze se rozzlobit jen proto, že chceme, a přitom si udržet čisté svědomí a Boží přiznání se. Cožpak nejsme ochotni toho všeho se vzdát? Cožpak nás může hovnění zkaženým vášním učinit šťastnějšími? Právě proto, že nemůže, jsou nám v tomto ohledu uložena omezení. ^{2MCP 647.1}

Hněv a chování prchlivé nálady nepřispěje k naší radosti. Našemu štěstí ani neprospěje, budeme-li se řídit radami přirozeného, neobrozeného srdce. A staneme se snad lepšími tím, že se jim budeme oddávat? Nikoli. Vrhnou na naši domácnost stín a naše štěstí zastře temný mrak. Dáme-li průchod přirozeným chutím, ublíží to našemu zdravotnímu stavu a zcela to naruší tělesnou soustavu. Proto Bůh chce, abychom omezovali svou chuť, kontrolovali své vášně a drželi na uzdě celého člověka. A Bůh zaslíbil, že nám dá sílu, zapojíme-li se do tohoto díla. – 2T 590, 591 ^{2MCP 647.2}

Podporuje zdraví a prodlužuje život – Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život. Spokojená mysl a radostný duch jsou zdravím pro tělo a silou pro duši. „*Radostné srdce je jako výborný lék.*“ (Př 17,22 – KJV) – MH 241 (1905) ^{2MCP 647.3}

Člověk, jehož mysl je poklidná a spokojená v Bohu, je na cestě ke zdraví. – RH March 11, 1880 (ML 150) ^{2MCP 648.1}

Ovoce poslušnosti fyzických zákonů – Zdraví, život a štěstí jsou ovocem poslušnosti fyzických zákonů, které panují v našem těle. Jsou-li naše vůle a cesty v souladu s Boží vůlí a Jeho cestami, činíme-li vůli našeho Stvořitele, On uchová lidský organizmus v dobrém stavu a obnoví naše mravní, duševní a tělesné síly, aby mohl skrze nás působit ke své slávě. Neustále se v nás projevuje Jeho obnovující moc. Spolupracujeme-li s ním v tomto díle, jako jisté ovoce se dostaví zdraví a štěstí, pokoj a prospěšnost. – Manuscript 151, 1901 (1BC 1118) ^{2MCP 648.2}

Uzdravení pro tělesně postižené – Necht' nemocní, tělesně postižení lidé něco dělají, místo toho, aby zaměstnávali svou mysl nějakou prostoduchou činností, která snižuje jejich vlastní úctu k sobě a vede je k pomyšlení, že jejich život je neužitečný. Udržujte sílu vůle v bdělém stavu, neboť probuzená a správně usměrněná vůle je mocným nástrojem k utišení nervů. Postižení jsou daleko šťastnější, když jsou zaměstnáni, a je tím snadněji dosaženo jejich uzdravení. – 1T 557 ^{2MCP 648.3}

Život na venkově a štěstí (rada jedné matce) – Je pravdou, že ani na venkově bys nebyla úplně zbavena trampot a obtížných starostí, ale vyhnula by ses mnohému zlu a zavřela bys dveře záplavě pokušení, která ohrožují mysl tvých dětí. Ony potřebují zaměstnání a změnu. Jednotvárnost

domova z nich činí děti neklidné a nespokojené. Podlehly návyku spolčovat se ve městě s nemravnými chlapci, od nichž přijímají pouliční výchovu. ... 2MCP 648.4

Život na venkově by byl pro ně velmi prospěšný. Aktivní život pod širým nebem by přispěl ke zdraví mysli i těla. Měly by mít nějakou zahrádku, kterou by obdělávaly, a kde by mohly najít pobavení i užitečné zaměstnání. Pěstování rostlin a květin zlepšuje vkus a úsudek a obdivuhodné stvořitelské dílo působí na mysl zjemňujícím a zušlechťujícím vlivem a vede ji k Tvůrci a Pánu všeho. – 4T 136 2MCP 648.5

Obhajování „svých práv“ – Ti, které milujeme, snad mohou mluvit nebo počínat si neopatrně, což nás může hluboce ranit. Nebylo to jejich úmyslem, ale satan v naší mysli zveličuje jejich slova a počínání, a tak ze svého toulce po nás střílí šípy, aby nás probodl. My napínáme všechny své síly, abychom odolali tomu, o kom se domníváme, že nám ublížil, a tímto svým počínáním ještě vyzýváme satana, aby nás pokoušel. 2MCP 649.1

Místo, abychom prosili Boha o sílu, abychom se mohli vzepřít satanu, dovolujeme, aby naše štěstí bylo mařeno tím, že se pokoušíme stát pevně za tím, čemu říkáme „naše práva“. Tak poskytujeme satanu dvojnásobnou výhodu. Dáváme najevo své ukřivděné pocity a satan nás používá jako své nástroje, abychom zranili a způsobili bolest těm, kteří nás neměli v úmyslu zranit. 2MCP 649.2

Manželovy požadavky se mohou někdy ženě zdát nerozumné, kdyby se však s klidem a bez zaujetí podívala na celou věc z druhé strany a v co nejpríznivějším světle pro něj, pochopila by, že když ustoupí ze svého a podvolí se jeho úsudku, i když by to bylo v rozporu s jejími pocity, zachrání oba před neštěstím a dá jim to velké vítězství nad satanovými pokušeními. – 1T 308, 309 2MCP 649.3

Bůh odstraňuje překážky našeho štěstí – Bohu jde o naše skutečné štěstí. Stojí-li cokoliv v cestě tomuto štěstí, On ví, že to musí být odstraněno. Bude mařit naše úmysly, zklame naše naděje a provede nás zklamáním a zkouškami, aby nám ukázal, jakými ve skutečnosti jsme. ... Hřích je příčinou každé naší strasti. Chceme-li, abychom dosáhli skutečného pokoje a štěstí mysli, musí být hřích odstraněn. – Letter 29, 1879 (HC 81) 2MCP 649.4

Někteří lidé by v nebi nebyli šťastní – Mohou být lidé, kteří celý život prožili ve vzpouře proti Bohu, náhle přeneseni do nebe a sledovat vysoký a svatý stav dokonalosti, který tam panuje – jak je každá bytost naplněna láskou, jak každá tvář září radostí, kde zní líbezné tóny úchvatné hudby k počtě Boha a Beránka a kde nepřetržitý proud světla vyzařuje na vykoupené z tváře Toho, který sedí na trůnu? Mohou se ti, jejichž srdce jsou plná nenávisti k Bohu, k pravdě a k svatosti, připojit k nebeským zástupům a zpívat s nimi chvalozpěvy? Mohli by snést slávu Boha a Beránka? Ne, nikoli. Bůh jim poskytl léta času milosti, aby si mohli vytvořit povahu pro nebesa. Oni však nikdy nevedli svou mysl k tomu, aby si zamilovala čistotu, nikdy se neučili jazyku nebes – a nyní je už příliš pozdě. 2MCP 650.1

Život prožitý ve vzpouře proti Bohu je nepřipraven pro nebe. Čistota, svatost a pokoj nebe by jim působily utrpení. Boží sláva by pro ně byla spalujícím ohněm. Toužili by jen po tom, aby mohli z tohoto svatého místa uniknout. Práli by si zemřít, aby se ukryli před tváří Toho, jenž zemřel, aby je vykoupil. Bezbožní lidé sami rozhodují o svém údělu. Sami se dobrovolně vyloučili z nebe a z Boží strany je jejich vyloučení z nebe spravedlivé a milosrdné. – GC 542, 543 2MCP 650.2

Můžete žít radostným životem – Důvěřujeme každý neochvějně Bohu. Prodírejte se kupředu stínem, který satan vrhá na vaši životní pouť a pevně se uchopte Ježíšovy ruky, ruky toho Mocného. Necht' váš případ spočine v Jeho rukou. Necht' je vaší modlitbou: „Pane, Tobě předkládám svou prosbu. V Tebe vkládám svou důvěru a prosím tě o to požehnání, o němž víš, že bude k mé časné i budoucí prospěšnosti a k mému věčnému blahu.“ Když vstanete ze svých kolenou, věřte! Když přijde nepřítel se svou temnotou, zpívejte a mluve s vírou a shledáte, že jste se písní i slovem víry přenesli do světa. 2MCP 650.3

„Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.“ (Fp 4,4) Ti, kdo takto činí, žijí radostným životem. Z jejich rtů nesplývají žádná nepřívětivá slova a neobklopuje je ovzduší nedorozumění a neshod, neboť si nemyslí, že jsou lepší než druzí lidé. Ukryjte se v Ježíši Kristu. Pak vás bude neustále Boží pravda povznášet k budoucímu, věčnému životu. Důvěřujete-li neochvějně mocnému Bohu, pak je to vaše vlastní zkušenost, od nikoho nevypůjčená. – Manuscript 91, 1901 2MCP 651.1

Štěstí bude po celou věčnost vzrůstat – Jakmile skrze Krista vcházíme do odpočinku, začíná pro nás nebe již zde. Když odpovíme na Jeho pozvání: „*Pojďte, učte se ode mne,*“ tím, že přijdeme, pak pro nás začíná věčný život. Nebe znamená neustálé společenství s Bohem prostřednictvím Krista. Čím déle budeme v nebeské blaženosti, tím větší sláva se nám bude odhalovat. A čím lépe budeme Boha znát, tím budeme šťastnější. Když kráčíme s Ježíšem v tomto životě, můžeme být naplněni Jeho láskou a radovat se z Jeho přítomnosti. ^{2MCP 651.2}

Vše, co naše lidská přirozenost může přijmout, smíme přijmout již zde na zemi. Co je to však v porovnání s tím, co přijde? Tam „*jsou před Božím trůnem a slouží mu dnem i nocí v jeho chrámu; a Ten, který sedí na trůnu, bude přebývat mezi nimi. Nebudou již nikdy hladovět ani žíznit a nebude je pálit slunce ani žádné horko, neboť je bude pást Beránek, který je uprostřed trůnu, a povede je k pramenům živých vod a Bůh jim setře každou slzu z očí*“ (Zj 7,15-17 – NBK). – DA 331, 332 ^{2MCP 651.3}

Část XIV. – Myšlenky a jejich vliv

72. Myšlenkové návyky

Myšlení utváří charakter – Jak člověk „*smýšlí ve svém srdci, takovým je*“ (Př 23,7 – KJV). Mnohé myšlenky vytváří nepsanou historii jednotlivých dnů a tyto myšlenky mají velký vliv na formování povahy. Naše myšlenky musíme přísně střežit, protože jediná nemravná, nečistá myšlenka má hluboký vliv na duši. Hříšná myšlenka zanechává v mysli zlý, hříšný dojem. Jsou-li však myšlenky čisté a svaté, člověku se také snáze pěstují. Jimi se také oživuje duchovní vitalita a vzrůstá moc ke konání dobra. A stejně jako jedna dešťová kapka připravuje cestu další při zavlažování země, tak i jedna správná myšlenka připravuje cestu pro další. – YI Jan. 17, 1901 (MYP 144) ^{2MCP 655.1}

Schopnost volby myšlenkového tématu – Je v moci každého člověka, aby si vybral námět, který zaměstná jeho mysl a který bude utvářet charakter. – Ed 127 ^{2MCP 655.2}

Myšlenkové návyky vyžadují osobní úsilí – Jen ty sám můžeš mít pod kontrolou své myšlenky. V úsilí o dosažení nejvyššího měřítka závisí úspěch nebo selhání velmi na povaze a způsobu, jakým jsou cvičeny myšlenky. Jsou-li myšlenky každý den správně usměřovány, jak nám Bůh prikazuje, bude se mysl zabývat takovými tématy, která nám pomohou k větší zbožnosti. Budou-li správné myšlenky, pak budou následně i slova správná. Jednání člověka pak bude té povahy, že bude přinášet radost, útěchu a klid duším. – Letter 33, 1886 (HC 112) ^{2MCP 655.3}

Myšlení nutno cvičit – Myšlení je nutno usměřňovat. „Přepásejte bedra své mysli,“ aby pracovala správným směrem a podle dobře vypracovaných plánů. Pak je každý krok krokem kupředu a ani čas ani úsilí není promrháno přemýšlením nad nejasnými myšlenkami a nahodilými úmysly. Musíme brát v úvahu cíl a smysl života a vždy mít na zřeteli prospěšné životní cíle. Každý den je nutno myšlenky vést a směřovat je k tomuto cíli, jako směřuje střelka kompasu k pólu. Každý člověk by měl mít své plány a úmysly a potom by měla každá jeho myšlenka a čin být té povahy, aby uskutečnil to, co si předsevzal. Myšlenky je třeba mít pod kontrolou. Musíte být cílevědomí, abyste mohli uskutečnit to, co jste si předsevzali. – Letter 33, 1886 (HC 112) ^{2MCP 656.1}

Cvičení myšlenek – Opravdová kázeň v životě se skládá z maličkostí. Nezbytné je cvičení myšlení. – Manuscript 76, 1900 ^{2MCP 656.2}

Budeme-li cvičit své srdce, mít pod kontrolou své myšlenky, ve spolupráci s Duchem svatým budou ovládnuta naše slova. Tohle je skutečnou moudrostí, která dá člověku klid mysli, spokojenost a pokoj. Člověk bude s radostí hloubat nad bohatstvím Boží milosti. – Letter 10, 1894. ^{2MCP 656.3}

Správné myšlení není člověku přirozené – Před každým z nás je důležité dílo. Správné myšlenky, ryzí a svaté úmysly nám nejsou od přírody vlastní. Budeme o ně muset usilovat. – RH Nov. 28, 1899 ^{2MCP 656.4}

Myšlenky v poddanosti – Ovládne-li život pravda, moc pravdy se stává neomezenou. Myšlenky jsou uvedeny v poddanost Ježíši Kristu (viz 2 K 10,5 – KJV). Z pokladu srdce vycházejí ta pravá, vhodná slova. Zvláště naše slova musíme střežit. V listu Timoteovi apoštol Pavel praví: „*Za příklad zdravých slov měj ta, která jsi slyšel ode mě ve víře a lásce, která je v Kristu Ježíši. Ten nádherný poklad, jenž ti byl svěřen, zachovávej skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.*“ (2 Tm 1,13.14 – NBK) – Manuscript 130, 1897 ^{2MCP 656.5}

Mysl musí být pevně pod kontrolou – Mládež musí brzy začít pěstovat správné myšlenkové návyky. Musíme cvičit svou mysl, aby se ubírala správným směrem, a nedovolit jí, aby se zabývala věcmi, které jsou špatné. Žalmista volá: „*Kéž jsou slova úst mých i přemýšlení srdce mého příjemná před tvou tváří, Hospodine, sílo má a vykupiteli můj.*“ (Ž 19,14 – KJV) ^{2MCP 657.1}

Když Bůh působí na srdce svým svatým Duchem, člověk s Ním musí spolupracovat. Myšlenky musí být spoutány, omezovány a musí jim být bráněno v tom, aby se pouštěly do rozjímání nad věcmi, které by jen oslabily a poskvrnily duši. Myšlenky musí být ryzí a rozjímání srdce musí být čisté, mají-li být slova našich úst příjemná nebesům a prospěšná našim spolupracovníkům. ^{2MCP 657.2}

Kristus farizeům řekl: „*Plemeno zmijí! Jak byste mohli mluvit dobré věci, když jste zlí? Vždyť ústa mluví z hojnosti srdce. Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré a zlý člověk vynáší ze zlého pokladu zlé.*“ (Mt 12,34.35 – NBK) – RH June 12, 1888 ^{2MCP 657.3}

Zjevný hřích odhaluje skryté myšlenky – Zlo nevzniká až v době nějakého pokušení, kdy člověk snad padne do hrozného hřichu, pouze se rozvíjí a navenek projevuje to, co bylo utajeno a skryto v srdci. Jak člověk „*smýšlí ve svém srdci, takovým je,*“ protože ze srdce „*pochází život*“ (Př 23,7 – KJV; 4,23). – MB 60 ^{2MCP 657.4}

Povinnost mít pod kontrolou myšlenky – V kázání na hoře Kristus představil svým učedníkům dalekosáhlé zásady Zákona Božího. Učil své posluchače, že Zákon je přestoupen ještě dříve v myšlení člověka, nežli se projeví hříšná tužba ve skutečném spáchání. Jsme povinni mít pod kontrolou své myšlenky a podřizovat je Božímu Zákonu. Pán Bůh nám dal ušlechtilé schopnosti mysli, abychom je mohli použít při hloubání nad nebeskými věcmi. Bůh učinil bohaté opatření, aby duše mohla ustavičně růst v božském životě. Všude dává své nástroje, aby pomohl našemu růstu v poznání a ctnostech. – RH June 12, 1888. ^{2MCP 658.1}

Přirozená, neukázněná mysl pracuje bez ušlechtilých pohnutek – Přirozená, neobrozená, sobecká mysl, je-li ponechána, aby se řídila svými vlastními hříšnými tužbami, bude pracovat bez ušlechtilých pohnutek a bez ohledu na slávu Boží či prospěch lidstva. Myšlenky budou zlé, stále jen hříšné. ... Duch Boží plodí v duši nový život a přivádí myšlení i tužby do poslušnosti Kristovy vůle. – RH June 12, 1888 (HC 113) ^{2MCP 658.2}

Satan nemůže číst myšlenky – Nepříteli duší, ďáblu, není dovoleno, aby četl lidské myšlenky. Nicméně lidi lstivě pozoruje a všímá si jejich slov, bere v úvahu jejich jednání a obratně přizpůsobuje svá pokušení, aby byla účinná v životech těch, kdo se sami vydávají do jeho moci. Kdybychom se jen snažili krotit hříšné myšlenky a pocity, nedávající jim žádného projevu ve svých slovech a činech, byl by satan poražen, protože by nebyl schopen připravit svá klamná pokušení, která by napomohla pádu. Avšak jak často svým nedostatkem sebeovládání otvírají vyznávající křesťané dveře nepříteli duší! – RH March 22, 1887 (ISM 122, 123) ^{2MCP 658.3}

Mnozí lidé jsou sužováni hříšnými myšlenkami – Jsou mnozí, kteří se opravdu trápí, poněvadž nízké, přízemní myšlenky jim přicházejí na mysl a nemohou se jich snadno zbavit. Satan posílá své anděly, aby byli kolem nás a i přesto, že nemohou číst naše myšlenky, podrobně sledují naše slova a jednání. Satan využívá slabostí a nedostatků v povaze člověka, která se právě ve slovech a jednání projevují, a doráží svými pokušeními zrovna tam, kde je nejmenší síla odporu. Přichází s hříšnými podněty a vyvolává světské myšlenky a ví, že tak může přivést duši k odsouzení a uvést do otroctví. Těm, kteří jsou sobečtí, svěští, lakotní, pyšní, věčně nespokojení nebo těm, kteří se oddávají pomlouvání – prostě všem, kteří si hýčkají povahové chyby a nedostatky – satan nabízí nevázanost a vede duši na stezku, kterou Bible odsuzuje, ale kterou satan představuje jako lákavou a přitažlivou. ^{2MCP 658.4}

Na jakýkoliv druh pokušení existuje pomoc. Nejsme ponecháni sami sobě, abychom vedli boj proti vlastnímu já a vlastní hříšné přirozenosti ve své vlastní omezené síle. Ježíš je mocným pomocníkem, nikdy neselhávající oporou. ... Mysl je nutno držet na uzdě a myšlenkám nesmíme dovolit, aby bloudily. Musíme ji cvičit, aby se zabývala Písmem svatým a hloubala nad ušlechtilými, povznášejícími tématy. Části Bible, dokonce celé kapitoly se lze naučit zpaměti, aby mohly být opakovány ve chvílích, kdy satan přichází se svými pokušeními. ... Když chce satan svést mysl člověka k tomu, aby se zabývala světskými a smyslnými věcmi, lze mu nejúčinněji odporovat slovy „*Psáno jest*“. – RH April 8, 1884 ^{2MCP 659.1}

Jediné bezpečí je ve správném myšlení – Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zušlechťující moc čistých myšlenek. Přemýšlejme nad svatými věcmi. Necht' jsou naše myšlenky čisté a ryzí, neboť jediné bezpečí pro každého člověka spočívá ve správném myšlení. Máme použít každého prostředku, který Bůh dal do našeho dosahu, abychom uměli ovládat své myšlenky a rozvíjeli je. Máme uvést v soulad své myšlení s myšlením Božím. Jeho pravda nás posvěti – tělo, duši i ducha. – Letter 123, 1904 ^{2MCP 659.2}

Přemítání nad lehkovážnými, povrchními tématy – Musíme usilovat o to, aby naše mysl byla v takovém stavu, aby mohla reagovat na působení Ducha svatého. Avšak ti, kteří dovolují svým myšlenkám, aby se ustavičně zabývaly povrchními věcmi, nemohou obdržet větší světlo. Mysl musí být naplněna nebeskými poklady, pokrmem, který nás uschopní duchovně růst a tak nás připravit na svatá nebesa. – Manuscript 51, 1912 (HC 284) ^{2MCP 660.1}

Opatření učiněné k povznesení myšlenek – Bůh učinil všechna opatření, pomocí nichž mohou být naše myšlenky očištěny, zjemněny, povzneseny a zušlechtěny. Nezaslíbil nám jen to, že nás očistí od všelike nepravosti, ale učinil také skutečná opatření pro to, aby se nám dostalo hojně milosti, která pozvedne naše myšlenky k němu a uschopní nás, abychom si vážili Jeho svatosti. Smíme si být vědomi toho, že jsme Kristovým vlastnictvím a že máme světu ukazovat Jeho charakter. Připravení nebeskou milostí se odíváme do Kristovy spravedlnosti, do svatebního roucha a jsme uschopněni zasednout ke svatební večeři. Stáváme se jedno s Kristem, účastníky božské přirozenosti. Stáváme se očištěnými, zjemněnými, povznesenými a jsme přijati za děti Boží – dědice Boží a spoludědice Ježíše Krista. – YI Oct. 28, 1897 2MCP 660.2

Vyhýbejte se satanově okouzující půdě (rada jedné sobecké rodině) – Musíte se vyhýbat satanově okouzující půdě a nesmíte dovolit, aby se vaše mysl odkláněla od věrnosti Bohu. Díky Kristu můžete a měli byste být šťastnými a musíte si navyknout na sebeovládání. I vaše myšlenky se musí poddat Boží vůli a vaše pocity musí být pod vládou rozumu a víry. Obrazotvornost vám nebyla dána proto, abyste jí popouštěli uzdu a aby se zabývala tím, co se jí zlíbí bez jakéhokoliv úsilí omezení a kázně. 2MCP 660.3

Budou-li špatné myšlenky, budou také pocity zlé. A myšlení spolu s pocity tvoří mravní charakter. Když dospíváte k názoru, že se od vás jako od křesťanů nepožaduje mít pod kontrolou vaše myšlenky a pocity, pak vás zlí andělé dostali pod svůj vliv a vy si říkáte o jejich přítomnost a vládu. Budete-li se poddávat svým dojmům a dovolíte-li svým myšlenkám, aby se ubíraly cestou podezírání, nedůvěry, pochybování a reptání, budete patřit mezi nejnešťastnější smrtelníky a váš život skončí neúspěchem. – 5T 310 2MCP 660.4

Rada jedné mladé ženě ohledně nebezpečí stavění vzdušných zámků – Musíš mít pod kontrolou své myšlenky. Nebude to snadné a nebudeš toho moci dosáhnout bez svědomitého a dokonce obtížného úsilí. Přesto to Bůh od tebe žádá; je to povinnost, která spočívá na každé rozumné bytosti. Jsi Bohu zodpovědná za své myšlenky. Hovíš-li planým představám a dovoluješ-li své mysli, aby se obírala nečistými, nemravnými tématy, jsi do jisté míry před Bohem vinna, jako kdyby ses jich dopustila ve skutečnosti. Brání ti v tom jen nedostatek příležitostí. 2MCP 661.1

Nepřetržité snění a stavění vzdušných zámků jsou škodlivé a nesmírně nebezpečné zvyky. Navykne-li si jednou na ně člověk, je skoro nemožné zbavit se těchto návyků a usměrňovat myšlenky k čistým, svatým a vznešeným námětům. Chceš-li mít pod kontrolou svou mysl a zabránit tomu, aby marné a porušené myšlenky poskvřňovaly tvou duši, budeš muset věrně střežit své oči, uši i všechny své smysly. Toliko moc Boží milosti může vykonat toto nanejvýš potřebné dílo. V tomto směru jsi slabá. – 2T 561 2MCP 661.2

Vytlačte zlo dobrem. – Volba je na rodičích, budou-li chtít, zda bude či nikoli mysl jejich dětí naplněna čistými a svatými myšlenkami a city. Má-li tomu tak být, musí být jejich vkus cvičen a vychováván s největší starostlivostí a péčí. Musí začít od útlého věku odhalovat rozvíjejícím se myslím svých dětí Písmo svaté, aby se mohly utvářet správné návyky a náležitý vkus. ... Kořeny zla nelze vymýtit jinak, než zavedením takového duchovního pokrmu, který bude živit čisté, ryzí a hodnotné myšlenky. – RH Nov. 9, 1886 (HC 202) 2MCP 661.3

Vyhýbejte se negativnímu myšlení – Protože nejsme sami svoji, protože jsme koupeni za velikou cenu (viz 1 K 6,19.20), je povinností každého, kdo si říká křesťan, aby rozumem vládl svým myšlenkám a byl radostný a šťastný. Ať je již příčina křesťanova zármutku sebevíc hořká, měl by rozvíjet ducha pokoje a vyrovnanosti v Bohu. Klid, který je v Ježíši Kristu, Kristův pokoj – jak je vzácný, jak uzdravující je jeho vliv a jak utěšuje sužovanou duši! Ať jsou již vyhlídky do budoucnosti jakkoli temné, nechť křesťan chová ducha, který doufá v dobré. Sklíčeností a malomyslností nelze ničeho dosáhnout, naopak, dá se jimi mnoho ztratit. I když dobrou náladou, klidným odevzdáním se a pokojem obšťastníme a oblažíme druhé, přinese to ten největší užitek nám samotným. Žal a hovor o nepříjemných věcech podporuje nepříjemné představy a má zpětné nepříjemné účinky na duši. Bůh si přeje, abychom na to vše zapomněli, nechce, abychom upírali své zraky dolů, nýbrž vzhůru – k nebesům! – Letter 1, 1883 2MCP 662.1

Nebezpečí přemítání nad světskými záležitostmi – Jsou-li vaše myšlenky, vaše plány a záměry cele nasměrovány k hromadění pozemských věcí, budou se vaše starosti, pozornost a zájmy

cele soustřeďovat na svět. Nebeské půvaby u vás ztratí na své kráse. ...Nebudete mít žádný čas, který byste zasvětili studiu Písma a vážné modlitbě, abyste mohli uniknout satanovým nástrahám. – RH Sep. 1, 1910 (HC 200) ^{2MCP 662.2}

Změna způsobu myšlení – Jestliže se mysl mohla dlouhou dobu zabývat světskými záležitostmi, není snadné změnit myšlenkové návyky. To, co zrak vidí a co ucho slyší, příliš často přitahuje naši pozornost a upoutává náš zájem. Chceme-li však vejít do Božího města a pohlížet na Ježíše a Jeho slávu, musíme si navyknout patřit na něj okem víry již zde na zemi. Kristova slova a Jeho povaha musí být často tématem našeho přemýšlení a našich rozmluv. Každý den bychom měli zasvětit nějaký čas zvláště k modlitebnímu rozjímání nad těmito posvátnými tématy. – RH May 3, 1881 (SL 91, 92) ^{2MCP 662.3}

Ušlechtlejší myšlení – Člověk odpadl od Boha a od té doby se usilovně snaží o vytvoření vlastního plánu, jak by dosáhl úspěchu při zajištění svého štěstí. Avšak pokaždé, když usiloval uspokojit svou mysl vším jiným než Bohem, dosáhl toliko zklamání. Do tvého života musí vstoupit zcela ušlechtlejší stupeň myšlení, naprosto vyšší úroveň předmětu hloubání a musíš usilovat o získání vznešenějších cílů, než jsi měl v minulosti. Jen Pán Ježíš Kristus může obnovit neřád a vady v mluvě člověka a v jeho charakteru. Toliko Ježíš by tedy měl být námětem tvého hloubání a přemýšlení, jen On by měl být tématem tvých rozhovorů. Chceš-li porozumět onomu velikému plánu vykoupení, musíš o dost ušlechtleji myslet i jednat. – Manuscript 13, 1897 ^{2MCP 663.1}

Zákon myšlení a cítění – Platí přírodní zákon, že naše myšlenky a pocity se povzbudí a posílí, když je vyslovíme. Ačkoli slova vyjadřují myšlenky, je také pravdou, že myšlenky se rodí ze slov. – MH 251, 252 ^{2MCP 663.2}

Růst k charakterové dokonalosti – Život křesťana se projeví v jeho křesťanském smýšlení, slovech a chování. V Kristu se nachází božská dokonalost povahy. – Letter 13a, 1879 (HC 184) ^{2MCP 663.3}

Nové obdarování mocí – Ti, kdo zasvětili Bohu své tělo, duši i ducha a budou očišťovat své myšlení poslušností Zákona Božího, budou neustále přijímat nové obdarování tělesných i duševních sil. Srdce bude toužit po Bohu a budou z něj stoupat upřímné modlitby za jasné vnímání, aby člověk rozpoznal dílo a působení Ducha svatého. Nejsme to my, kdo ho mají využívat, nýbrž je to Duch svatý, kdo má použít nás a utvářet a formovat každou naši schopnost. – TSS 106 (CSW 40) ^{2MCP 663.4}

73. Správné myšlení

(Viz kapitola 88. „Negativně působící vlivy na mysl“)

Schopnost myslet je dar od Boha – Rozum je dar, který nám svěřil Bůh. Rozumové schopnosti se musejí rozvíjet. Mají být používány uvážlivě, aby mohly nabývat na síle. Každý člověk má použít svých hříven, které mu byly svěřeny, takovým způsobem, aby přinesly to největší blaho. Mysl má být tak vedena, aby se probudily ty nejlepší duševní síly a rozvinula se každá schopnost. Nesmíme se spokojit s nízkým měřítkem. Musíme postupovat kupředu od jedné dosažené úrovně dále k další. – Letter 106, 1901 2MCP 665.1

Mysl nutno cvičit – Mysl je tím největším majetkem, který máme. Musíme ji však cvičit studiem, rozjímáním a učením se ve škole Kristově – ve škole toho nejlepšího a nejspolehlivějšího učitele, jakého kdy svět poznal. Křesťanský pracovník musí růst. Musí si vytvořit takovou povahu, aby byl prospěšný. Musí se vzdělávat, aby snesl těžkosti, a musí být moudrý, aby dílo Boží mohl plánovat a uskutečňovat. Musí být člověkem neporušené mysli a čistého jazyka – člověkem, který se bude vyhýbat zlu v jakékoliv podobě, a který nebude svými nedbalými způsoby dávat žádnou příležitost k pohaně. Musí být ve svém srdci upřímný a v jeho ústech nesmí být žádné lsti. – RH Jan. 6, 1885 2MCP 665.2

Kristus za mne zemřel, abych mohla být požehnána a aby ve mně mohla přebývat Jeho radost. Proto tedy udržuji svou mysl tímto směrem. Vychovávám ji a usměrňuji. Cvičím svůj jazyk, cvičím své myšlenky. Toto vše dělám proto, aby ve mně bylo to, co smím zaostřit na Ježíše Krista. – Manuscript 36, 1891 2MCP 666.1

Každá schopnost lidské mysli... ukazuje, že Božím úmyslem bylo, aby tyto schopnosti byly používány, nikoli aby zůstaly v nečinnosti. – 4T 411 2MCP 666.2

Správné myšlení – jediná jistota – Je nám zapotřebí, abychom si neustále uvědomovali zúšlechťující moc čistých myšlenek. Jediná jistota pro každého člověka je správné myšlení. Jak člověk „*smýšlí ve svém srdci, takovým je*“ (Př 23,7 – KJV). Schopnost sebeovládání sílí cvikem. To, co se napoprvé zdá těžké, se stálým opakováním stává lehčí a snazší, až se správné myšlení a jednání stane zvykem. Chceme-li, můžeme se odvrátit od všeho, co je povrchní a nízké, a dosáhnout vyšší úrovně. Bohu se staneme dražší a lidé si nás mohou vážit. – MH 491 2MCP 666.3

Myšlenky zaměřené na Krista – Vaše poslední myšlenka před usnutím a první myšlenka po probuzení by měla být zaměřena na Toho, v němž se soustřeďuje vaše naděje na věčný život. – Letter 19, 1895 (HC 116) 2MCP 666.4

Nutno rozvíjet rozhodnost – Tvrdou kázní, kterou snášel Kristus a která se projevila v jeho životě, máme i my v sobě rozvíjet rozhodnost a činorodost, povahovou pevnost a sílu. A oné milosti, které se dostalo jemu, se dostane i nám. – DA 73 2MCP 666.5

Úsilí úměrné cíli našeho snažení. – Musíme soustřeďovat své myšlenky na Boha. Musíme vynakládat vážné úsilí, abychom překonali zlé sklony přirozeného srdce. Naše úsilí, sebezapření a vytrvalost musí být úměrné nekonečné hodnotě cíle, který sledujeme. Jedině když zvítězíme, jako zvíťazil Kristus, obdržíme korunu života. – MH 455 2MCP 666.6

Myslete sami! – Dovolíte-li, aby druhý člověk myslel za vás, ochromí se vaše duševní síly a zmenší se vaše schopnosti. Jsou mnozí, jejichž intelekt zakrněl, protože svou schopnost myslet používají jen na všední, banální témata. Musíte se „rvát“ s nesnadnými myšlenkovými náměty, které vyžadují, abyste uplatnili ty nejlepší schopnosti své mysli. – RH April 16, 1889 2MCP 667.1

Vytříbenost srdce získaná ve škole Kristově – Skutečnému zjemnění myšlení a chování se lze naučit ve škole božského Učitele lépe, než zachováváním stanovených pravidel. Jeho láska prostupující srdce dává povaze člověka ony očištné doteky, které ji utváří k Jeho vlastní podobě. Tato výchova propůjčuje nebeskou důstojnost a smysl pro zdvořilé chování. Dává příjemnost povaze a udílí jemnost způsobům, které nelze nikdy srovnat s povrchní, vnější uhlazeností moderní společnosti. – Ed 241 2MCP 667.2

Nutná duševní disciplína – Schopnost upřít své myšlenky na dílo, které se právě koná, je velkým požehnáním. Bohabojná mládež by se měla snažit plnit své povinnosti uvážlivě – udržovat své myšlenky správným směrem a dělat to nejlepší. Musí rozpoznat své aktuální povinnosti a vykonávat je tak, aniž by dovolila své mysli, aby bloumala sem a tam. Tento druh duševní kázně se stane užitečným a prospěšným po celý život. Ti, kdo se naučí vkládat své srdce do všeho, čeho se ujmou – ať se již práce jeví jakkoli nevýznamná, budou na světě ku prospěchu. – YI Aug. 20, 1903 (MYP 149) ^{2MCP 667.3}

Vzájemný vztah myšlenek – Mysl některých lidí se podobá více starožitnictví než čemukoliv jinému. Mnohé kousky a části pravdy byly do ní posbírány a uloženy. Tito lidé však nevědí, jak tyto pravdy představit jasným, smysluplným způsobem. Právě vztah, který existuje mezi jednotlivými myšlenkami, jim dává hodnotu. Každá myšlenka i každá věta musí být spojena tak přesně a pečlivě, jako jsou spojeny články v řetězu. Když nějaký kazatel představuje lidem velkou spoustu faktů, aby si je posbírali a utřídili, jde jeho práce vniveč, protože není téměř nikdo, kdo by si je tak setřídil. – RH April 6, 1886 (Ev 648, 649) ^{2MCP 667.4}

Proč se mysl snižuje na nízkou úroveň – Jestliže se mysl člověka snižuje na nízkou úroveň, je tomu obvykle proto, že je jí dovoleno, aby se zabývala všedními věcmi a není vedena a cvičena k tomu, aby se dychtivě obírala vznešenými a ušlechtilými pravdami, které jsou věčné. Tyto knižní kluby a lycea* téměř všeobecně vyvíjejí vliv zcela opačný tomu, který hlásají, a jsou mládeži k újmě. Nemuselo by tomu tak být. Protože však neposvěcené prvky nabývají vrchu, poněvadž světáci chtějí, aby věci šly podle jejich vlastního přání a vkusu, nejsou jejich srdce v souladu s Ježíšem Kristem. Stojí v řadách nepřátel Páně a nespokojí se s takovým druhem zábavy, který by podpořil a posílil členy takového klubu k duchovnosti. Jsou předkládány nízké, laciné náměty, které nejsou ani poučné ani povznášející, které mají za úkol jen pobavit. – Manuscript 41, 1900 ^{2MCP 668.1}

Zabývání se nedůležitými náměty – V bdělém stavu mysl člověka neustále pracuje. Zabývá-li se však bezvýznamnými věcmi, intelekt zakrňuje a slábne. Může se stát, že v ní tu a tam probleskne hlubší myšlenka; nicméně taková mysl není vycvičena na stálé, věčné rozjímání. Existují témata, jež vyžadují hlubokého uvážení. ... Rozjímáním nad těmito náměty věčného zájmu se mysl posiluje a povaha se rozvíjí. – RH June 10, 1884 ^{2MCP 668.2}

Myšlenky se nesmazatelně vrývají do duše – Varujte se každého zla. Běžné hříchy, ať se již jeví sebenepatrněji, oslabí vaše mravní citění a otupí vliv Ducha Božího na duši. Povaha myšlenek zanechává svou stopu na duši a každý nízký hovor poskvňuje mysl. Každé zlo přináší zkázu těm, kdo je páchají. Bůh může a také odpustí kajícímu se hříšníku, ale i přesto, že mu bude odpuštěno, duše je narušena. Schopnost povzneseného myšlení, kterou má neporušená mysl, je zmařena. Duše je pak trvale poznamenána. Usilujme proto o tu víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši, abychom mohli světu představit Kristův charakter. – RH Dec 8, 1891 (FE 195) ^{2MCP 668.3}

Obklopte duši čistou atmosférou – Nikdo nemá být arogantní či vlezlý, nýbrž máme s rozvahou prožívat své náboženství se zrakem upřeným ke slávě Boží. ... Pak budeme zářit „jako světla na světě“, bez hluku a neshod. Nikdo nemusí selhat, neboť je s námi Ten, jenž je předivný „v radě, a veleslavný v skutku“, a který je mocen dokonat své úmysly. On působí skrze své nástroje, viditelné i neviditelné, lidské i božské. Toto dílo je velkolepé a bude úspěšně pokračovat kupředu ke slávě Boží, budou-li u všech, kdo jsou s tímto dílem spojeni, skutky odpovídat jejich vyznání víry. K tomuto dílu, aby mohli být druzí lidé přesvědčeni, je nezbytné pěstovat čistotu myšlení. Duši musí obklopovat čisté, svaté ovzduší. Takové ovzduší, které povede k probuzení duchovního života u všech, kdo jej budou dýchat. – Letter 74, 1896 (SD 316) ^{2MCP 669.1}

Každou schopnost nutno uplatnit (rada jedné mladé ženě) – Život duše nelze udržet, není-li uveden v soulad s Boží vůlí. Všechny síly je nutno uplatnit při konání božské vůle. Naše myšlenky, přebývají-li u Boha, budou vedeny Boží láskou a mocí. Potom, mé drahé dítě, buď živa slovy, jež splývají ze rtů Kristových. Kéž tě Pán posílí, požehná tě a vede. Kráčeť kupředu a věř, že když budeš prosit, že také obdržíš. – Letter 339, 1905 ^{2MCP 669.2}

Kristus mění myšlení – Kristus přišel, aby změnil směr myšlení a náklonností člověka. – 1T 196 ^{2MCP 670.1}

Jako se květina obrací ke slunci – Necht' se duše obrací v modlitbě k nebesům, aby nám Bůh dopřál nadýchat se nebeského ovzduší. Smíme být Bohu tak blízko, že se naše myšlenky v každé neočekávané zkoušce obrátí k němu tak přirozeně, jako se květina obrací ke slunci. – SC 99, 100
2MCP 670.2

Proměna začíná v mysli – Slova „A dám vám srdce nové“ znamenají: „*Dám vám novou mysl.*“ (Ez 36,26) Tuto změnu srdce vždy doprovází jasné přesvědčení o křesťanské povinnosti a porozumění pravdy. Jasné chápání pravdy bude úměrné našemu porozumění Božího slova. – CT 452
2MCP 670.3

Potřebujeme, aby se přetvořující milost Boží náležitě chopila našich myšlenkových schopností. Můžeme zle smýšlet, můžeme udržovat neustále svou mysl, aby se zabývala nežádoucími náměty, ale k čemu nám to bude? Celá naše životní zkušenost se přizpůsobí tomu, na co pohlížíme. Když však patříme na Ježíše, býváme proměňováni k Jeho obrazu. Služebník živého Boha přemýšlí účelně. Zrak i sluch je posvěcen a ti, kdo budou zavírat své oči a zacpávat své uši před zlem, budou proměněni. – Manuscript 17, 1894 2MCP 670.4

74. Pochybnosti

Tajemství, která nejsme schopni pochopit – Slovo Boží, stejně jako povaha Božského Původce, nás staví před tajemství, jež smrtelné bytosti nemohou nikdy plně pochopit. Příchod hříchu na svět, vtělení Kristovo, znovuzrození, vzkříšení a mnohé jiné věci, o nichž mluví Bible, jsou tajemství příliš hluboká, než aby je lidský rozum mohl vysvětlit nebo je plně pochopit. Nemáme však příčinu k tomu, abychom pochybovali o slovu Božím proto, že nemůžeme pochopit tajemství prozřetelnosti Boží. *2MCP 671.1*

V přírodě nás neustále obklopují tajemství, jež neumíme pochopit. I ty nejjednodušší formy života představují problém, který nedokážou vysvětlit ani nejmoudřejší myslitelé. Všude narážíme na divy, jež se vymykají našemu chápání. Můžeme se tedy divit, že v duchovní oblasti nacházíme také tajemství, jež nemůžeme odhalit? Příčina je v nedokonalosti a omezenosti lidského rozumu. Bůh nám dává v Písmu svatém dostatek důkazů o jeho božské povaze a my bychom neměli o slově Božím pochybovat proto, že nemůžeme pochopit všechna tajemství prozřetelnosti Boží. – SC 106, 107 *2MCP 671.2*

Možnost pochybovat zůstává – I když Bůh poskytuje dostatek důkazů pro víru, neodstraní nikdy všechny argumenty pro nevěru. Kdo hledá oporu pro své pochybnosti, určitě ji najde. A ti, kdo odmítají Boží slovo přijmout a být ho poslušni, dokud nebudou odstraněny všechny námitky a všechno, co vzbuzuje pochybnosti, nikdy nebudou osvíceni. *2MCP 672.1*

Nedůvěra Bohu je přirozeným projevem neobráceného srdce, které se staví vůči Bohu nepřátelsky. Víru vštěpuje Duch svatý a daří se jí jen tam, kde se o ni pečuje. Nikdo se nemůže stát silným ve víře bez vytrvalého úsilí. Také nevěra povzbuzováním sílí. Jestliže se lidé zabývají pochybnostmi a kritikou, místo aby se zabývali důkazy, které Bůh dal k upevnění jejich víry, propadají pochybnostem stále více. – GC 527 *2MCP 672.2*

Pod tíhou důkazů – Pro ty, kdo chtějí pochybovat, je zde dostatek prostoru. Božím úmyslem není odstranit každý důvod k nevěře. Bůh dává důkazy, které je nutno pečlivě prozkoumat s pokornou myslí a učenlivým duchem, a každý se musí pod váhou důkazů rozhodnout. Upřímné duši se dostává od Boha dostatečných důkazů, aby mohla věřit. Avšak ten, kdo se od závažnosti důkazů odvrací jen proto, že existuje pár věcí, které není schopen svým omezeným rozumem pochopit, bude ponechán ve studeném, mrazivém ovzduší nevěry a v pochybnostech a jeho víra ztroskotá. – 5T 675, 676 *2MCP 672.3*

Nedůvěřujte pocitům (rada jedné duši plné pochybností) – Od počátku času je veliký plán milosrdenství tento – aby každá sužovaná duše důvěřovala Boží lásce. V současnosti, kdy je tvá mysl sužována pochybností, je tvé bezpečí v tom, že nebudeš důvěřovat pocitům, nýbrž živému Bohu. Vše, co po tobě žádá je, abys v něj vložila svou důvěru, uznávajíc Jež za svého věrného Spasitele, který tě miluje a který ti odpustil všechny tvé omyly a pochybení. – Letter 299, 1904 *2MCP 672.4*

Žádná myšlenka s pochybností nesmí spatřit světlo světa – Bděte tak věrně jako bděl Abrahám, aby se krkavci či jiní dravci nesnesli na vaši oběť a dar Bohu. Je nutno střežit každou myšlenku obsahující pochybnost, aby se v naší řeči vůbec neprojevila. Slova, jež slouží ke cti mocností temnoty, vždy zavrhnou světlo. Každý den se v nás musí projevovat život našeho vzkříšeného Pána. – Letter 7, 1892 (2SM 243) *2MCP 673.1*

Věčný skeptik se zaměřuje na vlastní já – Je velkým neštěstím být věčným pochybovačem, upírat svůj zrak a myšlenky na sebe sama. Když hledíš na sebe, když vlastní já je námětem tvého myšlení a tvých rozmluv, nemůžeš očekávat, že budeš přizpůsoben Kristově podobě. Vlastní já není tvým spasitelem. V sobě nemáš žádných vykupitelských schopností. „Já“ je pro tvou víru velmi děravou lodí. Nastoupíš-li do ní, jistě se potopíš. *2MCP 673.2*

K záchrannému člunu! Ten je tvým jediným bezpečím. Ježíš je kapitánem tohoto záchranného člunu a On nikdy nepřišel o žádného pasažéra. *2MCP 673.3*

Sklíčení pochybovači! Jak můžete očekávat, že vaše srdce bude planout Kristovou láskou? Jak můžete očekávat, že Jeho radost zůstane ve vás a vaše radost bude plná, když přemýšlíte a zabýváte se svými vlastními nedokonalými povahami? – Letter 11, 1897 ^{2MCP 673.4}

Víra versus nevíra – Ani si neuvědomujeme, kolik ztrácíme svou nevírou. Bez víry budeme zataženi do předem prohrané bitvy. Máme Spasitele, který rozumí každé etapě našeho života. Ví o našich pochybnostech a také ví, jaké pomoci je nám zrovna zapotřebí. Potřebujeme víru v Něj, tu víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši. – Manuscript 41, 1908 ^{2MCP 673.5}

Víra roste při střetu s pochybnostmi. Mravní čistota sílí odoláváním pokušení. – YI April, 1873 ^{2MCP 673.6}

Pěstujte víru – Nejsme povzbuzováni k nevíře. Pán projevuje svou milost a svou moc stále znovu a znovu, a to by nás mělo naučit tomu, že za všech okolností je vždy prospěšné pěstovat víru a projevovat ji slovy i činy. Naše srdce a naše ruce nesmí být oslabeny tím, že dovolíme, aby domněnky podezíravých myslí zasely do našich srdcí semena pochybností a nevíry. – Letter 97, 1898 (7BC 928) ^{2MCP 673.7}

Pochyby vyvolávají nervová onemocnění – Ujistění o Božím přiznání se napomáhá fyzickému zdraví. Posilňuje duši proti pochybám, zmatkům a nadměrnému žalu, který tak často vysává životní síly a vyvolává nervová onemocnění toho nanejvýš oslabujícího a nejzoufalejšího rázu. Bůh se zaručuje svým neomylným slovem, že Jeho oči budou obrácené na spravedlivé a Jeho uši k jejich modlitbám, přičemž se staví proti těm, kteří činí zlé věci. (viz 1 Pt 3,12) Na tomto světě si sami přiděláváme velmi hodně práce tím, že se vydáváme takovou životní cestou, kdy se Pán staví proti nám. – RH Oct. 16, 1883 (3BC 1146) ^{2MCP 674.1}

Žádná nedůvěra nemá ovládat naši mysl – Žádná nedůvěra či pochybnost se nemá zmocnit naší mysli. Žádná obava před slávou Boží nesmí zamlžit naši víru. Kéž nám Bůh pomůže, abychom se pokořili ve vši mírnosti a tichosti. Kristus odložil své královské roucho a svou královskou korunu, aby se mohl připojit k lidskému pokolení a ukázat lidem, že se mohou stát dokonalými. Oděn v roucho milosrdenství žil v našem světě dokonalým životem, aby nám podal důkaz o své lásce. Učiniť to, že je nemožné mu nedůvěřovat. Ze svého vysokého postavení na nebesích se snížil, aby na sebe vzal lidskou přirozenost. Jeho život je příkladem toho, jaký může být i náš život. Kristus se stal „*mužem bolesti, kterýž zkusil nemoci*“, aby žádná obava z Boží slávy nevstoupila, aby zastínila naši důvěru v Boží lásku. Srdce člověka, které se Kristu poddává, se stane posvátnou harfou vyluzující svatou melodii. – Letter 365, 1904 (2SM 254) ^{2MCP 674.2}

Žádná omluva pro slovní projevy sklíčenosti – Nebeský Otec „*vytrhl nás (vysvobodil nás – KJV) z moci temnosti*“ (Ko 1,13). Je-li to pravda, pak jakou máme omluvu, když projevujeme svými slovy sklíčenost, nevíru a pochybnosti – když na sebe přivoláváme temnotu, která nás zahaluje jako příkrov? Odstraňme temný stín pochybností, odvrhněme jej na satana, původce každé pochybnosti a sklíčenosti. On se snaží uvrhnout svůj ďábelský stín na stezku našeho života. Naše víra musí proniknout tento temný mrak pochybnosti a nevíry a pevně se uchopit Kristovy paže za ním. – Manuscript 102, 1901 ^{2MCP 674.3}

Jak Ellen Whiteová odrážela stíny pochybností – Když satan vrhá svůj ďábelský stín přes mou cestu, nedívám se na něj ani o něm nehovořím a neoslavuji ďábla tím, že hovořím o něm a o jeho moci a o tom, v jakých těžkostech se nacházím. Ne, prorážím tímto stínem a vírou se pevně chytám Ježíše Krista. Zřením býváme „*proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě*“ (2 K 3,18 – KJV). Pronášejte slova víry. Každá pochybnost, kterou vyslovíte, je zasetým semenem a toto símě v něčím srdci začne růst. Není zapotřebí, abychom pronášeli jedinou pochybnost a takto vychvalovali ďábla za jeho úžasnou moc držet vás v zajetí. Nikoli, Kristus za mě zaplatil a vykoupil mne. Satan nade mnou nemá žádné moci. – Manuscript 16, 1894 ^{2MCP 675.1}

Falešné představy o Bohu – Satan jásá, když se mu daří svést dítky Boží k nevěře a sklíčenosti. Má radost, když vidí, jak nedůvěřujeme Bohu, jak pochybujeme o jeho ochotě a moci zachránit nás. Dělá mu dobře, když nás svede k představě, že Bůh nám chce svými prozřetelnými záhady škodit. ^{2MCP 675.2}

Satan se také snaží vyličít Pána jako toho, který nemá soucit ani slitování. Překrucuje pravdu o něm. Vnukává nám falešné představy o Bohu. A my, místo abychom lpěli na pravdě o svém nebes-

kém Otci, přemýšlíme příliš často o satanových výmyslech a zneuctíváme Boha tím, že mu nedůvěřujeme a reptáme proti němu. 2MCP 675.3

Satan se neustále snaží, aby náboženský život učinil pochmurným. Chce, aby se nám zdál namáhavý a těžký; a když křesťan ve svém vlastním životě projevuje tento názor na náboženství, podporuje svou nevěrou satanův klam. – SC 116 2MCP 675.4

Zavřete dveře svého srdce před pochybností – Když přichází satan se svými pochybnostmi a se svou nevěrou, zavři dveře svého srdce. Zavři své oči, abys nepohlížel na jeho ďábelský stín. Pozdvihni je tam, kde užíš věčné věci a každé hodiny se ti bude dostávat síly. Zkušeni tvé víry je mnohem vzácnější než zlato. ... Způsobuje, že statečně bojuješ Hospodinovy boje, neboť „*naš boj není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti mocnostem, proti světovládcům temnoty tohoto věku, proti duchovním silám zla v nebesích*“ (Ef 6,12 – NBK). 2MCP 676.1

Satan si činí nárok na svět. Tvrdí, že jsme jeho. Dáme mu tedy to, na co si činí nárok? Nikoli. Patřím někomu jinému. Byla jsem koupěna za nesmírnou cenu a mým úkolem je, abych oslavovala Boha tělem svým i duchem svým. Nemám čas pronášet slova nevíry. Je to víra, o níž musím hovořit. Svou víru musím posilovat tím, že ji uplatňuji. Tehdy má víra roste, když zkouším zaslíbení Boží a kdy je mohu stále více chápat. 2MCP 676.2

Pozehnaný, úžasný Ježíši! Miluji Je, protože je mi útěchou, nadějí, příležitostí i útočištěm. Náleží mně i tobě osobně. Chci, aby ses považoval za jeho vlastnictví. Nastav svou tvář jako z křemene směrem k hoře Sión. Buď odhodlaný v tom, že na hoře Sión je poklad, který můžeš získat. – Manuscript 17, 1894 2MCP 676.3

Jediné slovo pochybností připravuje místo pro další – Jediné pronesené slovo pochybností, jediné slovo zlého smýšlení a zlého mluvení, připravuje místo pro další slova stejného druhu. Je to zasévání semene, které přinese úrodu, jakou nemnozí budou chtít sklídit. – Letter 117, 1896 2MCP 676.4

Ukryté sítě pochybností – Ti, jež jsou obtíženi pochybnostmi a mají těžkosti, které nemohou rozřešit, neměli by uvádět druhé lidi slabšího intelektu do téhož zmatku. Někteří učinili pouze nárázku či slovem projevili svoji nevěru a ani ve snu je nenapadlo, jaký účinek vyvolali. V některých případech se setba nevěry projevila ihned, kdežto v jiných leží semena skryta po dlouhou dobu, až se nakonec člověk vydá špatnou cestou a ustoupí nepříteli. Boží světlo je mu odňato a on klesá pod mocnými satanovými pokušeními. Tehdy vzchází sítě nevěry, která byla zaseta tak dávno. Satan toto sítě živí a ono přináší své ovoce. 2MCP 676.5

Vše, co přichází od kazatelů, kteří by měli stát ve světle, má mocný vliv. A pakliže kazatelé nestáli v jasném Božím světle, použil jich satan jako své nástroje a skrze ně přenesl své ohnivé šípy do myslí, které nebyly připraveny odporovat tomu, co od jejich kazatelů vyšlo. – 1T 378 2MCP 677.1

Naše povinnost je důvěřovat – Věř, že slovo Boží neselže, ale že „*věrnýť jest Ten, kterýž zaslíbil*“. Je právě tak tvojí povinností věřit, že Bůh splní své slovo, stejně jako je nutné, abys vyznal své hříchy. Musíš uplatnit svou víru v Boha jako v toho, který učiní právě tak, jak řekl, že učiní – totiž že odpustí všechna tvá přestoupení. 2MCP 677.2

Jestliže nevěříme bezvýhradně Jeho slovu, jak můžeme vědět, že Pán je opravdu naším hříchy odpouštějícím Spasitelem, a demonstrovat pravdivost o hlubokém, dokonalém štěstí v Něm, o velké milosti a lásce, o kterých nás ujišťuje, že má k těm, jež jsou potřebného srdce? Ach, jak velmi mnozí truchlí, hřeší a kají se, avšak vždy pod mrakem odsouzení. Nevěří slovu Páně. Nevěří, že Bůh učiní právě to, co řekl, že učiní. – Letter 10, 1893 2MCP 677.3

Příčina k pochybám – láska ke hříchu – Ať to lidé maskují, čím chtějí, pravou příčinou pochyb a pochybovačnosti je ve většině případů láska ke hříchu. Učení a omezení slova Božího nejsou vhod pyšnému srdci, milujícímu hřích, a ti, kdo nechtějí poslouchat jeho přikázání, jsou vždy ochotni pochybovat o jeho autoritě. Abychom poznali pravdu, musíme upřímně toužit ji poznat a v srdci být ochotní řídit se jí. Všichni, kdo přistupují ke zkoumání Bible v tomto duchu, najdou v ní dostatek důkazů, že to je slovo Boží. Mohou pochopit její pravdy, jež je učiní moudrými ke spasení. – SC 111 2MCP 677.4

Pochybnosti chovají neopatrní lidé – Pochybnosti a nevěru chovají ti, kteří nechodí opatrně (viz Ef 5,15). Jsou ve svém svědomí znepokojeni tím, že jejich život nesnese test Duchu Božího, ať již promlouvá skrze Slovo Boží nebo skrze Jeho svědectví, která by je přivedla k Božímu slovu.

Místo toho, aby začali pracovat na svých vlastních srdcích a vešli v soulad s čistými zásadami evangelia, kritizují a zavrhuje právě ty prostředky, které si Bůh vybral, aby připravil lid, který by obstál ve dni Hospodinově. – Manuscript 1, 1883 (ISM 45) ^{2MCP 678.1}

Pěstované pochybnosti považované za nesporná fakta – Obecně rozšířené způsoby vzdělávání mladých lidí nesplňují měřítko opravdové výchovy. Nevěrecké (ateistické) názory jsou protkány do výuky, která je obsažena v učebnicích, a zjevení Boží je postaveno do sporného, či dokonce nepříznivého světla. Tím je mysl mládeže seznamována se satanovými podněty a pochybnosti takto jednou získané do mysli se stanou těm, kdo je v ní chovají, nespornými skutečnostmi. Vědecký výzkum se pak stává kvůli způsobu, jakým jsou jeho objevy vysvětlovány a zneužívány, zavádějícím a scestným. – YI Jan 31, 1895 (MM 90) ^{2MCP 678.2}

Co s pochybností? – Zraňuješ Kristovo srdce svou pochybovačností, i když nám podal takové důkazy o své lásce tím, že dal svůj vlastní život, aby nás zachránil, abychom nezahynuli, ale měli život věčný. Řekl nám, co máme dělat. „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočinutí.*“ (Mt 11,28 – KJV) – Letter 10, 1893 ^{2MCP 678.3}

S úsilím být požehnáním druhým mizí pochybnosti – Jsou mnozí, kteří nařikají nad svými pochybnostmi, kteří bledou, že nemají žádného ujištění o svém spojení s Bohem. Často jejich stav lze přičíst té skutečnosti, že nedělají vůbec nic v Božím díle. Necht' se opravdově snaží pomoci druhým a být jim ku požehnání a jejich pochybnosti a sklíčenost zmizí. – 5T 395 ^{2MCP 679.1}

Ti, kdo neustále projevují svými slovy pochybnosti a vyžadují dalších důkazů, aby zahnali svůj mrak nevíry, nestaví na slově Božím. Jejich víra závisí na okolnostech, je založena na pocitu. Avšak pocit, byť by byl stále příjemný, není vírou. Boží slovo je základem, na němž má být postavena naše naděje na nebesa. – Letter 11, 1897 ^{2MCP 679.2}

Čím více hovoříte o pochybnostech, tím temnější se stávají (rada jednomu pochybujícímu kazateli) – Viděla jsem, že Boží andělé na tebe pohlížejí se zarmoucením. Vzdálili se od tebe a žalostně se odvrátili, zatímco satan a jeho andělé se nad tebou radostně šklebili. Kdybys byl ty sám bojoval se svými pochybnostmi a nepodněcoval ďábla tím, že jsi mluvil o své nevěře a že jsi velmi rád nad ní přemítal, nebyl bys přitáhl k sobě padlé anděly v takovém počtu. Ty ses však rozhodl mluvit o své temnotě, rozhodl ses soustředit na ni svou pozornost. A čím více o ní mluvíš a zabýváš se jí, tím více upadáš do temnoty. ^{2MCP 679.3}

Zapuzuješ od sebe každý paprsek nebeského světla a mezi tebou a těmi jedinými, kteří ti mohou pomoci, vzniká obrovská propast. Půjdeš-li dále cestou, na kterou jsi vykročil, máš před sebou jediné bídu a utrpení. Boží ruka tě zastaví způsobem, který se ti nebude líbit. Jeho hněv nebude otálet. Nyní tě však stále zve. Nyní, právě nyní, tě volá, aby ses k Němu bez odkladu vrátil a On ti milostivě odpustí a uzdraví každé tvé odvrácení se od Něj. Bůh vyvádí svůj lid, který je zvláštním. Obmyje a očistí ho a učiní jej způsobilým pro nanebevzetí. Všechno pozemské Bůh odstraní od svého zvláštního pokladu, až bude Jeho lid jako zlato sedmkrát pročištěné. – 1T 430, 431 ^{2MCP 679.4}

Necht' paprsky světla rozptýlí stíny pochybnosti – Je nám zapotřebí, abychom byli naplněni všelikou plností Boží, a tehdy se nám dostane života, moci, milosti a spasení. ^{2MCP 680.1}

Jak obdržíme tato nesmírná požehnání? Kristus zemřel, abychom je mohli přijmout vírou v Jeho jméno. Zdarma nám nabízí světlo i život. Proč bychom tedy měli vytrvale zabíjet kolíky, na něž bychom věšeli své pochybnosti? Proč bychom měli plnit svou mysl chmurnými obrazy pochyb? Proč nedovolíme zářivým paprskům Slunce spravedlnosti, aby prozářily zákoutí našeho srdce a naši mysli a rozptýlily stíny nevíry? Obráťte se ke Světlu, k Ježíši – k převzácnému Spasiteli. ^{2MCP 680.2}

Místo toho, abyste se dívali na vady a nedostatky člověka, začněte přemýšlet o povaze Toho, v němž se nenalézá žádná nedokonalost. Ježíš je „*znamenitější nežli deset tisíců,*“ je Ten, který „*všecken jest přežádostivý*“ (Pis 5,10.16). Žádný člověk se nesmí stát naším vzorem. Bůh nám dal dokonalý vzor ve svém jednorozeném Synu, a když na něj budeme patřit, budeme proměňováni ke stejnému obrazu. Hleďte na Krista, jehož trůn je vysoký a vyvýšený a kde lem roucha Jeho slávy naplňuje chrám. – Undated Manuscript 23 ^{2MCP 680.3}

75. Obrazotvornost a nemoc

(Viz také kapitolu 7. „Choroba mající původ v mysli“; kapitolu 42. „Mysl a zdraví“; kapitola 63. „Obrazotvornost, představivost“)

Obrazotvornost vede k vážným druhům nemocí – Mysli je zapotřebí kontroly, neboť ona má ten největší vliv na zdraví. Představivost často svádí na scestí a je-li jí popouštěna uzda, způsobuje postiženému vážné druhy nemocí. Mnozí umírají na nemoci, které jsou převážně domnělé. Znáám několik lidí, kteří si sami vlivem své obrazotvornosti přivodili skutečnou nemoc. – 2T 523

2MCP 681.1

Umírají lidé, kteří by se mohli uzdravit – Kolem nás jsou tisíce lidí, kteří jsou nemocní a umírají a kteří by se mohli uzdravit a žít, kdyby jen chtěli, avšak jsou spoutáni svou obrazotvorností. Obávají se, že se jim přitíží, budou-li pracovat nebo pohybovat se či cvičit, ačkoli je to právě tato změna, která je potřebná k jejich uzdravení. Bez ní se jejich zdraví nemůže nikdy zlepšit. Měli by uplatnit sílu vůle, povznést se nad své bolesti a svou slabost, pustit se do užitečného zaměstnání a zapomenout, že je bolí záda nebo boky, plíce nebo hlava. Zanedbávání procvičování celého těla nebo nějaké jeho části vyvolá chorobné stavy. Nečinnost kteréhokoliv z tělesných orgánů bude mít za následek jeho zmenšení a snížení svalové síly a způsobí, že krev bude cévami pomalu protékat. –

3T 76 2MCP 681.2

Obrazotvornost je schopna ovládat části těla – Když v činnosti lidského organismu dojde k nesouladu, dostaví se nemoc. Obrazotvornost může ovládat jiné části těla k jejich škodě. Všechny části tělesné soustavy musejí harmonicky pracovat. – Manuscript 24, 1900 (MM 291) 2MCP 682.1

Umírala na chorobnou představivost – Jednou jsem byla zavolána, abych navštívila jednu mladou ženu, o které jsem byla dobře obeznámena. Byla nemocná a rychle chřadla. Její matka si přála, abych se za ni modlila. Matka tam stála, plakala a naříkala: „Ubohé dítě. Už nebude dlouho žít.“ Změřila jsem jí puls. Modlila jsem se s ní a potom jsem jí řekla: „Sestro, jestliže vstaneš, oblékneš se a půjdeš ke své obvyklé práci do kanceláře, veškerá tato tvá zdravotní neschopnost pomine.“ 2MCP 682.2

„Myslíš si, že by mohla zmizet?“ zeptala se. 2MCP 682.3

„Jistě,“ řekla jsem. „Téměř jsi svou neschopností zadusila životní síly.“ 2MCP 682.4

Obrátila jsem se k její matce a řekla jí, že by její dcera byla zemřela na chorobnou představivost, kdyby se obě nenechaly přesvědčit, že se mýlí. Dcera sama se vedla k invaliditě. A to je velmi žalostný způsob života. Řekla jsem jí však: „Změň tento řád. Vstaň a oblékni se.“ Poslechla a dnes je plná síly a života. – Letter 231, 1905 (MM 109) 2MCP 682.5

Nemoc má nepříznivý vliv na představivost – Jsi neobyčejně citlivá a hluboce vnímavá. Jsi nekompromisně úzkostlivá a tvůj úsudek musí být nejdříve přesvědčen, než ustoupíš názoru jiných. Kdyby tvé tělesné zdraví bylo v pořádku, byla bys neobyčejně prospěšnou ženou. Dlouho jsi byla nemocná a to mělo nepříznivý vliv na tvou představivost tak, že ses v myšlení soustředila na sebe a tato představa ovlivnila tělo. – 3T 74 2MCP 682.6

Vítězství nad chorobnou představivostí – Je mi dáno světlo, že kdyby sestra, o níž se zmiňuješ, posílila a rozvíjela svou chuť na zdravý pokrm, všechna přechodná zhoršení zdravotního stavu by pominula. Ona rozvíjela svou obrazotvornost. Nepřítel využil její tělesné slabosti a její mysl není posílena, aby statečně odolávala útrapám každodenního života. Je jí zapotřebí dobré, posvěcené psychoterapie, vzrůstu víry a aktivního zapojení do služby pro Krista. Také potřebuje zapojit své svaly při skutečné práci na čerstvém vzduchu. Tělesný pohyb by se jí stal jedním z největších požehnání v životě. Nemusí být nemocnou osobou, nýbrž zdravou, správně uvažující ženou, která je připravena splnit svůj životní úkol dobře a ušlechtilě. 2MCP 683.1

Dokud se nezapojí ze své strany, každý způsob léčby, který jí bude poskytnut, přinese malý užitek. Fyzickou prací musí posílit svaly i nervstvo. Nemusí být churavá, naopak, může vyvinout řádné, opravdové úsilí. Stejně jako mnozí další má i ona chorobnou představivost. Může ji však

přemoci a stát se zdravou ženou. Musela jsem předat toto poselství mnohým lidem a přineslo to ty nejlepší výsledky. – Letter 231, 1905 (MM 108, 109) 2MCP 683.2

Přizvěte na pomoc vůli – Lenost je hrozným zlem. Muži, ženy i mládež tím, že soustředí svou pozornost na sebe, docházejí k přesvědčení, že jejich zdravotní stav je mnohem horší, než jakým je ve skutečnosti. Hýčkají si v sobě své zdravotní potíže, přemýšlí nad nimi a mluví o nich, až se zdá, že je jejich prospěšnost ta tam. Mnozí odešli do hrobu i přesto, že mohli a měli žít. Měli chorobnou představivost. Kdyby se byli vzepřeli onomu sklonu poddávat se slabostem a nepodléhali jim, kdyby byli přizvali na pomoc sílu vůle, bývali mohli žít a být svým vlivem ku požehnání tomuto světu. – HR July, 1868 2MCP 683.3

Vysvobození z hříchu a léčba nemoci spolu souvisí – Lékař by měl být ve službě uzdravování Kristovým spolupracovníkem. Spasitel pomáhal svou službou duši i tělu. Evangelium, jemuž učil, bylo poselstvím o duchovním životě a tělesném uzdravení. Vysvobození z hříchu a vyléčení nemocí bylo spolu spjato. Táž služba je svěřena křesťanskému lékaři. Má ve spolupráci s Kristem přinášet úlevu v tělesném i duchovním strádání svých bližních. Má být nemocnému poslem milosti a má přinášet lék pro nemocné tělo a pro hříchem nemocnou duši. – MH 111 2MCP 683.4

76. Rozhodování a vůle

Řídící síla v lidské přirozenosti – Vůle je řídící silou v lidské přirozenosti, která přivádí pod nadvládu všechny ostatní schopnosti. Vůle není ani vkus ani sklon, nýbrž je rozhodující mocí, která člověka vede buď k poslušnosti nebo k neposlušnosti vůči Bohu. – 5T 513 2MCP 685.1

Vše závisí na správném použití vůle. – Je třeba, aby pokoušený pochopil, co je pravá síla vůle. Je to řídící síla v naší přirozenosti. Je to síla k rozhodování, k volbě. Vše záleží na správném použití vůle. Je správné, toužíme-li po dobru a čistotě. Zůstaneme-li však jen při touze, není nám to nic platné. Mnozí doufají, že zvítězí nad sklony ke zlému, a touží po tom, avšak upadají do zkázy. Nepodřizují totiž svou vůli Bohu. Nerozhodli se, že mu budou sloužit. – MH 176 2MCP 685.2

Zřídlo každého činu – Tvoje vůle je zřídlem každého tvého činu. Vůle, jež je tak důležitým činitelem v povaze člověka, se dostala pádem člověka do hříchu pod satanovu kontrolu. Od té doby satan v člověku působí, aby chtěl i činil podle jeho vlastní libosti, avšak k naprosté bídě a zkáze člověka. 2MCP 685.3

Nicméně nekonečná oběť Boží v tom, když dal svého milovaného Syna Ježíše, aby se stal obětí za hřích, ho opravňuje k tomu, aby řekl, aniž by přestoupil jedinou zásadu své vlády: „Poddej se mi, dej mi svou vůli. Vezmi ji ze satanovy kontroly a já se jí zmocním. Potom v tobě mohu působit, aby jsi chtěl i činil podle mé dobré vůle.“ Když ti Bůh dává mysl Kristovu, stává se tvá vůle podobnou Jeho vůli a tvá povaha se přetváří k podobě Kristova charakteru. – 5T 515 2MCP 686.1

Vůle člověka je agresivní – Lidská vůle je agresivní a neustále usiluje přizpůsobovat všechno svým záměrům. Jestliže se však dobrovolně přidá na stranu Boží a na stranu pravdy, projeví se v životě člověka ovoce Ducha. Bůh dává slávu, čest a pokoj každému, kdo činí dobro. – RH Aug. 25, 1896 (HC 153) 2MCP 686.2

Nemožnost spočívat ve vlastní vůli – Celý náš život patří Bohu a musíme jej prožít k Jeho slávě. Jeho milost posvětí a zdokonalí každou schopnost. Ať nikdo neříká, že nemůže napravit své charakterové vady. Neboť dojdete-li k takovému závěru, jistě neobdržíte věčný život. Nemožnost spočívat ve vaší vlastní vůli. Nechcete-li, pak nemůžete zvítězit. Skutečná překážka vyvstává z mravní zkaženosti neposvěceného srdce a z neochoty poddat se Božímu vedení. – YI Jan. 28, 1897 2MCP 686.3

Tišívý prostředek na nervozitu – Mysl a nervy získají duševní pružnost a sílu cvikem vůle. V mnohých případech působí síla vůle jako mocný, tišívý prostředek na nervozitu. – 1T 387 2MCP 686.4

Satan používá naši vůle – Když satanu dovolíme, aby formoval naši vůli, používá ji k uskutečnění svých cílů. ... Podněcuje zlé náklonnosti a probouzí zkažené vášně a nesvaté touhy. Říká: „Dám ti všechnu moc, všechny tyto pocty a všechno bohatství a hříšné radovánky.“ Je však jeho podmínkou, aby se podvolila mravní neporušenost a otupilo svědomí. Takto kazí schopnosti člověka a přivádí je do područí hříchu. – RH Aug. 25, 1896 (HC 153) 2MCP 686.5

Pokušení zatěžuje sílu vůle na nejvyšší míru – Jako dítky Boží máme výsadu držet se neochvějně vyznání naší naděje (viz Žd 10,23) Někdy se zdá, že mistrná moc pokušení zatěžuje naši sílu vůle na nejvyšší míru a zdá se, že věřit v danou chvíli je zcela proti všem smyslovým důkazům či pocitům. Naši vůli však musíme držet na Boží straně. Musíme věřit, že v Ježíši Kristu je věčná síla a účinnost. ... Hodinu za hodinou musíme zastávat své postavení vítězně v Bohu a musíme být silní v Jeho síle. – Letter 42, 1890 (HC 124) 2MCP 687.1

Výchova dětí se nemá podobat výchově němých zvířat – Výchova dětí, ať již doma nebo ve škole, se nemá podobat výcviku němých zvířat, protože děti mají rozumovou vůli, kterou je nutno směřovat tak, aby měla kontrolu nad všemi jejich schopnostmi. Němá zvířata se musejí cvičit, protože nemají rozum a nemyslí. Lidskou mysl je však třeba vychovávat k sebeovládání. Musí být vedena k tomu, aby řídila celou bytost, zatímco zvířata ovládá jejich pán a cvičí je, aby mu byla poslušná. Jejich pán se jim stává myslí, rozumem i vůlí. – 3T 132 2MCP 687.2

Vůle má být usměrňována, nikoli znásilňována – Dítě je možno vychovat takovým způsobem, že nebude, podobně jako zvíře, používat svou vlastní vůli. Dokonce i osobitost dítěte se může ztratit v individualitě toho, kdo dohlíží na jeho výchovu, kdy jeho vůle do všech důsledků podléhá

učitelově vůli. Takto vychovávaným dětem se vždy bude nedostávat mravní síly a osobní zodpovědnosti. Nikdo je nenaučil jednat uvážlivě a ze zásady. Jejich vůle byla ovládána někým druhým a jejich mysl nebyla přinucena, aby se cvikem rozšiřovala a sílila. Nebyly usměrňovány a vedeny s ohledem na charakteristický stav a schopnosti jejich mysli, aby vynaložily své největší schopnosti tam, kde toho bylo zapotřebí. *2MCP 687.3*

Učitelé musejí však jít ještě dále a věnovat obzvláštní pozornost rozvoji slabších schopností, aby se mohly zapojit všechny síly a mohly úspěšně sílit, aby se dětská mysl mohla náležitě rozvíjet. – 3T 132 *2MCP 688.1*

Uchovejte všechny volní síly – Dílo „znásilňování vůle“ je v protikladu ke Kristovým zásadám. Vůli dítěte je nutno vést a řídit. Uchovejte všechnu sílu vůle, protože ji člověk potřebuje všechnu. Dejte jí však správný směr. Zacházejte s vůlí dítěte moudře a šetrně jako s posvátným pokladem. Nerozbijte ji na prach, ale příkazem i opravdovým příkladem ji utvářejte a formujte až do doby, kdy dítě bude zodpovědné samo za sebe. – CT 116 *2MCP 688.2*

Učitel se nesmí chovat diktátorsky – Ti, kdo jsou sobečtí, nevrlí, diktátorští, hrubí a neomalení, ti, kdo nedbají ohleduplně na pocity druhých, by nikdy neměli být zaměstnáni jako učitelé. Takoví budou mít katastrofální vliv na své studenty – budou je utvářet podle své vlastní povahy a neustále tak vést ke zlému. Lidé s takovou povahou se budou snažit zlomit vůli někoho, kdo bude zrovna neukázněný. Kristus však neschvaluje žádný takový způsob jednání s bloudícím. Prostřednictvím nebeské moudrosti, pomocí mírnosti a pokory v srdci snad bude moci učitel nasměrovat vůli žáka a uvést jej na cestu poslušnosti. Nikdo si však nemyslete, že si vyhrůžkami snad získáte náklonnost studenta. Musíme pracovat tak, jako pracoval Kristus. – TSS 80, 81 (CSW 174, 175) *2MCP 688.3*

Rozštěpená vůle je osidlem – Každý mladý člověk potřebuje pěstovat rozhodnost. Rozštěpená, nerozhodná vůle je osidlem a povede ke zkáze mnoha mladých lidí. Buď rozhodný, jinak bude tvůj dům, neboli charakter, postaven na písečném základu. Jsou takoví, kteří mají smůlu, že se vždy postaví na špatnou stranu, i když si Pán přeje, aby byli věrnými lidmi, kteří jsou schopni rozlišovat dobro od zla. – Manuscript 121, 1898 *2MCP 688.4*

Dvě základní složky povahy – Síla charakteru se skládá ze dvou věcí – síly vůle a moci sebeovládání. Mnozí mladí lidé omylem pokládají silné, nezkratné vášně za sílu charakteru. Pravdou však je, že ten, kdo je ovládán svými vášněmi, je slaboch. Skutečná velikost a ušlechtilost člověka se měří silou, kterou ovládá své pocity, a nikoli silou pocitů, které ovládají jeho. Nejsilnější člověk je ten, který je sice citlivý na urážky, přesto však potlačí hněv a svým nepřátelům odpustí. Takoví lidé jsou skutečnými hrdiny. – 4T 656 *2MCP 689.1*

Vůle sjednocená s božskou silou – Můžete se stát zodpovědnými a vlivnými lidmi, jestliže silou své vůle – ve spojení s božskou silou – se dáte opravdově do práce. Cvičte své duševní síly, v žádném případě však nezanedbávejte síly tělesné. Nepřipusťte, aby vaše mysl zlenivěla a vy jste si tak uzavřeli cestu k většímu poznání. Učte se uvažovat stejně jako pozorně studovat, aby vaše mysl mohla růst, sílit a rozvíjet se. Nikdy si nemyslete, že už umíte dost, a že teď smíte ve svém úsilí povolít. Kultivované myšlení je měřítkem člověka. Musíte se vzdělávat po celý svůj život. Měli byste se učit každý den a získané vědomosti uvádět do praxe. – 4T 561 *2MCP 689.2*

Správně použitá vůle proti nemoci – Bylo mi ukázáno, že mnozí lidé, kteří jsou zdánlivě slabí a kteří pořád jen naříkají, nejsou na tom tak zle, jak si to sami představují. Někteří z nich mají pevnou vůli, která by se stala, kdyby byla použita správným směrem, účinným prostředkem při ovládání představivosti a tak mocným činitelem proti nemoci. Příliš často se však stává, že vůle je nesprávně používána a tvrdošijně odmítá poddat se rozumu. Celou záležitost vyřešila tato jejich vůle – pokládají se za nemocné a bez ohledu na úsudek jiných dostane se jim pozornosti, jaká patří postiženým lidem. – 2T 524 *2MCP 689.3*

Mocný činitel při léčbě nemoci – Síla vůle není ceněna tak, jak by měla být. Je-li vůle stále pěstována a správně usměrňována, dodává sílu celé bytosti a je podivuhodnou pomocí při zachování zdraví. Je také mocným činitelem při léčbě nemoci. ... *2MCP 690.1*

Použijí-li nemocní sílu vůle, aby získali správný vztah k životu, mohou tím velice přispět k lékařovu úsilí o jejich uzdravení. Tisíce lidí by se mohly uzdravit, kdyby chtěly. Pán nechce, aby byli nemocní. Chce, aby byli zdraví a šťastní, a proto by se měli rozhodnout, že budou zdraví. ^{2MCP 690.2}

Nemocní, zdravotně postižení lidé mohou často vzdorovat nemoci prostě tím, že odmítnou podlehnout zdravotním potížím a oddat se nečinnosti. Měli by se povznést nad své menší bolesti a potíže a zaměstnat se nějakou užitečnou prací, přiměřenou jejich síle. Při takové práci a pobytem na čerstvém vzduchu a slunci může nejméně zesláblý člověk získat opět zdraví a sílu. – MH 246 ^{2MCP 690.3}

Zaslíbení lepšího zdraví – Zlovyky a špatné návyky přinášejí lidem nemoci všeho druhu. Nechtě jsou lidé, kteří mají soudnost, přesvědčeni osvětou ohledně hříchu zneužívání a znehodnocování sil, které Bůh dal člověku. Když si to rozum uvědomí a vůle se přikloní k Bohu, dojde k úžasnému zlepšení tělesného zdraví. ^{2MCP 690.4}

Pouze v lidské síle toho však nelze nikdy dosáhnout. K tvrdému úsilí skrze Kristovu milost se vzdát všech špatných návyků a špatné společnosti a zachovat střídmost ve všem, musí se neustále pojit přesvědčení, že je nutno prosit Boha o pokání za minulost jakož i o odpuštění skrze smiřující oběť Kristovu. Tyto věci se musejí stát každodenní zkušeností. Musí se projevovat přísná ostražitost a musí vycházet neúnavné naléhavé prosby o to, aby Kristus uvedl každou myšlenku do poddanosti sobě samému. Duši se musí dostat Jeho obnovující moci, abychom mohli jako zodpovědné bytosti vydávat „*těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou*“. – Medical Missionary, November-December, 1892 (CH 504, 505) ^{2MCP 690.5}

Narkotika a vůle – Jsou lidé, kteří užívají narkotika a kteří požitkářstvím posilují zlé návyky, jež získávají řídící moc nad vůlí, myšlením a celým člověkem. – Letter 14, 1885 ^{2MCP 691.1}

Upozorňujte na sílu vůle. – Je nutno také poukázat na sílu vůle a důležitost sebeovládání – jak při ochraně zdraví tak i při jeho opětném nabytí při uzdravování, dále na oslabující, ba přímo destruktivní účinky hněvu, nespokojenosti, sobectví či nemravnosti. Na druhé straně je nutno poukázat na podivuhodnou životodárnou sílu, kterou lze nalézt ve spokojenosti, nesobeckosti a vděčnosti. – Ed 197 ^{2MCP 691.2}

Duch svatý nezastupuje naši vůli – Duch Boží nemá v úmyslu konat za nás to, co je naším úkolem, ať již v „chtění nebo činění.“ To je dílo člověka ve spolupráci s božskými nástroji. Jakmile svou vůli nakloníme k tomu, aby byla uvedena v soulad s Boží vůlí, je milost Kristova připravena spolupracovat s lidským činitelem. Nebude však náhradou, která by vykonala naši práci nezávisle na našem rozhodování a uvážení jednání. Z tohoto důvodu není ani velké množství světla ani přinášení důkazu za důkazem tím, co obrátí duši. K obrácení dojde pouze u člověka, který toto světlo přijme, vyburcuje síly vůle, uvědomí si a uzná to, co poznal, že je spravedlnost a pravda, a který takto bude spolupracovat s nebeskými pomocníky, které určil Bůh k záchraně duše. – Letter 135, 1898. ^{2MCP 691.3}

V bezpečí jen ve spojení s Boží vůlí – Lidská vůle je v bezpečí pouze v jednotě s Boží vůlí. – Letter 22, 1896 (HC 104) ^{2MCP 692.1}

Lidská vůle se musí spojit s božskou vůlí – V tomto zápase spravedlnosti proti nepravosti můžeme uspět jen s Boží pomocí. Naše omezená vůle se musí poddat vůli Nekonečného. Vůle člověka se musí spojit s vůlí Boží. To přivede k naší pomoci Ducha svatého a každé vítězství povede k znovunabytí Božího vykoupeného vlastnictví, bude směřovat k obnově Jeho obrazu v duši. – RH Aug. 25, 1896 (HC 153) ^{2MCP 692.2}

Znovuzrozením se v člověku nevytváří nové schopnosti – Duch Boží nevytváří v znovuzrozeném člověku nové schopnosti, nýbrž působí rozhodnou změnu při využívání těchto schopností. Když jsou mysl, duše i srdce proměněny, není člověku dáno nové svědomí, ale jeho vůle se podvojuje obrozenému svědomí – takovému, jehož dosud dřímající citlivost je probuzena působením Ducha svatého. – Letter 44, 1899 (HC 104) ^{2MCP 692.3}

Satan ovládá tu vůli, která není pod Boží mocí – Kristus prohlásil: „*Sestoupil jsem..., ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.*“ (J 6,38 – NBK) Svou vůli účinně používal k tomu, aby zachránil lidské duše. Božská vůle vyživovala Jeho lidskou vůli. Ti, kdo jsou dnes Jeho služebníky, by udělali dobře, kdyby si položili tyto otázky: „Jakou vůli pěstuji já osobně? Neu-spokojuji své vlastní tužby, neutvrzuji se v sobectví a svéhlavosti?“ Jestliže tomu tak je, pak jsme

ve velkém nebezpečí, neboť satan vždy ovládne tu vůli, která není pod mocí Ducha Božího. Když uvedeme svou vůli do souladu s Boží vůlí, projeví se v našich životech táž bohabojná poslušnost, jakou svým životem ilustroval Kristus. – Manuscript 48, 1899 (HC 107) ^{2MCP 692.4}

Vůle usměrňována čistým svědomím – Vnitřní pokoj a čisté svědomí před Bohem ožíví a posílí rozum jako kapky rosy dopadající na křehké rostlinky. Lidská vůle je pak správně směřována a ovládána, je rozhodnější a přesto prosta převrácenosti. – 2T 327 ^{2MCP 693.1}

Vůle rozhoduje o životě nebo smrti – Pouze věčnost může ukázat, jak slavného cíle smí dosáhnout člověk obnovený k obrazu Božímu. Abychom dosáhli tohoto vysokého ideálu, musíme se vzdát všeho, co by nás mohlo přivést k pádu. Záleží na naší vůli, zda zůstaneme pod nadvládou hříchu. Vyloupnutím oka či useknutím ruky se rozumí podřízení naší vůle Bohu. Dobrovolné podřízení vůle Bohu nám často připadá jako vědomé omezování a mrzačení života. ... ^{2MCP 693.2}

Bůh je zdroj života. Proto můžeme mít život, jen když jsme s ním spojeni. ... Jestliže spoléháš sám na sebe a nechceš odevzdat svou vůli Bohu, volíš smrt. ... ^{2MCP 693.3}

Odevzdat se Bohu, to vyžaduje oběť. Je to však obětování nízké věci pro věc vznešenou, pozemského pro duchovní, pomíjivého pro věčné. Božím úmyslem není zničit naši vůli, protože jediné použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Máme mu odevzdat svoji vůli, aby nám ji vrátil vyčištěnou a zušlechtěnou. Má být s Bohem tak spojena, aby Bůh mohl naším prostřednictvím sesílat proudy lásky a moci. – MB 61, 62 ^{2MCP 693.4}

Nutno pochopit pravou sílu vůle (rada jednomu nestálému mladému muži) – Budeš neustále v nebezpečí, dokud neporozumíš, co je to pravá síla vůle. Můžeš věřit a slibovat vše, ale tvé sliby a tvá víra nebudou mít žádnou cenu, dokud se svou vůlí nepřikloníš na stranu víry a činu. Budeš-li bojovat celou svou silou vůle boj víry, zvítězíš. Nesmíš spoléhat na své pocity, dojmy a náladu, neboť nejsou spolehlivé. – 5T 513 ^{2MCP 693.5}

Můžete ovládnout svou vůli – Nemusíš zoufat. ... Je to na tobě, abys svou vůli podrobil vůli Ježíše Krista; a jakmile tak učiníš, Bůh ji okamžitě přijme a způsobí v tobě „*chtění i skutečné činění podle své dobré vůle*“ (Fp 2,13 – KJV). Celá tvá přirozenost pak bude uvedena pod vládu Ducha Kristova a také i tvé myšlenky se Mu podřídí. ^{2MCP 694.1}

Nemůžeš ovládat své náhle podněty, své citové emoce, jak si možná přeješ, avšak můžeš ovládat vůli a ve svém životě můžeš dosáhnout úplné změny. Poddáním své vůle Kristu bude tvůj život skryt s Kristem v Bohu a spojí se s mocí, která je nade všemi mocnostmi a silami temna. Dostane se ti od Boha síly, která tě pevně přimkne k Jeho síle, a také nového světla, světla živé víry. Tvá vůle však musí spolupracovat s Boží vůlí. – 5T 513, 514 ^{2MCP 694.2}

Článek, jenž nás spojuje s božskou silou – Jsme Božími spolupracovníky. Tak to moudře zařídil sám Pán. Spolupráce lidské vůle a lidského úsilí s božskou silou je článkem řetězu, který poutá lidi k sobě navzájem a který nás spojuje s Bohem. Apoštol praví: „*Jsme přece Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba.*“ (1 K 3,9 – NBK) Člověk má pracovat podle možností, které mu Bůh dal. „*S bázní a s třesením spasení své konejte,*“ praví apoštol. „*Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.*“ (Fp 2,12.13) – Manuscript 113, 1898 ^{2MCP 694.3}

Když se vůle přikloní na Boží stranu, Duch svatý ji přijímá a sjednocuje ji s božskou vůlí. – Letter 44, 1899 ^{2MCP 694.4}

Část XV. – Falešné, zrádné způsoby léčby

77. Pavěda

(Viz kapitola 3. „Nebezpečí v psychologii“)

Boží dílo a věda – Lidské poznání materiálních i duchovních věcí je částečné a nedokonalé. Proto mnozí lidé nejsou schopni sladit své vědecké názory s tvrzeními Písma. Mnozí přijímají pouhé teorie a dohady za vědecká fakta a domnívají se, že Boží slovo má být zkoušeno učením „*falešně nazývaného poznání*“ (1 Tm 6,20 – NBK). Stvořitel a jeho dílo jsou nad jejich chápání, a protože si je neumějí vysvětlit přírodními zákony, považují biblickou historii za nespolehlivou. Ti, kdož pochybují o spolehlivosti záznamů Starého a Nového zákona, jdou často ještě o krok dále a pochybují o existenci Boha a nekonečnou moc připisují přírodě. Protože opustili svou kotvu, jsou ponecháni, aby se rozbili na skalách nevěry. – GC 522 2MCP 697.1

Je zapotřebí více než jen pozemského poznání – Pojd'me pro radu do Božího slova. Hledejme: „*Takto praví Hospodin*.“ Máme dosti lidských metod. Mysl, které se dostalo toliko světského poznání, nebude schopna porozumět věcem Božím. Nicméně táž mysl, znovuzrozená a posvěcená, odhalí v Písmu svatém Boží moc. Jen ta mysl a to srdce, které jsou očistěny posvěcením Ducha, jsou schopny rozpoznat nebeské věci. – GW 310 2MCP 697.2

Satan využívá znalosti lidské mysli – Bylo mi ukázáno, že se musíme mít na pozoru ze všech stran a vytrvale se bránit satanovým úskokům a našeptávání. Sám satan se proměnil v „anděla světla“, oklamává tisíce lidí a činí z nich své zajatce. Využívá nesmírné výhody – ví, jak pracuje lidská mysl. Nepostřehnutelně jako had se do ní dostává, aby mařil dílo Boží. Chce, aby se Kristovy zázraky a skutky jevily jako výsledek lidské dovednosti a moci. 2MCP 698.1

Kdyby otevřeně a troufale napadl křesťanství, přivedlo by to křesťana v zoufalství a smrtelné úzkosti k nohám Vykupitele a tento jeho silný a mocný Osloboditel by zahnal nestoudného protivníka na útěk. Proto se proměňuje v „anděla světla“ a působí na lidskou mysl, aby ji odlákal z jediné bezpečné a správné cesty. Znalosti frenologie, psychologie a mesmerismu* jsou mu stezkou, po níž se dostává bezprostředněji k lidem dnešní doby a působí tou mocí, jíž se má vyznačovat jeho úsilí v závěru doby milosti. – 1T 290 2MCP 698.2

Satan dobře zná vlastnosti mysli – Po tisíciletí satan experimentuje se schopnostmi lidské mysli a naučil se ji dobře znát. Svým lstivým působením v těchto posledních dnech pozemské historie spojuje lidskou mysl se svou vlastní a naplňuje ji svými myšlenkami. Toto dílo provádí tak klamným způsobem, že si ti, kdo přijímají jeho rady, neuvědomují, že je vede podle své vůle. Tento arcipodvodník doufá, že zamlží rozum mužů a žen tak, že nebudou slyšet žádný jiný hlas kromě jeho vlastního. – Letter 244, 1907 (MM 111) 2MCP 698.3

Předkládány nové teorie – Světlo pravdy, kterého se podle Božího úmyslu má dostat světu v této době, není tím světlem, které se snaží šířit učenci tohoto světa, neboť Tito mužové ve svém výzkumu často docházejí k mylným závěrům a při svém studiu mnoha autorů se nadchnou teoriemi satanského původu. Satan oděn rouchem „anděla světla“ předkládá lidské mysli ke studiu náměty, které vypadají velmi zajímavé a které jsou plné vědeckých tajemství. Při zkoumání těchto předmětů jsou lidé vedeni k tomu, aby přijali mylné závěry a aby se spojili s „bludnými duchy“ v díle předkládání nových teorií k úvahám, které odvádějí od pravdy. – 9T 67, 68 2MCP 699.1

To, co je v rozporu s Božím slovem, je pouhý dohad – Ten, který zná Boha a Jeho slovo, má pevnou víru v božské vnuknutí Písma svatého. Bibli nepodrobuje zkoušce lidskými vědeckými názory. Naopak, tyto vědecké názory kontroluje neomylným měřítkem. Takový člověk ví, že Boží slovo je pravda a že pravda si nemůže nikdy protiřečit. Všechno, co je v učení takzvané vědy v rozporu s pravdou Božího zjevení, je pouhým lidským dohadem. – 8T 325 2MCP 699.2

Padělek, napodobenina pravdy – Existují jen dvě strany. Satan působí svou podvodnou, klamnou mocí a silnými svody lapá každého, kdo nestojí v pravdě, kdo odvrátil své uši od pravdy a uchýlil se k bájím. Samotný satan „v pravdě nestál“. On je tím tajemstvím nepravosti. Svou prohnatostí dává svým duši-hubicím bludům vzezření pravdy. A právě v tom je jejich moc podvádět.

2MCP 699.3

Spiritismus, teozofie* a jim podobné klamy si získávají takovou moc nad lidskou myslí proto, že jsou napodobeninou pravdy. Zde leží ono mistrné satanovo působení. Předstírá, že je spasitelem člověka, že je dobrodincem lidského pokolení, a takto mnohem snáze láká své oběti do záhuby. – SpT Series A, No. 9, Sep. 24, 1897 (TM 365) ^{2MCP 699.4}

Satanova okouzlující moc – Kouzelníci z pohanských dob mají své protějšky v dnešních spiritistických médiích, v jasnovidcích a věštcích. Tajemné hlasy, které promlouvaly v Endor a v Efezu, svádějí na scestí i dnes „syny lidské“ svými lživými slovy. Kdyby mohl být sňat závoj, který máme před očima, spatřili bychom zlé anděly, jak vynakládají všechno své umění, aby klamali a hubili. Kdekoli se vyskytne nějaký vliv, který odvádí lidi od Boha, tam satan projevuje svou okouzlující moc. Poddají-li se lidé jeho vlivu, zmate jim mysl a poskvrní duši, dřív než si jeho vliv uvědomí. Varování apoštola Pavla sboru v Efezu musí dbát lid Boží i dnes: „*Neúčastněte se neplodných skutků tmy, ale raději je usvědčujte.*“ (Ef 5,11 – NBK) – AA 290 ^{2MCP 700.1}

Opovázlivost vstupovat na satanovu půdu – Musíme se pevně držet Božího slova. Potřebujeme jeho varování i povzbuzení, jeho hrozby i zaslíbení. Je nám zapotřebí dokonalého příkladu, který je nám dán pouze v životě a povaze našeho Spasitele. Andělé Boží budou chránit Jeho lid, když bude kráčet po stezce povinnosti. Písmo však nedává žádné ujištění o takovéto ochraně pro ty, kteří se vědomě odvažují vstupovat na satanovu půdu. ^{2MCP 700.2}

Nástroj tohoto arcipodvodníka řekne i udělá cokoli, jen aby dosáhl svého cíle. Vůbec nezáleží na tom, zdali si říká spiritista, „magnetizér“ (člověk, který léčí údajným magnetickým působením vlastního těla či jeho částmi, např. dlaněmi – pozn. překl.) nebo se pokládá za lékaře uzdravujícího pomocí elektrického působení. Klamnou přetvářkou si získává důvěru nerozvážných lidí. Předstírá, že umí vyčíst minulost a že rozumí všem potížím, utrpením a nemocem těch, kdo se k němu uchýlili. ^{2MCP 700.3}

Přestrojen za „anděla světla,“ zatímco je v jeho srdci temnota propasti, projevuje velký zájem o ženy, které u něj hledají radu. Říká jim, že všechny jejich potíže jsou kvůli nešťastnému manželství. To může být z velké části pravda, nicméně taková rada nezmění tento stav k lepšímu. Namlouvá jim, že potřebují lásku a soucit. Předstírá nesmírný zájem o jejich blaho, dostává pod svůj vliv nic netušící oběť, okouzluje ji podobně jako had uhrane třesoucího se ptáčka. Brzy jsou zcela v jeho moci a hrozným důsledkem jsou pak hřích, hanba a úpadek. – CTBH 116, 1890 ^{2MCP 700.4}

„Skryté síly“ lidské mysli – Apoštolové téměř všech forem spiritismu tvrdí, že mají moc uzdravovat. Přiřítají tuto moc elektřině, magnetismu, takzvaným sympatetickým lékům (založeným na magickém principu – pozn. překl.) nebo skrytým silám lidské mysli. A je nemálo takových, i v tomto křesťanském věku, kteří jdou za těmito léčiteli, místo aby důvěřovali moci živého Boha a schopnostem odborných lékařů. ^{2MCP 701.1}

Matka, bdící u lůžka svého nemocného dítěte, běduje: „Nemohu už více učinit. Cožpak není lékař, jenž má moc uzdravit mé dítě?“ Dozví se o zázračné léčbě, kterou provádí nějaký jasnovidce nebo magnetizér, a svěří své dítě do jeho péče, kladouc je tím vlastně do rukou satana, který jakoby stál po jejím boku. V mnoha případech je pak budoucí život dítěte ovládán satanskou mocí, kterou, jak se zdá, je nemožné zlomit. – PK 211 (viz také 5T 193; Ev 609) ^{2MCP 701.2}

Satanovy elektrické proudy – Satanovi zástupci tvrdí, že léčí nemoci. Připisují tuto moc elektřině, magnetismu nebo takzvaným sympatetickým lékům (založeným na magickém principu – pozn. překl.), přičemž jsou ve skutečnosti jen nástroji pro satanovo elektrizující působení. Tímto způsobem dostává pod svůj vliv tělo i duši člověka. – ST March 24, 1887 (Ev 609) ^{2MCP 701.3}

Následování Boží vůle versus časný zisk a samotný život – Ti, kdo se sami věnují satanovým čarům, se snad vychloubají velkým dobrodiním, kterého se jim tímto způsobem dostalo. Je to však důkaz, že jejich směr je moudrý či bezpečný? I kdyby tím byl prodloužen život či zajištěn časný zisk, vyrovnalo by to konec konců nedbání Boží vůle? Vždyť nakonec se ukáže, že každý takový zdánlivý zisk je nenahraditelnou ztrátou. Nemůžeme beztrestně prolomit jediný ochranný mantinel, který Bůh postavil, aby chránil svůj lid před satanovou mocí. – 5T 199 ^{2MCP 701.4}

Zvědavost člověka láká stále dál – Souběžně s hlásáním evangelia působí síly, jež nejsou ničím jiným než prostředníky „lživých duchů.“ Mnohý člověk se s nimi zaplete z pouhé zvědavosti,

když však vidí důkazy o působení nadlidské moci, je lákán dál a dál, až ho ovládne vůle, jež je silnější než jeho. Pak se už nemůže vyprostit z její tajemné moci. ^{2MCP 702.1}

Obrana duše se bortí, člověk ztrácí zábrany proti hříchu. Kdo jednou zavrhne omezení, jež ukládá Boží slovo a Jeho Duch, netuší, do jakých hlubin ponížení může klesnout. – DA 258 ^{2MCP 702.2}

Věda a Boží zjevení – Pro mnohé lidi se vědecký výzkum stal kletbou. Bůh dopustil, aby se světu dostalo ve vědeckých objevech a v uměleckých dílech velkého poznání, avšak i ti největší myslitelé, nenechají-li se vést ve svých bádáních Božím slovem, jsou zmateni, jakmile se pokoušejí vymezit vztah mezi vědou a Božím zjevením. – GC 522 ^{2MCP 702.3}

Kristus mohl otevřít dveře vědeckého poznání – Jistý kazatel kdysi prohlásil, že nemohl jinak než přemýšlet o tom, že Kristus přece určitě musel něco vědět o vědě. O čem tento kazatel asi přemýšlel? Věda! Kristus mohl otevřít nejedny dveře vědeckého poznání. Mohl odhalit lidem pokladnici poznání, nad níž by mohli hloubat až do současnosti. Protože však věděl, že by člověk používal toto poznání k nesvatým, zlým cílům, neotevřel tyto dveře. – Manuscript 105, 1901 (MM 116) ^{2MCP 702.4}

Temné hodiny zkoušky musí přijít na každého jako součást výchovy – Oné noci byla loď učedníkům školou, v níž měli být připraveni na velké dílo, které měli vykonat později. Temné hodiny zkoušky musejí přijít na každého jako součást jeho výchovy pro vyšší dílo, pro oddanější a zasvěcenější úsilí. Na učedníky nedolehla bouře proto, aby ztroskotali, ale aby každého osobně vyzkoušela a prověřila. ... ^{2MCP 703.1}

Čas naší výchovy brzy skončí. Nemáme času nazbyt, abychom bloudili mraky pochyb a nejistoty. ... Smíme stát těsně po Ježíšově boku. Ať se nikdo... nevyhýbá jediné tvrdé lekci ani si nenechá ujít požehnání jediného praktického výchovného prostředku. – Letter 13, 1892 (HC 56) ^{2MCP 703.2}

78. Mysl pod kontrolou druhé mysli

(Viz kapitola 79. „Hypnóza a její nebezpečí“)

Nástroje, které mohou dostat mysl do zajetí – Lidem bude představována zkaženost všeho druhu, podobná té, která existovala mezi obyvateli předpotopního světa, aby se jejich mysl dostala do zajetí. Vyvýšení přírody na Boha, neomezená prostopášnost lidské vůle, rady bezbožných – to jsou satanovy prostředky, které užívá k přivedení jistého konce. Využije moc mysli nad myslí, aby uskutečnil své záměry. Nejsmutnější ze všeho je, že pod jeho klamným vlivem budou mít lidé způsob pobožnosti, aniž by měli skutečného spojení s Bohem. Jako Adam a Eva, kteří jedli ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, mnozí se i nyní živí svůdnými sousty bludu. – 8T 293, 294 ^{2MCP 704.1}

Nebezpečná věda – Mluvila jsem jasně ohledně oné nebezpečné vědecké metody, která říká, že jeden člověk má poddat svou mysl pod moc druhého člověka. Tato věda je od ďábla. – Letter 130 1/2, 1901 ^{2MCP 704.2}

Vliv myšlení při léčbě nemocného – Při léčení nemocného by se nemělo zapomínat na účinek vlivu myšlení. Je-li duševních sil správně používáno, je tento vliv jedním z nejúčinnějších prostředků, jak úspěšně bojovat s nemocí. ^{2MCP 704.3}

Existuje však určitá psychoterapeutická technika, která je jedním z nejúčinnějších prostředků vedoucích ke zlému. Touto takzvaně vědeckou metodou se mysl jednoho člověka dostává pod nadvládu druhé osoby, takže individualita slabšího jedince se rozplyne v individualitě osobnosti silnější. Člověk pak jedná podle vůle jiného člověka. Tvrdí se, že takto lze změnit myšlenkové pochody, že je možné nemocným vštípit podněty, které podporují zdraví, a tím se jim umožní, aby odolali nemoci a překonali ji. ^{2MCP 705.1}

Tuto léčebnou metodu používají lidé, kteří neznají její skutečnou podstatu a účinky a kteří věří, že je pro nemocné blahodárná. Tato takzvaná věda však vychází z nesprávných zásad. Je cizí Kristově povaze a jeho duchu. Nevede k Tomu, který je životem a spásou. Kdo totiž přitahuje mysl druhých k sobě, odtrhuje je od pravého Zdroje jejich síly. ^{2MCP 705.2}

Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl a vůli nadvládě druhého člověka a tím se stala poddajným nástrojem v jeho rukou. Nikdo nemá splynout ve své individualitě s individualitou druhého. Nikdo nemá vzhlížet k jiné lidské bytosti jako ke zdroji uzdravení. Každý musí záviset na Bohu. Ve své lidské důstojnosti, která mu byla dána Bohem, má být každý ovládán jen samým Bohem, nikoli jiným člověkem. ^{2MCP 705.3}

Bůh si přeje přivést každého člověka do přímého vztahu k sobě. V celém svém jednání s lidmi uznává zásadu osobní odpovědnosti. Snaží se vzbudit v každém pocit osobní závislosti a vyvolat v něm potřebu osobního vedení. Bůh touží spojit lidské s božským, aby lidé mohli být přetvořeni k Božímu obrazu. Satan se svým působením snaží zmařit tento cíl. Usiluje o to, aby vyvolal v člověku závislost na lidech. Odvrátí-li pokušitel mysl lidí od Boha, může je pak dostat pod svou kontrolu. Potom si může člověka podříditi. – MH 241-243 ^{2MCP 705.4}

Dočasná úleva výměnou za trvalou újmu mysli – Nemělo by být dovoleno nikomu, aby ovládl mysl někoho druhého a domníval se, že tímto způsobem mu pomáhá, aby dosáhl velkého prospěchu. Tato psychoterapie je jedním z nejnebezpečnějších svodů, které lze na člověku použít. Možná, že lze pocítit dočasnou úlevu, avšak mysl takto ovládnutého člověka již nikdy nebude tak silná a spolehlivá. Můžeme být stejně slabí jako byla žena, která se dotkla lemu Kristova roucha. Využijeme-li však možnosti, kterou nám Bůh dává – totiž přijít k němu ve víře, odpoví nám tak rychle, jako odpověděl na onen dotek víry nemocné ženy. ^{2MCP 706.1}

Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl druhému člověku. Vzkříšený Kristus, který nyní sedí na trůnu po pravici Otcově, je mocným Lékařem. Vzhlížejte k němu, On má moc k uzdravení. Jen skrze něj mohou hříšní lidé přijít k Bohu právě takoví, jací jsou. Nikdy k němu však nemohou přijít skrze mysl někoho jiného. Lidský faktor nesmí nikdy vstoupit mezi nebeské činitele a nemocné. – Manuscript 105, 1901 (MM 115, 116) ^{2MCP 706.2}

Odvraťte se od lidského k božskému – Máme k dispozici něco lepšího, než je ovládnutí člověka člověkem. Lékař má vést lidi k tomu, aby se odvrátili od lidských nabídek k Bohu. Místo aby při léčení duše a těla učil nemocné závislosti na lidech, měl by je usměřňovat k Tomu, který může dokonale spasit každého, kdo k němu přijde. Ten, který stvořil mysl člověka, ví, co mysl potřebuje. Jedině Bůh je tím, kdo může uzdravit. Ti, jejichž mysl a tělo onemocněly, mají spatřovat lékaře v Kristu. Kristus říká: „*Protože já žiji, i vy budete žít.*“ (J 14,19 – NBK) ^{2MCP 706.3}

To je život, který máme předkládat nemocným. Máme jim vysvětlit, že mají-li víru v Krista jako lékaře, budou-li s ním spolupracovat, budou-li poslušni zákonů zdraví a budou-li usilovat o dokonalou svatost v bázi Boží, dá jim Kristus svůj život. Představujeme-li jim Krista tímto způsobem, předáváme jim moc a sílu, která má nesmírnou cenu, neboť pochází shůry. To je ta pravá věda o uzdravování těla a duše. – MH 243, 244 ^{2MCP 706.4}

Síla a neochvějnost versus ovládaná mysl – Ukázňování lidské bytosti, která již dosáhla rozumu, se musí odlišovat od výcviku němého zvířete. Zvíře je vedeno k naprosté podřízenosti svému pánu, který se pro ně stává myslí, rozumem i vůlí. Tento způsob, který se někdy používá při výchově dětí, z nich činí něco málo více než jen roboty. Rozum, vůle i svědomí jsou tak pod nadvládou někoho jiného. ^{2MCP 707.1}

Není však Božím úmyslem, aby mysl člověka byla takto ovládána. Ti, kdo zeslabují nebo ničí osobitost dítěte, na sebe berou úkol, který přinese jen zlé ovoce. Dokud jsou děti pod přísným dohledem, mohou se jevit jako dobře vycvičení vojáci. Jakmile však dozor ustane, tu se shledá, že charakteru se nedostává síly a pevnosti. Mladý člověk, který se nikdy nenaučil sebekázi, neuznává potom jiného omezení, kromě požadavků rodičů nebo učitele. Zbaven tohoto vlivu, nedovede užívat své svobody a často se oddá neřesti, která přivodí jeho zkázu. – Ed 288 ^{2MCP 707.2}

Svědomí a osobitost člověka nesmějí být omezovány – V otázkách svědomí musí být člověk svobodný. Nikdo nemá ovládat mysl druhého, soudit za druhého či nařizovat mu, co je jeho povinností. Bůh dává každému svobodu, aby myslel a jednal podle svého vlastního přesvědčení. „*Každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.*“ (Ř 14,12) Nikdo nemá právo zasahovat do osobnosti druhého. Všude, kde jde o zásady, „*každý at' má ve své mysli plnou jistotu*“ (Ř 14,5 – NBK). V Kristově království není vrchnostenského útisku ani donucování. Nebeští andělé nepřicházejí na zem, aby vládli a vymáhali si pocty, nýbrž jako poslové milosti, aby spolupracovali s lidmi na povznesení lidstva. – DA 550, 551 ^{2MCP 707.3}

Lidská mysl nesmí být druhými lidmi omezována, spoutávána ani řízena. – Manuscript 43, 1895 ^{2MCP 708.1}

Každý má mít svou osobitost – Bůh nechává každého člověka, aby měl svou osobitost. Mysl žádného člověka nemá být pohlcena jinou myslí. ... Napodobovat příklad jakéhokoliv člověka, byť bychom jej považovali za téměř dokonalého v povaze, by znamenalo vkládat svou důvěru v nedokonalého člověka, který není schopen propůjčit či dát druhému člověku ani nejmenší puntík, ani jedinou čárku dokonalosti. – Letter 20, 1902 (HC 108) ^{2MCP 708.2}

Jednota bez pošlapávání individuality jednotlivců – Nyní se máme sjednotit. ... Mějme však na paměti, že křesťanská jednota neznámá, že osobitost jednoho člověka má být pohlcena individualitou druhého. Také to neznámá, že mysl jednoho má být řízena a ovládána rozumem někoho jiného. Žádnému člověku Bůh nedal moc, na kterou si někteří slovem a skutkem chtějí činit nárok. Bůh chce, aby každý člověk byl svobodný a řídil se pokyny Božího slova. – 8T 212 ^{2MCP 708.3}

Věrnost Bohu versus vázanost na člověka* – Patříš Bohu tělem, duší i duchem. Tvá mysl a také i tvé hřivny náležejí Bohu. Nikdo nemá právo ovládat mysl druhého člověka, soudit za druhého a nařizovat mu, co je jeho povinností. Existují určitá práva, která platí pro každého, kdo pracuje v Boží službě. Nikdo není oprávněn připravovat nás o tato práva, stejně jako brát někomu samotný život. Bůh nám dal svobodu myšlení a je naší výsadou jednat podle svého přesvědčení o vlastní povinnosti. Jsme jenom lidmi a nikomu nebyla dána moc nad svědomím druhého člověka. ... Každý z nás má svoji osobitost a identitu, která se nemůže poddávat žádné jiné lidské bytosti. Každý osobně jsme Božím dílem. – Letter 92, 1895 ^{2MCP 708.4}

Kazatelé mají směřovat lidi k Bohu – Bůh sám má vést svědomí člověka. Pravda má být kázána všude tam, kde se k tomu nalézají příležitosti. Slovo Boží má být objasňováno těm, kdo ne-

znají pravdu. To je dílem Božích služebníků. Nemají učit lidi, aby k nim vzhlíželi, ani se nemají snažit vládnout svědomím druhých. „*Jestliže se pak někomu z vás nedostává moudrosti, ať ji žádá od Boha, který štědře dává všem a nic nevyčítá, a bude mu dána. Ať však žádá ve víře a nijak nepochybuje, neboť ten, kdo pochybuje, je podobný mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať se takový člověk nedomnívá, že od Pána něco dostane; takový muž má rozdvojenou mysl a je nestálý na všech svých cestách.*“ (Jk 1,5-8 – NBK) – Letter 26, 1907 ^{2MCP 709.1}

Spoléhání na lidské rámě – Očekáváme lásku a povzbuzení spíše od svých bližních, místo abychom vzhlíželi k Ježíši. Ve svém milosrdenství a věrnosti Bůh často dopustí, aby nás ti, v něž jsme vložili svou důvěru, zklamali, abychom tak mohli poznat, jak pošetilé je věřit v člověka a spoléhat na něho. Věřme plně, pokorně a nesobecky v Boha. – MH 486 ^{2MCP 709.2}

Satan má v moci mysl, která ovládá druhou mysl – Obhajovat tuto „vědeckou“ metodu psychoterapie znamená otvírat dveře, jimiž vstoupí satan, aby se zmocnil mysli i srdce člověka. Satan má pod kontrolou mysl toho, který poddává svou mysl pod kontrolu druhé mysli, a rovněž mysl, která ji řídí. Kéž nám Bůh pomůže, abychom porozuměli té skutečné vědě – jak stavět na Kristu, našem Spasiteli a Vykupiteli. – Letter 130, 1901 (HC 109) ^{2MCP 709.3}

Satan nemůže poskvřnit mysl, která se mu nepoddá – Zájmy, které jsou pro tebe osobně nanejvýš důležité, máš ve své vlastní moci. Nikdo jim bez tvého souhlasu nemůže uškodit. Všechny satanovy zástupy ti nemohou ublížit, pokud neotevřeš svou duši satanově prohnání a jeho šípům. Nikdy nepadneš, dokud nebude souhlasit tvá vůle. Není-li znečištěna tvá mysl, všechna okolní nečistota tě nemůže poskvřnit či znečistit. – Letter 14, 1885 (HC 94) ^{2MCP 710.1}

Satan nemůže ovlivnit mysl, neboli rozum, dokud mu ji nepoddáme. – Manuscript 17, 1893 (6BC 1105) ^{2MCP 710.2}

Nikoli víra Ježíšova – Přijetí pravdy nebeského původu přivádí mysl do poddanosti Kristu. Pak se zdraví duše, které přichází s přijetím a uplatňováním čistých zásad, projeví ve slovech a skutcích spravedlnosti. Víra, která k tomuto vede, není tou vírou, která je zastáncem toho, že mysl může ovládat druhou mysl tak, že člověk provádí vůli jiného člověka. Možná, že jsou členové církve, kteří důvěřují této „vědecké“ metodě, nazývání „zdravými ve víře,“ není to však víra Ježíšova. Věří dílu, které koná satan. Ten představuje obrovské bludy a skrze zázraky, které působí, svádí mnohé. Toto dílo bude činit stále více. Zdravou církev tvoří zdraví členové, muži a ženy, kteří mají osobní zkušenost v pravé zbožnosti. – Letter 130, 1901 ^{2MCP 710.3}

79. Hypnóza a její nebezpečí

(Viz kapitola 78. „Mysl pod kontrolou druhé mysli“)

Mějte se na pozoru – V těchto dnech, kdy se skepticismus a nevěra tak často projevují ve vědeckém hávu, se musíme mít ze všech stran na pozoru. Těmito prostředky náš velký nepřítel svádí tisíce lidí a vede je do zajetí podle své vůle. Nesmírně využívá vědeckých metod, které se vztahují k lidské mysli. Nepostřehnutelně jako had se do ní dostává, aby mařil dílo Boží. 2MCP 711.1

Toto satanovo vkrádání se do mysli prostřednictvím vědeckých metod je chytře promyšlené. Prostřednictvím frenologie, psychologie** a mesmerismu se dostává bezprostředněji k lidem dnešní doby a působí tou mocí, jíž se má vyznačovat jeho úsilí v závěru doby milosti. Mysl tisíců lidí byla takto otrávena a přivedena k nevěře. 2MCP 711.2

Když se věří, že jedna lidská mysl má tak úžasný vliv na druhou, satan, který je připraven využít každé příležitosti, nepozorovaně získává důvěru a působí všemi směry. A zatímco ti, kdo se nadšeně věnují těmto metodám a vychvalují je až do nebe pro veliké a dobré věci, o nichž tvrdí že jsou těmito metodami způsobeny, vůbec si neuvědomují, jakou moc ke zlému pěstují. Je to však moc, která bude působit navíc se všemi „*divy i zázraky živými*“ – „*se všelikým podvodem nepravosti*“. Povšimni si vlivu těchto metod, milý čtenáři, neboť spor mezi Kristem a satanem ještě neskončil. ... 2MCP 711.3

Zanedbávání modlitby vede lidi k tomu, že spoléhají na svou vlastní sílu a otevírají dveře pokušení. V mnoha případech je obrazotvornost uchvátna vědeckým výzkumem a lidé se cítí polichoceni vědomím, že mají takové schopnosti. Tyto metody, které mají co do činění s lidskou myslí, jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné,* avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnané působení je přijímáno za nebeské a je takto uctíván, což se mu dobře hodí. Svět, jenž má zato, že se mu dostalo prostřednictvím frenologie a tělesného magnetismu tak velkého užitku, nebyl nikdy tak mravně porušený jako nyní. Těmito metodami se ničí mravnost a jsou pokládány základy spiritismu. – ST Nov. 6, 1884 (2SM 351-353) 2MCP 712.1

Satan je původce ovládnutí lidské mysli – S nápadem ovládat mysl jednoho člověka myslí druhého přišel satan, aby se představil jako nejvyšší myslitel, aby namísto Boží filozofie postavil filozofii lidskou. Žádný z omylů, kterým takzvaní křesťané očividně podléhají, není tak nebezpečným klamem, žádný tak zřetelně neodděluje člověka od Boha jako právě tento. I když snad tato metoda vypadá nevinně, jestliže je u nemocných praktikována, povede k jejich zkáze a nikoli k uzdravení. Tento nesprávný způsob léčby otevírá dveře satanu, který přichází, aby se zmocnil mysli těch, kdo se nechají ovládat, i těch, kdo ovládají druhé. – MH 243 2MCP 712.2

Satan hypnoticky okouzluje Adama a Evu. – Satan pokoušel prvního Adama v ráji a Adam s nepřitelem polemizoval, čímž mu poskytl výhodu. Satan uplatnil svou hypnotickou moc na Adamovi a Evě a snažil se uplatnit tuto moc také na Kristu. Poznal však, když Kristus citoval slova Písma, že nemá šanci zvítězit. – Letter 159, 1903 (5BC 1081) 2MCP 713.1

Nezahrávejte si s hypnózou – Muži i ženy nemají studovat metodu, jak uchvátit mysl těch, kteří se s nimi stýkají. Je to metoda, které vyučuje satan. Ničemu takovému nemáme podléhat. Nesmíme si zahrávat s mesmerismem a hypnózou – s metodami toho, který přišel o své vznešené postavení a byl vypuzen z nebeských dvorů. – Manuscript 86, 1905 (MM 110, 111) 2MCP 713.2

Varování lékařů, který stranil hypnóze – Tvůj případ mně tíží natolik, že ti musím neustále psát z obavy, že ve svém zaslepení neuvidíš, kde je ti zapotřebí nápravy. Bylo mi ukázáno, že se obíráš myšlenkami, s nimiž ti Bůh zapověděl, aby ses šířil. Označím je za jistý druh psychoterapie. Domníváš se, že jako lékař můžeš při své profesionální práci tuto psychoterapii praktikovat. Se vši vážností zazněla slova varování: Dávej si pozor, dávej si pozor, kam kráčíš a kam se ubírá tvá mysl. Bůh ti neurčil toto dílo. S nápadem ovládat mysl jednoho člověka myslí druhého přišel satan, aby se představil jako nejvyšší myslitel, aby namísto Boží filozofie postavil filozofii lidskou. 2MCP 713.3

Žádný muž ani žena nesmí používat svou vůli k tomu, aby ovládali smysly nebo rozum druhého, aby se mysl této osoby pasivně podrobila vůli toho, který uplatňuje tuto nadvládu. Tato metoda se může jevit jako něco podivuhodného, nicméně je to metoda, kterou nesmíš v žádném případě provádět. ... Existuje něco lepšího, čemu by ses měl věnovat, než ovládání lidské přirozenosti jiným člověkem. *2MCP 713.4*

Troubím na poplach. Jedině bezpečná a opravdová psychoterapie v sobě zahrnuje mnoho. Lékař musí vést lidi, aby odvrátili zrak od lidského k božskému. Ten, který zformoval lidskou mysl, ví nejlépe, co je jí zapotřebí. – Letter 121, 1901 (MM 111, 112) *2MCP 714.1*

Hypnóza se jeví jako úžasná a hodnotná metoda – Když se věnuješ metodě, jíž jsi se stal zastáncem, šíříš osvětu, jež není bezpečná ani pro tebe ani pro ty, které učíš. Je nebezpečné ovlivňovat lidskou mysl touto psychoterapeutickou metodou. *2MCP 714.2*

Může se ti zdát, že tato metoda je pro tebe velmi hodnotná, nicméně je tobě i druhým svodem, jehož původcem je satan. Je okouzlujícím svodem toho hada, jehož uštknutí působí duchovní smrt. V mnoha ohledech se jeví jako úžasná metoda, je však naprosto cizí povaze i duchu Kristovu. Tato „vědecká“ metoda nevede k Tomu, který je životem a spasením. ... *2MCP 714.3*

Na počátku svého díla jsem se musela s touto psychoterapií potýkat. Bůh mě posílal z místa na místo, abych poukazovala na lživost této metody, do níž se mnozí zaplétali. Tato psychoterapie byla prezentována velmi nevinně – měla ulevit duševnímu napětí nervově nemocných lidí. Avšak běda, jak smutné to mělo následky! Bůh mě posílal z místa na místo, abych kárala vše, co se vztahovalo k této metodě. – Letter 121, 1901 (MM 112, 113) *2MCP 714.4*

Hypnóza vede k záhubě, nikoli k obnově – Chci být k tobě otevřená. Začal jsi se zabývat činností, která nemá žádného místa v díle křesťanského lékaře, a která se nesmí dostat do našich zdravotních institucí. Ačkoli se tato metoda může jevit jako neškodná, bude-li praktikována na pacientech, povede ve svých důsledcích k jejich zkáze a nikoli k jejich uzdravení. Pavel ve druhé epištole Timoteovi ve 3. kapitole mluví o lidech, kteří přijali blud, kdy jedna mysl uplatňuje naprostou nadvládu nad druhou myslí. Bůh cokoli takového zapovídá. Tato psychoterapie je jednou z největších satanových metod a je důležité, aby naši lékaři jasně poznali její skutečnou povahu, neboť skrze ni na ně dolehnou veliká pokušení. Nesmíme dovolit, aby se i v nejmenším dostala do našich sanatorií. *2MCP 714.5*

Bůh nedal ani jediný paprsek světla či pobídky našim lékařům, aby se zabývali tímto dílem, kdy jedna mysl má úplnou nadvládu nad jinou myslí, takže člověk pak vykonává vůli druhého člověka. Poznejme cesty a úmysly Boží. Nedovol, aby nepřítel nad tebou získal tu nejmenší výhodu. Nedovol mu, aby tě vedl k opovážlivému úsilí ovládat jinou mysl tak, že se stane ve tvých rukou pouhým strojem. Je to metoda, skrze kterou působí satan. – Letter 121, 1901 (MM 113, 114) *2MCP 715.1*

Přetrhejte všechna pouta s hypnózou (druhé varovné poselství lékaři zabývajícím se hypnózou) – Bratře a sestro N., ve jménu Páně vás žádám, abyste měli na paměti, že pokud nezměníte své postoje k této psychoterapeutické metodě, pokud si oba neuvědomíte, že sami rozhodně potřebujete, aby se vaše vlastní mysli obrátily a byly proměněny, budete kameny úrazu – žalostnou podívanou pro anděly i lidi. *2MCP 715.2*

Pravda na vás neměla téměř žádný vliv. Je pro kohokoliv nebezpečné – a nezáleží vůbec na tom, jak „dobrým“ je člověkem, působit na druhou mysl takovým vlivem, aby se dostala pod moc jeho mysli. Musím vám říci, že tato psychoterapie je satanskou metodou. Již jsi v ní zašel dost daleko, čímž jsi ohrozil svou budoucí životní zkušenost. Od doby, kdy se poprvé dostala do tvé mysli, až do současnosti škodlivě bují. *2MCP 715.3*

Pokud nepochopíš, že satan je duchovním otcem této metody, nebude tak snadnou záležitostí, jak si myslíš, zcela skoncovat s touto metodou. Celá filozofie této metody je mistrovským dílem satanského svodu. Kvůli své duši, zpřetrhej všechna pouta se vším, co s tím souvisí. Pokaždé, když představuješ jinému člověku názory ohledně této metody, že můžeš získat vládu nad jeho myslí, stojíš na satanově půdě a rozhodně s ním spolupracuješ. Kvůli sobě, uvolni se z této pasti nepřitele. – Letter 20, 1902 (2SM 349, 350) *2MCP 715.4*

Bůh zapovídá výuku i učení se hypnotickým metodám – Žádný z vás by neměl studovat metodu, o níž se zajímáte. Zabývat se jí znamená trhat ovoce ze stromu poznání dobrého i zlého. Bůh

zapovídá vám i všem ostatním smrtelníkům, aby se učili této metodě nebo ji vyučovali druhé lidi. Sama skutečnost, že jsi měl co do činění s touto metodou, bratře N., by ti měla dostatečně ukázat, jak se to neslučuje s tvou funkcí vedoucího lékaře sanatoria. ... 2MCP 716.1

Tím, že se zabýváte touto psychoterapeutickou metodou, požíváte ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, kterého se vám Bůh zakázal dotýkat. Je nejvyšší čas, abyste začali vzhlížet k Ježíši a tímto zřením se proměňovali k božskému obrazu. 2MCP 716.2

Oddělte od sebe vše, co má příchut' hypnotismu – té metody, kterou působí satanské nástroje. – Letter 20, 1902 (2SM 350) 2MCP 716.3

Satan má velkou moc (další rada tomuto lékaři a jeho ženě) – Mějte na paměti, že satan sestoupil s velikou mocí, aby uchvátil mysl lidí a držel je v zajetí pod svým vlivem. Ani jeden z vás nejste schopni učinit něco, co by se líbilo Bohu, pokud nebudete následovat Spasitele, který praví: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Ve všem je nám Kristus příkladem. – Letter 20, 1902 2MCP 716.4

Metoda plná nebezpečí – Nežádáme tě, aby ses nechal ovládat myslí jakéhokoliv člověka. Tato psychoterapie je tou nejstrašnější metodou, která kdy byla hlášána. Každý zlý člověk ji může použít k uskutečňování svých vlastních ďábelských plánů. Se žádnou takovou metodou nemáme nic společného. Musíme se jí obávat. Nikdy by neměly být ani základy této metody vnášeny do jakéhokoliv ústavu. – Manuscript 105, 1901 (MM 116) 2MCP 716.5

Využívání slabosti druhých – Mužům a ženám, kteří zle smýšlejí, je tímto dána hrozná moc. Jaké možnosti se nabízejí těm, kdo žijí z toho, že využívají slabosti nebo nerozumnosti druhých! Kolik je takových, kterým je ovládnutí mysli slabých nebo nemocných lidí prostředkem k ukojení smyslných vášní nebo k uspokojení své nenasytné touhy po zisku! – MH 243 2MCP 717.1

Rada ohledně vydávání knih pojednávajících o hypnóze – Mají jeho vedoucí pracovníci (pracovníci vydavatelství Review and Herald)* souhlasit s tím, že se prostřednictvím vydávání knih pojednávajících o hypnóze stanou satanovými nástroji? Má se dostat toto malomocenství do této služebnosti? ... 2MCP 717.2

Satan a jeho nástroje působili a stále horlivě působí. Udělí Bůh své požehnání vydavatelstvím, budou-li přijímat nepřítelovy podvody? Mají se stát instituce, které lidé považují za zasvěcené Hospodinu, školami, v nichž pracovníci požívají ze zapovězeného stromu poznání? Máme podporovat satana v jeho kradmém vnikání do pevnosti pravdy, aby tam vložil svou ďábelskou metodu, jako to učinil v Edenu? 2MCP 717.3

Cožpak jsou v samém srdci díla muži, kteří nejsou schopni rozlišit mezi pravdou a bludem? Což patří mezi ty, kteří nejsou schopni vidět hrozná následky poskytování svého vlivu ke zlému? Kdybyste získali za dílo tohoto druhu milióny dolarů, jakou hodnotu by měl tento zisk ve srovnání s nesmírnou ztrátou, která je způsobena zveřejňováním satanových lží? – Letter 140, 1901 (2SM 350, 351) 2MCP 717.4

Smrtelný blud – Satanské nástroje odívají falešné teorie do přitažlivého hávu, stejně jako satan v zahradě Eden skryl svou totožnost našim prvním rodičům a promluvil prostřednictvím hada. Tyto nástroje vstěpují do lidských myslí to, co je ve skutečnosti smrtelným bludem. Hypnotický vliv satana spočine na těch, kdož se odvracejí od jasného Božího slova k libivým bajkám. – 8T 294 2MCP 718.1

Nebezpečí ve zkoumání ďáblůvých nauk – Dožili jsme se nebezpečí posledních dnů, kdy někteří, vlastně mnozí, „*odvrátí se... od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských*“. Buď opatrný na to, co čteš a čemu nasloucháš. Ani v nejmenším se nezajímej o spiritistické nauky. Satan se snaží získat tajně výhodu nad každým, kdo sám dovolí, aby byl sveden jeho hypnotickou mocí. Začíná nad takovými lidmi uplatňovat svou moc právě tehdy, když začnou zkoumat jeho teorie. – Letter 123, 1904 (MM 101, 102) 2MCP 718.2

Nedodávejte síly svým hlasem satanovým naukám – Bylo mi ukázáno, že nemáme vstupovat do sporu ohledně těchto spiritistických teorií, neboť mysl lidí bude těmito spory jen zmatena. Tyto věci nemáme vnášet do našich shromáždění. Nemáme se namáhat, abychom dokazovali jejich nesprávnost. Jestliže se naši kazatelé a učitelé budou věnovat studiu těchto bludných teorií, „*odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských*“. Není dílem kazatele evangelia, aby svým hlasem dodával síly satanovým naukám. Kráčeť neochvějně kupředu a vzdě-

lávej „pustiny starodávne“ a obnovuj „základy od národu do pronárodu“. Kaž pravdu, svatou, posvěcující pravdu, a nedotýkej se klamných nepřítelových teorií. Nedopřávej mu místa, na nichž by zasadil semena těchto nauk. Byla jsem varována, abych nevstupovala do sporu ohledně těchto otázek. Ať naši kazatelé, učitelé ani studenti nedopřávají svým ústům, aby reprodukovala sofistiku nepřítele. – Letter 175, 1904 ^{2MCP 718.3}

Kazatelé a lékaři lapení do osidla – Jsou lékaři i kazatelé, kteří byli ovlivněni hypnotismem, který použil otec lži. Navzdory varování, která jsou nám dána, satanova sofistika je dnes přijímána stejně, jako byla přijata v nebeských dvorech. Metodou, jíž byli svedeni naši první rodiče, jsou sváděni lidé i dnes. Kazatelé i lékaři se dostávají do osidel. – Manuscript 79, 1905 ^{2MCP 719.1}

Minulost v nové podobě – Zkušenost z minulosti se bude opakovat. Satanovy pověry budou nabývat nových forem. Bludy budou předkládány příjemným a lichotivým způsobem. Božimu lidu budou představeny falešné teorie, oděny rouchem světla. Takto se satan pokusí podvést, kdyby to bylo možné, i vyvolené. Budou vynaloženy nejsvůdnější vlivy; mysli lidí budou hypnotizovány. – 8T 293 ^{2MCP 719.2}

Autorčina zkušenost s hypnotismem – Všude bylo rozšiřováno (v roce 1845), že tato vidění jsou výsledkem mesmerismu (hypnózy). Mnozí adventisté (ostatky těch adventistů, kteří nepřijali Sobotu sedmého dne) byli ochotni těmto pověstem věřit a dále je rozšiřovat. Jeden lékař, proslulý hypnotizér, mi řekl, že má vidění způsobuje mesmerismus, že je snadné mě hypnotizovat a že by mi mohl dát vidění. ^{2MCP 719.3}

Řekla jsem mu, že mi Pán ve vidění ukázal, že mesmerismus je od ďábla, že je z bezedné propasti, ve které také brzy skončí i se všemi těmi, kteří se jím i nadále zabývají. ^{2MCP 719.4}

Pak jsem svolila, aby mne hypnotizoval, je-li toho schopen. On se o to různými způsoby pokoušel přes půl hodiny, potom však rezignoval. Vírou v Boha jsem mohla odolávat jeho vlivům tak, že mi to ani v nejmenším neuškodilo. – EW 21 ^{2MCP 719.5}

Duchovní magnetismus – V New Hampshire (v roce 1848) jsme se museli potýkat s jistým druhem duchovního magnetismu, který byl podobné povahy jako mesmerismus. Byla to naše první zkušenost tohoto druhu. – LS 79 ^{2MCP 720.1}

Nikdo se nemá stát povolným nástrojem. – Bůh nechce, aby kterákoli lidská bytost podřídila svou mysl a vůli nadvládě druhého člověka a tím se stala poddajným nástrojem v jeho ruce. – MH 242 ^{2MCP 720.2}

Prosta lidského okouzlení – Psychoterapie musí být prosta všeho lidského okouzlení. Nesmí vést k tomu, aby se člověk s bázní skláněl před člověkem, nýbrž povznášet vzhůru k duchovnímu světu, aby se pevně chopil věčných skutečností. – Letter 120, 1901 (MM 110) ^{2MCP 720.3}

Vysvětlující poznámka k „Frenologie a mesmerismus“ – „vhodné na patřičném místě“: V roce 1862 paní Whiteová zveřejnila v časopise Review and Herald obsáhlý článek s názvem „Moudrost světa a marný klam.“ Byl znovu otištěn v 1. svazku Svědectví pro církev (1T 290-302). Sestává z 13 stran a obsahuje varování před svody a falešnými divy. V tomto poselství E. G. Whiteová prohlásila, že satan použije určitých vědeckých metod, aby svedl duše do sítě, kterou nastražil prostřednictvím spiritistických úkazů. ^{2MCP 720.4}

Ze samotného kontextu i z autorčina článku „Falešně nazývané poznání“, který byl zveřejněn v časopise Signs of the Times (Nov. 6, 1884), je zřejmé, že když používá v roce 1862 termíny „frenologie“, „mesmerismus“ a „živočišný magnetismus“, že tak činí v poněkud volnějším, všeobecnějším významu, když se odvolává na ty metody, „které se vztahují k lidské mysli“, neboť tak se na tyto metody pohlíželo v oné době. ^{2MCP 720.5}

Článek z časopisu Signs of the Times z roku 1884 je bezesporu postaven na článku z Review and Herald z roku 1862. Používá mnohé jeho věty, přičemž některé jsou přeformulovány a je již použito přesnějších výrazů. Je tomu zvláště v těch větách článku z 1862, v nichž jsou použita slova „frenologie“ a „mesmerismus.“ ^{2MCP 720.6}

V roce 1862 napsala: „Frenologie a mesmerismus jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné, avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnáné působení a svody jsou přijímány jako nebeského původu, a víra v Bibli, jako prostředku k jeho odhalení, je v myslích tisíců lidí zmařena.“ (1T 296) ^{2MCP 720.7}

V roce 1884 napsala: „Tyto metody, které mají co do činění s lidskou myslí, jsou velice vyvyšovány. Na patřičném místě jsou vhodné, avšak satan jich využívá jako své mocné nástroje k podvádění a hubení duší. Jeho prohnané působení je přijímáno za nebeské, a on je takto uctíván, což se mu dobře hodí.“ (ST Nov. 6, 1884) Poněvadž toto prohlášení vhodněji vystihuje autorčin úmysl, je použito i v této kapitole. ^{2MCP 720.8}

„Svědectví“ z roku 1862 by čtenář mohl správně ohodnotit ve světle ostatních citátů samotné kapitoly a s ohledem na všechna ostatní prohlášení z jejího pera na téma „mesmerismus“, jak dřívějšího tak i pozdějšího data. Viz také poznámka ke kapitole 3. ^{2MCP 721.1}

Abychom čtenáři ukázali, jak byly používány termíny „frenologie“, „mesmerismus“ a „živočišný magnetismus“ v polovině 19. století, uvádíme seznam některých děl propagovaných na konci populárních lékařských prací šířených ve Spojených státech v roce 1852: American Phrenological Journal and Miscellany. Devoted to Phrenology, Physiology, and Self-improvement. A year, ____ \$ 1.00 Chart for Recording Various Developments. Designed for Phrenologists. With numerous engravings ____ \$ .061/4 Defense of Phrenology. Dr. Andrew Boardman. A good work for skeptics and unbelievers ____ \$ .50 Elements of Animal Magnetism; or, Process and practical application of relieving human suffering ____ \$ .121/2 Familiar Lessons on Phrenology. Designed for the use of Children and Youth, illustrated ____ \$ .50 Fascination; or the Philosophy of Charming (Magnetism). Illustrating the principles of life. Illustrated ____ \$ .40 Lectures on the Philosophy of Mesmerism and Clairvoyance. With instruction in its process and practical application ____ \$ .25 Marriage: Its History and Philosophy, with a phrenological exposition of the function for happy marriages ____ \$ .371/2 Mesmerism in India. A superior work, by the celebrated Dr. Esdaile. Highly recommended by professional men ____ \$ .50 Matrimony; or, Phrenology and Physiology Applied to the Selection of Congenial Companions for Life ____ \$ .25 Psychology, or the Science of the Soul. With Engravings of the Nervous System. By Joseph Haddock, MD ____ \$ .25 Phrenological Guide. Designated for the use of students of their own characters. With numerous engravings ____ \$ .121/2 Phrenological Almanac: Illustrated with numerous engravings, containing illustrated descriptions of character ____ \$ .061/4 Phrenology and the Scriptures, showing their harmony. By Rev. John Piermont ____ \$ 121/2 Philosophy of Electrical Psychology. By John Bovee Dods ____ \$ .50 Religion, Natural and Revealed; or, the Natural Theology and oral Bearings of Phrenology ____ \$ .50 The Illustrated Self-instructor in Phrenology and Physiology, with one hundred engravings and a chart ____ \$ .25 ^{2MCP}

721.2

80. Satanovy metody sebepovyšování

(Viz kapitola 5. „Fanatická mysl“)

Nebezpečí nauky o vlastní moci člověka – Podaří-li se satanovi zmást a oklamat lidskou mysl tak, že se smrtelníci začnou domnívat, že je v nich samotných od přirozenosti moc vykonat velké a dobré skutky, přestávají se spoléhat na Boha, že pro ně vykoná to, o čem se domnívají, že mají moc vykonat sami. Neuznávají vyšší moc. Nevzdávají Bohu chválu, na niž si činí nárok a jež náleží Jeho velkému a vznešenému majestátu. Satan tak dosahuje svého záměru a jásá, že hříšní lidé vyvyšují opovážlivě sami sebe. – 1T 294 ^{2MCP 722.1}

Člověk jako vlastní měřítko povahy – Satan dnes klame lidi jako oklamal Evu v ráji, když jí lichotil a vzbudil v ní touhu po zakázaném poznání a po sebepovyšení. Tato zla, kterým sám podlehl, způsobila jeho pád. A nyní se jimi pokouší přivést do záhuby lidi. Prohlašuje: „*Budete jako bohové, věduce dobré i zlé.*“ (Gn 3,5) Spiritismus učí, „že člověk je tvor pokroku a je předurčen, aby se od narození až do věčnosti vyvíjel k božství“. Učí také, že „každý duch bude soudit sám sebe, nebude ho soudit nikdo jiný... Soud bude spravedlivý, protože jde o vlastní soud. ... Každý máte v sobě trůn“. Jeden učitel spiritismu, když se v něm probudilo „duchovní vědomí“, prohlásil: „Všichni moji bližní jsou nepadlí polobozi.“ Jiný řekl: „Každá spravedlivá a dokonalá bytost je Kristem.“ ^{2MCP 722.2}

Tak na místo spravedlnosti a dokonalosti věčného Boha, jemuž náleží úcta, na místo dokonalé spravedlnosti Jeho Zákona, pravého měřítka lidských projevů, dosadil satan hříšnou, omylnou přirozenost samého člověka jako jediný předmět uctívání, jediné kritérium soudu, jediné měřítko povahy. To je ovšem pokrok nikoli vzhůru, ale dolů. – GC 554, 555 ^{2MCP 723.1}

Nelze nalézt v Kristově učení – Bylo mi poukázáno na toto místo Písma, které se zvláště vztahuje na moderní spiritismus. „*Dejte si pozor, aby vás někdo neunesl filozofií a marným klamem založeným na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu.*“ (Ko 2,8 – NBK) ... ^{2MCP 723.2}

„Marný klam“ naplňuje mysl ubohých smrtelníků. Domnívají se, že v nich samotných je taková moc, aby vykonali velké činy, že si ani neuvědomují potřebu vyšší moci. Jejich zásady a víra jsou založeny „*na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu*“. ^{2MCP 723.3}

Ježíš je nenaučil této filozofii. Nic takového nelze najít v Jeho učení. Neobracel mysl ubohých smrtelníků, aby se zaměřili sami na sebe, na moc, která by v nich byla. Kristus vždy obracel jejich mysl k Bohu, Stvořiteli vesmíru, jako ke zdroji jejich síly a moudrosti. Zvláštní varování je dáno ve verši 18.: „*At' vás nikdo, kdo si libuje ve falešné pokoře a v andělském náboženství, nepřipraví o vítěznou odměnu. Takový se vydává do věcí, jež neviděl, prázdně se nadýmá svou tělesnou myslí.*“ – 1T 297 ^{2MCP 723.4}

Teorie o zodpovědnosti toliko sobě samému – Satan zničil a stále ničí tisíce lidí tím, že je svádí, aby ukájeli své vášně a tím se stávali stále hrubšími. A aby dokonal své dílo zkázy, prohlašuje prostřednictvím duchů, že „pravé poznání pozvedá člověka nad každý zákon,“ že „vše, co existuje, je správné,“ že „Bůh neodsuzuje“ a že „všechny hříchy jsou neškodné“. ^{2MCP 724.1}

Když lidi takto svede, aby uvěřili, že nejvyšším zákonem je žádost, že svoboda je nevázanost a člověk je odpovědný pouze sobě a jen sám sobě bude skládat účty, nedivme se, že se všude šíří zkaženost a mravní úpadek. Tisíce lidí dychtivě přijímají učení, která jim dovolují hovět tělesným žádostem. Uzdu sebeovládání svěřují svým choutkám, duchovní a duševní síly podřizují zvířecím sklonům a satan s uspokojením strhává do svých sítí tisíce lidí, kteří se považují za následovníky Ježíše Krista. – GC 555, 556 ^{2MCP 724.2}

Lucifer toužil po Boží moci, nikoli po Boží povaze – Lucifer chtěl mít moc Boží, nikoli však Boží povahu. Snažil se získat pro sebe to nejvyšší místo a každý, kdo je puzen týmž duchem, činí totéž. Tak nevyhnutelně dochází k odcizení, k neshodám a svárům. Vláda se stává kořistí nejsilnějšího. Království satanovo je královstvím násilí. Každý jedinec pokládá toho druhého za překážku na cestě za vlastním vzestupem nebo příčel žebříku, po němž se sám může vyšplhat k vyššímu postavení. – DA 435, 436 ^{2MCP 724.3}

Vzdorovitost zpřetrhává Boží pomoc – Když Bůh poslal Mojžíše k faraónovi, dostalo se mu světla, avšak Farao se tomuto světlu vzpíral a každý odpor vedl ještě k větší vzdorovitosti. Zatvrdil ho Bůh nějakou mocí, aby se neobrátil ke světlu? Nikoli, byla to faraónova lhostejnost k důkazům. Faraónova tvrdošíjnost spočívala v tom, že nechtěl přijmout světlo, které na něj zářilo. – Manuscript 15, 1894 ^{2MCP 724.4}

Umíněnost a svědomitost (myšlenky ohledně jednoho umíněného člověka žijícího v sebeklamu) – Když si přečteš dopisy, které jsem poslala do Oaklandu, uděláš si trochu představu o umíněnosti toho muže a o jeho odhodlání prosadit svou a činit, co se mu zlíbí. Nedbal na rady Páně a pokládal za bezpečné kráčet ve světle jisker, které roznítil (viz Iz 50,11). Udělá cokoli, udělá všechno, aby byl služebníkem na Božím díle, avšak nebude dělat právě to, co mu Pán naznačil, že je správné, aby udělal. Jestliže se stane zrádcem jako se stal ____, nepochybně tak učiní pod velkou záminkou svědomitosti. ^{2MCP 725.1}

Toto předstírání svědomitosti bylo od základů vyzkoušeno a zcela se prokázalo. Vím, co říkám, když ti oznamuji, že velice málo důvěřuji jeho svědomitosti. Existuje dobré a špatné svědomí a tento muž se naprosto klame sám v sobě. V tomto sebeklamu vykoná mnoho věcí ve svém vlastním duchu, jenž není v souladu s Duchem Božím. Přesto bude stát nepohnutelně jako skála vůči radám či k přijetí jiného způsobu než svého vlastního. – Letter 48, 1892 ^{2MCP 725.2}

Strašlivá moc sebeklamu – Je opravdu smutné žít bez milosti Božího Ducha. Avšak mnohem horší je postrádat onu duchovnost a žít bez Krista, a přece se pokoušet ospravedlňovat se a říkat těm, kteří mají o nás starost, že jejich obavy a soucit nepotřebujeme. Strašná je moc sebeklamu, která ovládá lidskou mysl! Jaká to slepota – pokládat světlo za tmu a tmu za světlo! Věrný Svědek nám radí, abychom si od Něj koupili zlato ohněm přetavené, bílé roucho a mast na oči. Zlato přečištěné v ohni, jež je zde doporučeno, je víra a láska. Ono obohacuje srdce, protože bylo přepalováno, dokud se neobjevila jeho ryzost, a čím více prochází ohněm, tím zářivější je jeho lesk. – 4T 88 ^{2MCP 725.3}

Satanova moc nad těmi, kteří se sami povyšují – Jak marná je lidská pomoc, když satan uplatnil svou moc nad člověkem, který se stal povýšeneckým a který si neuvědomuje, že se podílí na satanových metodách. Ve své sebedůvěře kráčí přímo do satanovy pasti a chytá se do ní. Nedbal varování, jichž se mu dostávalo, a stal se satanovou kořistí. Kdyby byl pokorně chodil se svým Bohem, byl by se utekl do útočiště, které Bůh pro něj připravil. Tak by býval v čase nebezpečí na bezpečném místě, neboť Bůh by za něj proti nepříteli pozdvihl svou korouhev. – Letter 126, 1906 ^{2MCP 725.4}

Vede k sebevraždě – Na svět, který jedná, jakoby nebylo žádného Boha, který je zcela ponořen v honbě za sobeckými cíli, brzy přijde nečekaná zhouba, před kterou neunikne. Mnozí setrvávají v bezstarostném uspokojování vlastního já, až jsou životem tak znechucení, že si berou vlastní život. ^{2MCP 726.1}

Tanec a hýření, alkohol a kouření, ukájení zvířecích vášní – svět jde jako „*vůl na porážku*“ (viz Př 7,22). Satan působí všemi svými schopnostmi a kouzly, aby zaslepil lidi a udržel je na této cestě záhuby až do doby, kdy povstane Hospodin „*z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země,*“ kdy „*odkryje země zbité své, a nebude přikrývatí více zmordovaných svých*“ (Iz 26,21). Vypadá to, jakoby celý svět byl na pochodu smrti. – Manuscript 139, 1903 (Ev 26) ^{2MCP 726.2}

Vlastní já živé pokaždé, když je napadeno – Získáš velké vítězství, když se naučíš následovat zjevné prozítkelné vedení Boží s vděčným srdcem a s rozhodnutím žít stále k Jeho slávě, v nemoci i při zdraví, v hojnosti či v nedostatku. Vlastní já je živé a při každém doteku se rozechvěje. Musí být ukřižováno dříve, než budeš moci v Ježíšově jménu zvítězit a přijmout odměnu věrných. – 4T 221 ^{2MCP 726.3}

Hřích, který je nejhůře léčitelný – Bůh se nemůže spojit s těmi, kteří žijí tak, aby se chovali podle svých přání, a kteří se chtějí stát prvními. Ti, kteří tak činí, budou nakonec ze všech nejposlednější. Téměř nejbeznadějnějším a nejhůře léčitelným hříchem je pýcha vlastního přesvědčení – samolibost. Stojí v cestě jakémukoli růstu. Jak může být někdo očištěn, když má povahové nedostatky a neuvědomuje si je? Jak může být někdo očištěn, když je tak naplněn soběstačností, že nevidí své chyby? „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.*“ (Mt 9,12 – NBK) Jak může někdo dosáhnout zlepšení, když je toho názoru, že jeho způsoby jsou dokonalé? – 7T 199, 200 ^{2MCP 726.4}

Pokoření vlastního já je důležité – Ti, kdo si myslí, že mohou přijmout na tomto shromáždění (církvní shromáždění v Michiganu) Boží požehnání, aniž by pokořili vlastní já, z něj odjedou tak, jak na něj přijeli – bez něj. Budou stejně zmatení, jako byli dříve. Bratři a sestry, my si to však nemůžeme dovolit. Pokořme svá srdce před Bohem. Dovolme Kristu, aby pomazal náš zrak nebeskou masťou, abychom prohlédli. Nechceme být přece slepí, chceme všemu jasně rozumět. Nechceme se přece ubírat jeden den směrem ke Kanaánu a druhý den směrem zpět do Egypta, následující den směrem ke Kanaánu a dalšího dne opět do Egypta. Den za dnem musíme neochvějně kráčet kupředu do zaslíbené země. Bolí mě srdce, naplňuje mě ten nejhlubší zármutek, když pomyslím, že ztrácíme převzácná požehnání, poněvadž nežijeme podle obdrženého světla. – Manuscript 56, 1904.

2MCP 727.1

Poznání sebe sama vede k pokoře – Poznat sebe sama je nesmírně velkým poznáním. Právě sebepoznání vede k pokoře, která otevře Pánu cestu, aby mohl rozvíjet mysl a utvářet a formovat povahu člověka. – CT 419 2MCP 727.2

Ti, kdo jsou nejvíce vzdáleni od pýchy a sebevyvyšování – „*Kdo říká, že zůstává v Něm, ten má také chodit tak, jak chodil On.*“ „*Jestliže pak někdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.*“ (1 J 2,6; Ř 8,9 – NBK) Toto přizpůsobení se Ježíši nezůstane nepovšimnuto ze strany světa. Je vždy předmětem pozornosti lidí a jejich řečí. Křesťan si nemusí být vědom nějaké velké změny, neboť čím více se ve své povaze podobá Kristu, tím bude nižšího, pokornějšího smýšlení o sobě. Tuto změnu však uvidí a pocítí všichni kolem něj. 2MCP 727.3

Ti, kdo mají ty nejhlubší zkušenosti ve věcech Božích, jsou nejdále od pýchy a sebevyvyšování. O sobě mají to nejnižší smýšlení a o slávě a vznešenosti Kristově získali tu nejvyšší představu. Pocítují, že i to nejnižší místo v Jeho službě je pro ně příliš čestné. – 5T 223 2MCP 728.1

Bezpečí člověka v tom, že má na paměti svou slabost – Lidé jsou zkoušeni a prověřováni nejen před lidmi, ale také před celým nebeským vesmírem. Pokud se nebudou bát a trást se o sebe, pokud si nebudou uvědomovat svou vlastní slabost a nebudou mít na paměti svá pochybení z minulosti a nebudou se snažit stát na strážích proti jejich opakování, dopustí se stejných chyb, jaké měly takové následky, že si podobné již podruhé nemohou dovolit. – Manuscript 43, 1898 2MCP 728.2

Přemáhání vlastního já je celoživotní dílo – Slabou, občasnou snahou nelze napravit zlo ani dosáhnout změn v chování. Vytváření povahy není dílo jednoho dne nebo jednoho roku, ale celého života. Celý život je bojem o vítězství nad sebou samým, bojem o svatost a o nebe. Bez stálého úsilí a neutuchající snahy nemůžeme dosáhnout pokroku v duchovním životě a obdržet korunu vítěze. – MH 452 2MCP 728.3

Božský vliv – Nedovolte, aby vlastní „já“ nadměrně vyrostlo a celý člověk tak byl poskvřen. Jedna díra v lodi způsobí její potopení a jedna trhlina v řetězu má za následek jeho přetržení. Stejně tak může být v srdci nějaký dědičný nebo vypěstovaný povahový rys, který tam bude působit a projeví se ve slovech, která zanechají zlý dojem, a ten nepůjde již nikdy vymazat. Všichni stavíme pro věčnost. Nechť povaha člověka působí božským vlivem skrze čistou, ušlechtilou řeč a spravedlivé skutky. Tehdy to celý nebeský vesmír uvidí a řekne: „*Výborně, dobrý a věrný služebníku.*“ – Letter 91, 1899 2MCP 728.4

Část XVI. – Zásady a jejich použití

81. Bezpečná psychoterapie

Správné použití duševních sil – Při léčení nemocného by se nemělo zapomínat na účinek vlivu myšlení. Je-li duševních sil správně používáno, je tento vliv jedním z neúčinnějších prostředků, jak úspěšně bojovat s nemocí. – MH 241 2MCP 730.1

Rada jednomu lékaři – Ubohým, trpícím duším, s nimiž se dostáváš do styku, bylo zapotřebí více tvé pozornosti, než se jim dostalo. Je ve tvé moci, abys je povzbudil, aby vzhlížely k Ježíši a tímto pohledem mohly být proměňovány k Jeho obrazu. – Letter 121, 1901 (MM 112) 2MCP 731.1

Bezpečí ve vytrvalém boji proti zlým zdáním – Necht' každý, kdo touží být účastníkem božské přirozenosti, si je vědom té skutečnosti, že musí utéci porušení, které je na světě v žádostech. Duše musí ustavičně a usilovně bojovat proti zlé obrazotvornosti mysli. Musí být veden odhodlaný boj proti pokušení zhřešit myšlenkou nebo činem. Duše musí být uchována před každou poskvrnou skrze víru v Toho, který je mocen uchránit vás před pádem. (viz Ju 1,24 – KJV) 2MCP 731.2

Musíme hloubat nad Písmem, přemýšlejice rozvážně a nezaújatě o věcech, jež se týkají naší věčné spásy. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíšova, oběť přinesená v náš prospěch – tato témata si vyžadují našeho nejhlubšího přemýšlení a nejdůležitějších úvah. Měli bychom obrátit svou pozornost na povahu našeho Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom se snažit porozumět významu plánu spasení. Měli bychom hloubat nad posláním Toho, který přišel, aby vysvobodil lid svůj od hříchů jejich. 2MCP 732.1

Neustálým přemítáním nad nebeskými náměty naše víra a láska zesílí. Naše modlitby budou Bohu stále více příjemnější, protože budou více prosyceny vírou a láskou a budou uváženější a vroucnější. Důvěra v Ježíše bude pevnější a vy budete mít každodenní živou zkušenost s Kristovou ochotou a mocí spasit dokonale ty, kdo skrze Něho přistupují k Bohu. – RH June 12, 1888 2MCP 732.2

Duše je ve styku s Nekonečným posilována – Měli bychom hloubat o Bohu v přírodě – studovat Jeho charakter v díle Jeho rukou. Lidská mysl sílí, když se seznamuje s Bohem poznáváním Jeho vlastností ve věcech, které stvořil. Když zříme krásu a majestát v díle stvoření, naše srdce bije vstříc Bohu, a ačkoli naši duši naplňuje posvátná bázeň a náš duch je přemožen, naše duše tím, že vešla do styku s Nekonečným skrze obdivuhodné dílo stvoření, je posilována. Obcováním s Bohem prostřednictvím pokorné modlitby rozvíjí a posiluje duševní i mravní schopnosti a duchovní síly se zvětšují stálým hloubáním nad duchovními náměty. – YI July 13, 1893 2MCP 732.3

Chraňte přístup do duše – Apoštol se snažil poučit věřící, jak je důležité chránit mysl, aby se nezabývala zapovězenými náměty nebo nemarnila své síly hloubáním nad bezvýznamnými věcmi. Ti, kdo nechtějí padnout za oběť satanovým nástrahám, musejí dobře střežit přístupové cesty do své duše. Musejí se vyhýbat všemu, co vyvolává nečisté myšlenky, ať již při čtení, dívání nebo poslouchání. Mysl nesmí být ponechána, aby se nahodile zabývala každou věcí, kterou jí vnukne nepřítel duší. 2MCP 732.4

Srdce musí být věrně na stráži, jinak vnější zla probudí zlo v duši a duše upadne do tmy. – AA 518 2MCP 733.1

Účinek osobního vlivu – Každého člověka obklopuje vliv jeho myšlení a jednání jako neviditelná atmosféra, kterou nevědomě „vdechuje“ každý, kdo s ním přijde do styku. Toto ovzduší je často prosyceno zhoubnými vlivy a když je lidé vdechují, jako jisté ovoce se dostaví mravní úpadek. – 5T 111 2MCP 733.2

Obklopení ovzduším světla a pokoje – Kristus učinil všechno pro to, aby se jeho církev stala tělem proměněným a ozářeným „světlem světa“ a měla slávu „Immanuele“. Kristus si přeje, aby každého křesťana obklopovalo duchovní ovzduší světla a pokoje. Chce, aby se jeho radost projevovala v našich životech. 2MCP 733.3

Přítomnost Ducha svatého v nás se projeví navenek nebeskou láskou. Plnost Boží moci se bude prostřednictvím posvěceného člověka šířit a působit na další. – COL 419 2MCP 733.4

Neustálá závislost na Bohu – Mnozí lidé nedokážou dělat konkrétní plány do budoucna. Jejich život je nevyrovnaný. Nedovedou poznat, jak věci dopadnou, a to je často naplňuje úzkostí a

neklidem. Mějme na mysli, že život Božích dítek na tomto světě je životem poutníka. Nedostává se nám moudrosti, abychom věděli, jak plánovat svůj vlastní život. Není naším úkolem utvářet si budoucnost. „*Vírou Abraham uposlechl, když byl Bohem volán, aby odešel na místo, které měl přijmout za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde.*“ (Žd 11,8 – NBK) 2MCP 733.5

Kristus si za svého života na zemi nedělal plány, co bude dělat. Přijal plány, které s ním měl Bůh, a Otec mu den za dnem odhaloval své plány. Tak i my máme záviset na Bohu, aby náš život mohl být prostým prováděním Boží vůle. Bůh bude řídit naše kroky, svěříme-li mu své cesty. – MH 478, 479 2MCP 734.1

Hodnota pracovní terapie – Bylo mi ukázáno, že by více prospělo většině pacientů, kdyby se jim dovolila lehká práce a kdyby se na nich i vyžadovala, než aby byli vedeni k nečinnosti a lenosti. Bude-li síla vůle udržována v činnosti, aby probudila dřímající schopnosti, bude to tou největší pomocí k opětovnému nabytí zdraví. Vezmi všechnu práci těm, kteří byli po celý svůj život prací přetíženi a v devíti případech z desíti povede tato změna ke škodě. 2MCP 734.2

Ukázalo se, že je to pravda také v případě mého manžela. Bylo mně ukázáno, že daleko vhodnější je fyzická práce na čerstvém vzduchu než práce uvnitř budov, v místnostech. Nelze-li to však zajistit, lehké zaměstnání v budově zaměstná a rozptýlí mysl a zabrání tomu, aby pacient přemýšlel nad příznaky nemoci a lehčími zdravotními potížemi a také může předejít stesku po domově. – 1T 567, 568* 2MCP 734.3

Dobře zvolené tělesné cvičení – Nemají-li zdravotně postižení nic, čím by vyplnili svůj čas a upoutali svou pozornost, začnou přemýšlet nad sebou a stanou se mrzutými a podrážděnými. Mnohdy se zabývají svými nedobrymi pocity, až si o sobě začnou myslet, že jsou na tom hůř, než jak je tomu ve skutečnosti. Jsou pak naprosto neschopni cokoli udělat. 2MCP 734.4

Ve všech těchto případech se jako účinný léčivý prostředek osvědčuje dobře zvolené tělesné cvičení. V některých případech je pro navrácení zdraví naprosto nutné. S tělesnou činností jde ruku v ruce používání vůle. A zdravotně postižení lidé potřebují především posílit vůli. Je-li vůle nečinností oslabena, stává se obrazotvornost nepřírozenou a pak je nemožné odolat nemoci. – MH 239 2MCP 734.5

Tomu, kdo utěšuje druhé, se dostává také potěchy – Často se modlíme za postižené, sužované a malomyslné. A to je správné. Měli bychom se modlit, aby Bůh vnesl světlo do zatemnělé mysli a utěšil zarmoucené srdce. Bůh však vyslyší modlitby za ty, kteří jsou ochotni stát se sami požehnáním pro druhé. Modlíme-li se za zarmoucené, měli bychom je povzbudit, aby se pokusili sami pomáhat těm, kdo potřebují pomoc ještě víc než oni. Budou-li se snažit pomáhat druhým, vrátí se temnota z jejich vlastních srdcí. Snažíme-li se potěšit druhé útechou, které se nám dostalo, vrátí se požehnání k nám. – MH 256 2MCP 735.1

Odpocínek a obnova (autorčina rada vlastnímu synu) – Mám ti co říci. Nedáš písemný slib, že již více nebudeš zeslabovat či ničit Boží chrám tím, že pracuješ v době, kdy bys měl odpočívat? Proto, abys měl ty správné myšlenky a aby se ti dostávalo náležitých slov, musíš dopřát mozku odpočinek. Nevěnuješ odpočinku dostatečný čas. Vyčerpaný mozek a unavené nervy budou posíleny, učiníš-li v tomto ohledu změnu. ... 2MCP 735.2

Musíme se pečlivě podrobovat disciplíně a odmítat činit to, co by zeslabilo tělesné, duševní i mravní síly. Je ti zapotřebí jasné, vyrovnané mysli, která obstojí ve všem, co může přijít. Potřebuješ pevné kontroly shůry. Uplatni víru a Bohu přenechej výsledky. Když ze své strany učiníš to nejlepší, buď rozhodný. Věř, stále věř a pevně se drž Boha. Nepřítel se tě bude pokoušet přimět k tomu, abys učinil určité kroky, které by vedly k porážce, ty si je však nemůžeš dovolit. Nemůžeš si dovolit nejisté počínání. Potřebuješ vliv, který získáš tak, že budeš projevoval moudrost a rozvážnost. – Letter 121, 1904 2MCP 735.3

Uvolnění a odpočinek jsou nezbytné – Bylo mně ukázáno, že světitelé Soboty pracují jako lidé příliš tvrdě, aniž by si dovolili nějakou změnu či dopřáli údobí odpočinku. Rekreace (odpočinek) je nezbytná pro ty, kteří pracují fyzicky, ale je ještě důležitější pro ty, kteří pracují převážně duševně. Pro naše spasení nebo ke slávě Boží není nutné, abychom bez ustání a nepřiměřeně duševně pracovali, byť i na náboženských tématech. 2MCP 735.4

Existují zábavy, jako tanec, karetní hry, šachy, dáma atd., které nelze schvalovat, poněvadž je nebesa zavrhuje. Tyto zábavy otevírají dokořán dveře velkému zlu. Svou podstatou nepřinášejí uži-

tek, nýbrž působí vzrušivě a vyvolávají u některých lidí silnou vášeň pro takové hry, které vedou k hazardu a rozmařilosti. Všechny takové hry by měli křesťané zavrhnout a mělo by je nahradit něco zcela neškodného. – 1T 514 ^{2MCP 736.1}

Důvěrou v Boha odpíráme malomyslnosti (rada jednomu přepracovanému vedoucímu pracovníku) – Bůh milostivě zachoval tvůj život, abys mohl pracovat v Jeho díle. Nechce, abys pracoval sám, nezávisle na jediné moci, jež je schopna úspěšně dokonat Boží plány. Nedělej si tedy starosti a důvěřuj, vzhlížej k Ježíši – Původci a Dokonavateli tvé víry. Udělej to, co jsi schopen vykonat, aniž bys nadměrně přetížil své tělesné či duševní síly, ale neměj pocit, že se musíš postarat o tolik věcí a břemen, že nebudeš moci zachovat svou vlastní duši v lásce Boží. ^{2MCP 736.2}

Vinice je vinicí Páně. V každé části je to Jeho dílo a On chce, abys pracoval tak, že si uchováš své tělesné, duševní i mravní síly a schopnosti. Měj na paměti, že spolupracuješ s nebeskými zástupci. Nedovol nepříteli, aby měl být ten nejmenší vliv na tento podnik. Plň Boží nařízení a v žádném případě neztrácej odvahu proto, že můžeš konat jen dílo smrtelného člověka. Nekonečný Bůh bude působit svou mocí, aby ti dal schopnosti. ^{2MCP 736.3}

Nedomnívej se, že máš dělat nemožné. Neočekávej také od druhých nemožné. Pavel smí zasa-
dit, Appolo zalévá, ale Bůh dává vzrůst (viz 1 K 3,6). „*I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa. Onať pominou, ty pak zůstáváš.*“ (Ž 102,25.26) „*Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všecka jako roucho zvetšejí, a jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi tentýž, a léta tvá nepřestanou.*“ (Žd 1,11.12) – Letter 86a, 1893 ^{2MCP 736.4}

Osobní úsilí je nutné – Lidé, kteří propadli nějakému zlovyku, musejí být povzbuzeni k tomu, aby sami vyvíjeli úsilí. Můžeme se co nejusilovněji snažit pozvednout je, Boží milost jim může být nabízena v hojnosti, Kristus se za ně může přimlouvat a jeho andělé jim mohou být nápomocní. To vše však bude nadarmo, nevzchopí-li se, aby sami bojovali. ... ^{2MCP 737.1}

Mnozí lidé cítí strašnou sílu pokušení, naléhavost touhy, která vede k neřesti, a volají v zoufalství: „Nemohu odolat zlu.“ Řekněte jim, že mohou, že musejí odolat. Může se stát, že znovu a znovu prožijí porážku, ale nemusí tomu tak být vždy. Nemají dostatek morální síly. Podléhají zvyku žít v hříchu. Jejich sliby a odhodlání jsou jako hrad z písku. Vědomí porušených slibů a nedodržených závazků oslabuje jejich důvěru ve vlastní upřímnost a způsobuje, že nabývají pocit, že je Bůh nemůže přijmout nebo že nemůže podpořit jejich úsilí. Není však třeba, aby malomyslněli. – MH 174, 175 ^{2MCP 737.2}

Důležité je mít cíl – Úspěch v kterémkoli směru vyžaduje určitý cíl. Kdo chce dosáhnout v životě opravdového úspěchu, musí mít neustále na zřeteli cíl, který je hoden jeho úsilí. Takový cíl je vytyčen i mladým lidem dnešní doby. – Ed 262 ^{2MCP 737.3}

Nejvyšší rozvoj mysli – Poznání Boží se získává z Jeho Slova. Poznání pravé zbožnosti založené na zkušenostech každodenního odevzdání se Bohu a do Jeho služby zajišťuje člověku ten nejvyšší duševní, duchovní i tělesný rozvoj. Toto zasvěcení všech našich schopností Bohu zabráňuje sebevyvyšování. Propůjčení Boží moci je uznáním našeho upřímného úsilí o moudrost k svědomitému používání našich nejlepších schopností ke cti Boží a ku požehnání našim bližním. A protože jsme tyto schopnosti získali od Boha a nevytvořili si je sami, měli bychom si jich vážit jako hříven od Boha a použít je v Jeho službě. – Manuscript 16, 1896 ^{2MCP 737.4}

Kladný přístup podporuje zdraví – Odvaha, naděje, víra, kladné vztahy a láska podporují zdraví a prodlužují život. Spokojená mysl a radostný duch jsou zdravím pro tělo a silou pro duši. „*Radostné srdce je jako výborný lék.*“ (Př 17,22 – KJV) – MH 241 ^{2MCP 738.1}

82. Použití vědy

Vědění a moc, dobrotivost a povaha – Právě vzdělání nepřehlíží hodnotu vědeckého poznání nebo literárních znalostí. Nad vědění si však více cení schopnosti, nad sílu a moc staví dobrotivost, nad rozumové znalosti klade povahu. Našemu světu není zapotřebí tolik velkých myslitelů, jako spíše lidí šlechetného charakteru. Potřebuje lidi, jejichž schopnosti jsou ovládány pevnými zásadami. – Ed 225 2MCP 739.1

Bůh – původce vědy – Bůh je původcem vědy. Vědecký výzkum otvírá lidské mysli široké pole námětů k hloubání a široké pole informací, čímž nám umožňuje, abychom Boha viděli v Jeho stvořitelském díle. 2MCP 739.2

Nevědomost se snad pokouší odvoláváním se na vědu odůvodňovat nevěru. Skutečná věda však místo, aby podporovala pochybovačnost, přináší nové důkazy o moudrosti a moci Boží. Je-li správně chápána, jdou věda a psané Slovo ruku v ruce a navzájem na sebe vrhají světlo. Společně nás vedou k Bohu tím, že nás vyučují něčemu z moudrých a blahodárných zákonů, skrze něž Bůh působí. – CT 426 2MCP 739.3

Náboženství a věda – Právě poznání je božského původu. Satan vstúpil do mysli našich prvních rodičů touhu po spekulativním, všetečném poznání, pomocí něhož, jak tvrdil, si velice zlepšil svůj stav. Aby toho však dosáhli, musí se vydat cestou, která jde proti Boží svaté vůli, neboť Bůh je nechce vést k největším výšinám, tvrdil dále satan. Nebylo Božím záměrem, aby došli k poznání, které má svůj základ v neposlušnosti. Bylo to širé pole poznání, do něhož se satan snažil zavést Adama a Evu, a je to totéž pole, které dnes otevírá světu svými pokušeními. ... 2MCP 739.4

Velký důvod, proč tak málo velkých mužů světa a lidí s vysokým vzděláním je přivedeno k poslušnosti Božích přikázání, je v tom, že odloučili vzdělání od náboženství v domněni, že každé z nich by mělo zastávat své pole působnosti. Bůh představil pole dostatečně široké na rozšíření poznání všech, kteří na ně vstoupí. Toto poznání měl člověk získávat pod božským vedením; souviselo s neměnným zákonem Toho, jehož jméno je Jehovah, a výsledkem mělo být dokonalé štěstí. – 5T 503 2MCP 740.1

Vědecké poznání je mocí – Poznání pravé vědy je mocí a Bůh si přeje, aby se toto poznání učilo na našich školách jako příprava na dílo, které má předcházet závěrečným scénám historie této země. – CT 19 2MCP 740.2

Soulad vědy a náboženství – Škola v Battle Creeku (první adventistická vyšší škola) byla založena proto, aby se zde vyučovalo různým předmětům a aby zároveň byli studenti vedeni ke Spasiteli, z něž plyne všechno pravé poznání. Vzdělání, dosažené bez biblického náboženství, je oloupeno o svou skutečnou nádheru a slávu. 2MCP 740.3

Snažila jsem se studentům vštípit tu skutečnost, že naše škola má z výchovného hlediska zaujímat vyšší postavení než kterýkoliv jiný vzdělávací ústav tím, že má ukazovat mladým lidem ušlechtilější názory, vznešenější smysl a cíle v životě a má je vést k tomu, aby správně chápali lidskou zodpovědnost a věčné zájmy. Největším důvodem pro zřízení naší fakulty bylo poskytovat správné názory a ukázat, že věda a biblické náboženství se vzájemně doplňují. – 4T 274 2MCP 740.4

Vědecké znalosti jsou potřebné – Mladí lidé, kteří chtějí vstoupit do služby jako kazatelé, kolportéři či bibličtí pracovníci, musejí nejdříve získat přiměřený stupeň rozumové výchovy jakož i zvláštní přípravy pro své povolání. Lidé nevzdělaní, nevycvičení a nekultivovaní nejsou připraveni vstoupit do pole, na němž mocné vlivy nadaných a vzdělaných bojují proti pravdám Božího slova. Nemohou také úspěšně čelit zvláštním formám nábožensko-filosofických bludů, jejichž odhalení vyžaduje znalost vědecké i biblické pravdy. – GW 81 2MCP 741.1

Nejdůležitější věda – Ačkoli vědecké poznání má moc, poznání, které osobně přišel Ježíš dát světu, je ještě mocnější. Věda o spasení je tou nejdůležitější vědou, které je nutno se naučit v pozemské „přípravné“ škole. Šalomounova moudrost je žádoucí, avšak Kristova moudrost je potřebnější a důležitější. Ke Kristu se nepřiblížíme pouhou rozumovou výchovou, avšak skrze Něj můžeme dosáhnout nejvyšší příčky žebříku intelektuální velikosti. Ačkoli bychom neměli bránit

studentům ve snaze o získání znalostí v umění, v literatuře nebo v obchodním odvětví či řemeslech, student by měl především získat poznání Boha a Jeho vůle založené na osobní zkušenosti. – CT 19
2MCP 741.2

Kristus používal vědu všech věd – Aniž by využíval nátlaku, aniž by používal násilí, Kristus spojuje lidskou vůli s vůlí Boží. To je věda každého opravdového poznání, protože skrze ni se uskutečňuje mocná změna v mysli a povaze člověka – změna, ke které musí dojít v životě každého, kdo chce projít branami Božího města. – Letter 155, 1902 (ML 340) 2MCP 741.3

Vědecký výzkum není v rozporu s Božím zjevením – Bůh je základem všeho. Každé opravdové poznání je v souladu s Jeho skutky; každá opravdová výchova vede k poslušnosti Jeho vlády. Věda našemu pohledu otevírá nové divy. Dosahuje vysoko a prozkoumává nové hloubky, nicméně ve svých bádáních nepřináší nic, co by bylo v rozporu s božským zjevením. – ST March 20, 1884 (7BC 916) 2MCP 741.4

Věda není schopna vypátrat tajemství Boží – „*Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich.*“ (Dt 29,29) Právě to, jak vykonal své dílo stvoření, Bůh lidem nezjevil. Lidská věda nemůže vypátrat tajemství Nejvyššího. Jeho stvořitelská moc je právě tak nepochopitelná jako jeho existence. – PP 113 2MCP 742.1

Bible – vůdce našeho poznání – Pokud jde o ranou historii naší země, pokud jde o stvoření člověka a o jeho pád do hříchu, jsme závislí na Bibli. Odstraňte Boží slovo a jediné, co můžeme očekávat, je to, že budeme odkázáni na lidské výmysly a domněnky, a že lidský rozum bude oslaben, což bude jistým důsledkem hýčkání si bludu. 2MCP 742.2

Potřebujeme znát ryzí, nefalšovanou historii původu naší země, skutečnou pravdu o pádu Luciferu a o příchodu hříchu na tento svět. Bez Bible bychom byli zmateni falešnými teoriemi. Mysl by byla vydána na pospas útluce pověry a klamu. Ale protože se nám v Písmu dostává původní historie počátku světa, nemusíme být omezováni lidskými dohady a nespolehlivými teoriemi. 2MCP 742.3

Ať se křesťané nacházejí kdekoli, mohou mít společenství s Bohem a mohou se těšit z poznání posvěcené vědy. Jejich mysl může být posílena tak jako byla posílena mysl Danielova. Bůh jej obdařil „*povědomostí a rozumností ve všelikém literárním umění a moudrostí*“. Mezi všemi mladíky, jež zkoušel král Nabuchodonozor, nebyl žádný „*nalezen... jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem. A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, našel je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho*“ (Da 1,17.19.20). – RH Nov. 10, 1904 2MCP 742.4

Veškerá pravda si neodporuje – Tito lidé (kteří nevěří záznamu v knize Genesis) ztratili prostotu víry. Víra v božskou autoritu svatého slova Božího musí být pevná. Bibli není možno prověřovat lidskými vědeckými názory. Lidské vědění je nespolehlivým průvodcem. Pochybovači, kteří čtou Bibli se záměrem najít v ní rozpory, mohou nedostatečným pochopením vědy nebo božského zjevení tvrdit, že takové rozpory mezi tvrzením vědy a mezi zjevením našli. Při správném pochopení jsou však obě – věda i božské zjevení – v dokonalém souladu. Mojžíš psal pod vedením Ducha Božího a solidní geologická věda nebude nikdy vydávat za platné takové objevy, které nelze uvést v soulad s jeho záznamem. Veškerá pravda, ať již zjevená v přírodě nebo ve zjevení, je v naprosté shodě ve všech svých projevech. – PP 114 2MCP 743.1

Střezme se některých názorů – Musíme se mít neustále na pozoru před klamnými závěry ohledně geologie a jiných odvětví „*falešně nazývaného poznání*“ (1 Tm 6,20 – NBK), které se v ničem nepodobají pravdě. Domněnky učenců musejí být pečlivě prověřovány, jestli se v nich nenachází sebemenší stopa nevěreckých dohadů. Přijmou-li studenti jediné semínko, které by zaseli učitelé na našich školách, přinese to úrodu nevíry. Bůh dal člověku veškerou sílu, schopnost a velikost rozumu, kterých se mu dostává, a ty by měly být zasvěceny do Jeho služby. – RH March 1, 1898 (7BC 916) 2MCP 743.2

Docenění vědy oživuje Duch Boží – Poznání je mocí; mocí k dobrému je však jediné tehdy, poji-li se s opravdovou zbožností. Aby lidské vědění mohlo sloužit k nejušlechtilejším cílům, musí být oživeno Duchem Božím. Čím těsnější je naše spojení s Bohem, tím plněji můžeme pochopit hodnotu pravé vědy, neboť vlastnosti Boží, které lze vidět v Jeho stvořitelském díle, může nejvíce ocenit ten, kdo zná Stvořitele všech věcí a Původce veškeré pravdy. Takoví lidé mohou nejlépe vy-

užit znalostí, protože jsou-li vědomosti přivedeny plně pod kontrolu Božího Ducha, jsou jejich hříbný na nejvyšší míru použity ku prospěchu. – CT 38 ^{2MCP 743.3}

Věda má sloužit náboženství – Musí existovat školy, které budou založeny na zásadách Božího slova a které budou řízeny jeho pravidly a nařízeními. V našich školách musí být jiný duch, který by oživoval a posvěcoval každé odvětví výchovy. Musíme vroucně usilovat o božskou spolupráci. A naše úsilí nebude marné. ^{2MCP 744.1}

Jsou nám dána zaslíbení Božího slova. Smíme očekávat přítomnost nebeského Učitele. Smíme vidět, jak školami proniká Duch Hospodinův, jako pronikal školami proroků, a jak je každý člověk účasten Božího požehnání. Tehdy bude věda sloužit náboženství, stejně jako sloužila Danielovi, a každá snaha, od počátku až do konce, povede ke spáse člověka – ke spáse duše, ducha i těla – a ke slávě Boží skrze Krista. – ST Aug. 13, 1885 (FE 99) ^{2MCP 744.2}

83. Geriatrie

Prospěšnost nekončí – Také staří lidé potřebují pomoc a podporu rodiny. V domově bratří a sester v Kristu se jim může nejspíše nahradit ztráta jejich vlastního domova. Jsou-li vybidnuti, aby pomáhali v domácnosti a zúčastnili se práce v ní, pomůže jim to k pocitu, že mohou být ještě užiteční. Dejte jim pocítit, že jejich pomoc má cenu a že stále mohou dělat něco, co je pro druhé prospěšné. To potěší jejich srdce a probudí v nich zájem o život. – MH 204 2MCP 745.1

Důvěrně známe prostředí je žádoucí – Učiňte vše možné, aby ti, jejichž stříbrem prokvetlé hlavy a vratký krok prozrazují, že se blíží k hrobu, zůstali mezi přáteli a blízkými známými. Ať se modlí, ať uctívají Boha s těmi, které znají a které mají rádi. Ať se o ně starají milující a něžné ruce. – MH 204 2MCP 745.2

Domov s pečovatelskou službou není vždy řešením – Neustále je upozorňováno na záležitost týkající se péče o naše letité bratry a sestry, kteří nemají žádný domov. Co se pro ně má udělat? Světlo, jež mi Pán dal, se opakovalo: Není nejlepším řešením vybudovat pro ně ústavy, které pečují o staré lidi, aby mohli být pospolu v jedné společnosti. Také by neměli být posíláni pryč z domu, aby se jim dostalo péče. Necht' se členové každé rodiny postarají o své vlastní příbuzné. Není-li to možné, pak přechází tento úkol na církev a mělo by se na něj pohlížet jako na povinnost i přednost. Každý, kdo má Kristova ducha, bude pohlížet na slabé a letité se zvláštní úctou a láskyplností. – 6T 272 2MCP 745.3

Přítomnost letitých provoní a zjemní rodinný život – Přítomnost jednoho z těchto bezmocných lidí v našich domovech je vzácnou příležitostí ke spolupráci s Kristem v jeho službě milosrdenství a k rozvíjení povahových rysů podobných Jeho. Ve spojení starých a mladých se nachází požehnání. Mladí mohou vnést do srdcí a životů starých sluneční svit. Ti, kdo si uvědomují křehkost a krátkost života, potřebují blahodárný styk s nadějami a svěžestí mládí. A mladým může prospět moudrost a zkušenost starých. Především se však potřebují naučit nesobecké službě. Přítomnost toho, kdo potřebuje soucit, shovívavost a obětavou lásku, bývá pro mnohé domácnosti nesmírně cenným požehnáním. To provoní a zjemní život v rodině a probudí ve starých i mladých ony křesťanské ctnosti, které je zkrášlí Boží krásou a obohatí nehynoucími poklady nebes. – MH 204, 205 2MCP 746.1

Mladí a letití spojují své síly – Jak je dojemné vidět mladé a staršího věku, jak na sebe spoléhají navzájem: mladí vzhlížejí ke starým lidem o radu a moudrost, staří hledají u mladých pomoc a sympatie. A tak by tomu mělo být. Bůh si přeje, aby mladí lidé získali takový charakter, že naleznou radost v přátelství se starými lidmi, že se budou radovat z toho, že mohou být spojeni milými svazky náklonnosti s těmi, kteří se blíží k branám hrobu. – Letter 6, 1886 (SD 161) 2MCP 746.2

Péče o staré rodiče – Rodiče mají právo na větší lásku a úctu, než jakou máme projevovat vůči ostatním. Sám Bůh, který vložil na rodiče odpovědnost za duše svěřené jejich péči, ustanovil, že rodiče budou zastupovat Boha u svých dětí v nejranějších letech jejich života. A kdo odmítá právoplatnou moc svých rodičů, odmítá tím i svrchovanost Boží. Páté přikázání vyžaduje, aby děti nejen prokazovaly svým rodičům úctu, poddajnost a byly jich poslušny, ale také aby je milovaly, byly k nim laskavé, ulehčovaly jim v starostech, střežily jejich dobré jméno, poskytovaly jim pomoc a útěchu ve stáří. Toto přikázání požaduje také zachovávání úcty ke kazatelům, panovníkům a ke všem ostatním, na něž Bůh přenesl moc. – PP 308 2MCP 747.1

Životních sil s přibývajícím věkem ubývá – Ti, kdo pečují o staré, by neměli zapomínat, že zvláště tito lidé potřebují teplé, pohodlné místnosti. Jak léta přibývají, ubývá životní síla, s níž člověk odolává nezdravým vlivům. Proto je tak nutné, aby staří lidé měli dostatek slunečního svitu a čerstvého, čistého vzduchu. – MH 275 2MCP 747.2

Přízpůsobení se snížení duševních sil – Často se stává, že letité osoby si jen nerady uvědomují a uznávají, že jim ubývá duševních sil. Krátí si dny svého života pečováním, které přináleží jejich dětem. Satan nezřídka působí na jejich obrazotvornost a vede je k pocitu neustálého strachu o peníze. Jsou jejich modlou a hromadí je se skrblickou starostlivostí. Často sami sebe připravují o

mnohé z věcí, které by jim usnadnily život, a pracují nad své síly, jen aby nemuseli sáhnout na prostředky, kterých se jim dostává. Tímto způsobem, prostřednictvím domnělé obavy, že by někdy v budoucnosti mohli trpět nedostatkem, se sami dostávají do neustálé nouze. 2MCP 747.3

Všechny tyto obavy pocházejí od satana. Ten podněcuje mysl člověka, což vede k otrockému strachu a závisti, které kazí vznešenost duše a maří ušlechtilé myšlení a city. Takoví lidé jsou svým vztahem k penězům duševně poznamenáni. 2MCP 747.4

Kdyby jednali tak, jak si přeje Bůh, mohly by i poslední dny jejich života patřit k těm nejlepším a nejšťastnějším. Ti, kteří mají děti, jejichž poctivosti a zdravému úsudku mohou důvěřovat, měli by dovolit těmto dětem, aby se postaraly o jejich štěstí. Pokud tak neučiní, bude satan využívat jejich nedostatku duševních sil a bude mít nad nimi svou kontrolu. Musejí odložit své obavy a své znepokojení a prožívat svůj čas tak šťastně, jak to jen jde, a „dozrávat“ pro nebesa. – 1T 423, 424 2MCP 748.1

Nedávné vzpomínky se rychle zapomínají – Ten, kdo zestárnul v Boží službě, možná shledá, že mu mysl ohledně záležitostí, které se kolem něj dějí, vypovídá službu a že se mu snad vytratila z paměti nedávná jednání. Přesto si jeho mysl dokáže vzpomenout na příběhy a události z dětství. Ach, kéž by si mládež jen uvědomila, jak je důležité neustále chránit mysl před porušenými myšlenkami, aby zůstala čistá a neposkvřená, a jak je důležité chránit duši před každou ponižující praktikou, neboť neposkvřenost či nemravnost mládí se projeví ve stáří. – YI Oct. 25, 1894 (SD 78) 2MCP 748.2

--- – 1T 422 2MCP 748.3

Bezuzdná žárlivost a mylný úsudek – David byl velice sklíčený, když viděl, že králové a šlechticové, o nichž se zdálo, že mají bázeň Boží dokud byli v plné mužné síle, se stali žárlivými a nedůvěřivými ke svým nejlepším přátelům a příbuzným, když zestárli. Žili ve stálém strachu, že to jsou sobecké důvody, které je přiměly k tomu, aby o ně projevovali zájem. Doprávali sluchu nárážkám a svůdným radám cizích lidí o těch, ke kterým měli mít důvěru. Jejich bezuzdná žárlivost někdy vzplála, protože nikdo nesouhlasil s jejich mylným úsudkem. Jejich závistivá žádostivost byla strašlivá. Často nabyli toho dojmu, že jejich vlastní děti a příbuzní jim přejí smrt, aby mohli uchvátit jejich postavení, získat jejich majetek a přijímat pocty, které lidé vzdávali jim. A někteří se nechali tak ovládnout svými žárlivými, závistivými pocity, že nechali zabít i své vlastní děti. – 1T 422, 423 2MCP 748.4

Davidova modlitba za vlastní stáří – David si povšiml, že ačkoli životy některých lidí, když byli v mužném věku, byly spravedlivé, zdálo se, že když zestárli, ztráceli své sebeovládání. Satan se jich zmocnil a ovlivňoval jejich rozum a činil je neklidnými a nespokojenými. Viděl mnohé letité a zdálo se mu, že je Bůh opustil a že se vydávali posměchu a pohaně svých nepřátel. 2MCP 749.1

David byl hluboce pohnut. Byl sklíčený, když jen pomyslel na dobu, kdy sám zestárne. Obával se, že by ho mohl Bůh rovněž opustit a že by mohl být právě tak nešťasten, jako jiní starší lidé, jejichž životy pozoroval, a že by mohl být vydán na pospas pohaně ze strany Hospodinových nepřátel. Obtížen tímto břemenem se vroucně modlí: *„Nezamítej mne v čase stáří, neopouštěj mne, když zhyne síla má.“* „Bože, vyučoval jsi mne od mladosti mé, a až podnes vypravuji o divných činech tvých. Proto také i do stáří a šedin, Bože, neopouštěj mne, dokud v známost neuvedu rámě tvé tomuto pokolení, a všem potomkům sílu tvou.“ (Ž 71,9.17.18 – KJV) David cítil potřebu ochrany proti zlům, jež přicházejí se stářím. – 1T 423 2MCP 749.2

Zajištění svěřených prostředků k Boží oslavě – Bratr L. je Božím šafářem. Byly mu svěřeny prostředky a měl by si uvědomit tuto svou povinnost a měl by vrátit Bohu to, co mu náleží. Měl by porozumět požadavkům, které na něj Bůh klade. Dokud žije a je schopen uvažovat, měl by využít příležitost k tomu, aby určil, co s majetkem, jenž mu Bůh svěřil, místo toho, aby si jej potom, až je ho život skončí, používali a zajišťovali jiní. – 2T 675 2MCP 750.1

Nenechávejte otevřený konec – Bratr L. by měl dát své podnikání zcela do pořádku a nenechávat otevřené konce. Je jeho výsadou bohatnout v dobrých skutcích a skládat „sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhl věčného života.“ Není pro něj bezpečné, aby se řídil svým mylným úsudkem. Měl by se radit se zkušenými bratry a hledat moudrost Boží, aby tak mohl dobře napravit své dílo. Nyní by měl opravdu se vši vážností dělat *„sobě měšce, které nevetšejí, nehynoucí poklad v nebi“*. – 2T 676 2MCP 750.2

Nenecháme stranou letité pracovníky – Ten nejněžnější zájem bychom měli chovat k těm, jejichž celý život je spojen s dílem Božím. Přes mnohé své stařecké slabosti tito pracovníci stále vlastní hřivny, které je uschopňují zastávat své povolání a své místo. Bůh chce, aby měli vedoucí postavení v Jeho díle. Stáli věrně uprostřed bouří a zkoušek a patří mezi ty nejdrahocennější poradce. Jak bychom měli být vděční, že mohou stále využívat svých darů v Boží službě. *2MCP 750.3*

Ze zřetele nesmíme ztratit tu skutečnost, že v minulosti tito věrní bojovníci obětovali vše pro pokrok díla. Skutečnost, že v službě Boží zestárlí a zešedivěli není žádným důvodem, proč by měli přestat vykonávat vliv vyšší než je vliv těch, kteří dílo znají daleko méně a mají mnohem méně zkušeností v Božích věcech. *2MCP 750.4*

Ačkoli jsou již vyčerpaní a již nejsou schopni nést těžší břemena než mohou a měli by nést mladší, jejich rady mohou mít tu největší cenu. Také se dopustili omylů, avšak ze svých neúspěchů se naučili moudrosti. Naučili se vyhýbat se bludům a nebezpečím. Cožpak nejsou z těchto důvodů oprávněni sloužit moudrými radami? Snášeli zkoušky a soužení, a ačkoliv ztratili něco ze své svěžesti, nemají být odsunuti stranou méně zkušenými pracovníky, kteří velmi málo vědí o úsilí a sebeobětování těchto průkopníků. Pán je takto nedává stranou. Uděluje jim zvláštní milost a moudrost. – 7T 287, 288 *2MCP 751.1*

Mějme je v úctě a ve vážnosti – Staří průkopníci, kteří dosud žijí, by neměli být posíláni do těžkých míst. K těm, kteří sloužili svému Mistru, když dílo bylo v těžkostech, kteří snášeli chudobu a zůstali věrní pravdě, i když nás bylo jen málo, máme mít úctu a respekt. Byla jsem poučena říci: Necht' každý věřící má úctu k letitým průkopníkům, kteří snášeli strasti, těžkosti a mnohý nedostatek. Jsou Božími dělníky a hráli důležitou roli při budování Jeho díla. – 7T 289 *2MCP 751.2*

Chovejme se k nim jako k rodičům – Dokud jsou staří průkopníci ve službě, necht' ti, kdo měli prospěch z jejich namáhavé práce, si jich váží a mají k nim úctu. Neobtěžkávejte je břemeny. Važte si jejich rad a doporučení. Chovejte se k nim jako k otcům a matkám, kteří nesli břímě Božího díla. Pracovníci, kteří v minulosti předvíдали potřeby díla, konají velké dílo, když místo toho, aby nesli všechna břemena sami, vkládají je na bedra mladších mužů a žen a vychovávají je, jako Eliáš vychovával Elizea. – RH March 20, 1900 (2SM 227) *2MCP 751.3*

Rada starým a zkušeným pracovníkům evangelia – Kéž Pán požehná a posílí naše staré a zkušené pracovníky. Kéž jim pomůže moudře hospodařit s tělesnými, duševními a duchovními silami a schopnostmi. Pán mi přikázal říci těm, kteří nesli svá svědectví v počátcích tohoto poselství: „Bůh vás obdařil rozumovou silou a chce, abyste rozuměli těm zákonům, které souvisí s tělesným zdravím, a byli jich také poslušni. Nehovejte se nerozumně. Nepřepracovávejte se. Nacházejte si čas k odpočinku. Bůh chce, abyste stáli na svém místě – tam, kde vás povolal, a konali svůj úkol, aby muži a ženy mohli být zachráněni před zkázou, do níž je strhává mocný příval zla. Chce, abyste byli stále oděni v Boží zbroj, dokud vám ji neporučí složit. Zanedlouho obdržíte svoji odměnu.“ – 7T 289 *2MCP 752.1*

Velké nebezpečí – Musím říci svým letitým bratrům: „Chod'te pokorně s Bohem. Nebud'te žalobníky svých bratří. Pod vedením Boha Izraele máte konat své dílo, které vám bylo určeno. Velikým nebezpečím pro mnohé je sklon ke kritizování. Bratři, které jste pokoušeni kritizovat, jsou povoláni, aby nesli odpovědnosti, které možná nejste schopni nést vy. Můžete však být jejich pomocníky. Budete-li chtít, můžete v díle vykonat velikou službu tím, že předáte své zkušenosti z minulosti a spojíte je s úsilím druhých pracovníků. Bůh žádnému z vás nedal dílo nápravy a nepříznivé kritiky svých bratří. – Letter 204, 1907 (Ev 106, 107) *2MCP 752.2*

Část XVII. – Praktická psychologie

84. Jak jednat s lidskými city

Neumíme číst pohnutky srdce – Mějte na paměti, že neumíte číst v srdcích. Neznáte pohnutky, které vedly k činům, jež se vám zdají nesprávné. Jsou mnozí lidé, kterým se nedostalo správné výchovy. Jejich charakter je pokřiven, jsou tvrdí a drsní a zdá se, že jsou zcela deformovaní. Milost Kristova je však může přetvořit. Nikdy je nezavrhujte, nikdy je nezbavujte odvahy a neuvádějte je do zoufalství svými slovy: „Zklamal jsi mne a už se ti nebudu pokoušet pomáhat.“ Několik unáhlených slov pronesených v hněvu či podrážděnosti – a my se můžeme domnívat, že jsou to právě slova, která si zaslouží – mohou zpřetrhat pouta vlivu, která by připoutala jejich srdce k našim. 2MCP 755.1

Důsledný, zásadový život, trpělivá snášenlivost, rozvážný duch projevovaný při provokacích je vždy tím nejpřesvědčivějším důkazem a tou nejvážnější výzvou. Jestliže se vám dostalo příležitosti a výsad, které nepatřily k údělu druhých lidí, berte to v úvahu a buďte vždy moudřími, opatrnými a laskavými učiteli. 2MCP 755.2

Aby mohl pečetní vosk získat jasný, zřetelný otisk pečeti, nepraštíte s ní do vosku zbrkle a neurvale. Pečlivě přece umístíte pečeť na poddajný vosk a v klidu, s jistotou ji pevně vtlačíte, dokud otisk neztvrdne. Stejným způsobem jednejte s lidskou duší. Stálost a vytrvalost křesťanského vlivu je tajemstvím jeho moci a tato stálost závisí na vašem vytrvalém, neměnném projevování Kristovy povahy. Pomozte těm, kteří sešli z pravé cesty, tím, že jim řeknete své zkušenosti. Ukažte jim, jak vám trpělivost, laskavost a ochota vašich spolupracovníků dodala odvahy a naděje, když jste se vy dopustili závažných chyb. – TSS 116, 117 (CSW 100, 101) 2MCP 755.3

Boj s mocí, jež uchvacuje tělo, duši i ducha – Světa se zmocňuje takové napětí, jako nikdy předtím. V zábavách, honbě za penězi, v boji o moc a v samotném boji o existenci je hrozná síla, jež se zmocňuje těla, duše i ducha. Uprostřed tohoto šíleného shonu promlouvá Bůh. Vyzývá nás, abychom se oddělili a spojili se s Ním: „*Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh.*“ (Ž 46,10) – Ed 260 2MCP 756.1

Uzdravení z nemocí ducha – Tento svět je jedním velkým lazaretem. Kristus však přišel, aby uzdravil nemocné a vyhlásil satanovým zajatcům svobodu. Kristus je ztělesněním zdraví a síly. Dával svůj život nemocným, trpícím, posedlým zlými duchy. Neodmítl nikoho, kdo přišel, aby přijal Jeho uzdravující moc. Věděl že nemocní, kteří jej prosili o pomoc, si svou nemoc přivodili sami. Přesto je neodmítal a uzdravoval je. A když do těchto ubohých lidí vstoupila moc vycházející z Krista, přesvědčili se o hříchu a mnozí byli uzdraveni ze svých chorob duše právě tak, jako ze svých tělesných neduhů. Evangelium dodnes nepozbylo nic ze své moci. Proč bychom se tedy i my neměli dočkat stejných výsledků? – DA 823 2MCP 756.2

Lidé – nástroje nebeských andělů – Lidé jsou pomocníky nebeského působení, neboť nebeští andělé používají lidských rukou ve skutečné službě lidem. Lidé, jako spolupomocníci, mají rozvíjet své znalosti a využít služby nebeských bytostí. Když se spojíme se silami, jež jsou všemocné, dostává se nám prospěchu z jejich větších znalostí a zkušeností. Když se takto stáváme účastníky božské přirozenosti a z našich životů se vytrácí sobectví, jsou nám uděleny zvláštní hříbny, abychom mohli být ku pomoci jeden druhému. Toto je způsob, jakým nebesa udělují spasitelnou moc. – 6T 456, 457 2MCP 756.3

Boží a lidská role ve střetu – Pán Bůh vždy dává člověku dílo, které musí vykonat sám. V tom spočívá spolupráce božského s lidským – člověk spolupracující poslušně s božským světlem, jehož se mu dostalo. Kdyby Saul býval řekl: „Pane, vůbec se mi nechce následovat tvé konkrétní pokyny při uskutečňování mého spasení,“ pak i kdyby Pán nechal na Saule zářit světlo desetkrát silněji, nebývalo by to k ničemu. 2MCP 757.1

Je na člověku, aby spolupracoval s božským působením. A je to ten nejtěžší, nejurputnější boj, který přichází s úmyslem člověka a v době jeho velkého rozhodnutí a odhodlání přiklonit svou vůli a cesty k Boží vůli a Božím cestám se spolehnout se na milostivé vlivy, které ho provázely po celý jeho život. Člověk se musí přiklonit na Boží stranu – „*Je to Bůh, který ve vás [v nás] působí chtění i činění*“ (Fp 2,13 – KJV). Povaha rozhodne o tom, jaké bude odhodlání i činění. Činění nemá být v

souladu s pocity či sklony člověka, ale se známou vůli našeho Otce, který je v nebesích. Následuj a buď poslušen vedení Ducha svatého. – Letter 135, 1898 ^{2MCP 757.2}

Mluvte o Boží moci – Zeptá-li se vás někdo, jak se cítíte, nesnažte se vzbudit jeho soucit tím, že řeknete něco smutného. Nemluvte o svém nedostatku víry a o svých starostech a utrpeních. Pokušiteli dělá radost, když slyší taková slova. Mluvíte-li o chmurných věcech, oslavujete tím vlastně satana. Nemáme se zabývat velkou mocí satana, aby nás nepřemohl. Často se vydáváme do jeho rukou tím, že mluvíme o jeho síle. ^{2MCP 757.3}

Mluvme místo toho o velké Boží moci, abychom všechny své touhy spojili s Božími zájmy. Mluvme o s ničím nesrovnatelné moci Kristově a vyprávějme o Jeho slávě. Celé nebe se zajímá o naši spásu. Tisíce tisíců a desetitisíce desetitisíců Božích andělů jsou pověřeni, aby sloužili těm, kdo se mají stát dědici spásy. Chrání nás před zlem a zatlačují mocnosti tmy, které usilují o naši zkázu. Což nemáme důvod, abychom byli vděční v každé chvíli, dokonce i tehdy, když se nám stavějí do cesty očividné překážky? – MH 253, 254 ^{2MCP 758.1}

Nemluvte o záporných pocitech – Nemáte-li radostnou a veselou náladu, nemluvte o svých pocitech. Nevrhujte stín na život druhých. Chladné náboženství bez slunce nikdy nepřitáhne lidi ke Kristu. Naopak, zapudí je od něho do sítí, které satan rozprostírá pro zbloudilé. Nemyslete na své nesnáze, ale spíše na sílu, kterou můžete získat v Kristově jménu. Uchopte se ve své obrazotvornosti neviditelných, nebeských věcí. Upněte své myšlenky k důkazům velké lásky, kterou k vám má Bůh. Víra může obstát ve zkoušce, může odolat pokušení a překonat zklamání. Ježíš žije jako náš Přimlůvce, jako náš Obhájce. Všechno, co nám zajišťuje Jeho přimlůva, je naše. – MH 488 ^{2MCP 758.2}

Úsměv a radostná slova – Budeme-li pohlížet na lepší, světlejší stránku věcí, shledáme, že je toho hodně, co nás učiní radostnými a šťastnými. Budeme-li rozdávát úsměv, vrátí se nám; budeme-li pronášet příjemná a radostná slova, zazní tato slova také k nám. ^{2MCP 758.3}

Když křesťané vypadají sklíčeně a zasmušile, jakoby se považovali za ty, kdo nemají žádných přátel, staví náboženství do špatného světla. Někteří lidé jsou toho názoru, že veselá nálada a radost se neslučují s důstojností křesťanské povahy. Je to však omyl. Nebesa jsou plná radosti a štěstí. – ST Feb 12, 1885 ^{2MCP 758.4}

Radostná nálada ozařuje životní stezku – Je povinností každého, aby pěstoval radostnou mysl místo toho, aby se ve svých myšlenkách obíral žalem a starostmi. Mnozí se takto nejen přivádějí do zoufalství, ale svou chmurnou obrazotvorností také přinášejí za oběť své zdraví a spokojenost. Ve svém okolí vidí věci, které nejsou příjemné a na jejich tvářích je neustále zasmušilý výraz, který zřetelněji než slova vyjadřuje jejich nespokojenost. ^{2MCP 759.1}

Tyto skličující emoce škodí velice jejich zdraví, neboť brzdí proces trávení, což je na překážku výživě těla. Zármutek a úzkost nemohou dát do pořádku jediné zlo, mohou však člověku velice uškodit. Avšak veselá, radostná mysl a naděje, které osvěćují stezku života druhým lidem, „*jsou životem těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím*“ (Př 4,22). – ST Feb 12, 1885 ^{2MCP 759.2}

Jídlo a emoce – Sami po zkušenostech musíte dojít k závěru, co byste měli jíst, které druhy potravy nejlépe vyživují tělo, a potom jednejte podle svého rozumu a svědomí. V době jídla odložte starosti a nepříjemné myšlenky. Nespěchejte, ale jezte pomalu a s dobrou náladou, se srdcem naplněným vděčností Bohu za všechna Jeho požehnání. Hned po jídle nezaměstnávejte svůj mozek prací. Přiměřeně se pohybujte a dopřejte žaludku trochu času, aby mohl začít svou práci. – GW 241, 242 (CH 565) ^{2MCP 759.3}

Hovění bludu brání duševnímu rozvoji – Mysl, v níž se jednou uchytil blud, se není schopna nikdy bez omezení rozvíjet směrem k pravdě, dokonce ani po jejím prozkoumání. Staré přesvědčení a domněnky se budou snažit prosadit. Chápání věcí, které jsou pravdivé, povznášející a posvěćující, bude nejasné. Pověřivé myšlenky budou přicházet na mysl, aby se spojily s pravdou. Tyto myšlenky mají vždy zhoubný vliv. ^{2MCP 759.4}

Křesťanské znalosti nesou vlastní známku nezměrně vyšší úrovně ve všem, co se týká přípravy na budoucí, věčný život. Odlišují toho, kdo Bibli čte, věří jí a přijímá převzácné poklady pravdy, od pochybovače a toho, kdo věří pohanské filozofii. ^{2MCP 759.5}

Pevně se drž slova „*Psáno jest*“. Zapuď z mysli nebezpečné, vlezlé teorie, které, pokud se jimi člověk zabývá, drží jeho mysl v zajetí, aby se nestal novým stvořením v Kristu Ježíši. Mysl je nutno

držet neustále pod kontrolou a střežit. Musí jí být dáván jedině takový pokrm, který posílí náboženskou zkušenost. – Manuscript 42, 1904 (MM 89) ^{2MCP 760.1}

Jedinou nadějí nápravy je Boží moc – Bez Boží pomoci nemůže nastat skutečná náprava. Lidské zábrany jsou proti přirozeným i vypěstovaným sklonům jen jako násep z písku proti dravému proudu. Dokud se oživující silou v našem životě nestane život Kristův, nemůžeme odolat pokušení, které k nám přichází zevnitř i zvenčí. – MH 130 ^{2MCP 760.2}

Moc nebeských nástrojů se musí spojit s lidskou silou. To je ten jediný způsob, jak můžeme být úspěšnými. – Letter 34, 1891. ^{2MCP 760.3}

Nezabývejme se vlastními emocemi – Není moudré pozorovat se a zkoumat své emoce. Jestliže tak budeme činit, nepřítel nám bude předkládat nesnáze a pokušení, které oslabí víru a připraví nás o odvahu. Pečlivě zkoumat svá citová rozpoložení a dávat průchod svým pocitům znamená připravovat půdu pochybnostem a komplikovat si život. Máme odvracet pohled od sebe a upírat svůj zrak na Ježíše. – MH 249 ^{2MCP 760.4}

Boží Duch proměňuje záporné emoce – Když se Boží Duch zmocní srdce, přetváří život člověka. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků. Místo hněvu, závisti a sváru přichází láska, pokora a pokoj. Smutek se mění v radost a tvář zrcadlí nebeské světlo. Nikdo nevidí ruku, která nadlehčuje břímě, ani světlo, které sestupuje z nebeských dvorů. Když se duše vírou odevzdává Bohu, přichází požehnání. Teprve pak moc, kterou lidské oko nevidí, vytváří novou bytost k obrazu Božímu. – RH Nov. 19, 1908 (ML 46) ^{2MCP 760.5}

Potřebujeme velkou moudrost – K léčení duševních chorob je zapotřebí velké moudrosti. Raněné, sklíčené srdce a zmalomyslněný duch potřebují láskyplné zacházení. ...Těmto nemocným se dá pomoci jen láskyplným soucit. Lékař musí nejprve získat jejich důvěru a pak je odkázat k Velkému lékaři. Bude-li jejich víra upřena k Pravému lékaři a budou-li mít důvěru, že On převzal jejich případ, přinese to úlevu jejich mysli a často i zdraví jejich těla. – MH 244 ^{2MCP 761.1}

Kristova citlivost při jednání s lidskou myslí – Kristus ztotožňuje svůj záměr s potřebami lidstva. Dílo, které nese Jeho pečeť, je to, které projevuje Ježíšova ducha, které zjevuje Jeho lásku, Jeho péči a citlivost při jednání s lidskou myslí. Co by se asi odhalilo lidskému pohledu, kdyby byl poodhrnut závoj a vy byste mohli vidět výsledky svého působení při jednání s bloudícími, kterým bylo zapotřebí toho nejuvážlivějšího zacházení, aby nebyli vypuzeni z pravé cesty. „*Protož opuštěných rukou (svěšených rukou – KJV) a zemdlených kolen posilňte, a přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.*“ (Žd 12,12.13) – SpT Series A, No. 3, pp 9, 10, Aug. 3, 1894 (TM 184, 185) ^{2MCP 761.2}

Proud životodárné síly – Kristus vždy uzdravoval mocí své lásky a jen tehdy, když se skrze víru staneme účastnými na této lásce, se můžeme stát nástroji Jeho díla. Opomíjíme-li se božským poutem spojit s Kristem, nemůže od nás vytékat bohatý proud životodárné síly k lidem. – DA 825 ^{2MCP 761.3}

Jediný zdroj trvalého pokoje – Trvalý klid, pravý pokoj mysli vychází toliko z jediného zdroje. O něm mluvil Kristus, když řekl: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinutí.*“ „*Zanechávám vám pokoj, svůj pokoj vám dávám; já vám dávám, ne jako dává svět.*“ (Mt 11,28 – KJV; J 14,27 – NBK) Tento pokoj není něco, co Kristus dává nezávisle na sobě, mimo sebe. Tento pokoj je v Kristu a můžeme ho získat jedině, když Krista přijmeme. – MH 247 ^{2MCP 762.1}

Kristova zkušenost má být naší zkušeností – Volání lidstva se v Kristu dostávalo k Otci nekonečného slitování. Jako člověk Ježíš pokorně prosil před trůnem Božím, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Stálým obcováním s Bohem přijímal Ježíš život od Boha, aby ho mohl dávat světu. Jeho zkušenost se má stát i naší zkušeností. – DA 363 ^{2MCP 762.2}

85. Udílení a přijímání rad

Potřeba rádců – Ach, kdo bude vojevůdcům, moudrým a uznalým, vyrovnaným mužům bezpečným rádcem, který hlouběji rozumí lidské přirozenosti, který ví, jak ukazovat cestu a radit v bázni Boží. – Letter 45, 1893 (2SM 362) ^{2MCP 763.1}

Ucho, které je schopno se soucitem naslouchat – Je zapotřebí pastýřů, kteří pod vedením nebeského Pastýře budou hledat ztracené a zbloudilé ovce. Tedy pastýře, kteří ponесou tělesné nepohodlí, kteří přinesou v obět' snadný život. Znamená to pastýře, kteří mají láskyplnou péči o chybné, jimž je vlastní božský soucit a shovívavost. Pastýře, kteří mají uši, které umí naslouchat s pochopením srdcervoucím projevům o bezpráví a ponížení, o zoufalství a bídě. – GW 184 ^{2MCP 763.2}

Důležitost díla pastýře-rádce – Jako lékař léčí tělesné nemoci, tak také pastýř slouží hříchem nemocným duším. A jeho dílo je o tolik důležitější než dílo lékaře, o kolik je věčný život cennější než život časný. Pastýř se setkává s nekonečnou různorodostí temperamentů a je jeho povinností seznámit se se členy rodin, které naslouchají jeho naučením, aby se mohl rozhodnout, které prostředky na ně nejlépe zapůsobí tím správným směrem. – GW 388 ^{2MCP 763.3}

Získávejte lidi tam, kde se nacházejí – Získávejte lidi tam, kde se právě nacházejí, ať je jejich postavení jakékoliv, ať je jakýkoliv jejich stav, a pomáhejte jim všemožným způsobem – to je služba evangelia. Možná bude nutné, aby kazatelé vcházel do domů nemocných a říkali: „Jsem připraven vám pomoci a udělám to nejlepší, co jsem schopen. Nejsem lékař, jsem však kazatel a rád sloužím nemocným a trpícím.“ Ti, kdo trpí tělesnou nemocí, mají téměř vždy nemocnou duši, a jakmile je duše nemocná, trpí také tělo. – Manuscript 62, 1900 (MM 238) ^{2MCP 764.1}

Předvídejme starosti druhých – Boží pracovníci potřebují ve svých srdcích něžnou Ježíšovu lásku. Nechť každý kazatel žije jako člověk mezi lidmi. Ať správně vedeným způsobem chodí dům od domu a nosí s sebou vždy kadidelnici plnou vůně nebeského ovzduší lásky. Předvídejte starosti, těžkosti a nesnáze druhých. Snažte se vcítit do radostí i starostí lidí vysoce postavených i prostých, bohatých i chudých. – Letter 50, 1897 (Ev 348, 349) ^{2MCP 764.2}

Potřebné rady – Nezkušeným, když jsou ve zkoušce a jsou sužováni pokušením, je zapotřebí vedení moudrou radou. Musejí se naučit, že zdar v duchovních věcech je bude stát vytrvalé, správně usměrněné úsilí. Často to musíme opakovat těm, kteří uvěřili teprve nedávno: „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá (nevyčítá – KJV), i budeť dána jemu.*“ (Jk 1,5) Tato slova mají být představena v duchu Mistrově, který je lidem dal, neboť jsou cennější nad zlato, stříbro či drahé kameny. ^{2MCP 764.3}

Učte mladé učedníky, aby vkládali své ruce do ruky Kristovy s prosbou: „Ved' mne, řid' mne.“ Jaké útěchy, naděje a požehnání se dostane potřebným, zmateným duším, budou-li chtít pokorně hledat Boha. Podmínkou je, aby přicházeli ve víře, nic nepochybující a žádající vedení ve dnech zmatku. Tento slib je dán každému, kdo upřímně hledá: „Dostane se vám převzácných odpovědí.“ „Obdržíte.“ ^{2MCP 764.4}

Často je nutno opakovat naučení, že to, co řekl Bůh, nikdy nezklame. „*Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech.*“ (Ž 118,9) Musíme učit každého člověka, aby vkládal své žádosti skrze modlitbu na slitovnici. Sílu i milost nepochybně obdrží ten, kdo tak činí, neboť to Bůh zaslíbil. A i přesto jsou mnozí lidé slabí, poněvadž nevěří Bohu, že učiní právě tak, jak zaslíbil. – Manuscript 19, 1894 ^{2MCP 765.1}

Bůh dává pravidla – Otec je zákonodárcem rodiny. Měl by tak jako Abraham učinit Boží Zákon pravidlem své domácnosti. Bůh řekl o Abrahamovi: „*Znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému.*“ (Gn 18,19) Nebyl lhostejný a nezanedbal svou povinnost čelit zlu. Nikomu slabošsky a nemoudře nenadržoval. Neváhal mezi přesvědčením o své povinnosti a požadavkem nesprávně pochopené lásky. Abraham nejenže dával správné rady, ale stál za autoritou spravedlivých a řádných zákonů. ^{2MCP 765.2}

Bůh vydává pravidla, abychom se jimi řídili. Neměli bychom nechat děti, aby zabloudily z bezpečné stezky vyznačené Božím slovem a sešly na cesty vedoucí do nebezpečí, která se vyskytují

všude. Jejich nesprávné touhy a sklony musejí být potlačovány a usměrňovány laskavě, avšak pevně, vytrvale a na modlitbách. – MH 390, 391 ^{2MCP 765.3}

Nakloň ucha radám zkušených (poselství jednomu zmatenému manželu a otci) – Ve světě jsi nebyl zakotvený, bloudil jsi bez cíle, avšak věčná pravda bude tvou kotvou. Musíš svou víru střežit. Nejednej z náhlého popudu ani se nezabývej nejasnými teoriemi. Osvědčená víra v Krista a podrobení se Božímu Zákonu mají pro tebe ten největší význam. Buď ochotný řídit se radami a doporučeními těch, kteří mají zkušenosti. Neváhej a začni přemáhat sám sebe. Buď upřímný vůči sobě, svým dětem i Bohu. Tvému sklíčenému synu je zapotřebí citlivého jednání. Jako otec musíš mít na paměti, že nervy, které může rozechvět radost, může také rozechvět ta největší bolest. Pán se ztožňuje se zájmem trpícího lidstva. – 4T 368 ^{2MCP 765.4}

Když rada mohla zachránit nezávislou mládež před neuváženými sňatky – Až když je příliš pozdě, shledávají, že udělali chybu a ohrozili své štěstí pozemského života i spasení vlastních duší. Nechtějí připustit, že kromě nich někdo věděl něco o této otázce, zatímco kdyby přijali radu, bývali by si ušetřili léta úzkostí a utrpení. Rad je však škoda pro ty, kdo jsou odhodláni prosadit svou. Vášně takové jednotlivce přenáší přes všechny zábrany, které je schopen zdravý rozum a úsudek přinést. – RH Sep. 25, 1888 (MYP 459) ^{2MCP 766.1}

Způsobilství být rádcem – Je velmi důležité, aby člověk, který je vyvolen starat se o duchovní zájmy pacientů a pomocníků, byl zdravého úsudku a pevných zásad. Musí působit dobrým vlivem a vědět, jak jednat s lidskou myslí. Měl by to být člověk moudrý a kultivovaný, sympatický a také rozumný. Zpočátku se mu možná nebude ve všem dostávat důkladných schopností, ale měl by s opravdovým záměrem a uplatněním svých schopností získat způsobilství pro toto důležité dílo. Má-li člověk sloužit v tomto postavení přijatelným způsobem při vši neuchylující se čestnosti, potřebuje tu nejvyšší moudrost a vlídnost, neboť se bude muset setkat s předsudky, úzkoprsostí a s bludy každého druhu a všech podob. – 4T 546, 547 ^{2MCP 766.2}

Udílění důvěrných rad se může stát osidlem (rada jednomu kazateli) – Minulé noci mi byl přesvědčivě ukázán tvůj případ a já jsem s tebou hovořila jako hovoří matka se svým synem. Řekla jsem: „Bratře ____, neměl by sis myslet, že je tvou povinností hovořit s mladými ženami o jistých tématech, i když je přítomna tvá žena. Podporuješ v nich přesvědčení, že je naprosto správné sdělovat kazatelům rodinná tajemství a problémy, které by měly být přinášeny Bohu, který zná každé srdce, který se nikdy nemýlí a který soudí spravedlivě. Odmítej naslouchat jakýmkoliv sdělením ohledně soukromých záležitostí, které se týkají buď rodin či jednotlivců. Budou-li lidé vedeni k tomu, aby se svými starostmi přicházeli za jedním člověkem, budou si myslet, že je správné udržovat tento zvyk, a to se stane osidlem nejen tomu, kdo se starostmi přichází, ale i tomu, komu jsou tyto záležitosti svěřovány.“ – Letter 7, 1889 ^{2MCP 766.3}

Hranice určené kazateli, který radí ženám – Jsou k tobě přitahovány ženy a jsou ochotné vylít tvému sluchu své osobní starosti a rodinná zklamání. Nesmíš jim dopřávat sluchu, nýbrž jim říci, že jsi sám jen chybujícím smrtelníkem, že Bůh je jejich Spomocníkem. Ježíš zná tajemství všech srdcí a může jim poskytnout útěchu a udělit požehnání. Řekni jim, že by ses mohl dopustit nesprávného posouzení a být sveden k tomu, že bys místo pokárání zla je spíše mohl podpořit. Nasměruj je k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. Jestliže jen oblékneš zbroj Boží a budeš – ať to přináší jakýkoliv kříž – vyvíjet osobní úsilí tam, kde je to zapotřebí – to je u těch, kteří zavírají kvůli svému sobectví a žádostivosti dveře před nebeským světlem, nebudeš mít možná tolik přátel, ale budeš zachraňovat duše. – Letter 48, 1888 ^{2MCP 767.1}

Opakovaná varování – Nedovol, aby k tobě byly přitahovány ženy. Postav se v bezúhonnosti své duše a řekni jim, že nejsi jejich zpovědníkem. Ježíš je tím, kdo má znát tajemství srdce. Jsi pouhý člověk a tvůj úsudek vychází jen z lidského hlediska, můžeš učinit mylná rozhodnutí, nesprávně poradit. – Manuscript 59, 1900 ^{2MCP 767.2}

Bratře, nevidím nic dobrého v tom, že pořádáš setkání jen pro mladé dámy. Necht' jsou to zkušené ženy, které budou vychovávat a vzdělávat mladé ženy ohledně slušnosti chování a vlivu. Neveď je k tomu, aby sdělovaly své osobní příběhy jakémukoliv muži. Tohle není podle Boží vůle a ty nesmíš nic podobného podporovat. – Letter 9, 1889 ^{2MCP 768.1}

Činitelé vedoucí k úspěšnému udílení rad – Když se někdo octne v životní krizi a ty se mu snažíš poradit nebo ho napomenout, budou mít tvá slova jen takový vliv k dobrému, jaký sis získal svým vlastním příkladem a postojem k dané věci. Než budeš moci konat dobro, musíš být sám dobrý. Nemůžeš svým vlivem měnit druhé, dokud milost Kristova neočistí tvé srdce a nenaplní je pokorou a soucitem. Když prožiješ takovou změnu, stane se tvůj život požehnáním pro druhé právě tak přirozeně, jako růžový keř nese voňavé květy či vinná réva hrozny. – MB 127, 128 ^{2MCP 768.2}

Výchova a zkušenost, které z Mojžíše vychovaly soucitného rádce – Člověk by se rád obešel bez dlouhého období útrap a nejistot, protože je pokládá za velkou ztrátu času. Nekonečná Moudrost však povolala toho, jenž se měl stát vůdcem svého lidu, aby strávil celých čtyřicet let, vykonáváje skrovnou práci pastýře. Každodenní péče, nezištnost a něžná starost o své stádo, kterým tak uvykl, jej měla připravit, aby se mohl stát soucitným a shovívavým pastýřem Izraele. Takovou zkušenost nelze nahradit žádnou výchovou ani vzděláním, které je schopen člověk poskytnout. – PP 247, 248 ^{2MCP 768.3}

Někteří nejsou způsobilí jednat s lidskou myslí (rada jednomu kazateli) – Máš jisté povahové rysy, které tě činí nezpůsobilým, aby jsi moudře jednal s myslí člověka. Nepracuješ způsobem, který přinese ty nejlepší výsledky. – Letter 205, 1904 ^{2MCP 768.4}

Pracovat s lidskou myslí je tím nejnázřejším dílem, jehož se může člověk účastnit. Všichni nejsou však způsobilí k napravování chybujících. Nedostává se jim moudrosti jednat spravedlivě, a přitom laskavě a milosrdně. Nechtějí vidět, že je nutné spojit lásku a něžný soucit s věrným napomenutím. Někteří jsou stále zbytečně tvrdí a přísní a nepocitují nezbytnost apoštolova příkazu: „*Nad některými zajistě lítost mějte, rozeznání v tom majíce. Jiné pak zachraňujte s bázní, z ohně je vyhvacující.*“ (Ju 1,22.23) – 3T 269, 270 ^{2MCP 769.1}

Lidský rozum není všemocný – Jasná představa o tom, co je Bůh a čím si přeje, abychom byli my, nás povede k pokornému smýšlení o sobě samých. Ten, kdo správně studuje Boží slovo, pozná, že lidský rozum není vševědoucí, že bez pomoci, kterou kromě Boha nikdo jiný nemůže dát, jsou lidská síla a moudrost jen bezmocí a nevědomostí. – 5T 24 ^{2MCP 769.2}

Zjevujeme milost Kristovu – Bůh si přeje, aby každý člověk méně vzhlížel ke smrtelníkům a méně se spoléhal na člověka. Máme rádce, kteří prokazují, že se jim nedostává poznání milosti Kristovy a že neznají pravdu, jaká je v Ježíšovi. ^{2MCP 769.3}

Ti, kdo spolupracují s Bohem, mají o sobě nízké smýšlení. Nejsou vychloubační, soběstační a nemyslí si o sobě. Jsou trpělivými, laskavými, jsou plní milosrdenství a dobrého ovoce. Lidská ctižádost u nich nemá místa. Předchází je Kristova spravedlnost a jejich odměnou je sláva Hospodinoва. – SpT Series A, No.3, p 49, May 7, 1895 (TM 215, 216) ^{2MCP 769.4}

Zamyšlení těm, kteří chtějí být rádci – Když jsme se pokusili představit zdravotní reformu svým bratrům a sestrám a hovořili jsme jim o důležitosti toho, aby jedli, pili a konali vše, co činí, ke slávě Boží, mnozí svým jednáním říkali: „Nikomu do toho nic není, zda jím to či ono. Ať již děláme cokoli, následky si za to ponese sami.“ ^{2MCP 769.5}

Drazí přátelé, velice se mýlíte. Nejste těmi jedinými, kdo trpí z následků nesprávného počínání. Společnost, ve které žijete, musí také nést do značné míry následky vašich špatných činů jako i vy sami. Když trpíte pro svoji nestřídmost v jídle a pití, potom my, kteří žijeme s vámi nebo se s vámi setkáváme, jsme zrovna tak zasaženi vaší neduživostí. Kvůli vašemu nesprávnému jednání musíme trpět i my. ^{2MCP 770.1}

Má-li toto nesprávné počínání vliv na snížení vašich tělesných nebo duševních sil, pocítujeme ho a jsme jím také ovlivněni, když jsme ve vaší přítomnosti. Když vás místo duchovní svěžesti naplňuje sklíčenost, potom vrháte stín na náladu všech kolem vás. Když jsme smutní, sklíčení a máme starosti, potom, kdybyste byli ve správné zdravotní kondici, mohli byste mít jasnou mysl a ukázat nám východisko, říci nám povzbudivé slovo. Je-li však váš mozek špatným způsobem života tak ochromen, že nám nemůžete správně poradit, netrpíme tím škodu? Což na nás nemá závažný dopad váš vliv? ^{2MCP 770.2}

I když smíme do určité míry důvěřovat vlastnímu úsudku, přesto je nám zapotřebí dobrých rádců, neboť „*spomožení jest ve množství rádců*“ (Př 11,14). Toužíme po tom, abychom ve svém způsobu života byli v souladu s těmi, které milujeme, chceme slyšet jejich rady a přejeme si, aby nám

je byli schopni dát s jasnou myslí. Jak máme ale stát o váš úsudek, byla-li síla vašeho mozkového nervstva nanejvýš přetížena a vitalita vašeho mozku musela být stažena, aby pomohla při práci vašemu žaludku, do nějž se dostal nesprávný pokrm nebo nadměrné množství byt' zdravého pokrmu? Na co je nám úsudek takovýchto osob? Pro množství nestráveného pokrmu nejsou schopni správně vnímat. Z tohoto důvodu se nás tedy váš způsob života dotýká. Není totiž možné, abyste se ubírali jakýmkoli nesprávným směrem, aniž byste tím nezpůsobili utrpení jiným. – 2T 356, 357 ^{2MCP 770.3}

Opatrnost při styku s lidmi – Ti, kdo jsou ...nedbalí a ukvapení v přístupu k lidem, by projeвили tutéž nevychovanost, tentýž nedostatek taktu a schopnosti jednat s lidskou myslí, kdyby vstoupili do kazatelské služby. – 5T 399 ^{2MCP 770.4}

Jak sdělit „jasná“ svědectví – Byla jsem zmocněna říci některá velmi jasná svědectví těm, kteří byli zmateni. Neodvážila jsem se udělat nic jiného, než říci jim pravdu, protože mi pro ně bylo dáno poselství. – Letter 271, 1903 ^{2MCP 771.1}

Učte se Kristovu způsobu, jakým jednal s lidskou myslí – Uč se jednat s lidskou myslí, jako jednal Kristus. Někdy je nutno říci něco přísného, ale ujisti se nejdříve, že ve tvém srdci přebývá Duch svatý, než proneseš pravdu, která tne do živého. Pak nechť tato pravda koná své dílo. Ty však nesmíš tnout do živého. – Letter 65a, 1894 ^{2MCP 771.2}

Nemocní mají citové potřeby – Soucit a ohleduplnost jsou pro nemocné často větším dobrodíním než nejodbornější léčba prováděná chladným a lhostejným způsobem. Přichází-li lékař k lůžku nemocného bez zájmu naslouchat, s apatickým výrazem, pohlíží-li na něj bez účasti, vzbuzuje-li slovem nebo činem dojem, že případ nevyžaduje zvláštní pozornost, a zanechává-li potom pacienta jeho vlastním úvahám, nesporně tím nemocnému ubližuje. Pochybnost a malomyslnost, které jeho lhostejné chování vyvolalo, často zmaří léčebný účinek léků, které předepsal. – MH 244 ^{2MCP 771.3}

Žádná výtká, nýbrž laskavá ruka – Jestliže vidíte člověka, jehož slova a chování prozrazují, že je vzdálen od Boha, nemějte mu to za zlé. Není vaším dílem jej odsuzovat, nýbrž se k němu přiblížit, abyste mu pomohli. Podobenství o zbloudilé ovci by se mělo stát v každém domově pravdou vysoce ceněnou. Božský pastýř opouští oněch devadesát devět a jde na poušť hledat tu jedinou, která se ztratila. ^{2MCP 771.4}

Jsou tam houštiny, močály a nebezpečné skalní průrvy a Pastýř ví, že dostala-li se ovečka do některé z těchto pastí, musí jí pomoci laskavá ruka z této situace ven. Když nachází tuto ztracenou ovci, nezahrnuje ji výtkami. Nesmírně se raduje, že ji našel živou. Uslyší-li z dálky její hlas, jde vstříc jakékoli těžkosti, jen aby zachránil svou ztracenou ovci. Pevnou avšak vlídnou rukou rozhrnuje trní, nebo ji vytáhne z bahna, něžně ji bere na svá ramena a nese zpět do stáda. Čistý, bezhříšný Vykupitel nese hříchem a nepravostí poskvrněné ovečky. – Manuscript 17, 1895 ^{2MCP 771.5}

Moudré rádcovství – Je dobré a moudré projevit soucit, musí však být projeven uvážlivě s vědomím, že osoba je ho hodna. Co říci o přijímání rad a doporučení? Kniha Přísloví 25,9-12 (KJV): *„Projednej svůj spor s bližním svým, a tajemství jiného nevyjevuj, aby tě v hanbu neuvedl ten, kdo by to slyšel. ... Jablka zlatá s řezbami stříbrnými je slovo vyřčené v pravý čas. Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest karatel moudrý naslouchajícím uším.“* ^{2MCP 772.1}

Když se společně shromáždíme, abychom si vzájemně pomáhali blíž k nebesům, když se náš rozhovor týká Božích, nebeských věcí, pak má cenu něco říci. Soustředí-li se však hovor na vlastní já a na nedůležité, pozemské záležitosti, je jedinečné mlčet. Naslouchající ucho přijme pokárání s pokorou, trpělivostí a učenlivostí. Jedině tehdy budou naše vzájemné rozhovory vskutku prospěšné a splní vše, co od nich Bůh očekával. Když splníme obě podmínky Boží rady, moudrý karatel vykoná svou povinnost a naslouchající uši uslyší a přijmou prospěch. – Letter 52, 1893 (SD 166) ^{2MCP 772.2}

Zachovejte rozvážnost a přívětivost, ať se děje cokoli – Budou vždy vyvstávat věci, které budou obtěžující, uvádět do rozpaků a pokoušet trpělivost. ... Musí být na to připraveni a nenechat se rozrušit či vyvést z míry. Musí být rozvážní a přívětiví, ať se děje cokoli. ... Musí mít neustále na zřeteli, že jednají s duševně nemocnými muži a ženami, kteří často posuzují věci v nesprávném světle a přesto si myslí, že dokonale rozumí celé záležitosti. – 3T 182 ^{2MCP 772.3}

Neočekávejte příliš mnoho – Kazatelé by měli být opatrní a nečekat příliš mnoho od lidí, kteří stále tápou v temnotě bludu. ... Musí být trpělivi a moudří, když pracují s lidskou myslí, a měli by

mít na paměti, jak rozmanité jsou okolnosti, které rozvíjejí u jednotlivců tak odlišné povahové rysy. – 4T 262 ^{2MCP 773.1}

Ovzduší pokoje – Tím úplně prvním dílem, moji bratři, má být, abyste si zajistili pro svá vlastní srdce Boží požehnání. Potom toto požehnání přinášejte do svých domovů, odložte svůj kriticismus, přemozte své náročné způsoby a necht' u vás zvítězí radostný a vlídný duch. Ovzduší svých domovů budete vnášet do svých úřadů a nebeský pokoj bude obklopovat vaše duše. Všude, kde vládne Ježíšova láska, tam se projevuje soucitná něžnost a ohleduplnost k druhým. Tím nejvzácnějším dílem, jehož se mohou účastnit moji bratři, je dílo pěstování Kristu podobné povahy. – 5T 558, 559 ^{2MCP 773.2}

Ved'te k prameni živých vod – Ten, kdo se snaží uhasit svou žízeň z pramenů tohoto světa, bude pít, aby zase jen žíznil. Všude jsou lidé, jež nenalézají uspokojení. Touží po něčem, co by uspokojilo potřebu duše. Tuto touhu může uspokojit jen Jediný. Potřebou světa – „*Žádoucím všech-něm národům*“, je Kristus. Božská milost, kterou může udělit jedině On, je jako živá voda, která očisťuje, občerstvuje a posiluje duši. – DA 187 ^{2MCP 773.3}

Porozumění světskému pohledu – Osvícená soudnost nás nutí přiznat, že nebeské věci jsou nadřazeny pozemským věcem. A přesto porušené lidské srdce vede člověka k tomu, aby dával přednost věcem tohoto světa. Názory významných mužů, teorie falešně nazývaného poznání se mísí s pravdami Písma svatého. – RH Nov. 24, 1891 ^{2MCP 773.4}

Veliký Rádce – S každou svou potřebou přicházejte k Bohu. Nechoďte za druhými lidmi se svými zkouškami a pokušeními. Jen Bůh vám může pomoci. Splníte-li podmínky Božích zaslíbení, splní se vám tyto sliby. Bude-li vaše mysl setrvávat u Boha, nebudete, když na vás dolehne zkouška či pokušení, strženi ze stavu nadšení do údolí sklíčenosti a malomyslnosti. Nebudete k druhým mluvit sklíčeně a pochybovačně. Nebudete říkat: „Neznám to či ono. Necítím se šťastně. Nejsem si jist, že máme pravdu.“ K tomuto nedojde, protože budete mít bezpečnou a pevnou kotvu duše. ^{2MCP 774.1}

Když pronášíme slova sklíčenosti a pesimismu, naslouchá nám satan s ďábelskou radostí, neboť mu působí potěšení, když ví, že vás polapil do svého otroctví. Satan neumí číst naše myšlenky, vidí však naše jednání, slyší naše slova. A protože dlouho zná lidskou rodinu, umí přizpůsobit svá pokušení takovým způsobem, aby využil slabých míst v naší povaze. A jak často mu odhalujeme tajemství, jak nad námi může zvítězit. Ach, kéž bychom uměli ovládat svá slova a chování! Jak bychom byli silní, kdyby jen byla naše slova taková, za jejichž záznam bychom se nemuseli stydět v den soudu. Jak odlišně asi budou znít v den Boží od toho, jak se nám jeví přítom, když je pronášíme. – RH May 19, 1891 ^{2MCP 774.2}

Mezi vámi stojí Mocný Rádce všech věků a zve vás, abyste v Něj vložili svou důvěru. Odvrátíme se od Něj k nejistým lidským bytostem, které jsou na Bohu zcela závislé jako i my sami? Což jsme klesli tak hluboko pod výsady, jež nám náleží? Nejsme vinni tím, že očekáváme tak žalostně málo, že neprosíme o to, co nám Bůh touží dát? – RH June 9, 1910 ^{2MCP 774.3}

86. Sdílení důvěry

Důvěryhodnost přináší myslí pokoj – Kristus se ptá každého, kdo vyznává jeho jméno: „*Miluješ-li mne?*“ Miluješ-li Ježíše, budeš milovat duše, pro něž zemřel. Člověk nemusí mít nejpříjemnější zevnějšek, může mít v mnoha ohledech nedostatky, ale je-li o něm známo, že je přísně poctivý, získá si důvěru jiných. Láska k pravdě, spolehlivost a důvěra, s níž se mohou lidé na něj obrátit, odstraní nebo ztlumí méně příjemné rysy jeho povahy. Důvěryhodnost projevovaná ve vlastním domě i v povolání, ochota zapřít sebe pro dobro druhých, přinesou klid mysli a Boží přízeň. – 4T 353 2MCP 775.1

Reakce na zrazenou důvěru – Až na posledním soudu se dozvíte, jaký vliv má laskavé a ohleduplné jednání na nedůsledné, nerozumné a nehodné lidi. Setkáme-li se s nevděkem nebo zradou posvátné důvěry, jsme pobouřeni a chceme dát najevo své pohrdání nebo rozhořčení. Na to provinilí čekají – jsou na to připraveni. Laskavá shovívavost je však překvapí a často v nich probudí lepší pohnutky a vyvolá touhu po ušlechtilějším životě. – MH 495 2MCP 775.2

Ježíš – náš důvěrný přítel – Jen málokterí správně oceňují či rozvíjejí vzácnou výsadu modlitby. Měli bychom přicházet k Ježíši a sdělovat mu všechny své potřeby. Můžeme mu přinášet své malé starosti a nedorozumění právě tak jako své velké potíže. Vše, co nás znepokojuje nebo vyvádí z rovnováhy, bychom měli předkládat Pánu na modlitbách. Když cítíme, že potřebujeme Kristovu přítomnost na každém kroku, pak bude mít satan jen málo příležitostí dotírat na nás svými pokušeními. Promyšleně vyvíjí úsilí, abychom se nepřibližovali k našemu nejlepšímu příteli, který s námi nejvíce soucítí. Nikdo kromě Ježíše se nesmí stát naším důvěrným přítelem. S Ním můžeme důvěrně hovořit bez nebezpečí o všem, co je v našich srdcích. – 5T 200, 201 2MCP 776.1

Varování ohledně „zpovědní služby“ – Nikdy nepodporuj lidi v tom, aby u tebe hledali moudrost. Když k tobě přijdou pro radu, obrať jejich pozornost na Toho, který zná pohnutky každého srdce. Do našeho kazatelského díla se musí dostat jiný duch. Nikdo nesmí jednat jako nějaký zpovědník, žádný člověk nesmí být vyvyšován, jakoby všechny převyšoval. Naším dílem je, aby bylo poníženo naše vlastní „já“ a Kristus byl před lidmi vyvýšen. Kristus po svém vzkříšení zaslíbil, že Jeho moc bude se všemi, kdo vyjdou do díla v Jeho jménu. Nechť je tedy vyvýšena tato moc a toto jméno. Musíme mít neustále na mysli Kristovu modlitbu, kdy prosil, aby vlastní „já“ posvětily pravda a spravedlnost. – Manuscript 137, 1907 (2SM 170) 2MCP 776.2

Nevyznávejte tajné hříchy lidem, pokud k tomu nejste vedeni Duchem svatým – Předložte tento postoj lidem, kteří k vám přicházejí a prosí vás, abyste se za ně modlili: Jsme jen lidé. Neumíme číst v srdci ani neznáme tajemství vašich životů. To vše je známo jen vám samotným a Bohu. 2MCP 776.3

Číníte-li pokání ze svých hříchů, jestliže kdokoli z vás chápe, že jakýmkoli způsobem jednal proti světlu, kterého se vám od Boha dostalo, a neměli jste v úctě své tělo – chrám Boží, nýbrž jste špatnými návyky toto tělo, jež je Kristovým vlastnictvím, ničili, vyznejte tyto věci Bohu. A pokud na vás nebude zvláštním způsobem působit Duch Boží, abyste člověku vyznali své soukromé, tajné hříchy, pak ať se nedostanou sluchu žádné duši. – Our Camp Meetings, pp 44, 45, 1892 (CH 373, 374) 2MCP 776.4

Učíte Boha svým „zpovědníkem“ – Je zapotřebí, aby každý člověk měl osobní, vlastní, praktickou zkušenost s důvěrou v Boha. Ať se žádný člověk nestane vaším „zpovědníkem“. Otvírejte svá srdce Bohu, prozradte mu každé tajemství ukryté v duši. Přinášejte mu své starosti, malé i ty velké, a On vám ze všech ukáže cestu ven. Jen On sám ví, která je ta nejlepší pomoc, kterou potřebujete. – GW 418 2MCP 777.1

Vyznal jsem se Bohu, On odpustil můj hřích – Není nikterak chvályhodné hovořit o své slabosti a sklíčenosti. Nechť každý řekne: „Jsem zarmoucen, že jsem podlehl pokušení, že mé modlitby jsou tak neduživé, že je má víra tak slabá. Není pro mne žádnou omluvou vymlouvat se na to, že můj život víry tak zakrněl. Usiluji však, abych dosáhl plnosti povahy v Kristu. Zhřešil jsem, přesto však miluji Ježíše. Padl jsem mnohokrát a On přesto natáhl svou ruku, aby mne zachránil. Řekl jsem mu vše o svých pochybeních. V hanbě a se žalem jsem mu vyznal, že jsem Jej zneuctil. Pohlé-

dl jsem ke kříži a řekl jsem: ‚Toto vše vytrpěl pro mne.‘ Duch svatý mi ukázal mou nevďěčnost, ukázal mi můj hřích, že jsem Krista vydal veřejnému opovrzení. Ten, který nepoznal žádného hříchů, mi odpustil můj vlastní. Vyzývá mne, abych žil ušlechtilějším, vznešenějším životem, a já chvátám k těm věcem, které jsou přede mnou.“ – Manuscript 161, 1897 ^{2MCP 777.2}

Žádná zvláštní přízeň Boží se neskrývá ve vyznávání hříchů člověku – Doufám, že nikdo nepřijme ten názor, že lidé získávají přízeň Boží vyznáním hříchů, nebo že dosáhnou, pokud budou vyznávat hříchů lidským bytostem, nějaké zvláštní Boží přízně. Ve zkušenosti člověka musí být ta víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši. Lásku Kristovu si podmaní tělesné náklonnosti. Nejen že pravda nese sama v sobě důkaz o svém nebeském původu, ale také dokazuje, že je s milostí Božího Ducha účinná při očišťování duše. Bůh si přeje, abychom k němu každý den přicházeli se všemi svými starostmi, vyznávali mu své hříchů, a On nám může dát odpočínutí tím, že na sebe vezmeme Jeho jho a poneseeme Jeho břímě. Jeho svatý Duch se svým převzácným vlivem naplní duši a každá myšlenka bude přivedena do poslušné poddanosti Kristu. – 5T 648 ^{2MCP 777.3}

Člověk se nemá vyznávat hříšnému člověku – Člověka neponižuje to, když se sklání před svým Tvůrcem, vyznává své hříchů a úpěnlivě prosí skrze zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele o odpuštění. Je šlechetné přiznat svá pochybení Tomu, kterého jste svými přestoupeními a svou vzpourou zranili. Jste tím pozvednuti před lidmi i anděly, neboť „kdož se poníží, bude povýšen“. ^{2MCP 778.1}

Avšak ten, kdo kleká před hříšným člověkem a ve zpovědi mu odhaluje tajná myšlení a představy svého srdce, tupí sám sebe ponížením svého lidství a zneuctováním každého ušlechtilého citu své duše. ... Je to toto potupné vyznávání člověka hříšnému člověku, které je do velké míry zodpovědné za nárůst zla, které poskvňuje svět a připravuje ho ke konečné zkáze. – 5T 638, 639 ^{2MCP 778.2}

Veřejné vyznávání tajných hříchů zasévá sítě zla – Bylo mi ukázáno, že by se mnohá, přemnohá vyznání hříchů nikdy neměla dostat k sluchu smrtelníků, neboť výsledek je takový, jaký si omezené lidské bytosti neumějí ani představit. Sítě zla je zaseto do myslí a srdcí těch, kdo naslouchají těmto vyznáním, a když na ně dolehne pokušení, toto síť vyrostle a přinese své ovoce a opakuje se opět táž smutná zkušenost. Pokoušené duše si myslí: Tyto hříchů nemohou být přece tak velmi hrozné, neboť což ti, kdo učinili vyznání hříchů – „staří“, dlouholetí křesťané, nepáchají tytéž hříchů? Takto veřejná vyznání těchto tajných hříchů v církvi přináší spíše smrtelnou vůni než vůni života. – 5T 645 ^{2MCP 778.3}

Odhalování diskrétností odděluje duši od Boha – Viděla jsem, že když je dána sestrám možnost se sejít, aby spolu pohovořily, je obvyčejně přítomen i satan, neboť nachází živnou půdu pro své působení. Stojí poblíž, aby podněcoval mysl a využil co nejvíce výhod, které získal. Ví, že všechno toto pomlouvání a šíření zlých řečí, prozrazování diskrétností, podrobné rozebírání a „rozpitvávání“ povah bližních, že to vše odděluje duši od Boha. Toto počínání vede k zániku duchovnosti člověka a k utišení náboženského vlivu. ^{2MCP 779.1}

Sestra ____ velice hřeší svým jazykem. Její slova by měla mít vliv ve prospěch dobra. Často však mluví nesouvisle, páté přes deváté. Někdy její slova dávají věcem odlišný význam, než ve skutečnosti mají; někdy ve své mluvě zveličuje a přehání, následkem čehož dochází k překrucování. Nemá vůbec v úmyslu zkreslovat, ale zvyk neustále mnoho hovořit, a to o věcech neužitečných, byl tak dlouho pěstován, až se stala nedbalou na svá slova a lehkomyšlnou ve své řeči, takže si často ani neuvědomuje, o čem hovoří. To ničí jakýkoliv vliv k dobrému, který by jinak mohla mít. Je čas, aby v tomto ohledu došlo k naprosté nápravě. Její společnosti si druzí neváží tak, jak by si jí byli vážili, kdyby si nelibovala v tomto hříšném řečnění. – 2T 185, 186 ^{2MCP 779.2}

Vyléváme své starosti lidskému sluchu – Někdy vyléváme své starosti lidskému sluchu, hovoříme o svých trápeních těm, kteří nám nejsou schopni pomoci a zapomínáme se se vším svěřit Ježíši, který dokáže proměnit smutnou, bolestnou stezku života na cestu radosti a pokoje. – ST March 17, 1887 (HC 97) ^{2MCP 779.3}

Dejte si pozor na lidi, kteří neznají Boha – Ježíš dále učedníkům radil: „*Dejte si však pozor na lidi.*“ (Mt 10,17 – NBK) Neměli bezpodmínečně důvěřovat lidem, kteří neznají Boha, a odhalovat jim své úmysly, neboť to by mohlo dát výhodu satanovým nástrojům. Lidské výmysly často působí proti Božím plánům. Ti, kdo budují Hospodinův chrám, jej mají stavět podle vzoru, který

jim byl ukázán na hoře, podle božské podoby. Když se Boží služebníci řídí radami lidí, kteří nejsou vedeni Duchem svatým, zneuctívají Boha a zrazují evangelium. Světská moudrost „*je totiž u Boha bláznovstvím*“ (1 K 3,19 – NBK). Ti, kdo na ni spoléhají, jistě sejdou z pravé cesty. – DA 354 ^{2MCP 779.4}

Nezrad'te víru a nezpronevěřte se svaté důvěře – Na každou naši instituci přijde rozhodný okamžik. Budou proti nim působit vlivy od věřících i nevěřících. Nyní nesmí dojít k žádné zradě přesvědčení či zpronevěření se svaté důvěře kvůli prospěchu či vyvýšení vlastního „já“. Musíme neustále žárlivě střežit své životy, abychom světu nedali špatný dojem. Říkejte a žijte toto: „Jsem křesťan. Nemohu jednat podle pravidel myšlení a jednání tohoto světa. Musím bezvýhradně milovat Boha a bližního svého jako sebe sama. Nemohu se připojit či mlčky souhlasit s jakýmkoli plánem, který bude být tím nejmenším způsobem na překážku mé prospěšnosti, či sníží můj vliv, nebo zmaří důvěru jakéhokoliv Božího nástroje.“ – 5T 479 ^{2MCP 780.1}

87. Psychologie a teologie

Nalézáme v Písmu – Právě zásady psychologie lze nalézt v Písmu svatém. Člověk nezná svou vlastní hodnotu. Jedná podle neproměněných pocitů své povahy, poněvadž nevzhlíží k Ježíši, Původci a Dokonavateli své víry. Člověk, který přichází k Ježíši, který v Něj věří a jemuž se stal Kristus příkladem, si uvědomuje význam slov: „*Dal jim moc syny Božími býti.*“ (J 1,12) ^{2MCP 781.1}

Když však nachází své místo u nohou Ježíšových, je uschopněn vidět jako v zrcadle ve svém vlastním zlém, hříšném životě strašlivé hloubky mravní zkaženosti, do nichž může neobrácené lidské srdce zabřednout. Náhle pochopí čistý charakter Toho, jenž je bezhříšný, pochopí dokonalost, která je darována kajícímu, znovuzrozenému hříšníku. Oděn v zářivé roucho povahy svého Vykupitele, sedí spolu s Kristem na nebesích. – Manuscript 121, 1902 ^{2MCP 781.2}

Bůh přesně zná myšlenkové pochody člověka – Bůh je ve svém vnímání přesný a neomylný. Rozumí myšlenkovým pochodům lidské mysli, zná skutečné zásady člověka, jehož zformoval, ví, jak na lidi zapůsobí věci, které před nimi vyvstanou, a jakým způsobem budou jednat v každém pokušení, které je vyzkouší, a v každé okolnosti, v níž se ocitnou. ^{2MCP 781.3}

„*Poněvadž cesty člověka jsou před očima Hospodinovými, a On všechny stezky jeho váží.*“ (Př 5,21 – KJV) „*Na všelikém místě oči Hospodinovy.*“ (Př 15,3) „*Nebo On končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí.*“ (Jb 28,24) „*Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin a všeliká mysl tanutí zná.*“ (1 Pa 28,9) Zná věci, které nám přicházejí na mysl, každou jednu z nich. „*A není stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.*“ (Žd 4,13) – Letter 18, 1895 ^{2MCP 782.1}

Bůh zná všechny tajemné pochody lidské mysli – Budou mužové a ženy chtít přemýšlet o tom, jak Bůh pohlíží na stvoření, která učinil? Byl to On, kdo zformoval lidskou mysl. Nepřemýšlíme nad jedinou ušlechtilou myšlenkou, která by nepocházela od Něj. Cožpak Bůh nezná každý tajemný pochod lidské mysli, když ji stvořil? Bůh vidí, že hřích ponížil a zneuctil člověka, přesto na něj pohlíží se soucitem a lítostí, neboť vidí, že ho má ve své moci satan. – Manuscript 56, 1899 (6BC 1105) ^{2MCP 782.2}

Náboženství přináší pokoj a radost – V myslích lidí zůstal dojem, že náboženství škodí zdraví. Tento názor je nesprávný a nesmíme ho zastávat. Čisté, ryzí náboženství přináší pokoj, radost a spokojenost. Zbožnost je prospěšná pro tento život i život budoucí. – Letter 1b, 1873 ^{2MCP 782.3}

Učit se u Ježíšových nohou versus spoléhání na lidské znalosti – Kristus musí být spojen s každou naší myšlenkou, s každým pocitem, s každou náklonností. Musí se projevit v těch nejmenších drobnostech každodenní služby v díle, které nám určil, abychom vykonali. Když místo spoléhání na lidské znalosti či přizpůsobování se světským pravidlům myšlení a jednání sedáme k Ježíšovým nohám, dychtivě se sytíme Jeho slovem, a učíme se od Něj a ptáme se: „Pane, co chceš, abych činil?“, naše přirozená nezávislost, naše sebevědomí a silná umíněnost bude vyměněna za dětského, poddajného a učenlivého ducha. Když budeme ve správném vztahu k Bohu, uznáme Kristovo právo na to, aby nás vedl, i Jeho nárok na naši bezvýhradnou poslušnost. – Letter 186, 1902 (HC 99) ^{2MCP 782.4}

Spojte vědu pravé zbožnosti s vědou o vyrovnané mysli – Bůh nedal žádné další světlo, které by mělo zaujmout místo Jeho Slova. Toto světlo má přivádět zmatené mysli k Jeho Slovu, které – je-li snědeno a vstřebáno, je životem duši. Potom bude vidět dobré skutky jako světlo zářící v temnotě. ^{2MCP 783.1}

Kdybys byl pilně studoval vědu pravé zbožnosti, zatímco studuješ vědu vyrovnané mysli, tvá křesťanská zkušenost by byla naprosto odlišná od té, kterou máš nyní. Proč jsi se odvrátil od čistých vod tekoucích z Libanonu a piješ kalné vody planiny – klamnost lidských výmyslů? Srdci je zapotřebí moci, kterou lze najít jen v Božím slově. Tato moc je chlebem života a bude-li jej kdokoli jíst, bude žít na věky. Člověk však nemá pouze tu a tam ochutnat z toho chleba, jenž sestupuje z nebe na zem. Má být živ ze slov, jež jsou tomu, kdo je přijímá, duch i život. Vážné přijetí pravdy, osobní přisvojení si Kristových slov působí v povaze člověka proměnu. – Letter 130, 1901 ^{2MCP 783.2}

Duch svatý naplňuje očištěnou mysl – Potřebujeme, abychom neustále plnili svou mysl Kristem a vyprazdňovali ji od sobectví a hříchu. ... Tak jistě, jako zbavujete svou mysl domýšlivosti a lehkovážnosti, tak jistě bude toto prázdné místo doplněno tím, čím vás Bůh touží obdařit – svým Duchem svatým. Potom z dobrého pokladu vašeho srdce budete vynášet dobré věci, bohaté myšlenkové drahokamy, a ostatní budou rozumět vašim slovům. ... Vaše myšlenky a vaše láska bude patřit Kristu a vy budete odrážet na druhé to, co září na vás od Slunce spravedlnosti. – RH March 15, 1892 (HC 115) ^{2MCP 783.3}

Zásady, které se vztahují na každou okolnost – Hospodin promlouvá svým hlasem ve svém svatém Slovu. Jeho požehnané stránky jsou plny života a poučení, která jsou v souladu s pravdou. Jsou dokonalým pravidlem k chování člověka. Jsou v něm dána naučení a položeny zásady, které se vztahují na každou okolnost v životě, třebaže některý konkrétní případ v něm nemusí být obsažen. Bylo odhaleno vše, co je nezbytné pro ucelenou soustavu víry a správný směr praktického života. Každá povinnost, jejíž plnění Bůh vyhledává z našich rukou, je v něm objasněna. Pokud někdo nedosáhne věčného života, bude to proto, že nebyl na Bohu závislý, že byl sebevědomý, pln marné domýšlivosti a ohledně svého spasení nespolehal výhradně na zásluhy Kristovy krve. Nikdo nesejde z pravé cesty, kdo poctivě a s pokorou bere Bibli za svého průvodce a činí ji svým rádcem. – Letter 34, 1891 ^{2MCP 784.1}

Pravda je živou zásadou – Pravda je činnou, živou zásadou, která utváří srdce i život člověka tak, aby v něm byl neustálý pohyb vzhůru. ... Při každé přičce stoupání se vůli člověka dostává nové síly k postupu. Morální úroveň se připodobňuje Kristově povaze a myšlení. Křesťanu, který postupuje kupředu, se dostává milosti a lásky, která přesahuje každé poznání, protože božské nahlédnutí do Kristovy povahy činí hluboký dojem na jeho náklonnost. Slávu Boží zjevující se nad žebříkem může ocenit jen ten, kdo vytrvale stoupá vzhůru, kdo je neustále přitahován výš a výše k ušlechtlejším cílům, které odhaluje Kristus. Všechny tělesné i duševní schopnosti zde musejí být využity. – Manuscript 13, 1884 (HC 68) ^{2MCP 784.2}

Kladný přístup – Nebesa si všímají toho, kdo kolem sebe šíří ovzduší pokoje a lásky. Takový člověk obdrží svou odměnu, takový člověk obstojí ve velikém dni Hospodinově. – Manuscript 26, 1886 (HC 234) ^{2MCP 784.3}

Rady a výchova nesmí bránit osobnímu vztahu s Bohem – Ačkoli jsou výchova, vedení i rady zkušených lidí naprosto důležité, pracovníci by měli být poučeni, že nemají zcela spoléhat na úsudek žádného člověka. Všichni lidé, jako svobodné Boží bytosti, mají u Něj hledat moudrost. Když student závisí cele na myšlení někoho jiného a nepřijímá nic, než jen jeho plány, vidí pouze skrze oči tohoto člověka a do té míry je pouze jeho ozvěnou. Bůh jedná s lidmi jako se zodpovědnými bytostmi. Svým Duchem bude působit na mysl, kterou člověka obdaroval, dá-li mu jen k tomu příležitost a uzná-li Jeho působení. Bůh chce, aby každý používal svůj rozum a svědomí. Není Jeho úmyslem, aby se někdo stal stínem druhého a vyjadřoval jen jeho názory. – 5T 724, 725 ^{2MCP 785.1}

Bůh schvaluje nejvyšší vzdělávání mysli – Bůh plně souhlasí s nejvyšším vzděláváním mysli, je-li posvěcena láskou a bázní Boží. Pokorní muži, které si Kristus vyvolil, s Ním byli tři roky a poddávali se zjemňujícímu vlivu Krále nebes. Kristus byl tím největším učitelem, jakého kdy svět poznal. – RH June 21, 1877 (FE 47, 48) ^{2MCP 785.2}

Mysl je zdrojem každého činu, dobrého i zlého – Bůh připravil tento živý příbytek pro mysl člověka. Chrám, který Bůh sám přesně stvořil k přebývání Ducha svatého, je „řemeslně složen“. Mysl ovládá celého člověka. Každé naše jednání, ať už dobré nebo zlé, má svůj původ v mysli. Je to mysl, která uctívá Boha a spojuje nás s nebeskými bytostmi. Přesto mnozí prožijí své životy, aniž by se obeznámili se... šperkovnicí (s lidským tělem – pozn. překl.), která v sobě skrývá tento poklad. – SpTEd 33, May 11, 1896 (FE 426) ^{2MCP 785.3}

Mysl – zvrácená či usměrněná k nebesům? – Rozum, který je zušlechtněn, očištěn a usměrněn k nebesům, je všestrannou mocí k budování Božího království. Zvrácený rozum má však vliv naprosto opačný. Maří a kazí lidské schopnosti a síly, které byly svěřeny člověku proto, aby je rozmnožil v opravdovém díle pro dobro. Takový rozum podvádí a hubí. ^{2MCP 785.4}

Bůh dává lidem dostatečné vlohy, aby je učinil způsobilými a moudrými úspěšně pokračovat v rozhodném a taktním představování Hospodinových předivných skutků všem těm, kteří Ho milují a

jsou poslušni Jeho přikázáním. Bůh chce, aby člověk byl poslušen Jeho přikázáním, neboť tato poslušnost je ke zdraví a životu všech lidských bytostí. 2MCP 786.1

Svěřené hřivny jsou posvátnou zodpovědností. Nikdo nemusí dychtit po hřivnách, pokud se nerozhodl ve vážné modlitbě pro moudrost shůry – která zajistí správné přisvojení si všech od Boha daných schopností, že oslaví a uctí Boha hřivnami, které jsou mu svěřeny. Přijmout a věřit svatému světlu, které dává Bůh, a udílet je těm, kteří žijí v temnotách bludu, je úžasná věc. Neboť je-li neso-becky a se zaujetím oznamováno, aby pomohlo, požehnálo a zachránilo hynoucí duše, zajišťuje to věrnému služebníku nebeské poklady, které z něj činí více než nebeského milionáře. Stává se dědicem Božím a spoludědicem Kristovým nesmírně velikého břemena věčné slávy. – Manuscript 63, 1900 2MCP 786.2

Člověk byl stvořen pro ušlechtilé záměry – Je to právě povznesení mysli, nikoli předstírání vyšší úrovně, co činí člověka člověkem. Správné rozvíjení duševních schopností činí člověka vším, čím je. Toto zušlechťování schopností je nám dáno, aby napomohlo při formování povahy pro budoucí, nesmrtelný život. Člověk byl stvořen k vyššímu, svatějšímu stavu radosti, než může dát tento svět. Byl stvořen k obrazu Božímu k vysokým a vznešeným cílům, které upoutávají pozornost andělů. – 4T 438 2MCP 786.3

Směr myšlení se musí změnit – Myšlení mnohých lidí má tak nízkou úroveň, že Bůh pro ně či skrze ně nemůže nic udělat. Směr myšlení se musí změnit, mravní citlivost se musí probudit, aby si lidé uvědomili Boží požadavky. Podstatou a jádrem skutečného náboženství je, že se člověk hlásí a neustále uznává svými slovy, oděvem i chováním svůj vztah k Bohu. Pokora musí nahradit pýchu, rozvážnost lehkomyšlnost, zbožnost musí zaujmout místo bezbožnosti a nedbalé lhostejnosti. – 4T 582 2MCP 786.4

Mysl motivuje k službě – Viděla jsem, že během loňského léta převládal duch dychtění po maximálním zisku z tohoto světa. Boží přikázání nebyla zachovávána. Duchem, svou myslí, sloužíme Božímu Zákonu, avšak mysl mnohých slouží světu. A zatímco jejich mysl byla cele zaujata pozemskými věcmi a sloužení sobě samým, nemohla sloužit Zákonu Božímu. – 1T 150 2MCP 787.1

Služba, kterou Bůh přijímá – Mnozí se domnívají, že jejich povahové nedostatky způsobují, že nemohou naplnit měřítko, které Kristus vytyčil. Avšak vše, co tito lidé musí učinit, je pokořit se na každém kroku pod mocnou ruku Boží. Kristus nehodnotí člověka podle množství vykonané práce, nýbrž podle ducha, v jakém je toto dílo konáno. 2MCP 787.2

Když Kristus vidí, že lidé zvedají svá břemena a snaží se je nést s pokornou myslí, když nedůvěřují sobě samým a pevně se spoléhají na Něj, přidává k jejich dílu svou dokonalost a dostatečnost a Bůh to přijímá. Přijímá nás ve svém Milovaném Synu. Hříšnickovy nedostatky přikrývá dokonalost a plnost Toho, jehož jméno je „Hospodin – spravedlnost naše“. Na ty, kdo s upřímnou vůlí a kajícím srdcem vynakládají snahu žít podle Božích přikázání, pohlíží Otec se soucitnou něžnou láskou. Pokládá je za poslušné dítky a připočítává jim Kristovu spravedlnost. – Letter 4, 1889 2MCP 787.3

Poznání Krista přináší mysl svěžest – Kristus je zdrojem života. Mnozí lidé Jej potřebují lépe poznat. Potřebují být trpělivě, laskavě a přitom opravdově poučeni o tom, jak se celá bytost může otevřít uzdravujícím silám nebes. Osvítí-li slunce Boží lásky tmavé kouty nitra člověka, ustane neklid, únava a nespokojenost a radost a spokojenost dají sílu mysli a zdraví a energii tělu. – MH 247 2MCP 787.4

S Kristem nelze padnout – Všemohoucí síla Ducha svatého je obranou každé kající duši. Kristus nepřipustí, aby se ani jeden člověk, který se kajícně a s vírou dovolává Jeho ochrany, dostal pod moc nepřítele. Spasitel je po boku svého pokoušeného a zkoušeného lidu. S ním nemůže dojít k pádu a prohře, pro Něj není nic nemožné. Všechno můžeme v Kristu, který nás posiluje. – DA 490 2MCP 788.1

88. Negativně působící vlivy na mysl

Odložme všeliké kritizování – Musíme ze svého myšlení odstranit veškeré kritizování a vyhledávání chyb. Nepohlížejte stále na jakékoliv nedostatky, které snad vidíme. ... Chceme-li se náležitě držet Boha, musíme ustavičně patřit na tyto velké, vzácné věci – na čistotu, slávu, moc, laskavost, něžnost a lásku, kterými nás Bůh zahrnuje. A budeme-li takto patřit na tyto věci věčného zájmu, naše mysl na ně zaměří svou pozornost tak, že v nás nebude žádné touhy vyhledávat chyby na ostatních. – Manuscript 153, 1907 (HC 232) ^{2MCP 789.1}

Máme sklon si pamatovat zlé – Musíme se naučit přepisovat ten nejlepší možný význam pochlebnému chování druhých lidí. ... Jestliže stále očekáváme nějaké zlo, jsme v nebezpečí, že si vytvoříme to, co „s podezřením“ v mysli očekáváme. ... Nelze žít s druhými, aniž by někdy nedošlo k tomu, že budou naše city zraněny a naše povaha vyzkoušena. Jako křesťané však musíme být tak trpělivými, shovívavými, pokornými a tichými, jakými si přejeme, aby byli druzí lidé. ^{2MCP 789.2}

Ach, kolik tisíců dobrých skutků a činů laskavosti a dobroty, kterých se nám dostává... se vytrácí z naší mysli podobně jako rosa na slunci, zatímco domnělá nebo i skutečná křivda v ní zanechává dojem, který je téměř nemožné vymazat! Ten nejlepší příklad, který můžeme dát druhým, je být sám ryzí a spravedlivý, a pak přenechat sami sebe, naši pověst Bohu a neprojevat příliš velkou úzkost napravovat každý špatný dojem a představovat svůj případ v příznivém světle. – Letter 25, 1870 (HC 237) ^{2MCP 789.3}

Obraz, na nějž pohlížíme, mění náš život – Vše, co nás vede k poznání lidské slabosti, je Božím záměrem, aby nám pomohl vzhlížet k Němu a v žádném případě nevkládat svou důvěru v člověka či spoléhat na lidské rámě. ... Měníme se k obrazu toho, čím se zabýváme. Jak je tedy potom důležité, abychom otevřeli svá srdce věcem, které jsou pravdivé, milé a které mají dobrou pověst! – Letter 63, 1893 (HC 248) ^{2MCP 790.1}

Mějte na paměti křehkost člověka – Ve styku se svými bližními musíme brát v úvahu, že mají stejnou přirozenost jako máme my, že zakoušejí tytéž slabosti a doléhají na ně stejná pokušení. Oni, jako i my, musí bojovat se životem, mají-li si uchovat svou bezúhonnost. ... V pravé křesťanské ohleduplnosti se pojí a dochází dokonalosti spravedlnost i zdvořilost, přičemž milosrdenství a láska tvoří tmel, dávající povaze nejjemnější rysy a nejnádhernější půvab. – Letter 25, 1870 (HC 236) ^{2MCP 790.2}

Nestavějte žádné překážky – Pán chce, aby Jeho lid používal jiných způsobů než ty, které odsuzují zlo, třebaže by toto odsouzení bylo spravedlivé. Přeje si, abychom učinili více než jen metali obvinění na naše nepřátele, která by je toliko zapuzovala dále od pravdy. Kristovým dílem, které přišel vykonat na tento svět, nebylo budovat překážky či neustále předhazovat lidem tu skutečnost, že se mýlí. Ten, kdo očekává, že přinese světlo svedeným lidem, se jim musí přiblížit a s láskou pro ně pracovat. Musí se stát nástrojem, který bude šířit svatý vliv. – GW 373 ^{2MCP 790.3}

Nepodléhejte nesvaté přecitlivělosti – Mnozí lidé mají nezdravou, neposvěcenou přecitlivělost, která je neustále udržuje ve stavu ostražitosti před nějakým slovem, pohledem nebo činem, který by si mohli vyložit jako nedostatek úcty a uznání. Nad tím vším je nutno zvítězit. Každý by měl kráčet kupředu v bázi Boží, konat to nejlepší, aniž by se znepokojoval chválou či urážel kvůli kritice, měl by sloužit vroucně Bohu a učit se příkládat všemu, co se nám u druhých lidí může zdát nepřístojné a urážlivé, ten nejpříznivější význam. – Manuscript 24, 1887 (HC 240) ^{2MCP 790.4}

Nevyhledávejme žádné křivdy – Budeme-li posuzovat své bratry, dovolíme-li, abychom si pěstovali zlé pocity vůči nim, i kdybychom si mysleli, že ve vztahu k nám nejednali zcela správně – takové jednání nepřinese našim srdcím žádné požehnání a vůbec to nepomůže celé věci. Neodvažují se dovolit svým pocitům, aby se ubíraly cestou vyhledávání všech křivd, které na mě byly spáchány, a abych je stále znovu a znovu přepočítávala a žila v ovzduší nedůvěry, nepřátelství a neshod. – Letter 74, 1888 ^{2MCP 791.1}

Vědomá ztráta bezúhonnosti – Když ztrácíte vědomě svou bezúhonnost, stává se vaše duše bojištěm pro satana. Dolehnou na vás mnohé pochybnosti a obavy, které ochromí vaše síly a doženou vás ke skličivosti. – Letter 14, 1885 (HC 94) ^{2MCP 791.2}

Zvláštní dílo satanovo – působení neshod – Příčinou neshod, nedůvěry, vyhledávání chyb a celkového vzájemného odcizení je to, že jsme opominuli pěstovat něžnou ohleduplnost a snášenlivost jednoho k druhému. Bůh... nás vyzývá, abychom se zřekli tohoto velkého hříchu a usilovali naplnit Kristovu modlitbu za to, aby Jeho učedníci mohli být jedno, jako byl On jedno se svým Otcem. ... Je obzvláštním dílem satanovým působit rozkol..., aby připravil svět o nejmocnější svědectví, které mu mohou křesťané přinést – totiž to, že Bůh poslal svého Syna, aby uvedl v soulad lidi rozjitřené, pyšné, závistivé a úzkoprsé mysli. – Letter 25, 1870 (HC 237) ^{2MCP 791.3}

Negativní, záporné pocity narušují celého člověka – Závist a žárlivost jsou nemoci, které narušují všechny schopnosti lidské bytosti. Mají svůj původ u satana v ráji. ... Ti, kdo naslouchají satanovu hlasu, budou kritizovat druhé a budou zkreslovat a překrucovat jen proto, aby vychvalovali sebe. Avšak nic poskvrněného nevejde do nebe a pokud se ti, kdo v sobě pěstují takového ducha, nezmění, nikdy tam nebudou moci vejít, poněvadž by kritizovali anděly. Závistě by jiným jejich koruny. Nevěděli by, o čem by měli hovořit, pokud by nemohli mluvit o nedokonalostech a chybách druhých. – RH Sep. 14, 1897 (HC 234) ^{2MCP 792.1}

Podrážděnost ohrožuje mysl i život evangelisty – Tvé projevy zavrženíhodné podrážděnosti, dokonce i ve shromážděních Božího lidu, ohrožují tvou mysl i život. Polož si otázku: Vyplatí se mi i nadále žít v neshodách a svárech? – Letter 21, 1901 ^{2MCP 792.2}

Když lidé přijdou o Boží moc – Muži i ženy byli vykoupeni za velikou cenu. A za jakou cenu! – samotný život Syna Božího. Jak je pro lidi strašné, když se sami staví na místo, kde ničí své tělesné, duševní i duchovní schopnosti, kde ztrácejí svou sílu i čistotu. Takoví muži a ženy nemohou přinést Bohu příjemnou oběť. ^{2MCP 792.3}

Skrze zvrácenou chuť a zvrhlé vášně přišel člověk o Boží moc a stal se nástrojem nespravedlnosti. Celá bytost je zasažena – tělo, duše i duch. Bůh však poskytl lék, aby lidstvo mohlo být posvěceno. Porušená mysl i znesvěcené tělo může být očištěno. Bůh učinil úžasné opatření, pomocí něhož můžeme dojít odpuštění a dosáhnout spásy. – Letter 139, 1898 ^{2MCP 792.4}

Člověk, který bude zachovávat jednoduchost v každém svém návyku, tím že omezí chuť a ovládne své vášně, si bude moci uchovat své duševní schopnosti silné, živé a svěží, bude rychle vnímavý ke všemu, co vyžaduje myšlenku nebo čin, bude pronikavě rozlišovat mezi svatým a nesvatým a bude připraven vzít účast v každém díle, které bude ke slávě Boží a ku prospěchu lidem. – ST Sep. 29, 1881 (SD 86) ^{2MCP 792.5}

Těm, kdo padají do satanových pastí, se nedostává zdravého duševního postoje – Ti, které satan polapil do své pasti, ještě nedorostli k zdravému duševnímu postoji. Jsou otupělými, nadutými, soběstačnými. Ach, s jakým žalem na ně shlíží Pán a naslouchá jejich okázalým, samolibým řečem. Jsou zcela naplněni pýchou. Satan na ně s údivem pohlíží, jak snadno se stali jeho zajatci. – Letter 126, 1906 ^{2MCP 793.1}

Přílišná sebedůvěra je satanovou pastí – Jak marná je lidská pomoc, když satan uplatnil svou moc nad člověkem, který se stal povýšeneckým a který si neuvědomuje, že se podílí na satanových metodách. Ve své sebedůvěře kráčí přímo do satanovy pasti a chytá se do ní. Nedbal varování, jichž se mu dostávalo, a stal se satanovou kořistí. Kdyby byl pokorně chodil se svým Bohem, byl by utekl do útočiště, které Bůh pro něj připravil. Tak by býval v čase nebezpečí na bezpečném místě, neboť Bůh by za něj proti nepříteli pozdvihl svou korouhev. – Letter 126, 1906 ^{2MCP 793.2}

Srdce je od přirozenosti zvrácené – Nesmíme zapomínat, že naše srdce jsou od přirozenosti mravně porušená a že nejsme schopni sami od sebe jít správným směrem. Vítězství můžeme získat jen z milosti Boží, s níž se spojí naše nejopravdovější úsilí. – RH Jan. 4, 1881 (HC 111) ^{2MCP 793.3}

Zlé návyky brání rozvoji – Jakýkoliv zvyk či praktika, která zeslabí sílu nervů a mozku nebo tělesné síly, znemožňuje dosažení následující příčky v růstu milosti, která následuje po zdrženlivosti – to je trpělivost. – Manuscript 13, 1884 (HC 69) ^{2MCP 793.4}

Líná, neukázněná mysl – Bůh si nepřeje, abychom se spokojili s línou, neukázněnou myslí, pomalým myšlením a chabou pamětí. – CT 506 ^{2MCP 794.1}

Život v nedorozumění se světem – Většina těchto nedisciplinovaných lidí si dále v životě nerozumí se světem a jsou neúspěšní tam, kde by jinak mohli mít úspěch. Dospěli k názoru, že je svět proti nim zaujatý, protože jim nelichotí a nemazlí se s nimi, a oni se mstí tím, že k němu chovají zášť a staví se mu na odpor. Někdy jsou okolnostmi donuceni, aby předstírali pokoru, kterou necítí. Tím však nezískají přirozený půvab a dříve nebo později se jistě projeví jejich pravý charakter. – 4T 202 2MCP 794.2

Přezkoumejte každý zvyk a praktiku – Muži a ženy musí být vedeni k tomu, aby pečlivě prozkoumali každý zvyk a každou praktiku a ihned se zřekli toho, co dává příčinu k nezdravému tělesnému stavu a tím vlastně k zatemnění mysli. – RH Nov. 12, 1901 (WM 127, 128) 2MCP 794.3

Co s pochybností? – Často dolehnou i na křesťana s bohatými zkušenostmi ty nejhorší pochybnosti a váhavost. ... Nesmíš se domnívat, že kvůli těmto pokušením je tvůj případ beznadějný. ... Doufej v Boha, důvěřuj Mu a spoléhej na Jeho zaslíbení. – Letter 52, 1888 (HC 86) 2MCP 794.4

Když přichází ďábel se svými pochybnostmi a nevírou, zavři dveře svého srdce. Zavři své oči, abys nepohlížel na jeho ďábelský stín. Pozdvihni je tam, kde užíš věčné věci, a každé hodiny se ti bude dostávat síly. Zkušení tvé víry je mnohem vzácnější než zlato. ... Způsobuje, že statečně bojuješ Hospodinovy boje. ... 2MCP 794.5

Nemůžeš si dovolit, aby do tvé mysli vešla jediná pochybnost. Nedělej ďáblu velkou radost tím, že hovoříš o hrozných břemenech, která neseš. Pokaždé, když tak činiš, se satan raduje, že tě může ovládat svým duchem a že jsi pustil ze zřetele Ježíše Krista, svého Vykupitele. – Manuscript 17, 1894 (HC 86) 2MCP 794.6

Opakování hříchu zeslabuje sílu k odporu – Nikdo nemůže ani jednou obětovat své síly, jež mu dal Bůh, do služby světáctví či pýchy, aniž by se postavil na půdu nepřítele. ... Každé opakování hříchu zeslabuje jeho síly k odolávání pokušení, zaslepuje jeho zrak a potlačuje vědomí hříchu. – RH June 20, 1882 (HC 160) 2MCP 795.1

Dodejte odvahy malomyslným – Když pomáháte lidem, kteří se stali otroky zlých návyků, obraťte jejich pozornost k Ježíši, místo abyste jim zdůrazňovali zoufalství a zkázu, do níž se řítí. Upřete jejich pozornost na slávu nebeských věcí. To přispěje k záchraně těla i duše víc, než když budete těmto zoufalým a očividně bezmocným lidem líčit hrůzu smrti. – MH 62, 63 2MCP 795.2

Neplodné a čas pohlcující věci – Musíme se odvracet od tisíce námětů, které chtějí upoutat naši pozornost. Existují totiž věci, které pohlcují čas a vyvolávají zvědavost, ale nikam nevedou. Nejvyšší zájmy vyžadují bedlivou pozornost a energii, která je však často věnována poměrně bezvýznamným věcem. 2MCP 795.3

Přijetí nových teorií samo o sobě neznamena, že se duši dostane nového života. Dokonce znalost faktů a teorií, které jsou samy o sobě důležité, nemá valnou cenu, nejsou-li prakticky využity. Potřebujeme mít pocit zodpovědnosti za to, abychom dali své duši takovou potravu, která ji nasytí a povzbudí duchovní život. – MH 456 2MCP 795.4

Mějte životní cíl – Musíme žít pro budoucí svět. Je nesmírnou bídou žít bezúčelný a bezcílný život. Potřebujeme životní cíl, smysl života, pro nějž žít. Bůh nám všem pomoz k tomu, abychom byli sebeobětavými, abychom se méně zaměřovali na sebe a více zapomínali na vlastní já a své sobecké zájmy. Dopomáhej nám k tomu, abychom činili dobře, nikoli pro pocty, které očekáváme, že přijmeme zde na zemi, ale proto, že je to naším životním cílem. Kéž nám Bůh ukáže smysl našeho života. Nechť každý den stoupají k Bohu naše modlitby, aby nás zbavil sobectví. – Letter 17, 1872 (HC 242) 2MCP 795.5

89. Kladně působící vlivy na mysl

Vděčnost podporuje zdraví – Nic nepodpoří naše tělesné a duševní zdraví lépe než duch vděčnosti a chválení. Odolávat malomyslnosti, smutným myšlenkám a pocitům nespokojenosti je právě tak nutné, jako je potřebné se modlit. – MH 251 2MCP 797.1

Majitelé tělesných i duševních schopností – Jak přirozeně máme za to, že patříme naprosto a cele sami sobě! Inspirované Slovo však praví: „*Nejste sami svoji. ... Nebo koupeni jste za mzdu.*“ (1 K 6,19.20) ... Ve vztahu k našim bližním jsme vlastníky svých svěřených tělesných i duševních schopností. Ve vztahu k Bohu jsme vypůjčovatelé, správci Jeho milosti. – Letter 44, 1900 (HC 40) 2MCP 797.2

Snaha dosáhnout stavu jednoty – Je vůlí Boží, aby mezi jeho lidem vládla svornost a bratrská láska. Kristus se před svým ukřižováním modlil, aby jeho učedníci mohli být jedno, jako On je jedno s Otcem, aby svět poznal, že Ho poslal Bůh. Tato nesmírně dojemná, úžasná modlitba se týká všech dob a zasahuje až do našich dnů, neboť v ní zaznívá: „*Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo.*“ (J 17,20 – NBK) 2MCP 797.3

Naši stálou snahou musí být dosažení takového stavu jednoty, aniž přitom obětujeme jedinou zásadu pravdy. Takový stav jednoty je důkazem, že jsme učedníky Kristovými. Ježíš řekl: „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.*“ (J 13,35 – NBK) Apoštol Petr nabádá církev: „*Buďte všichni jednomyslní, soucitní, plní bratrské lásky.*“ (1 Pt 3,8 – NBK) 2MCP 798.1

Najděte si pro sebe to kladné z okolí – Vy všichni jste viděli na hladině jezera nádherný bílý leknín. Jak jsme toužili a přáli si, jak jsme se usilovali dostat k onomu květu. Navzdory tomu, že kolem leknínu na hladině může být dost nečisté pěny, špíny a kalu, přesto to neodradí vaši touhu po leknínu. Podivujeme se nad tím, jak může být leknín tak nádherný, přestože je kolem něj tolik špíny. 2MCP 798.2

Víte, stonek leknínu vede dolů až do zlatého písčitého dna, kde získává jen ty nejčistší živiny pro leknín, který pak rozkvete do nevinného, čistého květu, který vidíme na hladině. Cožpak by nás to nemělo něčemu naučit? Jistě mělo. Ukazuje nám to, že i přesto, že všude kolem nás vládne nepravost a hřích, neměli bychom s ní vcházet do styku. Nemluvte o nepravostech a bezbožnosti, která je ve světě, nýbrž pozdvihněte své mysli vzhůru a mluvte o svém Spasiteli. Když uvidíte všude kolem sebe nepravost, přiměje vás to k ještě větší radosti z toho, že Kristus je vaším Spasitelem a že my jsme Jeho dítky. 2MCP 798.3

Měli bychom pak pohlížet na nepravost kolem nás a obšírně se tímto zlem zabývat? Neodstraníte ho, proto mluvte o něčem ušlechtilejším, lepším a vznešenějším. Hovořte o tom, co v mysli zanechá dobrý dojem a co pozvedne každou duši nad tuto nepravost do světla, které je nad ní. – Manuscript 7, 1888 2MCP 798.4

Uvědomování si Božích požehnání – Kdyby všechny nesprávným směrem zaměřené síly byly věnovány tomuto jedinému velkému cíli – získání hojnosti Boží milosti v tomto životě, jaké důkazy o Boží milosti a přízni bychom si mohli zapsat do mysli. ... Potom by se nám zvyk hromadit duchovní poklady tak vážně a vytrvale, jako lidé ve světě usilovně pracují kvůli časným a pozemským věcem, stal trvalou zásadou. 2MCP 798.5

Možná že se nespokojíš s tím, čeho se ti v současnosti dostává, i když Pán má nebeská požehnání a pokladnici dobrých a vzácných věcí k uspokojení potřeb duše. Dnes potřebujeme více Boží milosti, dnes potřebujeme, aby se nám dostalo nové Boží lásky a důkazů o Jeho dobrotě a On neodmítne dát tyto dobré, nebeské poklady tomu, kdo je opravdu, upřímně hledá. – Manuscript 22, 1889 (HC 188) 2MCP 799.1

Výsledky odpovídající obdarování – Každému služebníku je svěřena povinnost, za niž nese zodpovědnost. A tyto rozmanité povinnosti jsou úměrně přizpůsobeny našim rozmanitým schopnostem. Při udělování svých darů je Bůh nestranný. Udílí hřivny podle schopností svých služebníků a očekává od nich, že přinesou odpovídající výsledky. – 2T 282 2MCP 799.2

Pochopení správného využití tělesných i duševních schopností – Čas máme využívat uvážlivě, svědomitě a pod posvěcující milostí Ducha svatého. Musíme pochopit, co je a není správné dělat s majetkem a s duševními i tělesnými schopnostmi. Bohu patří každá schopnost, kterou člověku svěřil. Svou vlastní moudrostí určuje, jak má člověk využít každého Božího daru. Bůh požehná správné využití každé schopnosti vynaložené ke slávě Jeho jména. *2MCP 799.3*

Dar řeči, dar dobré paměti, dar hmotného majetku – to vše má sloužit k Boží slávě, k šíření Jeho království. Bůh nám ve své nepřítomnosti dal svůj majetek, abychom ho spravovali. Každému správci bylo dáno k vykonání zvláštní dílo při budování Božího království. To se týká každého člověka. – Letter 44, 1900 (HC 40) *2MCP 799.4*

Bůh dává hřivny, člověk zušlechťuje svou mysl – Hřivny, které nám Bůh dal, musíme rozvíjet. Jsou to Jeho dary a mají být využity ve správném vzájemném vztahu tak, aby vytvořily dokonalý celek. Bůh uděluje hřivny, intelektuální schopnosti a člověk si utváří charakter. Lidská mysl je Boží zahradou a člověk ji musí svědomitě obdělávat, aby si vytvořil povahu podle božské podoby. – Letter 73, 1899 (HC 106) *2MCP 800.1*

Neschopnost je ovocem nečinnosti – Mnozí lidé, kteří se vyhýbají práci v díle pro Krista, se vymlouvají, že se jim nedostává schopností pro toto dílo. Stvořil je však Bůh bez schopností? Určitě ne. Neschopnost si způsobili sami vlastní nečinností a utvrdili ji opakovaným uváženým rozhodnutím. Již nyní poznávají ve své vlastní povaze následky rozsudku: „*Vezměte mu tedy tu hřivnu.*“ *2MCP 800.2*

Soustavným zneužíváním hřiven zcela uhasí vliv působení Ducha svatého, který je jediným světlem. Rozsudkem: „*Toho neužitečného služebníka vyhod'te do té zevnější temnoty,*“ (Mt 25,30 – KJV) dávají nebesa pečeť volbě, kterou si sami vyvolili na věčnost. – COL 365 *2MCP 800.3*

Spojení rozličných darů – Jednota v rozmanitosti je Božím plánem. Mezi následovníky Kristovými se má projevit spojení rozličných darů, které se vzájemně přizpůsobují a kde každý má vykonat své zvláštní dílo pro Boha. Každý jednotlivec má své místo v naplňování velkého plánu, který nese pečeť Kristovy podoby. ... Jeden člověk je způsobilý vykonat určité dílo, druhý má zase odlišný úkol, pro nějž je uzpůsoben, a zase jiný pracuje v jiné oblasti. Avšak každý má doplňovat ty druhé. ... Boží Duch, který působí v různých lidech a také skrze ně, způsobí souladnou činnost. ... Má zde být pouze jediný vládnoucí duch – Duch Toho, jenž je nekonečný v moudrosti, a v němž se setkávají různorodé dary v nádherné, nesrovnatelné jednotě. – Letter 78, 1894 (HC 169) *2MCP 800.4*

Srdce člověka se projevuje v jeho povaze – Jakými jsme v srdci, tak se projevíme v povaze a takový bude náš vliv na ty, s nimiž se stýkáme. Naše slova, naše činy jsou buď vůni života k životu nebo vůni smrti k smrti. A na soudu budeme přivedeni tváří v tvář s těmi, kterým jsme bývali mohli pomoci dostat se na správnou, bezpečnou stezku pečlivě volenými slovy, radou, kdybychom každý den žili ve spojení s Bohem a dostávalo se nám živého, trvalého zájmu o spásu jejich duší. – Undated Manuscript 73 (HC 241) *2MCP 801.1*

Elektrizující vliv na druhé (rada jednomu otupělému muži) – Měl bys pěstovat povahovou rozhodnost, neboť příklad energického, rázného člověka je dalekosáhlý a nutí druhé k napodobování. Zdá se, jakoby měl elektrizující vliv na mysl druhých lidí. Na světě je málo opravdových mužů. Každý Boží pracovník se setká s překážkami a těžkostmi. Avšak tyto překážky v nich musí vyvolat energičnost. Rázný, opravdový pracovník nedovolí, aby jeho cestu ohradily ze všech stran překážky. Bude je překonávat. *2MCP 801.2*

Je ti zapotřebí neochvějné, stálé a neoblomné činorodosti. Musíš se ukázat. Udělej naprostou změnu. Vynalož úsilí a překonej každý dětský pocit. Příliš mnoho ses litoval. Musíš se rozhodnout, že život neprožiješ v konání maličností, že něčeho dosáhneš a také to uděláš. Máš dobrá předsevzetí. Pokaždé hodláš něco udělat, ale nevěnuješ se tomu a neuděláš to. Mnohé tvé skutky skončí jen u slov, nikoli v provedení. Býval bys měl mnohem lepší zdraví, kdyby se ti dostávalo opravdovější činorodosti a něčeho jsi dosáhl navzdory překážkám. – Letter 33, 1886 *2MCP 801.3*

Boží láska se vymyká každému popisu – Láska Kristova je zlatý řetěz, který poutá smrtelné lidské bytosti, které věří v Ježíše Krista, k nekonečnému Bohu. Láska, kterou chová Hospodin ke svým dětem, přesahuje poznání. Žádná věda ji nemůže popsat či vysvětlit. Žádná lidská moudrost nedokáže prozkoumat její hlubiny. Čím více budeme pociťovat vliv této lásky, tím poddajnějšími a pokornějšími budeme. – Letter 43, 1896 (5BC 1141) *2MCP 801.4*

Náboženství formuje celou bytost – Opravdové náboženství má své sídlo v srdci. A když se v něm stane trvalou zásadou, působí navenek, formuje vnější chování člověka, dokud se celá bytost nepřizpůsobí Kristově obrazu. Také i mysl je přivedena do poddanosti myslí Kristovy. Není-li však tato trvalá zásada v srdci člověka, jeho myšlení se bude utvářet podle klamné podoby satanovy myslí, působící ďábelskou vůli ke zkáze duše. Ovzduší, které obklopuje takové duše, je škodlivé pro všechny v jejich okolí, ať už pro věřící či nevěřící. – Letter 8, 1891 ^{2MCP 802.1}

Obeznamenost s přírodou přináší zdraví tělu, myslí i duši – Přírodní věci jsou Božím požehnáním. Jsou dány, aby přinesly zdraví tělu, duši i duchu. Jsou dány zdravým, aby si uchovali zdraví, a také i nemocným, aby se uzdravili. Spojí-li se s vodoléčbou, jsou účinnější při opětovném nabývání zdraví než všechny chemické léky na světě. – 7T 76 ^{2MCP 802.2}

Poslušnost přináší pokoj – Do duše bude proudit pokoj, stálý pokoj, neboť pokoj lze najít v dokonalém odevzdání se Ježíši Kristu. Poslušnost Boží vůli přináší pokoj. Učedník, který kráčí tiše a pokorně ve šlépějích Vykupitele, dosahuje pokoje, který svět nemůže dát a který ani nemůže vzít. „*Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.*“ (Iz 26,3) – Letter 6, 1893 (HC 98) ^{2MCP 802.3}

Pokora vede k pokoji – Pokora a tichost myslí, kterými se vždy vyznačoval život dokonalého Syna Božího a které jsou vlastní Jeho opravdovým následovníkům, přináší spokojenost, pokoj a radost, které je pozvedají nad otroctví strojeného, vyumělkovaného života. – HR December, 1871 (HC 98) ^{2MCP 802.4}

Odpuštění je odpočinutím duši – Co je oním zaslíbeným „*odpočinutím*“? (viz Mt 11,29) Je to vědomí toho, že Bůh je věrný, že nikdy nezkłame toho, kdo k Němu přichází. Jeho odpuštění je úplné a zcela zdarma a Jeho přijetí znamená odpočinutí pro duši, odpočinutí v Jeho lásce. – RH April 25, 1899 (HC 97) ^{2MCP 803.1}

Odpočinutí je výsledkem vzdání se sebe sama – Člověk dosáhne odpočinutí, když odloží všeliké sebeospravedlňování, všechno uvažování ze sobeckého hlediska. V naprostém podrobení se a přijetí Jeho cest spočívá tajemství dokonalého odpočinutí v Jeho lásce. ... Udělejte jen to, co vám řekl, abyste učinili, a buďte si jisti, že Bůh udělá vše, co řekl, že učiní On. ... Už jste k Němu přišli, a zřekli se všech svých náhražek, vši své nevíry a pokrytectví? Přijďte k Němu právě takoví, jací jste – slabí, bezmocní, připravení zemřít. – RH April 25, 1899 (HC 97) ^{2MCP 803.2}

Životní zájmy máte ve vlastní moci – Nezapomínej, že pokušení není hříchem. Měj na paměti, že ať již jsou okolnosti, do nichž se může člověk dostat, jakkoli obtížné, nic nemůže zeslabit jeho duši, pokud se nepoddá pokušení a zachová si svou bezúhonnost. Zájmy, které jsou pro tebe osobně nanejvýš důležité, máš ve své vlastní moci. Nikdo jim bez tvého souhlasu nemůže uškodit. Všechny satanovy zástupy ti nemohou ublížit, pokud neotevřeš svou duši satanově prohnání a jeho šípům. Nikdy nepadneš, dokud nebude souhlasit tvá vůle. Není-li znečištěna tvá mysl, všechna okolní nečistota tě nemůže poskvřnit či znečistit. – Letter 14, 1885 (HC 94) ^{2MCP 803.3}

Ovládejte pocity – Chlubíme se nadějí, nikoli pocity. V naději Boží slávy víme, že soužení působí trpělivost a zkušání pak naději. (viz Ř 5,2-4) Co to znamená? Jestliže nemáme pocit, jaký bychom si zrovna přáli, máme se nechat unést netrpělivostí a pronášet taková slova, která ukážou, že máme satanovy vlastnosti? Nemůžeme si dovolit pronést jediné nevlídné a hrubé slovo, protože se nacházíme v blízkosti nebeských bytostí a vedeme boj, přičemž nás sleduje celý nebeský vesmír. A jak nesmírně zraňujeme Boží srdce, když Ho jakýmkoli způsobem zapíráme! Znamky po ukřižování na rukou Kristových ukazují, že si nás vyryl na dlaních svých rukou. – Manuscript 16, 1894 ^{2MCP 803.4}

Povzbuzení oživuje tělo i duši – Řekněte trpícím o soucitném Spasiteli. ... On se soucitem shlíží na ty, kteří pokládají svůj případ za beznadějný. Když je duše člověka naplněna obavami a úzkostí, mysl nechápe a nevidí něžné slitování Kristovo. Naše sanatoria se mají stát ústavy, které přinášejí pokoj a odpočinutí ustaraným a znepokojeným lidským myslím. ^{2MCP 804.1}

Budeš-li jen moci vzbudit ve sklíčených spasitelnou víru plnou naděje, nepokoj a sklíčenost vystřídá spokojenost a dobrá nálada. Potom může dojít k úžasným změnám v jejich tělesném stavu. Kristus uzdraví tělo i ducha a tito lidé, uvědomující si Jeho soucit a lásku, spočinou v Něm. On je jasnou a jítří hvězdou, která září uprostřed mravní temnoty tohoto hříšného, zkaženého světa. On

je světlem světa, a každý, kdo mu dá své srdce, nalezne pokoj, klid a radost. – Letter 115, 1905 (MM 109, 110) ^{2MCP 804.2}

Křesťané nemají být pasivními, nýbrž aktivními – Zdravý, ve víře rostoucí křesťan nebude pasivním příjemcem mezi svými druhy. Musí dávat, stejně jako i přijímat. Křesťanské společenství nám poskytne čisté ovzduší a při jeho dýchání musíme být aktivními. Projevujeme-li křesťanskou službu a soucit, poskytujeme-li povzbuzení a radu těm, kdo je potřebují, sebeovládání, láska, trpělivost a shovívavost, kterých je zapotřebí a které se uplatní v křesťanské službě, to vše v nás vytvoří víru, poslušnost, naději a lásku k Bohu. ... ^{2MCP 804.3}

Abychom byli pevní a silní na duchu, je nezbytné, aby naše duše byla stále činná. Je nutné, aby křesťané napnuli své duševní síly při využívání příležitostí ke konání dobra. ... Čím věrněji člověk plní své křesťanské povinnosti, tím zdravější charakter si rozvíjí. – Letter 1, 1882 (HC 260) ^{2MCP 804.4}

Využijme společenského vlivu – Prostřednictvím společenských vztahů se křesťanství dostává do styku se světem. Každý muž nebo žena, kteří poznali Boha, mají ozařovat temnou cestu těch, kdo neznají lepší cestu. Společenský vliv, posvěcený Kristovým Duchem, musíme využít k přivádění lidí ke Spasiteli. Kristus nemá být ukryt v srdci jako vytoužený, posvátný a sladký poklad, aby se z něho těšil jen majitel. Máme mít Krista v sobě jako pramen vody tryskající k věčnému životu, který obcerstvuje každého, kdo s námi přijde do styku. – MH 496 ^{2MCP 805.1}

Vnitřní síla křesťanství – Mnohý člověk v běžném životě trpělivě koná svou každodenní práci a ani si neuvědomuje, že má schopnosti, které – kdyby jich použil – by ho pozvedly mezi nejvýznamnější osobnosti světa. K tomu, aby se probudily tyto dřímající schopnosti, je zapotřebí dotyku zkušené ruky. Takové lidi povolal Ježíš za své spolupracovníky a umožnil jim, aby s ním sdíleli společnost. Ani ti nejslavnější lidé světa neměli takového učitele. Když učedníci vyšli ze Spasitelovy školy, nebyli již nevědomí a nevzdělaní. Podobali se mu myšlením i povahou a lidé na nich poznali, „že s Ježíšem bývali“. – DA 250 ^{2MCP 805.2}

Potřeba životního cíle a zaměření – Dokud žijete, mějte ve svém životě cíl. Místo mraků kolem sebe shromažďujte raději sluneční svit. Snažte se, abyste byli svěží, nádhernou květinou na Boží zahrádce a abyste šířili vůni na všechny kolem vás. Toto číňte, a určitě předčasně nezemřete. Avšak nešťastným stýskáním, kdy stále hovoříte o svých bolestech a zdravotních potížích, si život jistě zkrátíte. – HR June, 1871 ^{2MCP 805.3}

Cílevědomý život činí člověka opravdu šťastným – Ti, kdo žijí cílevědomě, kdo se snaží žít ku prospěchu a požehnání svých bližních a ke cti a slávě svého Vykupitele, jsou vskutku šťastnými lidmi na světě, zatímco člověk, který je rozladěný, nespokojený, který usiluje o to či zkouší ono v naději, že nalezne štěstí, si neustále stýská, že je zklamaný. Stále se mu něčeho nedostává, nikdy není spokojen, poněvadž žije sobecky jen pro sebe. Nechť je vaším cílem konat dobro a sehrát svou životní úlohu věrně. – Letter 17, 1872 (HC 242) ^{2MCP 806.1}

Používejme všechny duševní schopnosti a síly – Musíme napnout všechny duševní síly a schopnosti. ... Bůh... si nepřeje, abyste zůstali začátečníky. Přeje si, abyste dosáhli té nejvyšší příčky žebříku a z ní pak vstoupili do království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. – Manuscript 8, 1899 (HC 217) ^{2MCP 806.2}

Dodatek A

Rada jedné ženě středního věku

Svou myslí jsem s tebou, Marto. ... Chceme tě spatřit a přejeme si vidět, že plně důvěřuješ převzácnému Spasiteli. Miluje tě Ten, který dal za tebe svůj život, protože si cení tvé duše. Nedávno jsem měla sen. Procházela jsem se zahradou a ty jsi šla po mém boku. Neustále jsi říkala: „Podívej se na ten nevzhledný keř, na tento pokřivený strom, na tamten nízký, zakrnělý šípkový keř. Tyto věci způsobují, že se necítím dobře, protože se mi zdá, že představují můj život a mé postavení před Bohem.“ 2MCP 807.1

Uvědomila jsem si, že přímo před námi kráčí majestátní bytost, která řekla: „Trhej růže, lilie a karafiáty a nestarej se o bodláky a nevzhledné keře. Nezraňuj duši, kterou Kristus pečlivě střeží.“ 2MCP 807.2

Probudila jsem se a znovu usnula. Tentýž sen se mi zdál znovu. Probudila jsem se a zase usnula a sen se opakoval potřetí. Chci, abys nad tím přemýšlela a odložila svou nedůvěru, své starosti a znepokojení i své obavy. Odvrát' pozornost od sebe a svého manžela k Ježíši. Bůh k tobě promluvil slova povzbuzení. Chop se jich, jedne podle nich, chod' vírou a ne podle toho, co vidíš. „*Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.*“ (Žd 11,1) 2MCP 807.3

Ježíš je tvou oporou. Nedovolí nepříteli, aby tě přemohl. Dá ti vítězství. U Něj je síla, On má též spravedlnost. Můžeš ji v myšlenkách hledat u sebe a můžeš si klidně zoufat, poněvadž ji tam nenajdeš. Spravedlnost je u Krista. Vírou se stává tvou, poněvadž miluješ Boha a zachovááš Jeho přikázání. 2MCP 807.4

Nenaslouchej satanovým lžím, ale opakuj si Boží zaslíbení. Sbírej růže, lilie a karafiáty. Mluv o zaslíbeních Božích. Pronášej slova víry. Důvěřuj Bohu, neboť On je tvou jedinou nadějí. On je i mou jedinou nadějí. Mám nesmírné boje se satanovými pokušeními, kdy mne chce dohnat ke sklíčenosti, avšak neustoupím ani o píd'. Neposkytnu mu výhodu nad mým tělem a myslí. 2MCP 807.5

Budeš-li se ve svých myšlenkách obracet k sobě, uvidíš jen slabost. Není tam žádného Spasitele. Ježíše nalezněš, když přestaneš hledět na sebe. Musíš pohlédnout na Něj a žít, musíš vzhlížet k Tomu, jenž se stal pro nás hříchem, abychom mohli být očištěni od hříchu a přijmout z Jeho spravedlnosti. 2MCP 808.1

Marto, neobírej se v myšlenkách sama sebou, ale vzhlížej k Ježíši. Mluv o Jeho lásce, o Jeho dobrotě, o Jeho moci, neboť On nedopustí, abys byla pokoušena nad své možnosti. V Kristu je však naše spravedlnost. Ježíš doplňuje naše nedostatky, protože ví, že to sami nedokážeme. Když se za tebe modlím, vidím ruku zahalenou jemným světlem, jak se natahuje, aby tě zachránila. Naší zárukou je to, co říká Bůh. Držíme se toho. Milujeme pravdu. Milujeme Ježíše. Pocity nejsou žádným důkazem Boží nelibosti. 2MCP 808.2

Tvůj život je pro Boha vzácný. Má pro tebe dílo, které můžeš vykonat. Nyní ti to není zjeveno, avšak kráčeť jen dále s důvěrou bez jediného slova, neboť to by zarmoutilo drahého Ježíše a ukázalo by se, že ses bála mu důvěřovat. Vlož svou ruku do Jeho, vždyť ji k tobě natahuje přes nebeská cimbuří, abys tak mohla s důvěrou učinit. Ach, jakou lásku, jak něžnou lásku Ježíš k tobě projevuje. Zaslíbení Bible jsou karafiáty, růže a lilie na Boží zahradě. 2MCP 808.3

Ach, jak mnozí lidé kráčeť po temné stezce, pohlížejí na nepříjemné, nemilé věci kolem sebe, přičemž kousek dál před nimi jsou květiny. Domnívají se, že nemají právo říci, že jsou Božími dětmi, a pevně se uchopit zaslíbení, která se jim nabízí v evangeliu, protože se jim nedostává důkazu, že je Bůh přijímá. Procházejí strastiplnými boji a úsilím při ponižování svých duší, jako to činil Martin Luther, jen aby dosáhli Kristovy spravedlnosti. 2MCP 808.4

Mnozí jsou toho názoru, že mohou přijít k Ježíši jen jako to dítě, které bylo posedlé démonem, který ho srážel k zemi a zmítal jím, když ho otec přiváděl k Ježíši. Nepatříš k těm, kteří by měli procházet takovými střety a zkouškami. Richard Baxter byl velmi nešťastný, poněvadž se mu nedostávalo takového bolestného, srdcervoucího a ponižujícího pohledu na sebe sama, jakého se mu mě-

lo podle jeho přesvědčení dostat. Nakonec mu to však k jeho spokojenosti bylo objasněno a pokoj naplnil jeho srdce. 2MCP 808.5

Nežádá se od tebe, abys na sebe brala břímě za sebe, neboť jsi Kristovým vlastnictvím. On tě drží ve svých rukou. Drží tě ve svém věčném náručí. Tvůj život nebyl v pravém slova smyslu životem zabředlým do hříchu. Máš vědomou bázeň, abys nečinila zlo, a ve tvém srdci je zásada vyvolit si správné. A nyní potřebuješ odvrátit svou tvář od trní a bodláčí ke krásným květinám. 2MCP 809.1

Upři svůj zrak na Slunce spravedlnosti. Nečiň ze svého drahého, milujícího nebeského Otce krutovládce, ale viz Jeho něžnost, milosrdenství, Jeho velikou a hlubokou lásku a nesmírný soucit. Jeho láska převyšuje i lásku matky k vlastnímu dítěti. Matka se může zapomenout, „*já však nezapomenu se na tě,*“ praví Hospodin (Iz 49,15). Ježíš si přeje, abys mu důvěřovala. Mojí upřímnou modlitbou je, aby Jeho požehnání spočinulo v bohaté míře na tobě. 2MCP 809.2

Narodila ses se sklonem ke sklíčenosti a je ti neustále zapotřebí, aby jsi u sebe podporovala optimistické rozpoložení svých pocitů. Zdělila jsi po otci i matce nezvyklou svědomitost a po matce jsi také získala sklon spíše se obviňovat než se vyvyšovat. Zapůsobí na tebe jediné slovo, přičemž druhým člověkem s odlišnou povahou pohne toliko tvrdé odsouzení. Kdyby jsi byla postavena tam, kde víš, že bys pomáhala druhým, ať již by byla práce sebevíc těžká a úsilí sebevíc namáhavé, vykonala bys vše s radostí a rozrušovala by ses, že jsi nic neudělala. 2MCP 809.3

Samuel, který sloužil Bohu od svého dětství, potřeboval úplně jinou výchovu než ten, kdo vlastnil zatvrzelou, umíněnou a sobeckou vůli. Tvé dětství nebylo poznamenáno hrubostí a neotesaností, ačkoli se v něm projevila lidská pochybení. Celá záležitost mi byla odhalena. Znáš tě lépe, než se znáš ty sama. Bůh ti pomůže, abys zvítězila nad satanem, budeš-li prostě důvěřovat Ježíši, že vybojuje tyto tuhé boje, které nejsi schopna vybojovat ve vlastní omezené síle. 2MCP 809.4

Miluješ Ježíše a On miluje tebe. Jen v Něj trpělivě doufej a stále znovu říkej: „Pane, jsem tvá.“ Celým srdcem se spolehni na Krista. Není to radost, která by dokazovala to, že jsi křesťankou. Tvůj důkaz spočívá v „*Tak praví Hospodin*“. Vírou tě kladu, má drahá sestro, do ochranné náruče Ježíše Krista. 2MCP 810.1

Čti následující řádky* a přivlastni si jejich obsah: 2MCP 810.2

*Jinou pomoc já nemám, k ruce tvé se přivlčím;
ved' a těš mne, k tobě lkám, u tebe jen pomoc,
vím. Křídly svými zakryj mne, v své mne dlani
uschovej, v své mne dlani uschovej, tys má
všechna naděje, pomoz tedy, milost dej! 2MCP 810.3
Milosti i lásky dost máš, bys milostiv mně byl,
shladil hřích můj, moji zlost a mé srdce očistil.
Ó života prameni, žízeň moji ukoj, vodu živou
dávej mi, zůstaň věčně se mnou již.*

– Letter 35, 1887 2MCP 810.4

Dodatek B

Naprostá důvěra bez ohledu na změnu pocitů duševního stavu

Autorčina osobní zkušenost

Když na tebe dolehne hluboký stín, je to proto, že se satan dostal mezi tebe a zářivé paprsky Slunce spravedlnosti. V dobách soužení je Jeho záře zastíněna a my nerozumíme tomu, proč se nám zdá, že naše jistota ustoupila. Začneme obracet svou pozornost na sebe a na stíny kříže a to nám brání v tom, abychom viděli, že na kříži je naše útěcha. Začneme naříkat na svou životní stezku a pouštíme se ruky Kristovy. Někdy však Boží přízeň náhle pronikne do duše a temnota je rozehnána. Žijme ve sluneční záři golgotského kříže. Nepřebývejme již déle ve stínu a nenaříkejme na svá trápení, neboť takovéto počínání jen prohlubuje naše problémy. ^{2MCP 811.1}

Nikdy nezapomeňme na to, byť bychom kráčeli údolím, že když kráčíme s důvěrou, je Kristus s námi právě tak, jako když se nacházíme na vrcholku hory. Boží hlas nám řekl: „Což nevložíte svá břemena na Toho, který unese každé břímě – na Pána Ježíše Krista? Což nechcete žít na prosluněné straně kříže a říkat: *„Vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne“*? „Kteréhož neviděvše, milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou, docházejíce konce víry své, spasení duší.“ (1 Tm 1,12; 1 Pt 1,8.9) ^{2MCP 811.2}

Skutečně jsem se zdržovala ve stínu kříže. Není to běžné, abych byla přemožena a trpěla takovou sklíčeností duševního stavu, jakou jsem zažívala posledních několik měsíců. Nechtěla bych si zahrávat se svou vlastní duší a takto s mým Spasitelem. Nechtěla bych vyučovat, že Ježíš vyšel z hrobu, vystoupil na nebesa a žije, aby byl prostředníkem mezi námi a nebeským Otcem, pokud bych skutečně nežila v praxi to, co učím, pokud bych mu nedůvěřovala ohledně svého spasení, plně se spoléhajíc svou bezmocnou duší na Ježíše o Jeho milost, spravedlnost, pokoj a lásku. Musím mu důvěřovat bez ohledu na změny pocitů svého duševního stavu. Musím zvěstovat ctnosti Toho, který mne *„povolal ze tmy v předivné světlo své“* (1 Pt 2,9). Mé srdce musí být neochvějně zakotveno v Kristu, v mém Spasiteli, a patřit na Jeho lásku a odpouštějící dobrotu. Nemohu mu důvěřovat jen tu a tam, ale pořád, aby se na mne mohlo projevit ovoce přebývání v Tom, který mne vykoupil svou převzácnou krví. Musíme se učit věřit zaslíbením, musíme vlastnit trvalou víru, abychom tato zaslíbení brali jako jisté Boží slovo. ^{2MCP 811.3}

Mnozí lidé, kteří milují Boha a hledají slávu Boží, se obávají, že nemají žádného práva dovolávat se Jeho bohatých zaslíbení. Zabývají se svými strastiplnými zápasy a temnotou, která zahluje jejich životní stezku, a tak ztrácejí ze zřetele světlo lásky, které na ně Ježíš Kristus vylil. Pouštějí ze zřetele ono velké vykoupení, které bylo pro ně získáno za nekonečnou cenu. Mnozí stojí daleko, jakoby se báli dotknout byť jen lemu Kristova roucha, avšak Jeho milostivé pozvání sahá až k nim. Kristus je naléhavě žádá: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočínutí. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a naleznete odpočínutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno lehké.“* (Mt 11,28-30 – KJV) – Manuscript 61, 1894 ^{2MCP 812.1}